

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

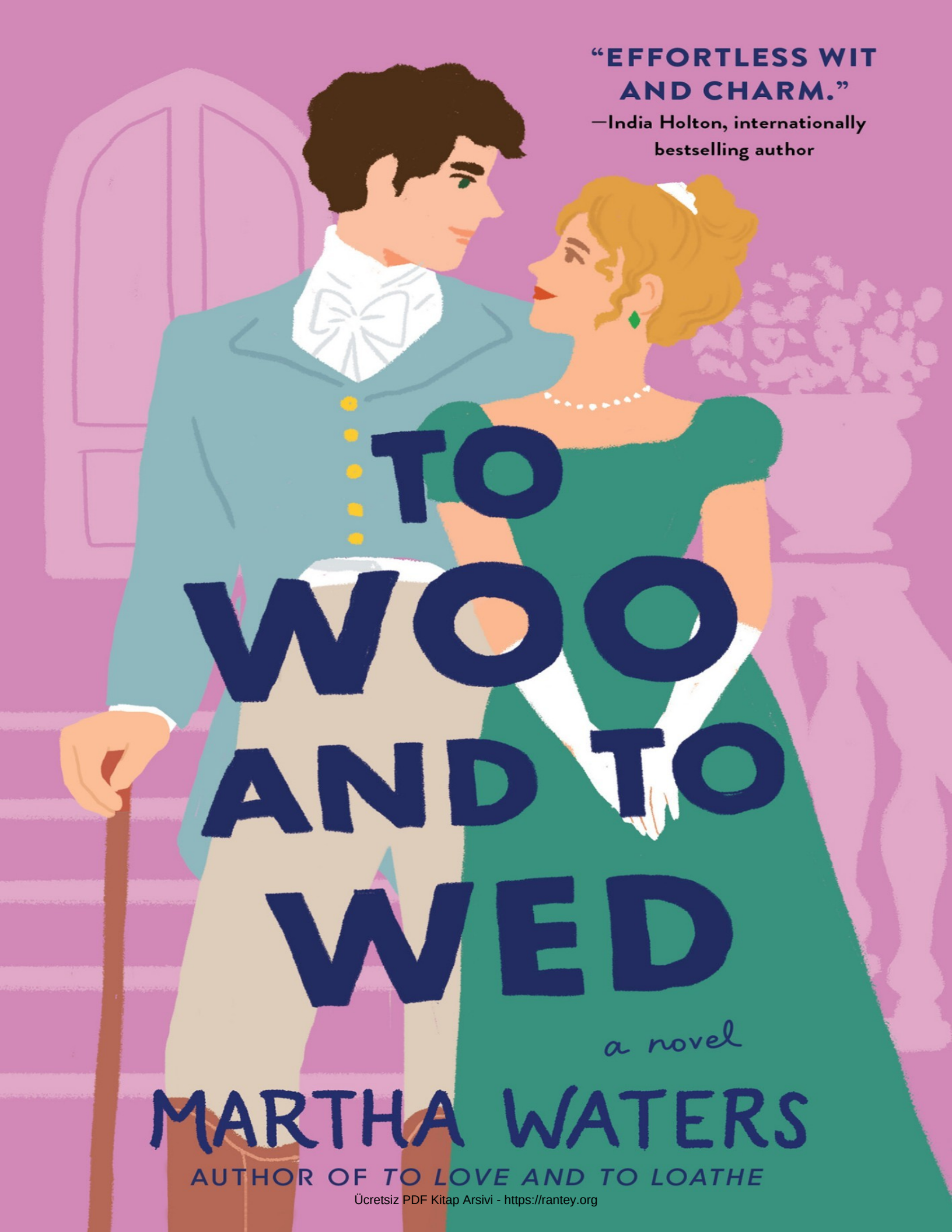
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**“EFFORTLESS WIT
AND CHARM.”**

—India Holton, internationally
bestselling author

TO WOOO AND TO WED

a novel

MARTHA WATERS

AUTHOR OF *TO LOVE AND TO LOATHE*

İÇİN ÖVGÜ

KUR YAPMAK VE EVLENMEK İÇİN

"*To Woo and to Wed*, tüm kalbimle sevdiğim bir serinin, derin bir romantizm ve eğlenceli, destekleyici arkadaşlıklar içeren, keşke balo salonunda onlarla birlikte olsaydım dedirten mükemmel bir sonu."

-Sarah Hogle, *Just Like Magic* kitabının yazarı

"Kendine has esprili sesi ve Regency dönemine getirdiği yeni bakış açısıyla Waters, *To Woo and to Wed* ile okuyuculara bir kez daha keyifli bir roman sunuyor. Martha Waters'ın kitapları benim kitaplığında kalıcı bir yer edindi."

-Manda Collins, *A Lady's Guide to Mischief* kitabının yazarı ve Kargaşa

"Martha Waters yine yaptı yapacağını. *To Woo and to Wed*, cızırtılı ateşinin yanı sıra zekice esprileriyle de keyif veriyor."

-India Holton, *Wisteria*'nın uluslararası çok satan yazarı Bayan Alçaklar Topluluğu

"*Kur Yapmak ve Evlenmek* mükemmel bir serinin mükemmel sonu. Martha Waters, Sophie ve West'e uzun zamandır bekledikleri sonsuza dek mutlu sonlarını yaşatırken, gerçekten komik olan çatırdayan diyaloglar yazıyor. Bu seri bittiği için üzgünüm ama Waters'ın bundan sonra ne yazacağını görmek için sabırsızlanıyorum!"

-Kerry Winfrey, *Tom Hanks'i Beklerken* kitabının yazarı

"Waters, müjdelenen Regency Vows serisini şimdiye kadarki en keyifli ve duygusal olarak endişeli bölümle sonlandırıyor. Jane Austen'in *İkna*'sındaki çift gibi, kalbi kırık bekâr Lord Weston ve dul Leydi Fitzwilliam Bridewell, yedi yıldır şehvetle değil ama koşullarla ayrılmışlardır. Waters'ın kitapları okuyucuya her zaman mükemmel bir

İnsanın bir türlü doyamadığı karakterler... Önceki kitapların sevilen çiftlerinin bu kitapta yer alması çok tatmin edici ama Weston ve Sophie içlerinde en çok kazananlar. Hem romantizm hem de komedi unsurlarını bir arada barındıran *Kur Yapmak ve Evlenmek*, okurların kalbini her yerde fethedecek bir karışım."

**-Natalie Jenner, *The Jane* kitabının uluslararası çok satan yazarı
*Austen Topluluğu***

"Martha Waters tarihi romantik komedilerin kraliçesi olmaya devam ediyor! *To Woo and to Wed'de* her şey var: sahte nişan, özlem, ikinci şanslar, özlem, zekâ, çekicilik, sıcaklık ve özleminden bahsetmiş miydim? West ve Sophie'nin hikâyesi bu seriye mükemmel bir mutlu son veriyor."

-Jen DeLuca, *Well Met* serisinin yazarı

MARTHA WATERS'IN REGENCY VOWS SERİSİ İÇİN ÖVGÜLER

"Waters, Regency yazarlarının en iyileriyle (bkz. Julia Quinn, hatta Austen'ın kendisi) yarışacak bir mizah anlayışına ve olağanüstü esprili bir sese sahip... utanmazca eğlenceli ve çılgın bir enerjiyle dolu. Elden bırakılması zor ve kendi bol cazibesiyle dolup taşan, en yüksek mertebeden bir boğuşma."

-*Entertainment Weekly*

"[Kitabı] elimden bırakamadım... Bridgerton hayranları bu kitabı sevecek."

-Julia Quinn, *Bridgerton* serisinin yazarı

"Tatlı, seksi ve son derece eğlenceli. Mizahına uygun derinliği olan bir aşk hikâyesi ve iki inatçı başrol oyuncusu arasında canlandırıcı derecede samimi bir iletişim... Bayıldım."

-Emily Henry, *New York Times* çoksatan yazarı

"Waters'ın ilk Regency romantik komedisi, komik, yüksek konseptli romantik planlarla keyif veriyor... Waters, türün mecazlarını kutsallaştırmadan nazıkçe alaya alıyor."

gerçek bir duygu. Kendinin farkında olan ve iyi zamanlanmış aydınlanmalarla dolu bu neşeli, zarif boğuşma kesinlikle büyüleyecek."

-Publishers Weekly (yıldızlı inceleme)

"Regency Vow serisi, *Bridgerton* hayranlarını memnun edecek renkli dış mekânlar ve kır yürüyüşleri ile büyüleyici bir Regency dönemi havası estiriyor."

-USA Today

Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

WOO'YA
AHD
İÇİN WED

MARTHA WATERS

ATRIA PAPERBACK
New York London Toronto Sydney New Delhi

Annem, Alice ve "Peki ya West ve Sophie?" diye soran her bir okuyucu için.

Önsöz

Londra, Haziran 1811

Sophie Wexham, müstakbel bir dükün aşık olunabilecek en kötü erkek olduğuna *oldukça emindi*.

Beyefendinin kendisi hakkında hiçbir şikâyeti yoktu: Weston Markisi uzun boylu, geniş omuzlu, siyah saçlı, yeşil gözlü ve ne zaman göz göze gelse yumuşayan sert bakışlı biriydi. Kibar ve ilginç biriydi ve -şaşırtıcı bir şekilde- kendi düşüncelerini söylemek kadar *onu* dinlemeye de meyilli görünüyordu ki bu, bu *sınıftaki* erkeklerde nadir görülen bir özellikti. (Ya da Sophie, daha genel olarak erkek cinsiyetinde olduğundan şüpheleniyordu.) Anne babasına karşı saygılıydı ve kız kardeşleri tarafından eğlendiriliyordu ve yakında çok önemli bir konu hakkında babasıyla konuşmayı planladığını - birkaç kez- ima etmişti. Çok, çok yakında.

Ancak oldukça büyük bir sorun vardı: Dovington Dükü. West'in bir gün unvanını miras alacağı adam. Ve ne yazık ki, Sophie'nin kendisinden hiç hoşlanmadığına giderek daha fazla ikna olduğu bir adam.

"Bayan Wexham." Sophie irkilerek başını kaldırdı; Haverford balosundaydı, akşam yemeği henüz bitmişti ve yemek salonundan çıkan kalabalığın arasında kalmış, göz kulak olmaktan hoşlandığı küçük kız kardeşi Maria'yı arıyordu. Dovington Dükü karşısında duruyordu. Gece kıyafetleri içinde, oğullarına şaşırtıcı bir benzerlik gösteriyordu, ancak gözleri West ve kardeşinin miras aldığı çarpıcı yeşil yerine sıradan bir kahverengiydi. "Biraz konuşabilir miyiz acaba?"

Bir kurtarıcının ortaya çıkmasını umarak odanın etrafına kısa ve çaresiz bir bakış attı ve sonra da içine kapanmaktan başka kibar bir seçenek olmadığını kabul etti.

reverans yapıp, "Elbette, Majesteleri." diyeceğim.

Şimdiye kadar geceyle ilgili hiçbir şikâyeti olmamıştı; Haverford balosu sezonun son büyük etkinliklerinden biriydi ve o da ipek ve dantellere bürünmüş, annesinin özel olarak ödünç aldığı en sevdiği zümrüt kolyesini takmıştı. West'le iki kez dans etmişti ve dans kartının geri kalanının çoğu West'in arkadaşları tarafından doldurulmuştu: West'in ona olan ilgisiyle sinsice dalga geçen en yakın arkadaşı Willingham Markisi; Willingham'ın küçük kardeşi Lord Jeremy Overington, neredeyse -neredeyse- uygunsuz denecek kadar hovarda ve havalı biriydi; ve son olarak, West'in bir başka arkadaşı olan ve odanın diğer ucundaki esmer güzelde gözü olan Lord Fitzwilliam Bridewell ile akşam yemeği dansı.

Dük koluna girerek onu kalabalık yemek salonundan balo salonuna götürdü ve odanın içinde yavaşça dolaşarak ona eşlik etmeye başladı. "Siz ve oğlum... birbirinize düşkün görünüyorsunuz."

Bu kelimeyi onu kızdırmak için özellikle seçmiş gibi görünüyordu, bu yüzden sadece "Oldukça" dedi.

"Anladığım kadarıyla evlenme teklif etmeyi bile aklına koymuş."

"Niyetinin bu olabileceğine inanıyorum, evet." West'le haftalardır bu konu etrafında dans ediyorlardı; West dün, önümüzdeki günlerde babasını ziyaret etme planından söz etmişti.

Yavaşça odanın etrafında dönerlerken uzun bir sessizlik oldu ve sonra Dük, "O sadece dört buçuk yaşında, biliyorsun," dedi.

Sophie bir an tereddüt etti; onun bu şekilde yaklaşmasını beklemiyordu. "Biliyorum."

"Bu çok genç. Evlenmesini beklediğimden daha genç. Hâlâ öğrenmesi gereken çok şey var."

"Ve bu yolda onun yanında olmayı dört gözle bekliyorum," dedi Sophie. West'ten bu şekilde bahsedildiğini duymak tuhaftı; evet, yirmi dört yaş, onun konumundaki erkeklerin evlenmeye alışkın olduğu yaştan daha gençti - kibar toplumdaki genel görüş, genç erkeklerin o yaşta hâlâ ekecek çok fazla yaban yulafı olduğu ve otuz yaşından önce yuva kurmalarını beklemenin anlamsız olduğu yönündeydi- ama kesinlikle duyulmamış bir şey değildi. Ve mirasın yükü, beklentiler,

Bu tür şeyler ona diğer insanlara olduğundan daha ağır geliyor, onu olduğundan daha yaşlı gösteriyordu.

"Mmmm. Sizden küçük kız kardeşleriniz var, değil mi Bayan Wexham?"

Sophie bu soru karşısında irkildi ama ne adımlarının duraksamasına izin verdi ne de elini dükün kolundan çekti. "Biliyorum. Dört."

"Şüphesiz başarılı eşleşmeler yapmalarını umuyorsunuz." "Doğal olarak."

"Anladığım kadarıyla kız kardeşiniz -Bayan Maria'ydı değil mi?- bu sezon bir markizden oldukça etkilenmiş." Dük'ün ses tonu kayıtsızdı ama Sophie buna kanmadı ve kız kardeşinin adını duyunca kıpırdamadan durdu.

"Korkarım yanılıyor olmalısınız, Majesteleri." Sesi soğuktu ama içine bir korku yayılmaya başlamıştı.

Dük kibarca, "Elbette bir leydiyle asla tartışmam," dedi ve Sophie gözlerini devirmek için duyduğu güçlü dürtüyü bastırdı. "Sadece kız kardeşinizin mutluluğunu ne kadar çok istediğinizi biliyorum ve bu tatsız söylentilerin buna engel olmasını hiç istemem. Özellikle en küçük iki kardeşin oldukça... enerjik oldukları söyleniyor."

Sophie durdu ve Dük'le yüzleşmek için döndü; devasa bir palmiye saksısının arkasında hafifçe gizlenmişlerdi.

"Tam olarak ne ima ediyorsunuz, Majesteleri?" Sesini zar zor da olsa kibar tutmayı başardı; on beş kız kardeşin en büyüğü, iyi örnek olması beklenen kişi olmak, ona aşırı tahrik karşısında öfkesini tutma konusunda değerli bir deneyim kazandırmıştı.

"Hiçbir şey, Bayan Wexham. Ben sadece size eylemlerin sonuçları olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Ve bu sonuçların neler olabileceğini tam olarak düşünmeden herhangi bir eylemde bulunmanızı istemem."

Sophie daha cevap veremedi, adam elini eğdi, kısık sesle iyi akşamlar diledi, sonra dönüp uzaklaştı ve Sophie'nin yüzüne palmiye yaprakları çarparken, midesinde korkunç bir batma hissiyle kalakalmasına neden oldu.

"İşte buradasın!"

West, Sophie'nin sesiyle David-Willingham'dan (mirası devralmasının üzerinden birkaç yıl geçmiş olmasına rağmen arkadaşının yeni unvanına alışmak hâlâ zordu) uzaklaştı. Sophie her zamanki gibi çok güzel görünüyordu, açık yeşil ipek bir elbise giymişti; altın sarısı saçları sade bir şekilde toplanmıştı, moda olan buklelerden hiçbirisi yoktu ve güzel yüzünü West'in aç bakışlarına açık bırakıyordu.

"Merhaba." Ona küçük bir gülümseme verdi ama bu gülümseme, kızın yüzündeki kederli ifadeyi doğru dürüst görünce hemen kayboldu. "Sorun nedir?"

"Seninle konuşmam gerek." Sesi sakindi ama içinde onu iyi tanımayan birinin fark edemeyeceği bir gerginlik vardı.

"Elbette." David'e geri döndü. "Bize izin verirsiniz-"

David eşit bir şekilde başını salladı, Sophie'nin ifadesinden kendisi de ne anlıyorsa alını hafifçe kırıştı. "Yarın boks maçında görüşür müyüz?"

"Doğru, doğru-" West'in dikkati dağılmıştı; David'e ertesi gün Kent'teki bir boks maçında ona eşlik edeceğine dair gönülsüzce söz verdiğini çoktan unutmuştu. Arkadaşına belli belirsiz bir el sallayarak veda etti, sonra Sophie'ye döndü. "Konuşabileceğimiz daha sessiz bir yere gidelim."

Başıyla onayladı ve adam onu balo salonunun kenarından dolaştırarak yan kapıdan boş bir koridora çıkardı. Mükemmel bir mahremiyet değildi, ama bir tutam iş görürdü.

"Baban evlenmemizi istemiyor," dedi aceleyle, durur durmaz. Adam uzanıp kızın ellerini nazikçe kavradı ve onu doğrudan kendisine bakacak şekilde çekti.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu, midesinin çukurunda korkunç bir önsezi hissi oluşuyordu.

"Neden?" diye tekrarladı, sesine hayal kırıklığı karışmıştı. "Çünkü beni *tehdit* etmek için kasıtlı olarak beni aradı, işte bu yüzden!" Bir elini onunkinden çekerek kurtardı ve sabırsız bir hareketle bir tutam saçını kulağının arkasına itti.

West bu sözler karşısında buz kesti, çünkü yavaş yavaş ortaya çıkan öfke varlığını hissettirmeye başlamıştı. "Tehdit etmekle ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, beni balo salonunda bir yürüyüşe davet etti ve o zamanı, çok belirsiz ve kibar terimlerle, eğer seninle evlenirsem

Maria'nın evlilik ihtimalinden çıkar."

West yavaşça soluk aldı; hayatı boyunca babasının varisinden beklediği, dikkatle çizilmiş parametreler içinde var olmuştu ve zaman zaman bu kısıtlamalardan rahatsız olsa da, şu ana kadar bu kısıtlamalara gerçekten *kızdığını* hiç hissetmemişti. "Bunun olmasına izin vermem."

Gözleri kısıldı. "Baban bana pek de iyi bir adam gibi gelmedi. oğlunun neye *izin* verebileceği konusunda endişeli."

Buna pek itiraz edemezdi ama West tüm hayatını saygıdeğer varisi oynayarak, kendini dük için vazgeçilmez kılarak geçirmişti. Sadece bu seferlik, diye düşündü, karşı koyabilir ve zafer kazanabilirdi.

Başka seçeneği yoktu, diğer seçenek Sophie'yi kaybetmekken başka seçeneği yoktu.

Ve hayatında hiçbir şeyi onunla evlenmeyi istediği kadar çok istememişti.

"Babama artık bir çocuk olmadığının, hayatımı kendi istediği gibi düzenleyemeyeceğinin hatırlatılması gerekiyor," dedi ve elini tutmak için uzandı.

Kendisine yaklaşmasına izin verdi, gözleri sıkıntılıydı. "Bu kadar basit olacağını mı düşünüyorsun?"

Doğrusu, bilmiyordu. Ama ona herhangi bir belirsizliği itiraf etmek istemiyordu - ona zaten söz verdiği geleceği verebilme yeteneğinden bir an için bile şüphe edeceği düşüncesine katlanamıyordu. "Babamın iradeli bir adam olduğunu düşünüyorum," dedi dikkatle. "Ama aynı zamanda, benim için bu kadar önemli olan bir konuda iradesini kullanmaya hiç çalışmadığını da düşünüyorum."

Bunun üzerine gözlerinde bir şeyler yumuşadı ama yine de kaşlarında adamın hoşuna gitmeyen bir kırışıklık vardı. "Yapamazsın, biliyorum..." diye duraksayarak başladı, sonra sinirli bir nefes verdi ve bakışları onunkilerden uzaklaştı. "Babamı ziyaret etme planlarından bahsettiğini biliyorum ama bu mesele çözülmeden nişanlanamayacağımızı bilmelisin."

Adam kızın elini daha sıkı kavradı. "O zaman benimle evlenmek istemiyor musun?" Kelimeleri sert, sesi sessizdi.

Gözleri şimdi ona dönmüştü. "İstediğimi biliyorsun," dedi usulca. "Ama evliliğimizin Maria'nın itibarını zedelemesi riskini göze alamayız; o hâlâ bekârken olmaz."

"Biliyorum," dedi ve uzanıp yanağına dokundu. Koridorda bir aşağı bir yukarı hızla göz gezdirdi, hâlâ yalnız olduklarını gördü ve kızın alnına hızlı bir öpücük kondurdu. "Aşık olmak gibi kötü bir şansa sahip olduğumuz için ailenden kimsenin dava açmasını istemem."

Kelimeler aralarındaki boşluğa biraz ağırlıkla indi - haftalardır kur yapıyorlardı, bir nişanı ima etmişlerdi, ama ikisi de henüz aralarında var olan şeyi tam olarak tanımlayacak kelimeleri söylememişti.

Kadın yutkundu. "Kötü şans mıydı o zaman?"

"Hayır," dedi sessizce, diğer elini de tutmak için uzandı. Kızın bakışlarından kaçamaması için başını eğdi. "O müzikalde seninle tanışmak başıma gelen en şanslı şeydi ve babamın bunu mahvetmesine izin verirsem lanetleneceğim." Ellerini nazikçe sıktı. "Onunla konuşacağım, söz veriyorum."

Uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı. "Pekâlâ." Yaklaşan ayak sesleri ve kahkahalarla irkildiler ve West ellerini bırakarak onların yumuşak sıcaklığını özlemeye başladı.

Sophie isteksizce, "Kız kardeşimin yanına gitmeliyim," dedi ve onun uzattığı kolu salladı. "Aynı anda dönmezsek daha iyi olur sanırım."

Başını eğdi. "Elbette," dedi ve omuzlarının açık teni kışkırtıcı bir vaatle uzaklaşırken onu izlemeden önce eline bir öpücük kondurdu. Saçları yumuşak mum ışığında bir madeni para gibi parlıyordu ve adam, kız köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar gözlerini ondan ayıramadı.

Ancak o zaman, düşünceleriyle baş başa kaldığında, kendini duvara yaslayıp başını sert bir *gümbürtüyle* duvara çarpmasına izin verdi ve "Allah kahretsin" diye mırıldandı.

David onu bilardo salonunda buldu; bilardo oynamıyordu ama bir koltukta karamsar bir şekilde oturmuş, önünde çoğunlukla içilmiş bir bardak konyakla boşluğa bakıyordu.

"Yalnız mı içiyorsun?" diye sordu arkadaşı, yanındaki sandalyeye çökerek. "Belki de senden ahlaksız bir tırmık yaparız." Durakladı, sonra

"Bu konuda konuşmak ister misin?" diye ekledi, sesi biraz daha yumuşaktı.

"Hayır." West bardağı boşalttı; bu onun ilk bardağı değildi. İkincisi de değildi. Sophie'den ayrıldıktan sonra buraya çekilmişti, zihni babasına nasıl yaklaşacağını düşünmekle meşguldü; bu işe karışmaması gerektiğini ilk ve son kez ona nasıl anlatacağını düşünüyordu. Üç kadeh konyak henüz mucizevi bir şekilde cevap vermemişti.

David elindeki şarap kadehinden bir yudum alarak, "Yarın yeni curricle'ımı Kent'e götürmeyi düşünüyorum," dedi. Altın sarısı saçları dağınıktı ve kravatı yamuktu; West boş boş o akşam kendisini eğlendirecek kimi bulduğunu merak etti. "Bu şimdiye kadar kullandığım en hızlı araba."

"Umarım öyledir," dedi West yumuşak bir sesle, "eğer alacaklılarınızdan kaçmayı umuyorsanız." "Ha." David şarabından bir yudum daha aldı ve karamsar bir şekilde 1re'ye baktı. "Yapabilirim kesinlikle *senden daha hızlı* koşarım."

West bardağına biraz daha konyak doldurdu. Kadehi kaldırıp kristalin içindeki kehribar renkli sıvıya baktı. Başı dönüyordu ve Sophie ile yaptığı konuşma hâlâ zihninde yankılanıyordu; babasıyla yüzleşme ihtimalinin belirmesi omuzlarına ani bir ağırlık gibi çökmüştü. Kendini hüsrana uğramış, öfkeli ve -bir kez olsun- biraz da umursamaz hissediyordu.

Başını sandalyesinin arkasına yasladı ve bardağından uzun bir yudum daha alırken arkadaşına yan gözle baktı.

"Bahse girmek ister misin?"

O akşam Sophie'yi bir daha görmedi, bunun yerine David'in eşliğinde konyakla ıslanmış bir pus içinde ayrıldı ve ertesi sabah baş ağrısı içinde, kesinlikle kötü bir mizahla ve arkadaşıyla kötü düşünülmüş bir bahse girme taahhüdüyle uyandı.

Yarın, diye düşündü; bu öğleden sonra Kent'e gidecek, sonra babasıyla konuşacak ve yarın onu arayacaktı.

Ama ertesi gün onu görmedi - o öğleden sonra her şey o kadar korkunç, onarılamaz bir şekilde ters gittiğinde değil. Onu bir sonraki görüşmesi kazadan birkaç hafta sonraydı. David'in ölümünden sonra. David'in ölümünden sonra.

Nihayet hasta yatağından kalkmış, yürüyebilecek kadar iyileşmiş ama o talihsiz yarışın hatırası olarak hafifçe topallıyordu.

Ve başka bir adamın karısı olduktan sonra.

Birinci Bölüm

Londra, Mayıs 1818

Sophie dul kalmayı kural olarak *tavsiye etmiyordu* ama şüphesiz bazı avantajları vardı. Örneğin, nerede olduğunu merak edecek bir erkek olmadan istediği gibi gelip gidebiliyordu. Bütün gününü okuyarak, piyano çalarak ya da resim yaparak geçirebilirdi. (Aslında bütün bir günü bunlardan hiçbirini yaparak geçirmemişti.) Bir erkeğin onaylamayan bakışlarına maruz kalmadan ikinci çayının içine bir tutam brendi atabilirdi. (Bunu kesinlikle birden fazla kez yapmıştı.) Ve kahvaltı odasının huzurlu yalnızlığını bölecek tek bir kişi bile olmadan, ağız sulandıran bir dizi pişmiş yiyeceklerle sunulan yavaş bir kahvaltı yapabiliirdi.

Daha doğrusu, bu son şeyin mümkün olduğunu *hayal etti*; ancak kız kardeşleri, bu seçeneğin ona neredeyse hiç sunulmadığından emin oldu.

"Sophie!"

Sophie, çayını yudumlarken boş boş incelediği gazeteden başını kaldırdı ve odanın kapısından kendisine bakan bir değil, iki değil, *üç* kız kardeşini görünce gözlerini gökyüzüne çevirme isteğine direndi. Arkalarında, uzun süredir uşaklığını yapan Grimball, telaşlı bir şekilde, "Bayan Brown-Montague! Bayan Lancashire! Bayan Covington!"

Sophie'nin en küçük kız kardeşi olan Harriet -sadece on altı dakika- ona ısıltılı bir gülümseme gönderdi. "Teşekkür ederim Grimball, ama duyuruya ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum! Biz bir *aileyiz*."

"Bu neden bir tehdit gibi geliyor?" Sophie mırıldandı ve sırayla kız kardeşlerini kucaklamak için ayağa kalktı.

"Sophie, alaycılık sana yakışmıyor," diye azarladı Harriet'in ikizi Betsy. Büfenin üzerindeki kruvasanlarla dolu tabağı gördü. "Ah! Görüyorum ki Bayan Villeneuve kruvasan yapmış! Benim *en* sevdiğim şeyken ne kadar da uygun!" Onlara öylesine şehvet dolu bir bakış attı ki, Sophie kendini bir tabak dolusu unlu mamulün erdemine karşı oldukça korumacı hissetti.

"Evet," diye onayladı Sophie, Harriet, Betsy ve Alexandra oPer'in üzerindeki cömertliğe bakarken oturmaya devam etti. "Bugün pazartesi olduğu ve Bayan Villeneuve'ün her pazartesi kruvasan yapma alışkanlığı olduğu için olamaz.

-Sizin de gayet iyi bildiğiniz bir gerçek?"

"Hayır," dedi Betsy neşeyle, iki kruvasanı tabağa yerleştirip üçüncüsüne göz atarken. "Bence bu sadece mutlu bir tesadüf, kaderin gözleri bu neşeli kardeşçe bir araya gelme gününde bize gülümsüyor!"

"Betsy," dedi Harriet sert bir sesle, "yine roman mı okuyorsun?"

"Aslında onları yazıyorum," dedi Betsy ve Sophie ile Harriet gözlerini kırptırdılar; onlar bu çok merak uyandırıcı soruyu daha fazla sürdüremeden, Betsy özellikle cazip bir elmalı tartı görünce kendinden geçti ve başka sorulara geçici olarak sağır oldu.

"Cornwall nasıldı?" diye sordu Alexandra-Sophie'nin Sophie'den bir yıl sonra dul kalan ortanca kız kardeşi. Daha makul miktarda hamur işi seçmişti ve şimdi Sophie'nin tam karşısındaki sandalyeye yerleşiyordu.

"Çok güzel. Sanırım saçlarım hâlâ tuz kokuyor." Sophie, Vikont Penvale ve yeni vikontesi tarafından verilen bir ev partisinde geçirdiği iki haftadan kısa bir süre önce dönmüştü.

Alexandra biraz hüzünlü bir ifadeyle, "Deniz kenarına gitmeyeli uzun zaman oldu," dedi. "Belki de Sezon biter bitmez birlikte bir tatile çıkmalıyız," dedi Sophie.

dedi, çayından bir yudum aldı ve kız kardeşinin önündeki reçel seçeneklerini incelemesini izledi. "Brighton'a gidip deniz banyosu yapabiliriz," diye ekledi, sırf Alexandra'yı kızdırmak için; Alex üşümekten nefret ederdi ve genellikle soğuk İngiliz sularına ayak parmağından fazlasını sokmak istemezdi.

Alexandra bir parça tostun üzerine ahududu reçeli sürerken, "Bence sahilde güzel bir yürüyüş yeterli olur, teşekkürler," dedi. "Ayrıca, yaz için ne planlayacağımı bilmiyorum."

Sophie kaşlarını çattı ve daha fazla soru sormak için ağzını açtı -kız kardeşinin daha önce Sezon bittikten sonrası için olası planlardan bahsettiğini hatırlamıyordu- ama o bunu yapamadan Alexandra, "Ev partisi hakkında daha fazla şey duymak istiyorum," diye devam etti. Tostundan bir ısırık aldı ve Sophie'ye masum bir sorgulama bakışı yöneltti - Sophie'nin anında gardını almasına neden olan bir bakış. "İlginç konuklar var mıydı?"

Büfede, Harriet ve Betsy mırıltılı tartışmalarını kesip meraklı bakışlarını Sophie'ye çevirdiler.

"Violet ve Audley de oradaydı," dedi Sophie sakın bir ifadeyle, tereyağı bıçağına uzanırken. "Emily ve Belfry de bir bebek beklediklerini açıkladılar."

Kendisi de hamile olan ve bu nedenle normalden biraz daha duygusal olan Betsy bu haber karşısında yumuşak, buğulu bir "Oh!" çekmekten kendini alamadı. Harriet ikizine tiksintiyle baktı ve Betsy biraz da savunmacı bir tavırla ekledi: "Bebeklerinin ne kadar güzel olacağını bir *düşünsene!* O gözler!"

Harriet, bir önceki sonbaharda kendisi de böyle bir bebek dünyaya getirmiş bir kadının bilgeliğiyle, "Bütün bebeklerin gözleri mavi olur," dedi kız kardeşine ve Betsy içini çekti.

"Evet, biliyorum, ama-"

"*Başka* bir arkadaşın var mı?" Alexandra gereğinden biraz daha yüksek sesle sordu ve Sophie'yle bıkkın bir bakış alışverişinde bulundu; her ikisi de ikizlerin yanındayken sohbet etmeye çalışmanın zorluğuna alışkındı. "Hiç... beyefendi var mı?"

"Birkaç tane," dedi Sophie. Tabağındaki kruvasandan bir parça kopardı. Aşçısının Fransız mirasının doğruluğu konusunda şüpheleri vardı -en ufak bir provokasyonda oldukça endişe verici yalpalamalara eğilimli bir aksanı vardı- ama kadının ekmek ürünleriyle arası iyi olduğu inkâr edilemezdi. "Sayılarımız eşitti."

"*Evli olmayan* beyler var mı?" Alexandra ısrar etti; Sophie başını kaldırdı ve Alex'in bakışlarıyla karşılaştı. Kısa, sessiz bir irade savaşı yürütüldü. Sophie teslimiyetle içini çekti; zaferin elinin altında olduğunu hisseden kız kardeşi koltuğunda öne doğru eğildi.

Sophie kısaca, "Lord Weston oradaydı," dedi; kız kardeşinin zaten bildiği bir gerçektir bu; *ton*'un dedikodu değirmeninin her zamanki gibi verimli olduğunun bir kanıtıydı.

"Öyle miydi?" Alexandra düşünceli bir şekilde çenesine vurarak sordu.

"Alex." Sophie, Weston Markisi'ne aşık olduğunu düşünmesinin ve bir baharı paylaşacakları geleceğin hayalini kurarak geçirmesinin üzerinden *yedi yıl* geçtiği gerçeğinden başlayarak, kız kardeşine söylemek istediği bir düzine şeyi ısırdı. Ve bu olayların *üzerinden* yine *yedi yıl geçtiği için*, Lord Weston'ın da hazır bulunduğu bir etkinliğe, en yakınları ve sevdikleri arasında spekülâtif bir coşku yaratmadan katılabilmekten çok memnun olacaktı. Ancak bunların hiçbirini söylemedi; on beş kardeşin en büyüğü olarak, küçük kız kardeşlerini tersleme dürtüsüne direnme konusunda oldukça deneyimliydi.

Bunun yerine, sadece beklemekle yetindi.

her ne işkence olacaksa.

"İyi görünüyor muydu?" Betsy elmalı tartından bir ısırık alarak sordu. Sarı saçlı, pembe yüzlü ve hamileliği göz önüne alındığında orta kısmı oldukça yuvarlaktı ve çenesinde bir gamzesi vardı. Başka bir deyişle çok sevimliydi, bu yüzden melek yüzünde şeytana çok yakın bir ifadenin belirmesi mümkün olmamalıydı.

"Sanırım." Sophie kruvasanının bir parçasını ağzına attı.

"Keyfi yerinde görünüyor muydu?" Harriet ikizinin yanına oturup çaydanlığa uzanarak sordu. Betsy'nin sarışın ve pembe yanaklı olduğu yerde, Harriet koyu renk saçlı ve daha az al yanaklıydı ama yine de aldatıcı derecede çekici gamzeleri vardı. Sophie her zaman ikizlerin gamzelerini, vahşi doğadaki yırtıcı hayvanların şüphelenmeyen avlarını ölümlerine çekmek için kullandıkları kamufleajın insanlardaki karşılığı olarak düşünmüştü.

"Cornwall'da Mayıs ayıydı, fiziksel olarak iyi bir ruh halinde olmaktan başka bir şey mümkün değil," dedi Sophie biraz kısa bir şekilde.

"Yine de şu anda oldukça etkileyici bir *kötü* ruh gösterisini yönetiyor gibi görünüyorsun," dedi Alexandra, bakışları kız kardeşinin üzerinde kurnazca. Sophie bir iç çekişi bastırdı.

"Belki de," dedi Sophie, tereyağı bıçağını yere bırakarak, "artık Cornwall'da olmadığım içindir - güneşli gökyüzü ve okyanus manzaralarının yanı sıra, üçünüzden bir haftalık yolculuk uzaklığında olma avantajına da sahip."

"Yaralandım!" Harriet, dramatik bir şekilde elini göğsüne götürerek, aynı anda kruvasandan büyük bir ısıruk almaya çalışmasaydı biraz daha inandırıcı olabilecek bir gösteriyle bağırды. "Ama," diye hızla ekledi, "*burada* işler hiç olmadığı kadar ilginçleşti."

"Öyle mi?" Sophie boş boş sordu.

"Öyle," diye onayladı Harriet, birdenbire çayına şeker karıştırmakla meşgul görünen Alexandra'ya bilmiş bir bakış atarak -Sophie'nin bildiği kadarıyla çayına şeker koymayan bir kadın için ilginç bir meşguliyetti bu. Sophie'nin dikkati kız kardeşinin üzerinde yoğunlaştı. Birden, en azından ikizlerin bu sabah burada olmalarının nedeninin bu olduğunu anladı: En büyük ablalarının ilgisini çekeceğini düşündükleri bir haberleri vardı ve onun tepkisini görmeyi çok istiyorlardı.

"Delne 'ilginç,' olur mu?"

Betsy teatral bir tonda, "Alex'in bir *sevgilisi* var," dedi.

Alexandra çay kaşığına yere bırakarak kız kardeşine alaycı bir bakış fırlattı. "Beni kraliçeye reverans yapan, yüzü kızarmış bir sosyete kızı gibi gösteriyorsun. Dulların sevgilisi olduğuna inanmıyorum."

"Ona ne isim verelim o zaman?" Harriet gözlerinde hınzır bir parıltıyla sordu. "Sevgilin mi?"

"Senin inamorata?" Betsy önerdi.

"Sanırım teknik olarak onun *inamorato*'su olurdu," dedi Harriet, kısa süre önce canının sıkıldığına karar vermiş ve bu nedenle kendine İtalyanca öğretmeye başlamıştı.

"Sevgili mi?" Sophie burun kıvırdı - ne de olsa hepsinin etrafında dolaştığı açık bir kelimeydi.

Alexandra kibar bir tavırla, "O benim centilmen arayıcım," deyince iki ikiz de kahkahalarla gülmeye başladı.

Sophie bir gülümsemeyi bastırdı. "Gerçekten de öyle. Bu beyefendinin kim olduğu konusunda beni aydınlatır mısınız?" "Beyefendi arayan" ifadesini yüzünü ekşitmeden zar zor söyleyebilmişti; kendini bakire bir teyze gibi hissediyordu.

Alexandra içini çekerek bıkkınlık gösterisinde bulundu ama "Blackford Kontu" derken ağzının kenarlarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

Sophie gözlerini kırıştırdı.
"Belfry'nin kardeşi mi?" "Aynen
öyle."

Harriet düşünceli bir ifadeyle, "Çok yakışıklı," dedi, "ama bence kardeşi
belki *daha* da yakışıklı."

Betsy hüzünlü bir iç çekişle, "İkisinde de o mavi gözler var," dedi; hem
kendisinin hem de Sophie'nin -ayrılan kız kardeşleri Maria'nın da- altın sarısı
saçlarla kutsanmış olmalarını, ama kendilerinininkinin kahverenginin orta bir
tonu olmasından beklenebilecek mavi gözlere sahip olmamalarını hayatının
büyük bir trajedisi olarak görüyordu.

"Blackford'la tanıştığınızı bilmiyordum," dedi Sophie Alexandra'ya.
Betsy ve Harriet, Belfry kardeşlerin gözlerinin tam olarak hangi tonda
olduğunu düşünmeye dalmışken onları görmezden gelerek.

"Bir noktada tanışmış olmalıyız, ama onunla birkaç kelimeden fazla
konuşmamıştım, ta ki *The Talk of the Ton*'un bir gösterisinde ikimiz de aynı
locada misafir olana kadar." Bu, Blackford'un küçük kardeşi Julian'ın sahibi
olduğu biraz skandalı bir tiyatro olan Belfry'de yeni bir yapımdı; gösteri
sadece kadın oyuncuların yer alması açısından benzersizdi ve *tonun* biraz
acımasızca -eğlenceli de olsa- çarpıtılmasıydı. Gösterilerin biletleri haftalarca
tükenmişti.

"Sohbet etmeye başladık," diye devam etti Alexandra, "ve... şey, oldukça iyi
anlaştık. Bana birkaç balo ve akşam yemeği partisinde eşlik etti, atla gezintiye
çıkttık...." Bütün bunları çok soğukkanlı bir şekilde anlatıyordu ama
yanaklarında belli belirsiz bir renk ve ondan bahsederken Sophie'ye bunun
basit bir şaka ya da basit bir çiftin başlangıcı olmadığını söyleyen bir
yumuşaklık vardı. Yine de... sesindeki bir şey, hafif bir kısıtlama notası,
Sophie'yi duraklattı.

Sophie çayından bir yudum aldı ve kendine düşünmek için zaman tanıdı.
Blackford, gözlemlediği kadarıyla gerçek bir beyefendi idi; onunla Emily ve
Belfry'nin ev sahipliği yaptığı birkaç etkinlikte tanışmıştı. Alexandra bir anda
aşka yelken açacak biri değildi, bu yüzden Sophie'nin bu eşleşmeyle ilgili *çok*
az endişesi vardı ama şu anda onu endişelendiren şey, kız kardeşinin bu
bilgiyi aktarırken takındığı oldukça tuhaf tavidir. Blackford'un adını
söylediğinde yüzü aydınlanmış ve sesi yumuşamıştı ama Sophie'ye bu
gelişmeyi bildirirken tavırlarında garip bir kısıtlama vardı. Alexandra,
Sophie'nin

Sophie'nin kız kardeşleri arasında en sessiz ve ağırbaşlı olanı, özellikle de şamatacı ikizlerle kıyaslandığında... Yine de Alexandra'nın rahmetli kocasıyla flörtünü hatırlayan Sophie, kıyaslandığında kız kardeşini rahatsız eden bir şeyler olduğunu düşünmeden edemiyordu. Dul kaldıktan sonra yeniden mutluluğu bulmanın verdiği suçluluk duygusu muydu, yoksa başka bir endişe mi söz konusuydu?

"Alex," dedi Sophie dikkatle, "aşık mısın?"

Bir anda Alexandra'nın yüzünde bir şeyler değişti; yüzündeki yumuşaklık kaybolmuş gibiydi ve yüz hatları bir anda, birkaç dakika önce takındığı ifadeyle taban tabana zıt, yumuşak ve umursamaz bir ifadeye büründü.

Alexandra elini sallayarak, "Ben o kadar ileri gitmezdim," dedi. Çay fincanını ağzına götürdü; Sophie, Harriet ve Betsy'nin ikisini de yakından izlediğinin farkındaydı. "Birbirimizi çok az tanıyoruz."

Sophie, Harriet'in kaşlarını çattığını ve Betsy'nin itiraz etmek için ağzını açtığını görmek için tam zamanında ikizlere baktı; bu, Sophie'nin bunun Alexandra'nın onlara daha önce söyledikleriyle hiç de uyumlu olmadığını anlaması için yeterliydi.

"Blackford'u seviyorum Alex, eğer seni mutlu ediyorsa, bence bu harika bir eşleşme olur." Sophie sesini olabildiğince yumuşak tuttu, sanki kolayca ürkebilen bir ata yaklaşıyormuş gibi hissediyordu. Kız kardeşlerinin hepsinin kocalarını seviyordu, hatta en büyük ikinci kardeş olan Maria bile Edgar Grovecourt'la evlenmişti, Sophie'nin zevkine göre biraz ukala olsa da özünde iyi bir adamdı. Ve geçmişte, onun onayı küçük kız kardeşleri için her zaman önemli görünmüştü -her talibin aşması gereken bir engel.

Ama Alexandra, Sophie'nin bu teklifinden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu; bunun yerine elini bir kez daha havalı bir şekilde salladı ve Sophie elini havaya savurmak istedi; bu hareketin üzerinde çalışılmış rahatlığıyla ilgili bir şey onu rahatsız etmişti. "Aceleci davranmayalım, onunla *evlenip evlenmeyeceğimi* bilmiyorum."

Sophie kaşlarını çattı. "Duygularınız karşılıklıysa neden olmasın?" Durakladı, sonra

"Bu Colin'le mi ilgili?" diye daha nazikçe ekledi. Colin, Alexandra'nın ilk kocasıydı; orduda görev almış ve Alexandra'yla evlendikten ancak bir yıl sonra Waterloo'da ölmüş olan küçük oğluydu. Alexandra onun üç yıl önceki ölümüyle yıkılmıştı; Sophie'nin kocasının ölümünden bir yıl sonra gelen bu dulluk, kız kardeşleri daha da yakınlaştırmıştı.

Alexandra'nın yüzü merhum kocasının adını duyunca yumuşadı. "Hayır," dedi, sesinde bir parça hüzün vardı. "Colin'i sevdim -onu hâlâ her gün özlüyorum- ama hayatımı birlikte geçirmek istediğim birini bulursam yeniden evlenmemi isteyeceğini biliyorum."

Sophie masanın öbür ucuna uzanıp elini Alexandra'nın elinin üzerine koydu. "Yine de, yeniden aşık olduğun için biraz suçluluk hissetmen çok normal ve eminim ki Blackford, kendini yeniden evlenmeye hazır hissetmiyorsan, seni aceleye getirmek istemeyecektir."

Alexandra, Sophie'nin elini hızlıca sıkabilmek için avucunu yukarı çevirdi. "Biliyorum," dedi, bakışları Sophie'nin üzerindeydi, sonra kafasını temizlemek istercesine salladı. Sonra daha işlek bir tonda ekledi: "Blackford'un o adam olduğundan tam olarak emin değilim ama-" Burada, sanki paylaşmamayı tercih ettiği bir şeyi açıklamak üzereymiş gibi aniden sözünü kesti.

"Sana sordu mu?" Sophie, şehirden bir ay uzak kalmak kız kardeşinin evlilik teklifleri alması için yeterliyse, gelecekte kır evi partilerine katılmanın ne kadar akıllıca olacağı konusunda ciddi endişeler duymaya başlamıştı. Onların varlığından bu kadar uzun süre uzak kalmasına izin vermemesi gerektiği açıktı; yetişkin olabilirlerdi ama bu konuşmanın da kanıtladığı gibi, hâlâ onun rehberliğine ihtiyaçları vardı.

"Henüz değil," dedi Alexandra nazikçe; Sophie'nin bakışlarının onu delip geçtiğini görünce içini çekip yumuşadı. "Belki... ima etmiş olabilir."

"Peki sorduğunda ona ne söylemeyi düşünüyorsun?" Sophie bastırdı.

"Emin değilim." Alexandra'nın tonu dikkatle hafifletilmişti, öyle ki sanatsal. "Şu anki hayatımdan çok memnunum, biliyorsun - yani, bir kontla evli olsaydım ve Grosvenor Meydanı'nda bir malikanede yaşıyor olsaydım, kahvaltı için buraya bu kadar sık uğrayamazdım."

Sophie kaşlarını çattı; dulluğunun ona sağladığı bağımsızlığı bazı açılardan takdir etse de, Alexandra'nın bunu tam olarak benimsediği izlenimini hiç edinmemişti. Kocasına derin bir aşkla bağlıydı ve onun ani ölümüyle sarsılmıştı; ayrıca Sophie'den dört yaş daha gençti ve on dokuz yaşında ailesinin evini terk edip bir yıl sonra dul kalmayı şok edici bulmuştu.

Resmi yas dönemi sona erdiğinde, Sophie'nin bildiği kadarıyla, kendisine bakan pek çok uygun beyefendiyle hava atmaya hiç ilgi göstermemişti ve kesinlikle bir çifte başlamak gibi cesurca bir şey yapmamıştı.

Sophie'nin de bir önceki yaz yaptığı bir şeydi bu. Dedikodular kulağına ulaştığında birden fazla küçümseyici yorum yapan kız kardeşleri Maria'nın aksine, Alexandra kesinlikle onaylamamış olsa da, olaylardan biraz daha fazla etkilenmiş görünüyordu. Bu yüzden Alexandra'nın, müstakbel bir markizden ve daha da önemlisi, aralarında açıkça var olan sevgiyi önemsiz göstermeye çalışmasına rağmen, çok hoşlandığı belli olan bir adamdan gelen evlilik teklifini reddetmeyi ciddi ciddi düşünmesi, Sophie'ye bir şekilde... *yanlış gelmişti.*

Bu arada Alexandra bu fırsatı ikizleri bir araya getirmek için kullanmıştı. Northdale balosuna birkaç gün kalmıştı ve Harriet görücüye çıkaracağı yeni gül rengi ipek elbisesinin yakası hakkında uzun bir monolog sunmuştu ama Sophie sadece yarım yamalak dinliyor, bir yanıt beklendiği belli olduğunda cevap veriyor ama onun dışında düşüncelerine dalıyordu.

Aklı Alexandra'nın söylediği bir cümlede takılıp kalmıştı: *Bir kontla evli olsaydım kahvaltı için buraya bu kadar sık uğrayamazdım.*

Ve bunu düşündükçe, içini kemiren bir şüphe daha da büyümeye başladı.

Alexandra *onun* evlenme teklifini reddetmez, değil mi?

Elbette, yakınlıklarına rağmen - neredeyse her gün birbirlerini görmelerine, haftada birkaç akşam birlikte yemek yemelerine, parkta birlikte uzun yürüyüşlere çıkmalarına, en derin düşüncelerini ve korkularını paylaşmalarına rağmen...

Alex tüm bunlara rağmen Blackford'un teklifini geri çevirmezdi, değil mi? Geri çevirir miydi?

Sophie kız kardeşini izledi. Alexandra'nın kahvaltısındaki tuhaf davranışları göz önüne alındığında, Sophie'nin doğrudan sorsa bile ondan dürüst bir cevap alacağına inancı yoktu.

Bu konuda ne yapacağından tam olarak emin olmasa da bir cevap almak istiyordu ve bu da Blackford Kontu ile konuşması gerektiği anlamına geliyordu.

Yakında.

Gerçekten de Northdale balosuna gidecekmiş gibi görünüyordu.

"Hayatım boyunca medeniyete geri döndüğüm için hiç bu kadar memnun olmamıştım." Bu sözler, bir kadeh şampanya içen ve kalabalık balo salonunu keskin gözlerle inceleyen Diana tarafından derin bir memnuniyet tonuyla söylendi.

Sophie, elindeki şampanyadan bir yudum alarak, "Cornwall'ın medeniyetten tamamen uzak olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ayrıca, eğlenmekte olduğunuzu düşünmüştüm."

"Öyleydi," diye ekledi Lord Willingham. "Sadece ağabeyinin haklı, kendisinin ise haksız olduğunu kabul etmek istemiyor."

Diana kocasına dar bir bakış attı. "*Haksız değildim*. Sadece Penvale'in iki kelime bile konuşmadığı bir kadınla uzak bir uçuruma taşınması konusunda endişelerim vardı."

Sophie, Penvale'in yeni vikontesi için, "Jane'i severim," dedi hafifçe. "Bence çok eğlenceli biri."

"Ben de öyle," dedi Willingham -Jeremy, arkadaşlarına-. "Diana'yı bu kadar sinirlendirebilen herkes benim onayımı kazanır." Uzanıp kendi bardağını Sophie'ninkiyle tokuşturdu ve karşılıklı sırttılar.

Diana bu alışverişi izlerken, "İkinizi böyle samimi görmek ne kadar güzel," dedi. "Bu sana başka, daha samimi anları hatırlatıyor mu?"

Hem Sophie hem de Jeremy şampanyalarını yudumlarken Diana'nın amacı da kuşkusuz buydu; Diana ve Jeremy birbirlerine aşık olmadan önce, Jeremy ve Sophie'nin bir önceki yaz kısa bir çift oldukları gerçeğini gayet iyi biliyordu ve bundan hiç rahatsız olmamıştı. (Ya da Sophie'nin kişisel görüşüne göre, Diana ve Jeremy aşık olduklarını *itiraf* etmeden önce).

"Diana, zavallı Jeremy ve Sophie'ye ne yaptın?" diye sordu Emily, Sophie'nin yanında belirmiş, mavi gözleri kocaman ve endişeliydi. Üzerinde sarı ipek bir elbise vardı ve her zamanki gibi son derece ışıltılı görünüyordu. Kocasını koruyucu bir tavırla dirseğinin dibinde duruyordu.

Diana sakın bir gülümsemeyle, "Sadece eski günleri sevgiyle anıyorum," dedi. "Oldukça," dedi Sophie, artık konuşma gücünü geri kazanmıştı. Şampanya nefes borusundan çıkmış gibiydi. "Ne kadar... güzel," dedi Emily biraz kararsızca.

"Öyle değil mi?" Diana neşeyle sordu. Kolunu Jeremy'nin koluna doladı ve Emily'nin kocası Julian'a döndü. "Belfry, oradaki senin kardeşin mi? Geçen akşam onu bir akşam yemeğinde gördüm ve..."

Sophie hızla dönüp Diana'nın gösterdiği yöne bakarken, Diana'nın sözleri arka planda kayboldu. Gerçekten de birkaç adım ötede Blackford Kontu'nun, Lord James Audley ve eşi Violet ile derin bir sohbeta daldığını gördü. Bu kaçırılmayacak kadar mükemmel bir fırsattı.

"İzninizle," dedi aniden.

"Sophie!" Violet yaklaşıırken bağırdı. "Bu gece çok güzel görünüyorsun, bu elbisenin kumaşını nereden buldun?"

Sophie yere baktı; yas ve yarı yas dönemlerini bitirdiğinde, kendisi için yeni bir gardırop yaptırmıştı; evliliği boyunca giydiklerinden biraz daha cüretkâr, biraz daha renkli bir gardırop. Fitz bu elbiselerin hiçbirine aldırış etmezdi, ama Sophie evliliği boyunca, evlenme nedenlerinin -kendileri de başarılı evlilikler yapmak zorunda olan dört küçük kız kardeşin- son derece farkında olmuştu. Evliliğinin tüm amacı onların yolunu kolaylaştırmaktı, bu yüzden her zaman dikkatleri üzerine çekmemek için elinden geleni yapmıştı, Aoa'ta *tonlarca* dedikodu seviyesinin altında kalmıştı.

Ama o artık bir eş değildi. Ve tüm kız kardeşleri mutlu bir evlilik yapmıştı. Alexandra'nın dul kalmasına kadar tabii. Sophie'ye göre, yapmak istediği şeyi başarmıştı ve bu nedenle sosyeteye yeniden girdiğinde, değişiklik olsun *diye* yapmak istediği bir şeyi yapabileceğini düşündü. Tam da istediği gibi bir gardırop yaptırmaktan büyük keyif almıştı. Bu gece giydiği elbise koyu mor bir ipekti ve kolları küçük incilerle süslenmişti.

Violet'e, "Sana modacımmın adını vereceğim," diye söz verdi ve sonra yanında duran adama döndü. "Lord Blackford."

Her zaman bir centilmen olan Blackford elini eğerek uzattı. "Leydi Fitzwilliam. Bu akşam çok hoş görünüyorsunuz. Sanırım Cornwall'dan yeni döndünüz? Deniz kenarı size çok yakışmış."

Sophie ona gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi. "Kız kardeşim son seyahatlerimden sizi haberdar etti mi?"

"Gerçekten de öyle."

"Benim yokluğumda ikinizin bu kadar yakınlaşması ne kadar güzel," dedi Sophie. "Alexandra'nın yeniden mutlu olmasını çok istiyordum."

Blackford bir çekicin tüm inceliğine sahip olan bu söz karşısında gözlerini kırıştırdı. "Bir kız kardeşten takdire şayan bir duygu, eminim."

"Evet." Sophie yorgun bir iç geçirdi. "Dört küçük kız kardeşe sahip olmak çok yorucu. İnsan sık sık onların tam olarak istediği gibi davranmadığını görür. Hatta görünürde hiçbir neden yokken çıldırtıcı bir inatçılık gösterdiklerini bile görebilirsiniz. Eminim siz de takdir edersiniz ki bu *çok* sinir bozucu bir durum."

Blackford kaşlarını kaldırdı ve Sophie'nin gülümsemesi biraz daha genişledi. "Leydi Fitzwilliam, sanırım bir valsini başladığını duyuyorum - dans kartında hala bu dansın boş olduğunu ummaya cesaret edebileceğimi sanmıyorum?"

"Evet," diye neşeyle yalan söyledi Sophie, gözlerini *aslında* bu dansa söz verdiği Audley'e doğru hafifçe çevirerek. "Ne kadar da tesadüf," diye ağırbaşlı bir ifadeyle ekledi ve Blackford'un, bu alışverişi büyük bir ilgiyle izleyen Violet ve Audley'e doğru hızlı bir el sallamasıyla onu dans alanına götürmesine izin verdi.

"Neden," dedi Blackford, diğer çiftlerin arasında yerlerini aldıklarında, "kendimi dikkatlice manevra yapılmış gibi hissediyorum?"

Sophie masum bir ifadeyle, "Emin değilim," dedi. "Peki, Alexandra ile çok vakit geçirdiniz mi?" Sadece bir vals süreleri varsa, hoşbeşle vakit kaybetmeye tahammül edemezdi.

"Oldukça fazla."

"Onu ne sıklıkla görüyorsun? Haftalık mı? Günlük mü?" Nazikçe durakladı. "Geceleri mi?"

Blackford'un hakkını yemeyelim, bu durumu anlayışla karşıladı. "İkimize de zaman kazandırıp, doğrudan kız kardeşinle evlenmek istediğimi söyleyeyim mi?" Blackford'un sesi eğleniyordu ve ağzının kenarlarında bir gülümseme oynayıyordu. Harriet ve Betsy haklıydı; siyah saçları ve canlı mavi gözleriyle oldukça yakışıklıydı. Sophie onun hakkında fazla dedikodu duymamıştı -bir zamanlar, ikinci kocasıyla evlenmeden önce dul Vikontes Dewbury'nin sevgilisi olduğunu biliyordu, ama bunun ötesinde Sophie sadece borçlarını her zaman zamanında ödediğini ve genellikle namuslu bir adam olarak görüldüğünü duymuştu. Babasının unvanını miras almak için sıradaydı ama Sophie, babasıyla yakın olduklarına inanıyordu ve şüphesiz o günün hâlâ çok uzakta olduğunu umuyordu.

Kısacası, adam hakkında duyduğu hiçbir şey, kız kardeşine uygunluğu konusunda en ufak bir tereddüt yaşamasına neden olmamıştı; Alexandra'nın birkaç sabah önce kahvaltılık masasındaki tepkisi de bu yüzden kafasını karıştırmıştı.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi temkinli bir ifadeyle. "Leydi Fitzwilliam, açık konuşabilir miyim?"

"Elbette."

"O halde, sen hâlâ bekârken kız kardeşinin benimle evleneceğine inanmadığımı sana bildirmem gerektiğini düşünüyorum."

Sophie otomatik olarak, "Ben bir dulum," dedi.

"Ama henüz yeniden evlenmemiş biri," dedi Blackford nazikçe. "Ve bunu yapmak istemeyen bir bayanı yeniden evlenmeye teşvik etmeye asla cüret etmem - anladığım kadarıyla dul olmanın bazı avantajları var. Ama sanırım kız kardeşiniz sizin mutluluğunuzdan endişe ediyor ve sizi geride bıraktığını hissederse kendi mutluluğuna kavuşmak konusunda isteksiz davranıyor."

Blackford bariz bir şekilde rahatsız görünüyordu -zavallı adamın, Sophie'nin buharlaşmasına ya da başka bir kadınsı tepki vermesine neden olacağından endişe ettiğine şüphe yoktu- ama Sophie umursamaz değildi. Aksine, kendini oldukça acımasız hissediyordu; kahvaltılık şüphelerinin asılsız çıkacağını umuyordu.

Kardeşlerim! Onun istediği şeyi asla yapmayacaklar mıydı?

"Yalnız değilim Lord Blackford," dedi dikkatle. "Hayatımı çok seviyorum."

Ve bu doğrudu: Hayatını seviyordu. Bir zamanlar hayal ettiği her şey bu muydu?

Şey, hayır. Ama yine de gayet tatmin ediciydi.

"Eminim biliyorsunuzdur, Leydi Fitzwilliam," dedi, neredeyse nazikçe ve bu naziklik ilk kez göğsüne en ufak bir acının ulaşmasına izin verdi. Saçma ve gülünçtü ama birdenbire Alexandra'nın yarattığı bu aptalca karmaşaya ağlayacak gibi hissetti. "Ve lütfen bunu size, sizi herhangi bir eyleme ikna etme arzusuyla söylemediğimi bilin. Ama düşündüm de, belki Alex'le konuşabilirsin...?"

Bu son soruyu sorarken sesinde umutlu bir ton vardı ve Sophie bunu duyunca neredeyse gülümseyecekti. İngiltere'nin en eski mülklerinden birinin, eski bir unvanın varisi olan, aile, arkadaş ve bir erkeğin doğuştan alabileceği her türlü hediye açısından zengin olan bu adamın, kız kardeşiyle evlenmek için hâlâ bu kadar istekli olması Sophie'yi çok sevindirmişti. Alexandra'nın, Sophie'nin hatırı için ikisinin de mutluluğunu mahvetmeye çalışacağı düşüncesi neredeyse dayanılmazdı. Şaşkınlıkla, birazcık da olsa *öfkelenmeye* başladığını fark etti.

Ve bir anda Alexandra'yı görmeye çok ama çok kararlı hale geldi. Blackford evlendi, ne pahasına olursa olsun.

"Onunla konuşmaktan mutluluk duyarım," dedi. Konuşmak. Kız kardeşinin kafasına servis kaşığıyla vurmak. Hangisi uygunsa, gerçekten. "Hepimizin seni ailemize kabul etmekten mutluluk duyacağımızı biliyorum - kız kardeşlerim senden oldukça hoşlandı."

Blackford, Sophie'nin ondan daha çok hoşlanmasına neden olan bir ağız hareketiyle, "Ben sadece biriyle evlenmek istiyorum," dedi.

Bu da Sophie'nin kız kardeşiyle konuşması gerektiği anlamına geliyordu. Alexandra'nın kahvaltı masasındaki tavrında, kız kardeşinin bu son derece uygunsuz anı seçerek aşırı derecede inatçı olmaya karar verebileceğini düşündüren bir şeyler vardı. Bu, tam da *olmamasını* dileyeceği anlarda ortaya çıkma eğiliminde olan bir aile özelliği idi.

Ve sonra, vals sona erdiğinde ve kız önünde reverans yaparak eğildiğinde Blackford, bakışları tanıdık bir çift geniş omuza takıldı. Blackford'la dans ederken göz ucuyla onları görmüş ve kararlılıkla görmezden gelmişti; sahipleri düşüncelerinin ya da gözlerinin üzerinde oyalanmasına izin vereceği bir adam değildi.

Artık değil.

Tam o anda döndü ve yeşil gözleriyle odayı taradı. Gözleri bir anlığına Sophie'nin üzerine dikildi, onu yakalayıp tuttu ve Sophie keskin bir nefes aldı.

Önce gözlerini kaçırdı.

Bir saniye nefes aldı, sakinleşti.

Ve sonra, bir şimşek çakması *gibi* aniden, Alexandra'yı Blackford'la evlenmeye nasıl ikna edebileceğini çok iyi biliyordu.

Eğer bir şekilde ona yardım edecek birini bulabilirse - ve bunu yapabilecek tek bir kişinin olmasından çok korkuyordu.

Bu yüzden onu ikna etmesi gerekecekti.

İkinci Bölüm

Yedi yıl önce

Sophie, mükemmel omuzları ve çok fazla ismi olan bir adama *aşık oldu*.

"John Percival George Horatius Arthur Audley," diye tekrarladı, sesinde sorgulayıcı bir ton vardı. "Hepsi bende mi?"

West başını öne eğdi. Bir an düşündükten sonra, "Orada bir yerde Aziz John'u atlamışsınız," dedi. "Horatius'tan sonra."

"Ama senin Hıristiyanlıktaki adın *John*," diye itiraz etti, kahkahalarını güçlkle bastırarak. "Aziz John'a neden ihtiyacın var ki?"

"Bu bir aile adı," dedi, tüm yaralı dükal -ya da daha doğrusu *gelecekteki dükal*- saygınlığıyla, ama ağzının köşesindeki belirgin bir seğirme onu ele verdi.

Sophie bu seğirmeye bayılırdı.

İlk kez tanıştıkları gece, "yorumlayıcı" olarak adlandırılabilir bir müzikalde görmüştü. Sezonun başıydı -Sophie'nin üçüncü sezonuydu- ve annesi bu akşamki eğlenceyi kaçırılmaz bulmuştu, büyük kızının orada bulunacağı kesin olan tüm müstakbel eşleri görmesi ve onlar tarafından görülmesi için çok hevesliydi. (Sophie ise, bir beyefendinin akşamını kulüpte eğlenerek geçirme seçeneği varken, neden bir müzikale katılmayı tercih ettiğini anlayamamıştı; bu konuyu annesine açtığında, annesi burnunu sıkarak acı dolu bir ses tonuyla, "*Sophia*," demişti; Sophie bu cümleyi ancak sarhoş edici içkilerden, lazımlıklardan ya da anatominin incik kemiğinin kuzeyindeki herhangi bir bölümünden söz ettiğinde kullanıyordu).

Sophie genel olarak müzikallerden pek hoşlanmazdı; rahatsız bir elbisenin içinde oturup müzik dinlemeye ancak bu kadar sabrı olduğunu fark etmişti.

Bir ninninin ePect'ini üreten bir saatte müzik - ama genellikle tolere edilebilirlerdi. Ancak o akşamki etkinliğe, evlenmemiş iki kızının keman dehası olduğuna inanmış görünen ve ancak o yıl -o akşamki talihsiz katılımcılardan herhangi birinin işine yaramayacak kadar geç- giderek daha ağır işiten biri olarak tanınacak olan Vikontes Holyoak ev sahipliği yapıyordu.

Sophie'nin annesi gelir gelmez onu terk etmiş, uzak köşede selamlaşmak istediği bir arkadaşını görmüştü. Sophie sondan üçüncü sırada bir yer bulmuştu -kasıtlı olarak kaçmaya çalışıyormuş gibi görünecek kadar odanın arka tarafına yakın değildi ama başını dik tutarak gözlerinin bir anlığına kapanmasına izin verirse kimsenin fark etmeyeceği kadar gerideydi. Maria olmadan burada olmak rahatlatıcıydı; küçük kız kardeşi ilk sezonundaydı ve ne zaman birlikte bir etkinliğe katılsalar Sophie belli belirsiz bir zorunluluk hissediyordu. İyi bir örnek olmak, Maria'nın *tonun* tehlikeli sularında gezinmesine yardım etmek ona kalmıştı. Maria burada olsaydı, Sophie gözlerinin bir an bile kapanmasına izin vermezdi. Ve *kesinlikle* kaçmayı düşünmezdi.

Ama Maria yanında değildi ve gecenin eğlencesine ancak on beş dakika kala Sophie, kendi akıl sağlığı için önümüzdeki bir saat boyunca bu odada kalamayacağına karar verdi. Daha önce müzisyenlerin "Mozart" tanımı ile Mozart'ın kendi "Mozart" tanımının bu kadar çılgınca farklılaştığı bir performansa katılmamıştı; duvar boyunca uzanan apliklerde yanan mumlara özlem dolu bir bakış attı, balmumlarını kulak tıkacı haline getirip getiremeyeceğini merak etti, ama en basit seçenek lehine bundan vazgeçti:

Uçuş.

Oturduğu yerden kalktı, uşaklardan birine fısıltıyla bayanların dinlenme odasının yerini sordu ve minnetle salonun sessizliğine doğru kaçtı.

Ama sessiz değildi, gerçekten sessiz değildi -Lady Holyoak'un müzik odası, insanoğlunun bildiği en ince duvarlara sahip olmalı, diye düşündü Sophie pişmanlıkla; sadece bir (ya da on) dakikalığına salona geçmeyi düşünmüştü, ama şimdi uşağın gösterdiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Ne de olsa bir hanımefendi dinlenme odasında *yıllarca* kalabilirdi ve kimse ona bu konuda tek bir soru bile sormazdı.

Uşanın tarif ettiği bir dizi köşeyi döndü ve aradığı odayı buldu, ama sonra durakladı - koridorun sonunda bir tür terasa açılan bir dizi Fransız kapısı vardı ve bunlar hafifçe aralık bırakılmıştı. Camın arkasından kıvrılan duman, kapıyı açan kişinin hâlâ orada olduğunu gösteriyordu. Sophie bunun, görevlerinden kaçmak için bir dakikasını ayıran bir hizmetçi olduğunu düşündü ve onları rahat bırakması gerektiğini düşündü; ancak merakı onu alt etti ve o yöne doğru birkaç tereddütlü adım attı-

Tam o sırada kapıları açan adama neredeyse kafa üstü çarpacaktı ki, içeri adım atmak için ayağını kaldırmadan önce bir cheroot düşürdü ve topuğunun altında ezdi.

İkisi de irkilerek oldukları yerde durdular.

Sophie onu hemen tanıdı; annesi *tarafından* Weston Markisi'nin varlığından acı verici bir şekilde haberdar edilmemiş tek bir genç kız bile olamazdı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu - Tanrım, o omuzlar - ve atletik bir yapıya sahipti, bu da canı pahasına terzilik yaptığı gerçeğiyle mükemmel bir şekilde ortaya çıkıyordu. Boğazındaki kar beyazı kravattan pırıl pırıl siyah ayakkabılarına kadar giydiği her şey paranın ve zevkin çığlığını atıyordu. Yakışıklıydı da, hem de sadece terziliğe ve sadık bir uşağa güvenerek ortalama görünümlü bir adama yakışıklı izlenimi veren aristokratlar gibi değil. Hayır, Lord Weston'ın gür, neredeyse siyaha çalan saçları yüzünden geriye doğru taranmış, en ufak bir kıvrım bile yumuşatılmış, gözleri ise canlı ve dikkat çekici bir yeşile sahipti. Elmacık kemiklerinin keskin hatlarından kaşlarının koyu renk çizgilerine kadar yüzündeki her şey büyük bir özenle tasarlanmış gibiydi ve bu da ona oldukça sert bir ifade veriyordu.

Kaşlarından biri şimdi kibirli bir sorgulamayla kalkmıştı.

"Özür dilerim," dedi biraz sertçe; Sophie'yle hiç tanışmamışlardı ama aynı etkinliklere birkaç kez katılmışlardı ve Sophie onu uzaktan görmüştü. Onun adını bilip bilmediğini bile merak ediyordu.

Bir bahane bulup aceleyle geri çekilmesi gerektiğini biliyordu - servetini ticaretten kazanan bir aileye gelin giden sonradan görme bir vikontun kızının veliahta söyleyecek bir şeyi olamazdı.

İngiltere'nin en eski düklük unvanlarından birine sahipti. Yine de, o tek, kibirli kaşın kalkışında bir şey düşünmeyi tamamen bırakmasına neden oldu ve böylece ağzından çıkan ilk kelimeler İngiltere'deki en uygun bekarlardan birine oldu:

"Sigara içecek bir adama benzemiyorsun." Kaşları daha da yukarı kalktı.

"Hiç konuşmadığımızı düşünürsek, bu oldukça cesur bir varsayım." Sanki bir refakatçi arıyormuş gibi etrafına bakındı, sonra omuz silkerek ona geri döndü. "Annenizi yakınlarda görmediğime göre, belki de tanışma formalitesinden vazgeçebiliriz? Benim nasıl bir adam olduğumu düşündüğünüzü bilmek için kendimi oldukça çaresiz *hissediyorum*, eğer sigara içen biri değilsem."

Sophie bir gülümsemeyi bastırmak için dudaklarını birbirine bastırdı; onu beklemiyordu

Eğlenceli olmak için. "Ben Sophie Wexham," dedi, sözcükler dudaklarında tuhaf tınlıyordu - *kendini* hiç tanıtmadığını fark etti, çünkü her zaman bunu onun yerine yapacak biri vardı. Kibar toplum bu kural üzerine kuruluydu.

"Biliyorum."

Kaşlarını kaldırma sırası ondaydı. "Öyle mi?"

"Neredeyse herkes benim kim olduğumu biliyor gibi görünüyor, bu yüzden ben de başkalarının kim olduğunu öğrenmeye çalışıyorum." Kız ona şüpheli bir bakış attı, hemcinsleri için duyduğu endişenin bu oldukça hoş beyanından tam olarak ikna olmamıştı. İçini çekti, sonra itiraf etti: "Geçen hafta sizi Mottram balosunda gördüm ve arkadaşım Willingham'a kim olduğunuzu sordum."

Sophie'nin bu olay karşısında heyecanlanmaması gerekirdi ama yine de heyecanlanmıştı. Weston Markisi gibi adamlardan *heyecan* duymaya hakkı yoktu.

"Bu arada ben Weston'ım," diye sonradan ekledi.

Sophie küçümseyici bir el salladı. "Büyüleyici bir şekilde bahsettiğiniz gibi, *herkes*

kim olduğunu biliyor."

Sonra, ilk kez, adamın ağzının kenarlarındaki seğirmeye tanık oldu; eğlendiğini ama bunu belli etmediğini gösteren bir işaretti bu. "Sanırım *neredeyse* herkes dedim." Kolundaki hayali bir toz zerresinin tozunu aldı.

"Tanıştığım her genç ve güzel bayanın varlığımdan haberdar olduğunu

varsaymak istemem."

"Beni etkilemeye mi çalışıyorsun?" Sophie şüpheyle sordu.

Bir seğirme daha. "Belki de. İşe yarıyor mu?" O da kendi gülümsemesini bastırdı.

"Belki de."

Geç de olsa, hâlâ kapı aralığında durduklarını fark eder gibi oldu, kapı arkasından hafifçe aralıktı. Tamamen içeri girip kapıyı tıklatarak kapattı, sonra da ona değerlendirci bir bakış attı. "Bayan Durand'ın tatlı sesiyle size serenat yapmasının keyfini çıkarıyor olmanız gerekmiyor muydu..." Etrafını sardı.

"Mozart," diye yardımcı oldu Sophie. "Daha çalmaya başlamadan gittin, değil mi?"

"Leydi Holyoak annemin bir arkadaşıydı ve davetlerini kabul ederek ona saygı göstermek isterim ama..." Sophie, onun centilmenlik içgüdülerıyla dürüstlük içgüdülerinin savaş halinde olduğunu anlayabiliyordu. "Şey, geçen yıl genç hanımların oyununu dinledim," diye diplomatik bir şekilde bitirdi.

"Geliştiklerini hayal bile edemiyorum." Sophie, rahatsız edici bir olasılık karşısında durakladı. "Eğer gelişmedilerse, bu durumda geçen yılki müzikale katılan herkese gerçekten acıyorum."

"Gerçekten de üzücüydü," diye itiraf etti. "Bu yüzden ellerimi kulaklarıma götürüp bir terasta sinmektense, birinin beni sigara içerken bulmasının daha iyi olacağını düşündüm." Yüzünü buruşturdu. "Cheroot'lardan ne kadar nefret ettiğimi hep unutuyorum."

Sophie kendini beğenmiş bir tavırla, "Demek haklıymışım," dedi. "Sen cheroots içen türden bir adam *değilsin*."

"Suçluyum." Gözlerinde tuhaf bir parıltıyla onu izliyordu - ağız işbirliği yapmasa da bir şekilde gülümsemeye yakın bir parıltıydı bu. "Sana eşlik edeyim mi, böylece birlikte su içebiliriz?"

Sophie iç geçirdi. "Sanırım annem yokluğumu eninde sonunda fark edecektir. Yine de, uygun bir koca bulmak için ödemem gereken bedel o kemanları dinlemekse, annemin son korkunç öngörüsünde olduğu gibi, tüm küçük kız kardeşlerim benden önce evlense bile, bekâr kalmaktan son derece mutlu *olacağımı* düşünüyorum."

Lord Weston ona kolunu uzattı ve o da tuttu; elinin altında güven verici bir şekilde 1rm'dı ve şüphesiz sabunundan gelen en hafif sandal ağacı kokusunu yakaladı. Kararlı bir şekilde bunu görmezden gelmeye çalıştı - güçlü kolları olan güzel kokulu markiler kimin umurundaydı ki? Onun değil. Belli ki!

"Kaç Mevsim geçirdin?" diye sordu merakla, Sophie'ye bakarak. Sophie ortalama bir boya sahipti ve adam ondan en az yedi ya da sekiz santim uzundu. Dünyadaki pek çok kadın gibi kendisinin de uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir erkeğe karşı biraz zaafı olduğunu keşfettiği için biraz öfkelenmişti.

Ne kadar da *klişe*.

"Bu benim üçüncü olacak," dedi iç çekişini bastırarak. "Benden küçük dört kız kardeşim var ve bir sonraki kız kardeşim daha yeni sahneye çıktı, bu yüzden annem benim iyi bir örnek olmam gerektiğini düşünüyor."

"Sussex'te yıkık dökük bir yığını olan sıkıcı bir adamla yuva kurarak sanırım?" Kendilerini bekleyen işitsel dehşeti mümkün olduğunca geciktirmek için aşırı yavaş bir tempoda yürüyorlardı.

"Hayır," dedi Sophie yavaşça, annesi bu kadar katı bir şekilde çıkarıcı olsaydı daha kolay olurdu diye düşündü - eğer Sophie onun gerçekten sadece kızının mutluluğunu istediğini bilmeseydi, ona kızmak kesinlikle daha kolay olurdu. (Ama ufalanan bir yığın -ya da tamamen sağlam bir yığın- fena olmazdı.) "Annemle babam... şey..." Arkasını döndü, sonra koridorda bir aşağı bir yukarı kaçamak bakışlar atarak hâlâ yalnız olduklarını teyit etti. "Birbirlerine *aşıklar*."

"Ah," dedi West başını sallayarak. "Baban uşaklardan biri o zaman? Cesur O ve annenizin, bir çocuk dünyaya geldikten sonra bile çifti devam ettirmeleri, kendi tarzında oldukça dokunaklıydı."

Sophie ona baktı, ağzının kenarlarındaki ısrarlı çekiştirmeyi gördü ve kahkahayı patlattı.

Daha sonra çaresizce, o anın muhtemelen ona aşık olduğu an olduğunu düşünecekti.

"Doğumum tamamen meşruydu, çok teşekkür ederim," dedi Sophie, hâlâ gülerek. "Ama annemle babamın evliliği bir pratiklik meselesiydi -babamın ailesinin yeni verilmiş bir unvanı vardı, ama bahsedilecek bir serveti yoktu, annemin ailesinin ise paylaşacak bolca serveti vardı- ve sonra mide bulandırıcı bir şekilde aşık oldular, on beş çocuk sahibi oldular ve son yirmi yıllarını kahvaltı masasında birbirlerine coşkuyla bakarak geçirdiler. Yani evlenmemi istiyorlar ama aynı zamanda *sevdiğim* biriyle evlenmemi de istiyorlar ki bu da işi daha da zorlaştırıyor."

"Çünkü tanıştığın herkesten hoşlanmıyorsun." Adamın tonu ciddiydi ama kadın başını kaldırdı ve adamın gözlerindeki o parıltıyı yakaladı. Weston Markisi'nin bir espri anlayışı vardı! Elmacık kemikleri, kokusu ve boyunun yanı sıra bu da Sophie'ye biraz haksızlık gibi gelmeye başlamıştı.

"Çünkü bu çok büyük bir baskı!" Ayağını yere vurma dürtüsüne direndi. "İstedikleri için evlendiğimi düşünürlerse kalpleri kırılır, sonra da mutsuz bir evliliğin içinde ömrümün sonuna kadar mutsuzca sürüklenişimi izlemek zorunda kalırlar."

"O halde bunu anladığımdan emin olmama izin verin," dedi yavaşça. "Evlenmeyerek aileni hayal kırıklığına uğratacağından endişeleniyorsun ve yeterince mutlu bir evlilik yapmayarak onları hayal kırıklığına uğratacağından da mı endişeleniyorsun?"

"Ve" diye ekledi, "ailemin *ton* için en azından bir şekilde kabul edilebilir görünmesi için yeterince iyi bir eşleşme yapmam gerektiğinden endişeleniyorum, böylece kız kardeşlerim de iyi eşleşmeler yapabilir."

"Neden sevimsizler?" diye sordu kaşlarını çatarak ve Sophie, kendisinin de varlıklı, unvanlı bir adam olabileceğine dair kısa ve güçlü bir arzu duydu; günlerini evlilik laflarıyla kulaklarını çınlatan bir anneyle geçirmeyen, aristokrasinin geri kalanı arasında yerini sağlamlaştırmak için yukarı doğru evlenme ihtiyacının bilincinde olmayan biri. Kendi sınıfının diğer üyeleri hakkında duyduğu her bilgiyi bir kenara atmayan biri.

"Babamın unvanı oldukça yeni," dedi bu düşüncelerini dile getirmek yerine. "Sadece babasına dayanıyor, bu yüzden ailesi zaten çok yüksek bir mevkide sayılmıyor ve sonra babam bir Landsdowne ile evlenerek affedilmez bir hata yaptı."

West kaşlarını çatı. "Nakliye şirketi gibi mi?"

"Aynen öyle. Ticaret kokuyoruz."

Bu sözlerin bir sınav olduğunu fark etmişti; onun için tam olarak tasarlamadığı ama fırsat doğduğunda karşı konulmaz olduğunu kanıtlayan bir sınav. Kralınkinden çok daha eski bir soydan gelen bu adam, kendi köklerinin bu ifşasına nasıl karşılık verecekti?

Etrafındaki havayı koklayarak büyük bir gösteri yaptı. "Tuhaf. Hiçbir koku almıyorum."

Ve sonra ona gülümsedi.

Ve kalbi *güm güm* atmaya başladı.

Ve gelecek günlerde -ve haftalarda- ve yıllarda, aralarında geçecek her şeyle, kur yapma mevsimiyle, onun kazasıyla ve onun evliliğiyle, balo salonlarındaki gizli bakışlarla, şu ya da bu etkinlikte kibarca selamlaşırken elinin kızın elinin üzerine yaptığı baskıyla-

Tanıştıkları o ilk gece, onun gülümsemesinin parlak, beklenmedik ışıltısının tadını çıkarırken kalbinin nasıl hissettiğini asla unutmayı başaramayacaktı. Bu anının ona vereceği acıya rağmen, onu asla unutmayı dileyemezdi.

Üçüncü Bölüm

"Bu gerçekten gerekli mi?"

West'in sevdiği pek çok ses vardı: Dörtnala koşan toynakların sesi. Karmaşık bir konçerto çalan bir piyano. Bir zamanlar -ama son zamanlarda hiç değil

-Kulağında bir kadının iç çekişi.

Babasının sesi, kendi evinde, öğlen saatinden önce, onlardan biri değildi.

West miğferini yukarı itti, Hawthorne'a yüzünü buruşturdu ve folyosunu indirdi. "Baba," dedi, dönerken kibarca başını eğerek.

"West. Eğer kendini eskrim yapmaya hazır hissediyorsan, Angelo'nunki uşağından daha uygun olmaz mı?" Hawthorne onun sadece uşağı değil, aynı zamanda en yakın arkadaşlarından biriydi - babasının, statü konusunda ne kadar katı olsa da, asla kabul etmeyeceği bir gerçek.

"Hawthorne, Angelo's'ta bulduklarımın daha iyi bir rakip," dedi West, bu tamamen doğru değildi - Hawthorne kılıç kullanmakta çok becerikliydi, ama hiçbir zaman doğru dürüst bir eğitim almamıştı ve şüphesiz eskrim akademisinde onu zorlanmadan yenebilecek rakipler vardı. Ne var ki West'in Angelo'nun yerinde eskrim yapmaya hiç niyeti yoktu, bir zamanlar hızlı ayaklı ve tanıdığı çoğu erkeği yenebilecekken şimdi yavaş ve beceriksizdi. Hawthorne, sağ olsun, West'in hareketleri duraksamış, ayak hareketleri korkunçlaşmış olsa bile ona en ufak bir acıma duygusu bile göstermemişti.

Aslında hiç eskrim yapmaması gerekiyordu; bastonunu herhangi bir süre için bir kenara bırakmasını gerektiren herhangi bir şeye kalkıştığında her zaman olduğu gibi, daha sonra ödeyeceği cehennem olacağını biliyordu. Ama bu, zihninin geçici olarak, mutlulukla boş kalmasını sağlıyordu ve bazen bu, karşı konulamayacak kadar güçlü bir cazibeye dönüşüyordu.

Babasının tam zamanında ortaya çıkıp tüm bu mutluluk verici boşluğu mahvetmesi ne kadar da nazik bir davranıştı.

Dovington Dükü yetmişine yaklaşmış olmasına rağmen heybetli bir adamdı; saçları tamamen ağarmıştı ama hâlâ gürdü ve kara gözleri her zamanki gibi keskin ve zekiydi. West ve kardeşi görünüş olarak babalarına çekmişlerdi; düke bakmak, West'in on yıllar sonra nasıl görüneceğini gösteren bir aynaya bakmak gibiydi.

Bununla birlikte, biraz daha az tam bir pislik olmayı başarabileceğini umuyordu.

Bu sıcak aile ilgisini aklında tutarak Hawthorne'a folyosunu uzattı ve yürürken bacağındaki ağrıya karşı dişlerini sıkarak odayı geçti. Bastonu dikkatle bir duvara yaslanmıştı ve West ona uzanmadan önce yeleğini ve ceketini silkmek için zaman ayırdı, bu sırada babasının gözlerinin üzerinde olduğunu farkındaydı. Bir dük olan babası, konuşmaya tenezzül ettiği herkesin her ihtiyacını karşılamak için harekete geçmesine alışkındı ve West de onu beklemeye zorlamaktan küçük bir zevk duyuyordu.

"Konuşmak istediğin bir şey mi var?" diye sordu, babasına dönerken ses tonu son derece kibarlı.

"Evet. Belki çalışma odanıza geçebiliriz?" Dük ata binmek için giyinmişti -West'in kardeşi James'le Hyde Park'ta sabah gezintilerine düşkünlükleri vardı ama West ikisinin de bu gezintilerde birbirleriyle nadiren karşılaşmak için özen gösterdiklerinden emindi- ve sesinde sabırsızlığın izleri vardı, sanki dükün üstünlük bulutu üzerinde dolaştığı yoğun gününden zaman ayırıp oğlunu ziyaret etmesi gerektiğine inanamıyordu.

Balo salonundan çıkıp 1. kattaki koridora girdiklerinde West başını solundaki kapıya doğru eğerek, "Sanırım kütüphane işimizi görür," dedi.

İki otuz yaşına geldiğinde, önemsiz konularda babasına engel olmaya çalışmaktan vazgeçeceği umuduyla kısa bir pişmanlık duyarak -böyle bir şey olmayacağı açıktı- kapıyı açtı ve babasının kendisini odaya kadar geçirmesine izin verdi.

Kütüphane, West'in Londra'daki evinde en sevdiği odalardan biriydi; evin arka tarafında yer alıyordu, yani burada sokaktan gelen gürültü çok azdı ve duvarlar ona bir elbiseyi hatırlatan koyu yeşil bir kağıtla kaplıydı.

Zihni bu düşünceyi daha formüle edemedi aniden kesip attı.

Onunla ilgili tüm düşüncelerini bir kenara bıraktı.

Küçük bir ateşin yandığı Ireplace'in yanındaki sert deri koltuğa doğru ilerledi ve sessiz bir davetle karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

"Çay için arayayım mı?" West kibarca sordu.

"Buraya seninle çay içmeye gelmedim," dedi babası, ki West de tam olarak bunu söylemesini bekliyordu. "Geldim çünkü tartışmak istediğim bazı rahatsız edici dedikodular duydum."

West bu dedikodunun ne hakkında olduğunu tahmin edebiliyordu ama bunu kesinlikle babasına söylemeyecekti.

"Anladığım kadarıyla," diye devam etti Dük, "Cornwall'dan yeni dönmüşsünüz."

"Gerçekten de öyle." West sandalyesinde arkasına yaslandı, babasının reddetmesine rağmen çay için zili çalmayı düşündü - eskrim seansından sonra oldukça susamış hissediyordu. "Birkaç haftadır White'larda haftalık akşam yemeğimizi yemediğimizi fark etmişsinizdir."

Babası ona sabırsız bir bakış fırlattı; Batı'da azıcık bile olsa alaycılık ya da herhangi bir mizah duygusu ima eden hiçbir şeyi onaylamıyordu. Ona göre düklük varislerinin mizah duygusuna *ihtiyacı* yoktu; ne de olsa yeri geldiğinde şakalarına gülecek birini tutabilirdi, bu yüzden gerçekten *eğlenceli* olmak konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

"Leydi Fitzwilliam Bridewell'in de katılımında bulunduğu bilgisini aldım."

West bu isim karşısında donup kalsa da, en azından babasının hemen konuya girmiş olmasına minnettardı.

"Öyleydi," dedi sessizce. "Ve sanırım geçmişte onun adını bir daha dudaklarından duymak istemediğimi sana söylemiştim."

Babası uzun bir süre ona baktı, değerlendirdi; West onun bakışlarını doğrudan karşıladı, küçük bir çocukken bir suçu yüzünden azarlanmak üzere babasının çalışma odasına çağrıldığından beri bunu hep yapmaya özen göstermişti.

"Geçen gece Altborough Dükü'yle kâğıt oynadım," dedi babası sonunda.

West bu anlamsız söz karşısında gözlerini kırptırdı. "Altborough'nun şehirde olduğundan haberim yoktu, sağlık durumunun kötü olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi ama görünüşe göre havalar ısındığından beri kendini daha iyi hissediyor. Üç kızı olduğunu biliyor muydunuz?"

West bir süre sessiz kaldı, sonra bir kez daha. "Tam sayısını bildiğimi sanmıyorum ama evet, kızları olduğunu biliyorum."

Dük bakışlarının odanın içinde dolaşmasına izin verdi. "Hepsi bekâr, bir tanesi dul. Ama yas tutmuyor. Diğer ikisi hâlâ bekâr - en küçüğü daha bu bahar kraliçeye reverans yaptı."

"Benim zevkime göre biraz genç," dedi West; kendilerinden onlarca yaş küçük bir eş almaktan çekinmeyen pek çok erkek tanınmasına rağmen, on sekiz yaşında toy bir kıza kur yapma fikrini tatsız buluyordu.

Dük küçümseyici bir el salladı. "Diğer ikisi daha yaşlı o zaman. Belki dul kadın daha çok hoşunuza gider?" "Görünüşe göre onlara karşı bir zaafınız var." diye eklemekten önce tek bir saniyelik sessizliğe izin verdi.

West sabit bakışlarını babasına yöneltti. "Evlilik olasılıklarına karşı bu ani birleşme neden? Bundan uzun zaman önce umudunu kestiğini sanıyordum."

Aslında West bunu sağlamıştı. Babasının ilk ve tek evlilik girişimini nasıl engellediğini öğrendikten sonra, babasının kendisi için bir evlilik ayarlamaya çalışmasının bir anlamı olmadığına inanmasına izin verdiği için çok az suçluluk hissetmişti.

"Evet," dedi babası, West'in hiç hoşlanmadığı bir şekilde düşünceli düşünceli ona bakarak. "Geçirdiğin kaza yüzünden. Ve bunun trajik yansımaları." Sesinde West'i daha da geren alaycı bir şüphecilik vardı; babasıyla yaptığı tüm konuşmalar yüksek bahisli satranç oyunları gibi geliyordu ve bu seferki her zamankinden daha keskin bir şekilde o yöne doğru gidiyor gibiydi.

"Evet," dedi West yavaşça. "Konuştuğumuz gibi."

"Hmmm." Dük parmaklarını sandalyesinin koluna vurdu. "Yaralanmanızın ardından çocuk sahibi olmayı asla umut edemeyeceğinizi söyleyen kişinin Dr. Worth olduğunu sanıyorum."

West biraz ters bir ifadeyle, "Evet," dedi.

"O zaman ne kadar ilginç, geçenlerde Dr. Worth ile konuştum ve bu sözde durum hakkında hiçbir şey bilmiyordu." Babası sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini

West'e bakıyor, bir sonraki hamlesini bekliyordu.

West bir an düşündükten sonra yüzüstlük etmeye karar verdi. "Belki de yaşlılık hafızasını zayıflatıyordur." Çocukluğundan beri doktoru olan ama aslında oldukça yaşlanmış *olan* Dr. Worth için sessiz bir özür dileme düşüncesi geçirdi.

"Belki," diye izin verdi babası. "Ancak, o düşünüyor gibiydi - nasıl düşündü?"

kırık bir bacağın ve bir sıyrığın herhangi bir sayıda varis üretme yeteneğinizi etkilemesi için hiçbir neden yoktu."

West dudaklarını birbirine bastırdı ve tek bir tane bile söylemeden kafasının içinde birkaç tatmin edici küfürün dönmesine izin verdi. "Bir sıyrıktan biraz daha fazlasıydı," dedi yumuşak bir sesle -aslında enfeksiyon kapmış, derin ve son derece kötü bir yaraydı- ama ne yazık ki Dr. Worth başka türlü yanılmıyordu.

"Elbette." Babası başını salladı. "Şimdi, belki de yaşlandıkça hafızam beni yanıltıyor" -zihinsel yetilerinin bir kısmını bile kaybettiğini düşünmek gülünç olacak kadar gülünçmüş gibi ağzı eğlenerek kıvrıldı- "ama tam olarak hangi kelimeleri kullandığınızı hatırlayamasam da, birkaç yıl önce, herhangi bir mirasçıya sahip olamayacağınız ve bu nedenle sizin için bir eş hakkında endişelenmenin pek bir anlamı olmadığı konusunda belirgin bir izlenim edindiğimi hatırlıyorum." Elini salladı. "Kuşkusuz yanlış anlamışımdır, her şeye rağmen beni kasten yanlış yönlendireceğinizi düşünemiyorum."

Dük esprisiz bir şekilde gülümsedi, sonra devam etti. "Şimdi fark ettim ki *benim* hatam"- tekrar durakladı, bu kelimenin üzerindeki vurgunun yerleşmesine izin verdi

-"Evlenmeyi düşünmenizin tam zamanı."

Kelimeler fırlatılmış bir eldiven gibi yere düştü. "Belki de henüz evlilikle ilgilenmiyorumdur."

Bunu söylemek tamamen yanlıştı, bu West için çok açıktı. Otuz bir yaşındaydı ve düklüğün ilk sırasındaydı; bu kuruma ilgi duyana kadar evlenmeyi bekleme lüksüne sahip değildi. Ne de olsa bir varis doğurması bekleniyordu ve babasının -West'in kendisi sayesinde- bunun mümkün olduğuna inanmamış olması, son birkaç yıldır kendisine bir erteleme tanınmasının tek nedeniydi.

Ancak babası onunla tartışmadı. Bunun yerine odaya bakarak aralarında gergin bir sessizlik oluşmasına izin verdi; sonunda neredeyse boş boş, "Rosemere'i satmayı düşünüyordum," dedi.

West bunu midesine indirilmiş bir darbe gibi hissetti, şüphesiz amaçlanan da buydu; acı içinde nefes vermemek için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Bir süre sonra "Ah?" diye sormayı başardı.

"Evet. Son birkaç yılda epey kâr etti, biliyorsunuz - şüphesiz iyi bir fiyat getirecektir."

West biliyordu, buranın refahından doğrudan o sorumluydu. Rosemere, dükalığın sahip olduğu birkaç mülkten biriydi ve yirmi birinci yaş gününde babası tarafından kendisine hediye edilmişti. Annesi, ailesine ait olan bu mülkü çeyizinin bir parçası olarak evlenirken getirmişti; West'in, o henüz dört yaşındayken ölen annesiyle ilgili çok az ve belirsiz anısı vardı ama Rosemere'i ne kadar çok sevdiğini tuhaf ve canlı bir netlikle hatırlıyordu. Bahçeden gülleri keserken gülüşünü hatırlıyordu, sesi parlak ve özgürdü ve bunu her hatırladığında boğazında garip bir yumru hissediyordu.

Ancak babası hiçbir zaman aynı şeyi hissetmemişti; küçük bir mülktü, daha büyük mülklerle kıyaslanamazdı ve o da buna hiçbir zaman fazla önem vermemişti. Dük'ün Rosemere'in değerini anlamaması, West'in onu bu kadar çok sevmesinin nedenlerinden biri değildi; bu duygusunu babasından saklamaya çalışmıştı. Ne de olsa babasının West'in sevdiği şeylere - insanlara- neler yaptığını görmüştü. Ama anlaşılan bunu yeterince iyi saklayamamıştı.

"Yıllar boyunca orada epey zaman geçirdiğini biliyorum," diye devam etti babası, "ama gerçekten de bir... aile için olması gereken bir ev gibi görünüyor." Omuz silkti; bu omuz silkme, bu tartışmanın her bir unsuruyla birlikte, dikkatlice koreograflanmıştı. "Ve evlenmeye niyetin olmadığına göre..."

Tehdidi daha açık hale getirmesine gerek yoktu. West gayet iyi anlıyordu.

Babası ellerini birbirine sürttü. "İşe gitmeliyim, yoğun bir gün geçireceğim."

West karanlık bir şekilde, astlarını korkutmak, hizmetkârları ağlatmak vesaire, diye düşündü. "Altborough'un en iyi hizmetkârlarından biriyle tanışmak istersen bana haber ver.

Kızları," diye ekledi babası, sandalyesinden kalkarak.

West de onunla birlikte ayağa kalktı, bakışları özlemle uzak duvardaki büfeye dikildi. Bir içki için çok mu erkendi?

Saat on biri çalmak için o anı seçti.

On bir, öğlene sadece bir saat kalmıştı. Ve öğlen aslında o kadar da erken sayılmazdı. Öyle miydi?

Babası çıkarken, "Bu hafta akşam yemeğinde seninle bu konuyu daha ayrıntılı tartışmak için sabırsızlanıyorum," diye seslendi.

Hayır, West karar verdi. Bugün öğlen hiç de erken değildi.

Leydi Fitzwilliam Bridewell kütüphanede görüldüğünde ikinci konyasını neredeyse bitirmişti.

West ona göz kırptı, sonra da yüzünde açık bir merak ifadesiyle odadan çıkmakta olan uşağı Briar'a baktı. Elindeki bardağa bir göz attı. Bu onun ikinci *içkisiydi*, değil mi? Bir noktada sayısını unutup halüsinasyon görmesine yol açacak miktarda içki tüketmemiş miydi?

Leydi Fitzwilliam'ın bakışları onunkileri takip etti ve gözleri hafifçe büyüdü. Gecikmeli olarak, halüsinasyon olsun ya da olmasın, onun hâlâ bir leydi olduğunu fark etti ve hemen ayağa kalktı, ani hareket sabahki egzersizi hâlâ protesto eden kötü bacağını sarstığı için dişlerini hafifçe sıkarak yüzünü buruşturdu. Neyse ki iki(?) kadeh konyak, daha yüksek sesli itirazlarını susturmak için uzun bir yol kat etmişti.

"Leydi Fitzwilliam."

"West."

Artık düşüncelerinde bile onun için her zaman Leydi Fitzwilliam'dı. Onu başka bir şey olarak düşünmekten zevk almasına izin vermiyordu. Yine de hoşuna gidiyordu.

-çok fazla, çok fazla- geçen yıl bir noktada ona bir kez daha takma adıyla hitap etmeye başlamıştı. Herkes ona West diye hitap ediyordu, bu doğrudu; başka türlü davranmak, topluluk içinde daha fazla dikkat çekmelerine neden olurdu. Ama bu, onun adını her duyduğunda aldığı küçük hazzın azalmasına neden olmuyordu.

"Benim evimdesin," dedi. "Yalnız."

"Ve sen içiyorsun," dedi. "At..." Bakışları şöminenin üzerindeki saate kaydı. "Öğlen."

West saati teyit etmek için bakışlarını takip etme dürtüsüne direndi. Hâlâ öğle vakti miydi? Birincisinden daha cömert olan ikinci(?) konyağı içerken bir noktada zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

"Zor bir sabah geçirdim."

"Ah." Daha fazla soru sormadı; artık böyle bir yakınlaşmaya izin verecek türden bir ilişkileri yoktu. Gerçi görünüşe göre, evli olmayan bir kadının evli olmayan bir beyefendiyi evinde, refakatsiz olarak ziyaret etmesine izin verecek türden bir ilişkileri vardı ve- şey, hayır. *Buna izin verecek* türden bir ilişki yoktu.

"Bu sabah oldukça dikkatim dağınıktı. Bir nişanımızı mı unuttum? vardı?" Bu gülünecek kadar mantıksızdı ve ağzının köşesindeki hafif kıvrım bunu onun kadar iyi bildiğini gösteriyordu. Bu gülümseme iması göğsüne inen bir yumruk gibiydi. Özel bir özenle giyinmemişti; üzerinde sade yeşil bir sabahlık, elinde de eve kabul edildiğinde çıkardığı anlaşılan bir bone vardı. Altın sarısı saçları kütüphanenin loş ışığında parlıyordu. O hâlâ -her zaman olduğu gibi- gördüğü en güzel şeydi.

"Hayır, bugün buraya bir teklifle geldim." Durakladı, sonra konuştuğu kişi ve aralarındaki yedi yıllık geçmiş göz önüne alındığında, bu özel kelimenin bilgeliğini yeniden gözden geçirir gibiydi. "Bir teklif," diye düzeltti ve sonra yanaklarına bir miktar renk geldi - kızarmaya eğilimli olmayan bir kadın için nadir bir durumdu bu. "Görünüşe bakılırsa ağzımdan çıktığı anda sakıncalı görünmeyecek hiçbir kelime kullanamıyorum," dedi bıkkın bir iç çekişle.

"Oturmak ister misiniz?" diye sordu, karşısındaki, babasının bir saat kadar önce boşalttığı koltuğu işaret ederek.

Reddedecek gibiydi ama sonra bakışları bacağına kaydı ve "Evet, elbette" dedi. Oturmak için odayı geçerken yüzünde ya da sesinde acıma belirtisi yoktu ve West, itiraz eden bacağından kalkın ağırlık hissiyle biraz rahatlayarak onu takip etti. Ancak bir an sonra, acaba

Bu bir hata değildi -belki de biraz acı çekmeye değerdı- çünkü kadın birdenbire ona birkaç dakika öncesine göre çok ama çok daha yakın olmuştu. Ve hayatının büyük bir bölümünü, mümkünse ona yakın olmaktan kaçınmak gibi belirtilmemiş ama kararlı bir hedefle düzenlemişti.

Ne yazık ki son zamanlarda bu mümkün olmamıştı ve bugün onu çağırmasının nedeni her ne olursa olsun, bu hedefe ulaşmayı daha da zorlaştıracığına dair huzursuz bir his vardı içinde.

Sanki kendini çelikleştiriyormuş gibi bir nefes aldı.

"Kız kardeşim bir bağ kurdu," diye açıkladı başka bir giriş yapmadan.

"Sanırım Bayan Brown-Montague'i kastediyorsunuz - aksi takdirde, bu duymam gereken türden bir itiraf gibi görünmüyor."

Kız ona dar bir bakış fırlattı; adam yüzünü dikkatle boş tuttu, ama bir an sonra kızın gözlerinde eğlenen bir parıltı belirdi ve kızın onun alay ettiğini anladığını biliyordu. Yine de, bunca zamandan sonra, her zaman anlayabilirdi.

"Evet, Alexandra," dedi. "Görünüşe göre Blackford Kontu'yla birbirlerine aşık olmuşlar ve benim için endişelendiği için onunla evlenmeyi reddediyor."

Kaşlarını çattı. "Neden senin için endişeleniyor?" diye sordu. "Yanlış bir şey mi var?" Ses tonu nötrdü; onun herhangi bir endişesini hoş karşılamayacağını çok iyi biliyordu.

"Yeniden evlenirse beni yine tek başıma bırakacağından korkuyor," dedi, konuşurken bakışları onunkilere kayıyordu. Kadın oturduğu yerde kıpırdandı ve Fitzwilliam'ın bakışları onun üzerinde keskinleşti -Lady Fitzwilliam tanıdığı en özgüvenli kadınlardan biriydi ve 1dgeting'e eğilimli değildi. "Bu çok saçma tabii," diye ekledi aceleyle. "Onunla aynı evi paylaştığımız falan yok. Ben zaten yalnız yaşıyorum; Blackford'la evlenirlerse hayatımda hiçbir şey değişmez." Bu sözleri söylerken hem ses tonunda hem de duruşunda savunmacı bir şeyler vardı ve bu konuşmanın *ona* ne kadar pahalıya mal olduğunu görebiliyordu - her zaman enerjisinin çoğunu korumaya odakladığı küçük kız kardeşlerinin de onu korunmaya muhtaç biri olarak görebileceğini itiraf ediyordu.

"Ve onu bu konuda ikna edemediniz mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Konuyu ona açmaya çalıştığımda... zor davranıyor. Blackford'la konuştum, o da şüphelerimi doğruladı. Onunla tekrar konuşmam ve onu rahatlatmam gerektiğini düşünüyor ama..."

"İkna olmadın mı?"

"Bazen oldukça inatçı olabiliyor," dedi Leydi Fitzwilliam ve West'in bunun Wexham ailesinde görülen bir özellik olduğunu belirtmekten kaçınması için epey ePort gerekti.

"Bunun benimle ne ilgisi var o zaman?" diye sordu, ses tonunu kibar tutarak sorunun açık sözlülüğünü yumuşatmaya çalıştı. Blackford'la dosttular ama eğer Blackford'la konuşmasını isterse, bunun diğer adama kesinlikle tuhaf geleceğini düşündü ve yine de ne işe yarayabileceğini hayal bile edemiyordu. O kadar insan arasından neden böyle bir endişeyle *ona* geldiğini de. Son zamanlarda aralarındaki ilişki, dertlerin paylaşılmasını davet eden bir ilişki olmamıştı. Ya da başka bir şeyi.

Bir nefes aldı ve sonra doğrudan ona baktı. "Bana evlenme teklif edeceğini umuyordum."

Dördüncü Bölüm

Yedi yıl önce

Sophie doğası gereği fazla *aykırı biri değildi* ama annesinin baş döndürücü zevkine daha ne kadar katlanabileceğinden emin değildi. İki buçuk sezon boyunca kızının mutlu bir eş bulacağına dair giderek artan umutsuzluğun ardından, şimdi *Sophie*'ye kur yapmanın her anından zevk alıyor gibiydi. *Sophie*'nin söz konusu flörtten şikâyeti yoktu ama zaman zaman, sırf annesinin tepkisini görmek için, *West*'in kusursuz bir şöhrete sahip bir markiz yerine, itibarsız, servet avcısı bir çapkın olmasının oldukça tatmin edici olacağı gibi çılgınca ve saçma bir düşünceye kapılıyordu.

Sonra, sanki bir işaretmiş gibi:

"*West* bugün arıyor mu, hayatım?" *Leydi Wexham* kahvaltı masasında *Sophie*'nin düşüncelerini bölen bir sesle konuştu. *Sophie* çayından sağlıklı bir yudum alarak iç çekişini bastırdı. Yanındaki *Harriet*'in omurgası dikleşti, başı hevesle döndü; ikizler on dört yaşındaydı ve kendi çıkışlarından yürek parçalayıcı derecede uzaktaydılar ve bu yüzden *Sophie*'nin romantik entrika baharıyla vekâleten yaşıyorlardı.

Maria gözlerini devirerek, "Tabii ki öyle," dedi. "*Her gün* arıyor." Sözleri, kız kardeşine yönelttiği alaycı sırıtişla yumuşadı; *Maria* *West*'e oldukça düşkün görünüyordu.

Alexandra yumuşak bir gülümsemeyle, "*Bence çok hoş,*" dedi; sahneye çıkmasına daha birkaç yıl vardı ve ikizlerin aksine, reverans yapmak için fazla hevesli değildi. *Sophie* ve *Maria*'yı, ellerinde bir eskiz defteri ya da romanla akşamki eğlencelerine neşeyle uğurlamak gibi bir alışkanlığı vardı ve evde sakin bir gece geçirme ihtimalinin tadını çıkarıyordu. (Ya da, daha doğrusu, olabildiğince sessiz.

Harriet ve Betsy'nin yaşadığı düşünöldüğünde, Wexham'ların evinde bir akşam geçirmek mümköndü).

"Kraliyet Akademisi'ndeki bir sergiye gidiyoruz," diye annesine sabırla hatırlattı Sophie, kız kardeşlerini görmezden gelerek. "Bu gezide bize refakat etmeyi kabul etmiştin, hatırlamıyor musun?"

"Ah, elbette," dedi annesi belli belirsiz, en büyük çocuğunun erdemini korumak gibi ciddi bir görevi olduğı konusunda en ufak bir endişe duymuyordu; West onu öylesine etkilemişti ki, bu çevreden gelebilecek herhangi bir centilmenlik dışı davranış için endişelenmesine gerek olmadığını düşünüyordu. Şimdiye kadar bu varsayımı doğru çıkmıştı ve Sophie bu durumdan biraz hayal kırıklığı duymaya başlamıştı. Elbette mahvolmak istemiyordu ve West'in çok fazla cüretkâr davranmayacak kadar onurlu olduğunu biliyordu ama bir iki öpücük çok fazla bir şey değildi herhalde? Nişanlanana kadar böyle bir şey ummaması *gerektiğini* biliyordu ama...

Hayatı boyunca ve özellikle de son birkaç yıldır son derece uslu davranmıştı. Bir kez olsun biraz yaramazlık yapmanın zararı olmazdı herhalde?

West o öğleden sonra onu ve annesini çağırdığında bu düşünceler aklından çıkmamıştı; gözleriyle mükemmel uyum sağlayan yeşil bir ceket ve yelekle kapılarında belirdi, silindir şapkasını kibarca eğilerek önce Leydi Wexham'ın, sonra da Sophie'nin elini öptü.

"Bugün ikiniz de çok güzel görünüyorsunuz," dedi ama konuşurken gözleri Sophie'nin üzerindeydi ve Sophie kızarma dürtüsüne karşı koyarak ona gülümsedi.

Bu an, Harriet ve Betsy'nin Sophie'nin sırtına çarparak neredeyse Aoor'a düşmesine neden olmasıyla belirsiz bir şekilde kesintiye uğradı; West uzandı ve onu sabitlemek için dirseğinden tuttu.

"Kızlar!" Leydi Wexham'ın sesi aniden, hepsi de hâlâ evde yaşayan on beş kızı olan bir kadından beklenebilecek kadar bitkin çıkmıştı. "Sanırım sizi çeyrek saat önce müzik dersiniz için yukarı gönderdim ve müzik odasından gelen seslerden anladığım kadarıyla dersinizi kısa kesecek kadar geliğmemiğsiniz."

Harriet annesine neşeyle, "Bay Cumberland'a dinlenme odasına gitmemiz gerektiğini söyledik," diye bilgi verdi. "Kesinlikle *mahcup* görünüyordu ve başka soru sormadı."

Leydi Wexham, "Yapmadığına eminim," diye mırıldandı; ikizlerin müzik öğretmeni genç, son derece kibar bir beyefendiydi ve görünüşe göre piyanoda bir virtüöz olmasına rağmen, öğrencilerinden oldukça ürküyordu. Sophie onu tamamen suçlayamazdı.

Betsy biraz da hüznle, "Onu utandırdığım için kendimi kötü hissettim," dedi. "Çok duygulu gözleri var, biliyorsun; ona gereksiz yere acı çektirmekten nefret ederim." Betsy ikizler arasında daha romantik olanıydı, Harriet'in buna karşılık verdiği tiksintili homurtunun da kanıtladığı gibi.

Sophie, girişte kibarca durmuş, bu açıkçası dengesiz sahneyi izleyen West'e hızlı bir bakış attı. West Sophie'yle göz göze geldi ve ona göz kırptı, sonra bir adım öne çıkarak ciddi bir tavırla, "Bayan Harriet. Bayan Elisabeth. Ne beklenmedik bir zevk." Betsy kıpkırmızı kızarıırken, Harriet da West'e öyle bir gülümsedi ki, Sophie birkaç yıl içinde ona çok dikkat etmeleri gerekeceğini düşündü. Sophie, bunun alışılmadık bir şey olmadığını düşünüyordu; ikizler kendisinden altı yaş küçük olduğu için, yürüyecek yaşa geldikleri andan itibaren onlara göz kulak olmuş, dadılarının ve mürebbiyelerinin onları kontrol altında tutabileceklerine hiçbir zaman tam olarak güvenmemişti. (Bu, Sophie'nin haklı bir endişesi olduğunu birden fazla kez kanıtlamıştı).

"West, Maria annemin çok da seçici bir refakatçi olacağını düşünmediğini söylüyor," dedi Harriet hızlıca ve Sophie kendini -ya da kız kardeşini; şu anda seçici değildi- bonesiyle intihar etmeyi düşündü.

"Harriet!" Maria'nın korku dolu sesi, kulak misafiri olmak için hangi sahanlıkta gizleniyorsa oradan merdivenlere doğru yayıldı.

"Bu doğru!" Harriet, sesini merdivenlerden yukarı taşıyabilmek için başını arkaya eğerek seslendi. "Annemin, düğünü hızlandıracaksa West'in Sophie'yi bir heykel parçasının arkasına gizlemesine izin vermekten son derece mutlu olacağını söylemiştin!"

"*Harriet Catherine Wexham.*" Leydi Wexham gerçekten de elini uzatıp kızının ağzını kapattı.

Betsy endişeyle öne doğru eğildi; Sophie büyük bir kıyamet duygusu hissetti. "Annem, Sophie'yi bir heykel parçasının arkasına saklamana asla izin vermezdi," dedi West'e, gözleri kocaman ve ciddiydi. Harriet'ten sert bir itiraz geldi.

merhametli bir şekilde anlaşılmazdı. "Yeterince özel değiller. Yerinizde olsam onu gizlice bir bahçeye çıkarmaya çalışırdım." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Bahçeler çok daha تنها ve *çok* da romantiktir." Mutlu bir iç geçirdi, sonra da West'e sanki çok değerli bir aile sırrını paylaşmış gibi gülümsedi.

"Teşekkür ederim, Bayan Elisabeth," dedi West yüzünü ekşitmeden. "Bunu dikkate alacağım, ne de olsa ben de bahçeleri çok severim." Ona kısa ve küstah bir sırıtış attıktan sonra Sophie'ye döndü ve kolunu uzattı. "Gidelim mi? Görülmesi gereken bir sanat ve ödün verilmesi gereken bir erdem olduğuna inanıyorum."

Sophie, kahkahaları arasında boğulacak gibi oldu ve ona kapıya kadar eşlik etmesine izin verdi.

Wexham'ın kızları şüphesiz biraz abartma yeteneğine sahip olsalar da, annelerinin bir refakatçi olarak gösterdiği özen hakkındaki izlenimleri tamamen yanlış değildi. Ve West bunun için oldukça minnettardı.

Sophie'yle o korkunç müzikalde tanıştığı geceden bu yana üç hafta geçmişti ve kendini... ateşler içinde hissediyordu. Her öğleden sonra onu ziyaret ediyor, annesine Aowers'ı getiriyor ve kız kardeşlerini büyülüyordu, sonunda Sophie'yi meydanda yürüyüşe ya da belki parkta gezintiye çıkarmasına izin verilene kadar. Her baloda iki kez dans ettiler; saatlerce her şeyden ve hiçbir şeyden konuştular. Daha önce hiç bu kadar büyüleyici bulunduğu biriyle karşılaşmamıştı ve bunun nedeninden bile emin değildi; Sophie iyi yetiştirilmiş bir İngiliz hanımefendisiydi ve bunun getirdiği sınırlı deneyimleri vardı. Yine de onun zekâsını seviyordu; keskin bir gözlemciydi, sık sık kurnazca bir yorum ya da zekice bir şaka yaparak onu hazırlıksız yakalıyor ve gülmekten kırıp geçiriyordu. Hayatında hiç bu kadar gülmemişti, son üç haftadır güldüğü kadar güldüğünü de sanmıyordu.

"Sizce ressam bu tablonun öznesiyle bir çift mi oluşturuyordu?"

West, yanı başındaki altın saçlı, kapüşonlu, masum olduğu *iddia* edilen genç kadının sorusuyla düşüncelerinden sıyrılarak gözlerini kırptırdı. Resmi düşünmek için durakladı ve kadının neden böyle bir soru sorduğunu hemen anladı

Soru: Portrede, kendi sınıflarının üyelerinin portrelerinin çoğunda bulunmayan belli bir samimiyet havası vardı. Ancak daha da önemlisi:

"Çiftler hakkında ne biliyorsun?" Ona yan gözle baktı; tabii ki yüzü kızarmıyordu. Nadiren kızarırdı. Kendini ara sıra, özellikle yanaklarını pembeleştirip pembeleştiremeyeceğini görmek için yorumlar, imalar yaparken buluyordu, çünkü kızardığında çok güzel görünüyordu ve buna kendisinin neden olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Onunla ilgili *her şeyden* hoşlanıyordu, nokta. Hayatı boyunca hiç kimse için böyle hissetmemişti; David onunla bu konuda dalga geçmiş ("Yaban yulaflarını ekmek için çok fazla - gerçekten yirmi dört yaşında evlenmeye niyetli misin?") ve James şaşkın ama memnun görünmüştü ("Çok güzel ve ondan çok hoşlanıyorum, ama evlilikle ilgilendiğini düşünmemiştim"). Uşağı Hawthorne bile -kâhya ile giderek kızışan rekabetiyle meşgul olmadığı zamanlarda- kıyafetine gösterdiği özen nedeniyle ona takılmaya başlamıştı ("Bu bayana etkileyici kravat düğümleriyle mi kur yapmayı düşünüyorsun?"). Sanki üç hafta önceki o akşam tüm hayatı tersine dönmüş gibi hissediyordu. Ve her şeyin düzenli olmasını, dikkatle hazırlanmış bir plana göre ilerlemesini seven o, varlığının bu şekilde altüst edilmesinin...

Harika bir şeydi. Bu da ne böyle?

Sophie onun sorusuna cevap olarak, "Sizi temin ederim ki kendi evimden hiçbir şey yok," dedi. "Size söylediğim gibi, annem ve babam neredeyse mide bulandırıcı derecede mutlular. Ama insan dedikoduları duyuyor."

"Öyle mi? En yeni sosyete kızlarıyla sohbet etmek için daha fazla ePort yapmalıyım."

Sophie onun koluna vurdu. "*Sosyete*ye yeni girenlerden değil elbette. Ama genç dullar... oldukça neşeli. Ve kendi aralarında dedikodu yaparken dinlenme odasında başka kimlerin olabileceğine her zaman dikkat etmezler."

West, bayanlar dinlenme odasının mahzenlerinde meydana gelen gizemler hakkında sadece belli belirsiz bir fikre sahipti ve daha fazlasını araştırmaktan çok korkuyordu.

Sophie yüzünü tamamen ona döndü. "Hiç evli bir kadınla çift oldunuz mu?" Ses tonu düşünceli ve meraklıydı, bakışları da sabitti; West, saçma bir şekilde, sanki bu konuşmadaki bakire kendisiymiş gibi garip hissetti.

Boğazını temizledi ve etrafına bakındı; Kraliyet Akademisi'ndeki yaz sergisi tahmin edilebileceği gibi oldukça kalabalıktı, ancak yakın çevrelerinde bu konuşmaya kulak misafiri olabilecek ve Weston Markisi'nin genç hanımları baştan çıkardığını yayabilecek kimse yoktu. Oxford'dan ayrıldıktan sonra birkaç yıl önce şehre geldiğinde bir çapkın olarak ün kazanmak için gönülsüzce bir girişimde bulunmuştu ama David'in tiksintisine rağmen bunu hiçbir zaman hazmedememişti. Sözde uslu bir vikontun kızına kur yapmayı kafasına koyduğu için, istemeden de olsa masumları yoldan çıkarmakla tanınırsa ne kadar sinir bozucu olurdu.

"Hayır," dedi alçak sesle, onu dirseğinden tutup yaklaştırdı ve duyulmaması için başını eğdi. "Ben-şey -" İtiraf etmek üzere olduğu şey yüzünden kendini garip hissetti ama neden utanması gerektiğinden de emin değildi. "Daha önce dul kadınlarla *arkadaşlık etmekten* keyif almıştım. Ama kocası hâlâ hayatta olan bir kadınla hiç olmamıştı. Sportmenlik dışı görünüyor."

Sophie ona bakarken yüzünde bir şey yumuşadı. "Sportmenlik dışı," diye tekrarladı, bir gamzenin belirmesi, saklamaya çalıştığı gülümsemeyi işaret ediyordu.

"Sanki kriketten bahsediyormuşum gibi oldu, değil mi?" Başını salladı. "Annemle babamın evliliğini pek hatırlamıyorum - annem ben çok küçükken öldü - ama her zaman bir hanımefendi bana bedenini, servetini ve *hayatını* emanet etmeye istekliyse, en azından evlilik yeminimizi onurlandırabileceğimi ve onu yapabileceğim kadar mutlu olmasını sağlayabileceğimi düşünmüşümdür." Kendi anne babasının evliliğinde böyle bir şey olduğundan tam olarak emin değildi; oğullarını çok seven ama hiçbir zaman çok neşeli görünmeyen melankolik bir anneye dair belli belirsiz anıları vardı. Kesin olarak bildiğinden değil elbette; anıları genç bir çocuğun bulanık anılarıydı ve bu kesinlikle babasıyla hiç konuştuğu bir konu değildi.

Sophie ona dikkatle baktı, sonra eldivenli elini uzatıp onunkini tuttu ve sıktı. "Bence bir bayanı çok mutlu edersiniz," dedi usulca, bakışları onunkileri hiç terk etmiyordu, eli onun avuçlarında küçük ve değerli hissediliyordu.

"Öyle mi?" diye sordu, ona yarım bir gülümseme göndererek.

Ona gülümseyerek karşılık verdi. "Sence bir heykel ya da bahçe yapabilir miyiz?"

Gülümsemesi genişledi. "Hemen elimizin altında bir yer yok gibi görünüyor," dedi yavaşça. "Ama size dinlenme odasına kadar eşlik etmeme izin verirseniz, boş bir koridor bulabileceğimize eminim."

Elini dirseğinin içine soktu ve Sophie'yi odadan çıkarırken, Maria'nın haklı olduğuna ve Leydi Wexham'ın aslında hiç de iyi bir refakatçi olmadığına şükretti.

Beşinci Bölüm

West, işitme duyusunun bir buçuk otuz yaşlarında bozulmaya başlayacağını *fark etmemişti*.

Kuşkusuz, *Leydi Fitzwilliam*'ın bu noktaya kadar söylediği her kelimeyi gayet iyi anladığını düşünüyordu ama belli ki başına endişe verici bir işitme kaybı gelmişti. Ya da daha da rahatsız edici bir ihtimal: Belki de aklını kaçırmıştı. İnsanlar artık ona son derece mantıklı cümleler söylüyor, o da bunları tamamen saçmalık olarak mı yorumluyordu?

Çünkü *Sophie Wexham*'ın az önce ona evlenme teklif etmiş olmasının mutlaka bir açıklaması olmalıydı.

Tanrım, düşüncelerinde ona kızlık soyadıyla hitap etmeye bile başlamıştı; işler gerçekten de çok kötüydü. Çünkü onu bu şekilde düşünmesine asla izin vermemişti; yedi yıl önce geçirdiği trafik kazasından sonra uyandığında, evlenme teklif etmeyi planladığı genç bayanın, kendisi hasta yatağında bacağı fena halde kırılmış ve ateşler içinde yatarken gidip okul arkadaşlarından biriyle evlendiği haberini aldığından beri.

Evliliği boyunca ve dul kaldığından bu yana geçen dört yıl boyunca hem sesiyle hem de düşünceleriyle hep *Leydi Fitzwilliam* olmuştu. Başka bir şey çok riskli geliyordu.

"Pardon?" Sözcükler kesik kesikti.

"Nişanlanmamızı istiyorum," dedi *Leydi Fitzwilliam* -*Sophie* değil- sesi sakın ve makuldü. "Gerçek anlamda değil elbette, sadece sezonun geri kalanı için ya da belki biraz daha uzun bir süre için -*Alexandra*'nın mutlu olduğumu görmesi, *Blackford*'un teklifini kabul etmesi ve evlenmesi ne kadar sürerse."

"Ve sizce olayların bu ani dönüşü onu biraz şüphelendirmeyecek mi?"

Leydi Fitzwilliam onun gözlerini kaçırdı. "Alex her zaman senin ve benim -yani-" diye sınırlı bir nefes verdi. "Bir gün evlenebileceğimize inanıyordu ve bu yüzden böyle bir duyuruyu muhtemelen..."

"Sonunda aklımızın başımıza gelmesi gibi mi?" "Esasen, evet."

West uzun bir süre sessiz kaldı ve bakışlarının ondan uzaklaşıp 1replace'te dans eden Aames'e doğru kaymasına izin verdi. Aames'in nefes alış verişini dinlemesini engellediği için 1re'nin hafif tıslamasına ve patlamasına minnettardı. *Düşünmeye* ihtiyacı vardı ve onun yanındayken bunu yapmakta tuhaf bir şekilde zorlanıyordu.

Leydi Fitzwilliam sessizliği bozmak için acele ederek, "Bunların hepsi göstermelik olurdu," dedi. "Geçmişte yaşananlar göz önüne alındığında.... aramızdaki herhangi bir evliliğin tamamen imkânsız olacağı aşikâr."

Hâlâ konuşuyordu ama West dinlemeyi bırakmıştı.

İmkansız.

Haklıydı, tabii ki haklıydı. Bunu biliyordu, mantıklı bir şekilde anlamıştı. Aralarında çok fazla geçmiş, çok fazla acı vardı. Bir kez evlenmeyi düşünmüşlerdi ve bu onları nerede bırakmıştı? West en iyi *arkadaşını* ve aşık olduğu kadını kaybetmenin acısıyla paramparça olmuş, Leydi Fitzwilliam da dostum dediği başka bir adamla evlenmişti. West ve Leydi Fitzwilliam birlikte, arkalarında acı ve yıkımdan başka bir şey bırakmamışlardı; onlar için bir gelecek olamazdı.

Yine de, bu ana ve onun bu güvenceyi böylesine sakın, böylesine sessiz bir kesinlikle dile getirdiğini duyduğunda onu kavrayan keskin acıya kadar, bunu ne kadar umutsuzca istediğini fark etmemişti.

Onunla evlenmek istiyordu.

Yine de, bunca zaman sonra, bunu o kadar çok istiyordu ki, içinde fiziksel bir acı vardı sanki. Geçtiğimiz yedi yıl boyunca bunu bastırmış, zihninin onu düşünmesine izin vermemiş, onları aynı odada buluşturacak her türlü durumdan kaçınmak için elinden geleni yapmıştı. Ama sonra geçen yaz Jeremy'yle o lanet olası çifti yaşamıştı ve o zamandan beri yavaş ama istikrarlı bir şekilde

hayatına geri dönmüştü. Ve şimdi, başından beri aklının bir köşesinde duran bir şeyi kabul etmek zorunda kalmıştı:

O. Hala. İstiyordu. İstiyordu.
Evlenmek. İstiyordu. O bir
aptaldı.

Bu da yapılacak en mantıklı ve doğru şeyin -kendisinin daha fazla üzülmelerini önleyecek bir hareket tarzının- kıza, onun oyununa katılmayacağını kesin bir dille söylemek olacağı anlamına geliyordu. Şüphesiz kız kardeşinin mutluluğunu sağlamanın başka bir yolunu bulabilirdi, tanıdıkları herkese yalan söylemeyi içermeyen bir yol. Hâlâ her şeyden çok istediği bir şeyi -daha önce ona açıkça istemediğini söylediği bir şeyi- yapıyormuş gibi davranmasını içermeyen bir yol.

Tam da bunu yapmak için ağzını açtı ve sonra durakladı.

Ve o sabah babasıyla yaptığı konuşma aniden aklına geldi, üzerinde kara bir bulut gibi asılı duran tehdit: Evlen ya da Rosemere'i kaybet.

Ve doğuştan hilekâr bir adam olmayan West, içinden sinsi bir hazzın geçtiğini hissetti.

Leydi Fitzwilliam kaşlarını çattı. "Neden böyle... görünüyorsunuz?"

Öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve doğrudan ona baktı. "Çünkü bence nişanlanmak kulağa *mükemmel* bir fikir gibi geliyor."

Risedale balosu, Sophie'nin her sezon en sevdiği etkinliklerden biri haline gelmişti; Risedale Kontu ve Kontesi'nin St. James'te -West's'in hemen köşesinde- büyük bir evleri vardı ve kontes, birkaç yıl önce evlendikten sonra, şu anda bir portakal bahçesini andıran balo salonunun kapsamlı bir şekilde yenilenmesini üstlenmişti. Geniş teraslı bahçelere bakan pencerelerle kaplı bir duvar vardı ve tavan da camdan yapılmıştı; normalde, diye hayal etti Sophie, insan yukarı bakıp yukarıdaki karanlık gökyüzünü görebilirdi, ama bu gece, oda mumlarla doluyken, demir desteklerden birine asılı muhteşem bir avize

Barlar, içeriden gelen ışık candan ona geri yansıyor, dış dünya görünmez oluyordu.

Ton için uygun bir metafor, düşününce.

Sophie ve West, oyunlarını ertelemenin pek bir anlamı olmadığı konusunda hemfikirler ve Risedale balosu bunu başlatmak için mükemmel bir fırsattı; Risedale Kontesi, Blackford'un kız kardeşi idi, yani o ve Alexandra'nın katılacağı kesindi. Sophie biraz tereddüt etmiş, Alexandra'nın West'in kollarına bu kadar kolay düşerse bir şeylerden şüphelenip şüphelenmeyeceğini merak etmişti ama bu endişeyi hemen bir kenara bırakmıştı. İnsanların, istedikleri şeyi görmeye oldukça hevesli olduklarını fark etmişti; hoşuna gitsin ya da gitmesin, Sophie'nin West'le yeniden bir araya gelmesi tam da Alexandra'nın görmek istediği şeydi. Onu ikna etmek zor olmayacaktı.

Bu nedenle, West'in evine yaptığı ziyaretten sadece üç gün sonra, kendini bir balo salonunda Violet ile boş boş sohbet ederken ve göz ucuyla onu aramadığına kendini ikna etmeye çalışırken buldu.

"Bir sorun mu var?" Violet, Sophie birkaç dakika içinde üçüncü kez başladıktan sonra sordu; uzun boylu, siyah saçlı, geniş omuzlu adamların bakışlarını yakalıyor ve bir an için onların Batı olduğunu düşünüyordu, ta ki vücudu, gözleri bunu anlayamadan hatasını hemen fark edene kadar.

"Hiçbir şey," dedi Sophie parlak bir sesle, elindeki Aute'den planladığından daha büyük bir yudum şampanya aldı; öksürdü, sonra tekrar öksürdü, nefesini tutmaya çalıştı. Yanında biri belirdi ve eline monogramlı bir mendil tutuşturdu.

Sulanan gözlerle yukarı baktığında, gelenin West'in kardeşi James Audley olduğunu gördü.

"Sen iyi misin?" Audley hafifçe endişelenerek sordu. "Ölümcül bir hastalığa yakalanmadın, değil mi?" Karısına bakmak için döndü.

"Neden bana bakıyorsun?" Violet talep etti.

"Çünkü setimiz içinde yaşamı tehdit eden hastalıklar konusunda uzman olduğunuza inanıyorum. Hatırlarsanız geçen yaz epey korkmuştunuz." Audley bunu ciddiyetle söylemişti ama gözlerinde belli belirsiz bir pırıltı vardı.

Sophie sonunda öksürüğü azalmış bir halde, "Ben 1ne," dedi. "Görünüşe göre şampanya tehlikeli."

"Kız kardeşin de öyle," dedi Audley karanlık bir sesle. "Hangisi?"

"Harriet." Kendi şampanyasından bir yudum aldı. "Satın almayı düşündüğü bir at hakkında her türlü soruyu sormak için beni köşeye sıkıştırdı. Hızlı bir şey istiyor gibiydi."

Sophie gülümsemesini bastırarak, "Kulağa Harriet gibi geliyor," dedi.

"Ve korkutucu," diye ekledi. "Sanırım tam olarak şöyle demişti: 'Sümbül Montmorency'nin beni at sırtında gördüğünde tüylerinin diken diken olmasını istiyorum.'"

Sophie gülümsemesiyle savaşı kaybetti. "O ve Bayan Montmorency kız olduklarından beri arkadaşlar."

Audley gözlerini kırıştırdı. "Arkadaş mı? Onu savaş alanındaki bir düşman gibi tarif etti." "Evet," diye onayladı Sophie. "Aralarında biraz... sağlıklı bir rekabet var. Sümbül hâlâ ve Harriet biraz kıskanç."

Audley kaşlarını çatı. "Tam tersi olması gerekmez mi?"

Sophie, "Hayır," diye onu temin etti. "Harriet, bekâr ve varlıklı bir kadın olmayı büyük bir başarı olarak görüyor. George'a aşık olduğunda ve on dokuz yaşında çok saygın bir yaşta evlendiğinde kendinden tamamen tiksinimişti." Durakladı, sonra düşünceli bir tavırla ekledi: "Ayrıca, Hyacinth'in kendisinden çok daha ilginç bir 'H' ismine sahip olmasını hep kıskanmıştır."

Bu noktada Audley açıkçası şaşkın görünüyordu. Violet belli belirsiz bir küçümsemeyle kocasının kolunu okşadı ve "Bu bir erkeğin anlayamayacağı kadar karmaşık bir konu James, fazla endişelenme," dedi.

Audley'nin ifadesi şaşkınlıktan dehşete dönüştü. "Beni yaygaracı bir çocuk gibi gösteriyorsun."

"Sanırım ben de bu karşılaştırmayı daha önce yapmıştım," diye tanıdık bir ses geldi arkalarından ve döndüler; Jeremy ortalarında cisimleşmişti. Bir elinde bir kadeh şampanya tutuyor ve sanki birini arıyormuş gibi boynunu sağa sola çeviriyordu. "Diana'yı görmediniz, değil mi?" diye sordu.

"Bu taraftan," dedi Violet, başıyla solunu işaret ederek. "Lord Henry Cavendish ile dans ediyordu."

"Cavendish," dedi Jeremy karanlık bir sesle; Sophie, Cavendish'in ünü düşünüldüğünde onu suçladığından pek emin değildi. (Yine de, adil olmak adına,

Jeremy'nin şöhretinin evlenmeden önceki şöhretinden çok da kötü olmadığını söyledi). "Bu akşam oldukça yakışıklı görünüyordu," diye ekledi Violet muzipçe, ve Jeremy gözlerini devirdi.

Sophie tüm masumiyetiyle, "Pantolonu çok dar," dedi; Jeremy ona kaşlarını çatı, ama başka bir şey söyleyemeden Violet parlak bir sesle, "West!" diye seslendi.

Sophie derin bir nefes aldı, sonra yarısı boşalmış şampanya bardağına baktı ve West onların gevşek çemberine katılıp sırayla herkesi selamlarken küçük bir yudum aldı. "Leydi Fitzwilliam," demeden önce küçük bir duraksama oldu ve Sophie ona elini uzatmak için döndü. West'in huzurunda kendini hâlâ biraz huysuz bir kız öğrenci gibi hissetmemeyi diliyordu ama bunu iyi saklayabildiğinden oldukça emindi.

"Batı," dedi sakince, Violet, Audley ve Jeremy'nin gözlerinin bu sıradan kibar selamlaşma alışverişine dikildiğinin farkındaydı.

West, "Dün Hatchards'ta sana rastlamak hoşuma gitti," diye cevap verdi; birlikte yalnız kalmamak için büyük çaba sarf eden iki insan arasındaki ilişkilerin bu ani çözülmesinin *çok* garip ve olasılık dışı görünmemesi için, arkadaşlarının gözleri önünde meydana gelen bir tür hızlandırıcı olaya atıfta bulunmaları gerektiğine karar vermişlerdi.

"Ben de öyle," dedi ve şampanyasından bir yudum daha aldı. "Kitabı bitirdin mi?"

Aradığınız şey neydi?"

"Ben yaptım." Başını eğdi. "Tezgâhta sordum, arka odada başka bir kopyası daha varmış."

"Çok memnun oldum." Sophie konuşurken arkadaşlarına bakmaya cesaret edememişti; şüphesiz onlar da West ve Sophie'nin, sanki köy dükkânında sohbet eden iki kadın için yazılmış bir senaryoya benzeyen bu konuşmayı neden yaptıklarını merakla izliyorlardı. Sophie, West'in bakışlarıyla karşılaştı ve yüzündeki ifade kibar bir sorgulamadan ibaret olsa da, gözlerinde gizlenen bir eğlence izi vardı. Onu iyi tanımayan birinin bunu fark edebileceğinden emin değildi, gerçi kendisi de uzun zamandır böyle bir insan sayılmıyordu. Bir zamanlar onda sevdiği şey buydu: ciddi tavrı ve bunun altında sakladığı mizah duygusu.

Şampanya bardağını boşalttı.

"Size bir içki daha getireyim mi?" dedi, bunu bir işaret olarak kabul ederek.

"Bunu kendim yapabilirim," diyerek onu temin etti. "Yine de bana içecek masalarına kadar eşlik etme nezaketini gösterirseniz..." Kirpiklerinin arasından ona nazlı nazlı baktı.

"Onur duyarım," dedi ve ona kolunu uzattı. Bu küçük tabloya akkor halindeki umut ve sevinçten (Violet) tam bir şaşkınlığa (Audley) ve eğlenceye (Jeremy) kadar değişen ifadelerle tanıklık eden Violet, Audley ve Jeremy'ye el sallamak için İng'lerini Autter'a çevirdi.

Sophie onları duymadığından emin olur olmaz, "Alexandra'yı gördün mü?" diye mırıldandı.

West başını Aoor dans salonuna doğru eğdi. "Şu anda Blackford ile vals yapıyor." Kolu Sophie'nin elinin altındaydı, yürüyüşü biraz dengesizdi ama sırtı düz ve uzundu, çenesi sıkı tıraş edilmişti, kravatı o kadar özenli bir düğümle bağlanmıştı ki Sophie, uşağının düğümün mükemmel bir şekilde eşit olmasını sağlamak için bir cetvel kullanıp kullanmadığını merak etti.

Weston Markisi için en iyisinden başka bir şey yeterli olmazdı elbette.

"Sence beni dansa kaldırmalı mısın?" Yana doğru baktı ve tereddütünü görüyorum.

"Pek sık dans etmem. Geçirdiğim... kazadan beri" -kelimeyi söylemeden önce hafif bir tereddüt geçirdiğini fark etti- "bu konuda biraz beceriksizim." Ve o da doğal olarak hiçbir şeyde beceriksiz olmaya katlanamaz, diye düşündü.

Sophie, bir zamanlar onunla vals yapmanın nasıl bir his olduğunu, elinin belinde, vücutlarının birbirine yakın olduğunu hatırlamakla oylanmak istemiyordu.

"Eğer bacağınızı acıtacaksa-" diye başladı, biraz tereddütlüydü ama adam hemen sözünü kesti.

"Yaptığım pek çok şey bacağımı incitiyor. Bu beni ilgilendirmez." Adamın sesi kısıktı ve içecek masalarına doğru yavaşça ilerlemeye devam ederlerken kadın kararlı bir şekilde ona bakmadı. Yaralanmasına neden olan kazayı düşünmemeye çalıştı, West ve Willingham o gün yarışmamış olsalardı yaşayabileceği hayat düşüncesini bastıramadı. Bunu düşünmek acı vericiydi, tıpkı doğrudan güneşe bakmak gibi; ara sıra, kendini özellikle asık suratlı hissettiğinde bu düşünceye sinsî açılardan yaklaşıyor, sonra sadece düşünme eyleminden bile bunaldığında aynı hızla geri çekiliyordu

Willingham'ın yaşadığı, West'in yaralanmadığı, West'le birlikte olduğu alternatif bir gerçeklik...

"Daha emin adımlarla yürüyen başka bir partnerle yapacağınız bir valsi mahvetmek istemem," diye devam etti ve kızın bu düşüncesini daha fazla yerleşmesine izin vermeden yarıda kesti. Durdu, ona düşünceli bir bakış attı ve sonra alçak bir sesle ekledi, "Seninle vals yapma olasılığı ne kadar çekici olursa olsun."

Sophie irkilerek ona baktı; ses tonu yumuşamamıştı ve bakışlarını ondan kaçırmış, etraflarını süzüyordu, ama bu kulağa çok fazla şey gibi gelmişti...

Flört etmek.

Kendisine hava atan bir West ile ne *yapacağını* bilmiyordu. Onunla hava atmasının üzerinden yedi yıl geçmişti; bir ömür boyu önce. West, bir zamanlar kalabalık odalarda sinsi gülümsemeler paylaştığı West'ten tamamen farklı bir adam gibi görünüyordu. O zamanlar tanıdığı West ciddiydi, evet, ama hâlâ gençti; dünyanın kendi keyfine göre düzene gireceğinden hâlâ emindi. Hâlâ *tonla* eğleniyor, güzel bir kızla hava atmanın keyfini çıkarıyordu. Şimdi tanıdığı - daha doğrusu tanımadığı- West tamamen başka biriydi. Bazen Sterner'in daha üzgün olduğunu düşünüyordu. Sözlerine dikkat ediyor, düşüncelerini çok fazla açığa vurmamaya özen gösteriyordu. *Bu* adamın onunla Airt yapması... şey, hilelerinin iyiliği için bunun beklendiğini sanıyordu, ama kendini tuhaf bir şekilde Austered olarak buldu.

"Belki bir sonraki baloda, o zaman," dedi hafifçe. "Sanırım arkadaşlarımıza tartışacak çok şey verdik bile." Onların şaşkın yüz ifadelerini hatırlayınca içinden gelen gülme isteğini bastırdı. Onunla bu şekilde yürümek ne kadar tuhaf bir histi, aralarında arabuluculuk yapacak başka kimse yoktu. Son yedi yıl içinde yalnız kaldıkları tek an bu değildi -dört Haziran önce, düşüncelerinin üzerinde durmasına izin vermediği unutulmaz bir öğleden sonra olmuştu; son bir yıl içinde, kendilerini giderek birbirlerinin yörüngelerine çekilmiş buldukları birkaç olay da olmuştu. Bir kır evindeki bahçe yolunda hızlı bir yürüyüş. Belfry'nin tiyatrosunun kapılarında gergin, çoğunlukla sessiz bir eşlik. Denize bakan bir malikanenin koridorunda mırıldanarak yapılan bir konuşma.

Bu olayların her biri hafızasında bir mücevher gibi parlıyordu. Ancak hiçbirisi *kolay* olmamıştı ve bu gece, bir şekilde, o olayların hiçbirinde hissetmediğinden daha hafif hissettiğini fark etti. Planları için oynamaları gereken roller onlara biraz özgürlük vermişti ve Sophie bunun için beklenmedik bir şekilde minnettardı.

İçecek masasına ulaşmışlardı ve Sophie onun için bir bardak limonata doldurmasına izin verdi; gecenin geri kalanının getireceği her şeyi hafifletmek için bir kadeh daha şampanya içmek istese de, ona yakın olacakken çok fazla içmemenin en iyisi olduğunu düşünüyordu.

Dönüp ona limonatayı uzattı ve birbirlerine sarıldılar.

Gözleri onunkileri yakaladı ve tuttu. Adamın gözlerinin akşamları, mum ışığında yeşilin daha koyu bir tonuna büründüğünü unutmuştu; gün ışığındaki canlı renklerinden daha yosunsu ve daha az berrak bir ton. Özenle taranmış saçlarından bir bukle kopup alnına düşme tehlikesi geçirince, uzanıp saçlarını düzeltmek için neredeyse dayanılmaz bir istek duydu.

Ama bu tehlikeliydi, çok tehlikeliydi.

Çünkü aralarında hâlâ çatırdayan çekimi inkâr edecek kadar aptal olmasa da, bunun üzerine hareket edemeyeceklerini biliyordu - aralarında herhangi bir gelecek imkânsızken değil.

Onu hâlâ istiyor muydu? Kendini hiçbir zaman kibirli bir yaratık olarak görmemişti ama yine de onun istediğinden tamamen emin hissediyordu, eğer bu kadar güçlü bir arzunun iki insan arasında, her iki tarafta da yaşanmadan havada asılı kalabileceğine inanmak istememesinden başka bir nedeni yoksa. Dünyada pek çok karşılıksız aşk ve şehvet olduğunu biliyordu ama bu öyle bir şey değildi. Bundan emindi.

Limonatasından bir yudum aldı ve ona en iyi gülümseme denemesini yaptı ama adam buna kanmış gibi görünmüyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra bakışları omzunun üzerinden bir yere takıldı ve orada takılı kaldı. "Kız kardeşin geliyor."

"Hangisi?"

"Alexandra."

Gerçekten de Sophie, valsın sona erdiğini ve orkestranın onun yerine bir quadrille başlattığını geç de olsa fark etmişti. Limonatasından sıradan bir yudum aldı, Alexandra'nın yaklaşmasını izlemek için dönmedi.

West'e, "Sanki az önce eğlenceli bir şey söylemişim gibi gülün," diye mırıldandı.

"Gerçekten de kız kardeşinin benim deli gibi kıkırdamamı görerek ikna olacağını mı düşünüyorsun?"

Sophie sinirli bir iç geçirdi, ama adam haklıydı - belki de dünyanın en neşeli adamı değildi. Bunun yerine tiz bir kıkırdama çıkardı.

West ona son derece şüpheli bir bakış attı. "Amacınız kız kardeşinizi uzun zamandır kayıp olan bir aşkı yeniden alevlendirdiğimize ikna etmekse, o yaklaşırken benim dehşet içinde yüzümü buruşturmamam belki de en iyisi olur."

"Sen gülmek istemedin, ben de gülmek zorunda kaldım! En azından sanki gizli bir şakayı paylaşmışız gibi hafifçe eğlenmiş görünebilirdiniz. Anladığım kadarıyla hafif bir eğlenmenin ötesinde bir şey, ünlü Weston Markisi'nin ifade edebileceğinden daha fazla bir duygu olurdu, ama kaslarınızı en azından bu kadar esnetebileceğinizi düşündüm."

West ona bir bakış fırlattı. "Eğer az önce çıkardığın sesin bir insanın eğlenirken çıkardığı ses olduğunu düşünüyorsan, seni bir daha asla güldürmeyeceğimi aklıma not edeceğim."

"Bunun pek riskli olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandı Sophie; kaşları yine kalktı, bu kez kızgınlıkla. O daha cevap veremedi, Alexandra'nın sesi tartışmalarını böldü.

"Sophie! Ve West! Ne kadar... beklenmedik!"

Sophie, Blackford'un kolundaki Alexandra'nın, gizlemeye bile çalışmadığı çıplak bir ilgiyle kendisini ve West'i incelediğini görmek için döndü.

"Bayan Brown-Montague." West bir adım öne çıkarak Alexandra'nın elini öptü ve Blackford'la tokalaştı; birkaç dakika önceki kızgınlığının izleri çoktan silinmişti.

"İkinizi bir arada görmek ne güzel," dedi Alexandra, hevesle birbirlerine bakarak.

"Biz de tam şu konuyu anıyorduk..." Sophie bocaladı.

"Cornwall," diye hatırlattı West ona. "İkimiz de kısa süre önce Cornwall'da Lord Penvale'in ev sahipliğinde düzenlenen bir ev partisine katıldık."

Alexandra gereksiz bir vurguyla, "*Evet*," dedi. "Ne kadar *ilginç* ikiniz de katıldınız."

"İkimiz de Penvale'in arkadaşları olduğumuz için, aslında bunun o kadar da ilginç olduğuna inanmıyorum." Sophie kız kardeşine tatlı tatlı gülümsedi. "Davetlerin genel işleyişine daha uygun görünüyor."

"Ve dostluklar," diye ekledi West.

Blackford bir anlık duraksamadan sonra, "Sanırım erkek kardeşim ve baldızım da oradaydı," dedi; Alexandra'ya hafifçe şaşkın bir bakış atıyordu ama birinin bu konuşmayı kurtarmaya çalışması gerektiğini düşünüyor gibiydi.

Alexandra dramatik bir şekilde, "Ah, *yeni evliler*," dedi.

"Şey," dedi Blackford makul bir şekilde, "aslında evleneli dokuz aydan fazla oldu-"

"Ve şimdi bir bebek bekliyor! Ne kadar hoş!" Alexandra ellerini tek bir bebeğin yaklaşan gelişinin belki de hak ettiğinden daha coşkulu bir şekilde birbirine kenetledi.

Sophie eğlenerek, "Bebekler gerçekten de çok hoş," dedi ve bu noktada en iyi stratejinin, artık amacına az çok hizmet etmiş olan bu son derece tuhaf sohbetten kendini kurtarmak olacağına karar verdi. "İkinizle de karşılaşmak çok güzeldi-"

"Ama korkarım arkadaşlarım dönüşümüzü bekliyorlar," diye ekledi West, başını, Sophie'nin uzaktan görebildiği kadarıyla, hepsi de odanın öbür ucundan West ve Sophie'yi izlemiyormuş gibi davranarak korkunç bir iş çıkaran diğer bazı arkadaşlarına katılmış olan ağabeyi ve yengesine doğru eğerek yumuşak bir sesle.

"Elbette, elbette," dedi Alexandra parlak bir sesle. "Eminim aranızda konuşacak... tartışacak... çok şeyiniz vardır?" Sophie ertesi sabah bir kahvaltı ziyaretine maruz kalacağından şüpheleniyordu.

"Kesinlikle," diye onayladı Sophie ve West'le birlikte odanın içinde ilerlemeye devam ettiler.

West bir süre sonra, "Sanırım terliyorum," diye gözlemledi. "Kız kardeşin normalde erkekler üzerinde böyle bir etki yaratır mı?"

"Blackford'a sormanız gerek. Ben de bu iş için uygun olduğumdan emin değilim, kendimi Ascot'ta yeni yarışmış bir at gibi hissediyorum."

Bu West'i şaşırtarak bir kahkaha attırdı, gerçek bir kahkaha, çok uzun zamandır ondan duymadığı bir kahkaha. Güldüğünde yüzünün ne kadar aydınlandığını, ne kadar genç görüldüğünü unutmuştu.

Gözleri birbirlerine takıldı ve tutuştu; kadın bunu tekrar hissetti - aralarındaki kıvılcım, tanıştıkları ilk geceden belliydi. Dul kaldığından beri birlikte olduğu erkeklerin hiçbirinin -hatta geçen yaz birlikte olduğu Jeremy'nin bile- anılarındaki Batı'ya yaklaşamamasının nedeni buydu.

Arkadaşlarına doğru geri dönerlerken bir özlem acısı hissetti, ancak yüzüne sakın bir gülümseme yerleştirdi ve yapmakta oldukça yetenekli olduğu şeyi yaptı: Bunu görmezden geldi.

Altıncı Bölüm

West yedi yıldır *kimseye kur yapmamıştı* ve bu *işin* ne kadar zahmetli olduğunu unutmuştu.

"Lordum." West masasında incelediği mektuptan başını kaldırdığında uşağı Briar'ın çalışma odasının kapısında durduğunu gördü. "Bahçıvan, Leydi Fitzwilliam'a yine gül mü göndermek istediğinizi yoksa bu kez karışık bir buket mi istediğinizi öğrenmek istiyor."

West iç çekerek mektubunu yere bıraktı. "Dün ne gönderdik, gül mü?"

Briar'ın yüz ifadesi etkileyici bir şekilde yumuşaktı, "Gerçekten de lordum.

Belki de güllerin önceki bir eylemin tekrarı olacağını ima etmek için 'tekrar' kelimesini kullandığımı fark etmişsinizdir?"

West Briar'a bir bakış fırlattı; henüz kırk yaşına bile gelmemiş bir adam için, kibirli bir uşak havası estirmekte son derece becerikliydi. West aslında bunun yaşından kaynaklandığından şüpheleniyordu; müstakbel bir dükün kâhyası olmak yüce bir mevkiydi ve Briar yaşının eksikliğini kibirle telafi etmeye kararlı görünüyordu.

West, "O halde bugün farklı bir şey gönderelim," dedi.

Briar başını salladı, sonra tereddüt etti. "Hawthorne'un şiirler yazdığını ve Aower'larla birlikte gönderilmek üzere senin adını yazıp imzaladığını biliyor musun?" Ses tonu onaylamama ve isteksiz bir eğlence karışımıydı.

West yüzünü buruşturdu. "Evet. Onu eğlendiriyor gibi görünüyor, ben de onu kendi haline bıraktım." Bunun akıllıca olduğundan tam olarak emin değildi ama Hawthorne'un Leydi Fitzwilliam'la ani ve neşeli buluşması hakkında ona çok fazla soru sormasını da istemiyordu, bu yüzden bu, dikkatini dağıtmak için yeterince zararsız bir yol gibi görünmüştü.

"Siz nasıl uygun görürseniz lordum," dedi Briar, ses tonu bunun aslında en iyisi olmadığını düşündüğünü açıkça gösteriyordu. "Umarım Leydi Fitzwilliam'ın

mizah anlayışı."

"Öyle," dedi West dalgınca, önündeki mektuba dönerek, bu güvencenin dudaklarına ne kadar kolay geldiğini geç de olsa fark etmişti - sanki Leydi Fitzwilliam'ı hâlâ *tanıyormuş gibi*.

Briar çok düzgün bir selam verdi ve West'in mesajını bahçıvana iletmek üzere ortadan kayboldu; bahçıvan son bir haftadır West'le çalıştığı süre boyunca hiç olmadığı kadar meşguldü. West her gün Leydi Fitzwilliam'a buketler gönderiyordu; kız kardeşlerinin ve dostlarının onu ziyaret edip oturma odasındaki sera dolusu çiçeğe dikkat etmelerini umuyordu. Ayrıca birlikte görülebilecekleri umuduyla onu birkaç kez faytonuyla Gunter's'a buz almaya ve Bond Caddesi'nde alışverişe götürmüştü. Her şey çok medeni olmuştu.

Risedale balosundan bir gün sonra Hyde Park'ta at sırtında yapılan ilk gezi -Birbirlerini daha fazla görmelerine rağmen, bu onları bir zamanlar gerçekte oldukları şeyi taklit ederek birlikte yalnız olma gerçeğine tam olarak hazırlanamamıştı. İkisi de birbirlerine değil, kararlı bir şekilde önlerine bakmış, yarım kalan konuşma girişimleri sık sık yanlarından geçen tanıdıklar tarafından kesilmişti. Havadan sudan, Penvale'in Cornwall'daki ev partisinden ne kadar keyif aldıklarından, kız kardeşlerinden... kendilerinden, geçmişlerinden ve bu geçmiş hakkında ne hissettiklerinden başka her şeyden konuşmuşlardı.

Geçen hafta boyunca her şey benzer bir seyirde devam etmişti - başlangıçtaki gariplik biraz dağılmıştı ama sohbetleri hafif ve yüzeysel kalmıştı; bu gezintilerin amacı birlikte görülmekti, birbirlerine önemli bir şey söylemek değil. Bu bakımdan, amaçlarına mükemmel bir şekilde hizmet ediyorlardı: dışarıdayken çok sayıda arkadaş ve tanıdıkla karşılaşmışlardı ve West, birlikte görüldüklerinde birden fazla gözde kıvılcımlanan ilgi ışığını kaçırmamıştı. Tüm bunlardan belli belirsiz bir memnuniyetsizlik duyması aptalcaydı.

Sadece, yıllarca onu düşündükten -ve aynı zamanda, her nasılsa, onu düşünmedikten- sonra, onunla bu kadar sık bir araya gelmek ve bunun zamaninkine bu kadar az benzemesi kesinlikle garipti.

bir zamanlar onun yanında olmak nasıl bir şeydi. Ama o yıllar önce farklıydı.
-O da öyle.

West'i düşüncelerinden uyandıran ve saate dikkat etmesine neden olan bir saat çaldı. Yakında nişanlanacağı kızıdan bahsederken (o akşam nişanlandıklarını duyurmayı planlıyorlardı), çeyrek saat içinde ona Hatchards'a kadar eşlik etmesi gerektiğini fark etti; Emily doğum gününü yeni kutlamıştı ve Leydi Fitzwilliam ona bir kitap almak istiyordu.

İç çekti ve bastonuna uzandı.

Bir saat sonra West, bir erkeğin bir kadına kitapçıda eşlik etmeyi asla kabul etmemesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

"Peki ya bu?" diye sordu, Leydi Fitzwilliam'a doğru bir kitap sallayarak; Leydi birkaç adım ötede durmuş, yarım saat önce dükkâna girdiklerinden beri eline aldığı on beşinci kitap olması gereken kitabın ilk sayfasını inceliyordu. Başını kaldırıp gözlerini kısarak deri kapağın üzerindeki kabartmalı harfleri seçmeye çalıştı. Adam kitabı daha yakından tuttu ve kadın başını salladı.

"Hayır, o kitabı okudu - biz Trethwick Manastırı'ndayken Jane ile tartışırken duydum."

West kitabı dikkatle rafa yerleştirdi ve Leydi Fitzwilliam'a doğru yürüdü.
"Bu nedir o zaman?"

"Emin değilim," dedi, elindeki kitabın ilk birkaç sayfasını gözden geçirirken ses tonu biraz dikkat dağıtıcıydı. "İsimsiz olarak yayınlanmış - Frankenstein adında bir beyefendi hakkında gibi görünüyor." Birkaç sayfayı daha karıştırdıktan sonra kitabı kapadı. "En azından yeni basılmış; Jane'in Emily'ye daha popüler kitaplar ödünç vermesinden korkuyorum ve ona zaten okuduğu bir şeyi almak istemiyorum."

Emily'nin hamileliği ilerledikçe kendini biraz yorgun hissettiği ve kocasının tiyatrosunda daha az, evde daha çok zaman geçirdiği ortaya çıktı; Gotik romanlara ilgi duymaya başlamıştı - hevesli bir okuyucu olan Jane tarafından güçlü bir şekilde teşvik edildi - ve arkadaşları ona bir sepet dolusu kitapla sürpriz yapmayı planladılar.

Yaz sonunda gireceği evliliği boyunca onu meşgul edecekti.

Leydi Fitzwilliam kararlı bir şekilde, "Sanırım bu iş görür," dedi ve West'in yanından geçerek satın aldığı şeyin kahverengi kâğıda özenle sarıldığı tezgâha doğru ilerledi. West paketi boştaki eline aldı ve ona da aynı kolu uzattı, o da tuttu ve dükkândan parlak öğleden sonra güneşinin altında çıktılar. Piccadilly hareketliydi ve West, şoförünün sabırla onları beklediği barouche'a yaklaştıklarında Lady Fitzwilliam'ı yanına çekti. West, Leydi Fitzwilliam'ın arabaya binmesine yardım ettikten sonra arkasına yaslanarak şoförüne onları parkın içinden geçirerek eve götürmesini söyledi; özellikle de İngiliz havasının değişkenliği yaz aylarında bu kadar çok güne izin verirken, güzelim güneşi boşa harcamak utanç verici görünüyordu.

Bunu yaptıktan sonra yüzünü kadına döndü. Üzerinde yeşil gül desenleri olan beyaz bir elbise giymişti ve yüzü yeşil kurdeleli bir bone ile güneşten korunuyordu. Kadın ona bakmak için başını geriye doğru eğdi ve adam parka daha önce yaptıkları gezilerde yan yana olduklarını fark etti

-Ya at sırtında ya da faytonunun üstünde. At sürerken kızın yüzüne bakmak zorunda kalmaya alışık değildi. Kuşkusuz günün sıcaklığından yanakları biraz pembeleşmişti ve sarı saçlarından tek bir tel kopmuş, başlığının altından şakağına yapışmıştı. Adamın eli, uzanıp onu kulağının arkasına sıkıştırma arzusuyla titredi.

Bunun yerine kıbarca konuşmaya çalıştı - ona gerçekten söylemek istediği şeylerin hiçbirine değinmeyen anlamsız sohbetlerinden bir diğeri. "Leydi Fitzwilliam," diye söze başladı, sonra onun yüzünde tuhaf bir ifade görünce sözünü kesti. "Bir sorun mu var?"

Bir an tereddüt etti ve sonra, "Bana Sophie demelisin. Eğer herkesi kur yaptığımıza ikna edeceksek tabii. Bence resmiyetten vazgeçebiliriz."

Sophie. Bir zamanlar o kadar rahat konuştuğu bu isim, şimdi tehlikeli bir yakınlık gibi geliyordu.

"Pekâlâ." Başını eğdi ve konuşacak bir konu aramaya koyuldu. "Belli ki Blackford'un kız kardeşi Emily'ye geçen gün bizi faytonda gördüğünü söylemiş." Emily daha sonra bu haberi Violet ile paylaşmış, o da

Batı -her türlü meraklı bakış ve önemli duraksamalarla- bir gece önceki yemekte.

"Öyle mi?" Sophie'nin sesi tatmin olmuş gibiydi. "Sanırım birlikte görünme planımız işe yarıyor." Sophie duraksadı ve West ne düşündüğünü merak ederek kaşlarını çattı. "Beni faytonunla dışarı çıkardığında şaşırmıştım," dedi Sophie, aralarında kibarlık sınırlarını aşan bir sessizlik oluştuğundan sonra.

Onun gözleriyle karşılaştı. "Ah?"

"Willingham'dan sonra- hoşuna gidip gitmediğinden emin değildim." Sözüünü kesti, rahatsız görünüyordu ama bakışlarını ayırmadı ve soruyu sorma (ya da en azından sormaya çalışma) cesaretine hayran kaldı; çok az kişi ona kazasından doğrudan bahsetmişti ve kendisi de bu konuyu hiç konuşmamıştı. Zamanla keskinliği azalsa ve kenarları sivrileşse de anılar hâlâ acı vericiydi.

"Başka bir curricule yerine fayton almamın bir nedeni var," dedi. O öğleden sonradan beri faytona binmemişti, bir daha bineceğinden de şüpheliydi. Belli bir tehlikeye sahip olmalarına rağmen faytonlar curricule'lerden daha güvenliydi - zaten o da yarışmıyordu.

Başını salladı ve gözlerini kucağına, beyaz dantel eldivenlere özenle sarılmış ellerinin kâğıda sarılı kitabını kavradığı yere çevirdi. "Fark ettim ki," dedi duraksayarak, "sana ne kadar üzgün olduğumu hiç söylememişim. Kaza için yani. Willingham hakkında."

"Ama evliliğiniz hakkında değil mi?" diye sordu, kelimeler niyet ettiğinden biraz daha keskin çıkmıştı ve Sophie Ainched; bir an sonra yavaşça nefes aldı, sonra burnunun köprüsünü sıkıştırdı. Daha sessiz bir şekilde, "Özür dilerim. Sempatınızı gösterme fırsatını ne zaman bulacaktınız ki zaten? Birbirimizle konuşmamak için büyük çaba sarf ettiğimizi hatırlıyor gibiyim."

Doğruydı: Sophie'nin evliliğinin ilk birkaç yılında, onunla aynı balo salonunda bulunmaktan bile kaçınmıştı. Zamanla ona uzaktan kibarca başını sallamayı, yolları doğrudan kesişirse bir selam vermeyi başarabilmişti ve aksini yapmak kabalık olurdu ama ilk başta...

Yedi-altı hatta on beş yıl öncesinin West'i pek de gurur duyduğu bir adam değildi.

"Haklısın," dedi, şimdi tekrar ona bakıyordu, kahverengi gözleri kasvetliydi. "Ama bu bir mazeret değil. Ve onun ölümünü öğrendiğimde ne kadar üzüldüğümü bilmeni istiyorum - bunun sana ne kadar acı vermiş olabileceğini düşün." Parka doğru ilerlerken yan gözle baktı.

Boğazında beklenmedik bir yumru oluşunca yutkundu; bu keder ve suçluluk duygusuyla yaşamaya alışkındı ama bundan bahsetmeye değil. "Onu hâlâ her gün özlüyorum," dedi sessizce.

Kızın kaşları çatıldı. "Aksini asla düşünmezdim," dedi, elini kavrayacakmış gibi uzandı, sonra daha iyi düşünerek elinin kendi kucağına geri kaymasına izin verdi. "Sanırım Jeremy de bunu biliyor."

Jeremy'nin adı aralarında bir eldiven gibi duruyordu; West ve Sophie ondan ya da önceki yaz yaşananlardan hiç bahsetmemişlerdi. West çifti ilk öğrendiğinde incinmişti; ama şimdi Jeremy mutlu bir evliliğe sahip olduğu, ilişkileri kısa sürdüğü ve Sophie onun varlığından en ufak bir rahatsızlık duymadığı için, West iki tarafın da büyük duygular beslemediğini söyleyebilirdi.

O halde, neden onun başka bir erkeği öptüğünü, onunla yatağa girdiğini ve sevişmenin ardından ortaya çıkan tembel, dolambaçlı konuşmaları yaptığını düşündükçe içinde bir kıskançlık ateşi yanıyordu?

Bu duyguyla savaşıırken bakışlarını sabit tuttu ve onun yerine, bir hediye olarak tasarlandığını bildiği sözlerine odaklanmaya çalıştı. "Jeremy ve ben kaza hakkında sadece bir kez konuştuk." Aradan yaklaşık bir yıl geçmişti; ikisi de içki yüzünden kötü durumdaydı ama Jeremy'nin unutmuş olabileceğini düşünecek kadar değil. "Beni suçlamadığını söyledi." Sophie'nin kaşlarını çatarak fark ettiği bu sözler karşısında Jeremy ağzının alaycı bir şekilde bükülmesine engel olamadı.

"Neden yapsın ki?" diye sordu. "Kimse Willingham'ı o arabaya binmeye zorlamadı, ne kadar hızlı olduğunu dinleyen herkese övünerek anlatıyordu. Eğer sen onu yarışa davet etmeseydin, şüphesiz bir başkası ederdi."

"Belki de değildir. Yaptığım aptalca ve pervasızca bir şeydi, biliyorsun - belki de başka hiç kimse bu kadar aptalca davranmazdı."

Elindeki paketi bir kenara bırakıp koltuğunda öne doğru eğildi. "'Aptal' ve 'umursamaz' genellikle sizi tanımlamak için kullanacağım kelimeler değil."

Hiç düşünmeden uzanıp kapüşonunu hafifçe arkaya yatırdı ve yüzünü daha net görmesini sağladı. "O akşam çok üzgündüm," dedi. "Her zamanki gibi davrandığımdan emin değilim."

Kadın hareketsiz kaldı; adam kaşlarını çatı, az önce söylediği sözleri gözden geçirdi ve onu neyin tedirgin ettiğini merak etti.

"Babanın bana ve kız kardeşime yönelik tehditlerinden söz ettiğim için mi üzıldün?" dedi.

Oh. *Lanet olsun.*

"Sophie," dedi sessizce ve büyük bir dikkatle, "babamın sana söylediği hiçbir şeyden sorumlu değilsin - ya da bunun bana hissettirdiklerinden. Bunu benden sakladığını öğrenseydim, daha sonra çok daha fazla üzülürdüm."

"Belki de o gece sana onun tehditlerinden bahsetmemiş olsaydım, Willingham'a meydan okumazdın," diye bastırdı, yüzü gerilmişti.

"Ve eğer babamla ilk başta daha düzgün konuşsaydım, seni asla tehdit etmezdi," dedi usulca. Her sözcüğüne sinen pişmanlığı duyup duymadığını merak ediyordu. "Ayrıca," diye ekledi, "dediğin gibi -Willingham o curricule konusunda aptalın tekiydi. Yarışacak başka birini bulabilirdi." Belki de onu bu konuda ikna edebilirse, sonunda kendisini de ikna etmeyi başarabilirdi.

Parkın içinden geçip giderlerken, diğer atlılar ve arabalar, içlerinden ara sıra gelen selamlarla hızla geçip giderken bile bakışlarını uzun süre West'in üzerinde tuttu. West bunu görmezden geldi, tüm dikkati önündeki kadına odaklanmıştı. Kadının ifadesi biraz yumuşamıştı ama hâlâ sıkıntılı görünüyordu.

Bir süre sonra hafifçe zoraki bir kahkaha atarak, "Bence bu yolda devam etmek istiyorsak, paylaşılacak çok fazla suç var," dedi ve bu kahkaha aralarındaki tuhaf gerginliği kırmak için istenen ePect'i yarattı. "Sanırım geçmişte kaldı ve üzerinde durmanın bir faydası yok."

Ona doğru eğilmiş olan West, yavaşça nefes vererek koltuğunda geriye yaslandı. Geçirdiği kazayla hiçbir ilgisi olmadığı için kızın kendisini suçlu hissetmesini istemiyordu ama o zaman kızın sesindeki bu sahte hafiflikten, aralarındaki geçmişi yok sayma çabasından neden aynı derecede hoşlanmıyordu? Onun için geçmişlerinin sadece geçmiş olduğunu, başka bir şey olmadığını hatırlattığı için mi?

Elbette bu ona sorabileceği bir soru değildi.

Bir süre sonra göz temasını kesmeden, "Plan hâlâ bu akşam yemekte nişanımızı ilan etmek mi?" diye sordu.

Ve Sophie, hafif bir tereddütten sonra -söylenenlerin ve söylenmeyenlerin ve söylenen sözlerin ağırlığının farkına vararak -Başını salladı. "Düşünüyordum da, düğünü ne zaman yapmayı planladığınızı onlara söylememiz gerekecek."

West hareketsiz kaldı. "Düğün."

Sophie gözlerini kırptırdı. "Evet. Nişanlandığımıza ya da bu akşamdan itibaren nişanlanacağımıza göre?"

Muhtemelen tüm planlarımızı bilmek isteyeceklerdir."

West kaşlarını çatarak düşündü. "Bu konuda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum - bize mutluluklar dilemeye o kadar dalmış olacaklar ki, düğün gibi anlamsız bir şeyi sormayı akıllarına bile getirmeyecekler."

Sophie ona tatlı tatlı gülümsedi. "Ayrı kaldığımız yıllar boyunca kadınlarla fazla vakit geçirmediğine dair bir kanıtı ihtiyacım olsaydı, çok nazik bir şekilde bunu sağladın."

"Romantik maceralarıma dikkat ediyor muydun?"

Bocaladı. "Tabii ki hayır," dedi çabucak. "Kiminle vakit geçirdiğin beni ilgilendirmez."

Başıyla onayladı. "Tıpkı geçen yıl sezonun büyük bir bölümünde Jeremy ile yatmış olmanızın *beni ilgilendirmedeği gibi*, sanırım?" Sophie'nin gözleri büyüdü ve o anda bu sözlerin söylenmemiş olmasını diledi. "Özür dilerim," dedi sertçe. "Bu iğrenç bir kabalıktı."

"Oldukça karakter dışı görünüyor," diye kabul etti, sonra bir soruşturmada ifade veren ve suçlayıcı bir şey söylediğini geç fark eden biri gibi dondu kaldı. "Karakterinizi bildiğimi sanmayın," diye ekledi.

Artık değil.

Cumberland Kapısı'ndan geçip Mayfair'e geri dönerlerken bu kelime aralarında dolaşıyor, söylenmiyor ama bir şekilde gürültülü bir şekilde duyuluyordu.

Onu bu kadar açık konuşmaya iten delilik damarı her neyse, anlaşılan onu hâlâ etkisi altında tutuyordu, çünkü öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, kadına eşit bir şekilde baktı ve "Karakterimi sen bilmiyorsan, kimse bilmiyor demektir," dedi.

Sonunda sesini bulana kadar uzun, ağır bir sessizlik çöktü. "Beni saat yedide çağıracaksın o zaman?"

Ve West, başka bir şey söyleyeceğine güvenemeyerek sadece başını salladı.

West o akşam nişanlandığını açıkladığında pek çok tepkiye hazırlıklıydı ama ağlamalara hazırlıklı değildi.

Lord Julian Belfry ve karısı Emily'nin yemek masasındaydı; Sophie'nin karısı olmayı kabul ederek kendisine büyük bir onur verdiğini az önce toplanan gruba bildirmişti; kadeh kaldırmayı teklif etmişti ve şimdi Emily ağlıyordu.

Kadının bebek beklediği düşünülürse bunun pek de şaşırtıcı olmadığını tahmin ediyordu; anne adayları çılgınca duygulara kapılabiliyordu. Yine de oldukça rahatsız ediciydi.

Ancak bunu düşünmek için daha fazla zamanı yoktu, çünkü-

"West!" Yengesi bir anda yerinden fırladı ve West'in bildiği bir sonraki şey, kollarının boynuna o kadar sıkı dolanmış olduğuydu ki, ciğerlerine giren hava miktarı konusunda biraz endişelenmeye başladı.

"Violet, bırak adam nefes alsın," dedi James bir dakika kadar böyle devam ettikten sonra ve Violet, West'in kardeşinin aptal gibi sırtıttığını görebileceği kadar geri çekildi. James onu omzundan tutup sertçe, sırtını tokatlarcasına kucakladı ve West garip bir duygu seliyle gözlerini kırıştırdı.

Bu gerçek değil, diye kendine hatırlattı.

Masanın diğer tarafında Sophie aynı anda hem kız kardeşi Alexandra tarafından eli sıkılıyor hem de Penvale ve Jane tarafından içtenlikle tebrik ediliyordu. Penvale'in kız kardeşi Diana ise dinleyen herkese -o anda sadece kocasına- bunu başından beri bildiğini, bu birlikteliğin tohumlarının West ve Sophie'yi bir önceki yaz Jeremy'nin kır evinde birlikte yürüyüşe çıkmaya zorladığında atıldığını anlatıyordu.

"Senin entrikaların yüzünden değil, onlara rağmen yürüyüşe çıkmadılar mı?" Jeremy dikkat çekti. "Bunun yerine beni Sophie'yle yürüyüşe çıkmaya ikna etmeye çalışmıyor muydun?"

"Neyi kastettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi ve sonra kocasının sesini duymazdan gelerek Jane'in iyi dileklerine katıldı.

"Bu nasıl oldu?" Violet ellerini hevesli bir çocuk gibi kavuşturarak sordu; James'in onu tekrar koltuğuna çekmesine izin vermişti, ancak West ve Sophie'ye sanki çok sevdiği bir rüyanın hayata geçmiş ürünleriymiş gibi bakmaya devam ediyordu.

West omuz silkti, sanki hiç de ilginç bir hikâye değilmiş ve bu odadaki iki insanı evlenmeye ikna etmek için romantik bir bağ kurmuş gibi davranmayı kesinlikle içermiyormuş gibi. "Cornwall'dayken birlikte biraz zaman geçirebildik," dedi Penvale ve Jane'e başıyla selam vererek.

Jane bu söz üzerine neşelendi. "Kriket topunu sana vurduğu zaman mıydı-" Kaşlarını çatarak sözünü kesti, bunun belki de en uygun yemek masası sohbeti olmadığını geç de olsa fark etmiş görünüyordu.

Jeremy ve James aynı anda, uygun bir zamanlamayla öksürmeye başladılar.

Penvale karısına ciddiyetle, "West'in hassas kriket sakatlığının bu aşkı tetikleyen özel bir olay olduğundan şüpheliyim," dedi, ağzı gülümsemeye karşı kaybettiği bir savaş veriyordu.

"Bilmiyorum," dedi Jeremy düşünceli bir ifadeyle, konuşabilecek kadar kendine gelmişti. "Evlilik için uygun bir metafor olabilir, *Tanrım*." Sözünü aniden kesti, yüzü solmuştu. Yanındaki Diana elini masanın altından çekip sakın sakın gülümsedi.

West, Jeremy'nin yanındayken zaman zaman yaptığı gibi, David'i ne kadar özlediğini fark ettiğinde bir sızı hissetti. Jeremy kardeşine benziyordu ve aralarında sadece iki yaş fark vardı; Jeremy şimdi David'in hiç olmadığı kadar yaşlıydı. Bu melankolik ve tedirgin edici bir düşünceydi.

Bakışları masanın diğer tarafına kaydı ve Sophie'nin kaşlarını çatarak ona baktığını gördü; düşüncelerinden bir şey bir şekilde yüzüne yansımış olmalıydı. Biraz ePort ile onları bir kenara itti.

"Her halükârda," dedi, odadaki genel kahkahaların duyulabilmesi için sesini hafifçe yükselterek, "evlenmeye karar verdik." Bu kadar sade bir şekilde ifade edince biraz can sıkıcı gelmişti ve acaba daha görkemli bir şekilde mi ifade etmeliydi diye düşündü

moda. Ancak bu kesinlikle onun tarzı değildi ve muhtemelen kardeşi ve arkadaşlarının bir tür kafa travması geçirdiği sonucuna varmalarına neden olacaktı.

"Sophie, annemle babam ne dedi?" Alexandra sordu.

Sophie, West'in duyduğundan ve dolayısıyla bu hikâyeye bağlı kalacağından emin olmak için ona hızlıca bakarak, "Henüz onlara söylemedim, West daha bu akşam evlenme teklif etti," dedi.

West, "Yarın Lord Wexham'la konuşmayı planlıyorum," diye ekledi. Sophie çatalını bıraktı. "Öyle mi?"

Adam kaşlarını çatı. "Dul olduğunuz için onun iznine ihtiyacımız olmadığını biliyorum ama yine de bu konuyu onunla konuşmayı düşündüm."

"West, Pazar günü bizimle pikniğe gelmelisin," dedi Alexandra, Sophie herhangi bir itirazda bulunamadan.

West merakla Sophie'ye baktı.

"İlkbahar ve yaz aylarında, hava güzel olduğunda, annemle babam tekneyi Richmond'daki malikanelerine götürüp her Pazar piknik yapmayı severler." Kısa bir tereddüt. "Sen... bu hafta bizimle gelebilirsin."

"Olabilir mi?" Alexandra sordu. "Kesinlikle yapmalı! Oh, annem çok sevinecek

-Yarın yemeğe gittiğinizde ona söyleyecek misin? Kendinden geçecek, biliyorsun hep böyle düşünür-"

Sophie aceleyle, "Evet, Pazar günü West'e memnuniyetini yüz yüze ifade edebilir," dedi.

Alexandra, Blackford'a West'in anlam veremediği hızlı bir bakış attı.

"Belki de kutlamak için bir akşam yemeği verebiliriz?" Violet önerdi. "Ve biz

tüm kız kardeşlerini davet edebilir misin Sophie?"

"Daha da iyisi, neden bir nişan balosu olmasın?" Emily sordu. "Çok hoş olmaz mıydı? Hiçbirimizin nişan balosu olmadı." Bu son söz biraz asık suratla söylenmişti.

Kocası ona kuşkuyla baktı. "Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Ailenin müdahalesinden uzak, pastoral bir ortamda seninle evlenebilmek için özel bir ruhsat almak üzere Canterbury'ye gidip gelmekle meşgulken, Londra'nın yarısını bir inek otlağına çağırarak ihmal-kârlık mı ettim-"

"Anlayamadım?" diye sordu Belfry ve Emily'nin düğünü için pastoral bir ortam hazırlayan Jeremy.

"-byölece hepsi kıyafetlerini giyip bize mutluluklar dileyebilirler mi?"

Emily, Belfry'nin koluna güven verici bir el bastırarak, "Hayır, elbette değil," dedi. Belfry ona bakarken yüz ifadesindeki bir şey yumuşadı. "Ama artık ikimizden biri düzgün bir nişanla, düzgün bir şekilde evleniyor-"

"Düzgün bir nişanımız vardı!" Jeremy, Diana'yı işaret ederek, sesinin her geçen an daha da öfkeli çıktığını belirtti. "Hatırlarsanız düğünümde lanet bir *yelek* giymek zorunda kalmıştım!"

"Kim unutabilir ki?" James mırıldandı.

"Sadece *birimizin* düzgün bir nişan balosu yapmasını istiyorum!" Emily oturduğu yerden yarı kalkarak patladı; bu onun karakterine o kadar aykırıydı ki, toplanan herkesi bir anlık sessizliğe boğmayı başardı. "Eğer hiçbiriniz itiraz etmezseniz?" diye ekledi tatlı tatlı, her zamanki gibi melek gibi görünerek.

Alexandra Emily'ye, "Eminim annemiz bir tanesine ev sahipliği yapmaktan mutluluk duyacaktır," diye güvence verdi, belli ki anne adaylarının açıklanamaz istekleriyle tartışmanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Emily memnun bir gülümsemeyle yerine oturduğunda partinin geri kalanı rahatlamış görünüyordu.

Alexandra sorgulayan bakışlarını söz konusu çifte çevirerek, "Ev sahibesi rolünü oynamak için bir bahaneden daha fazla sevdiği bir şey yoktur ve Sophie ile West'in onu *hayal* kırıklığına uğratmayı düşünmeyeceklerinden eminim," diye ekledi. "Öyle değil mi?"

West masanın karşısındaki Sophie'ye bir bakış attı, Sophie gözlerini devirdi ama hafifçe başını salladı.

Alexandra'ya, "Gerçekten de istemeyiz," dedi. "Aslında bundan onur duyarız."

Ancak aslında düşündüğü şey şuydu:

Sahte bir nişan için, bu şimdiden endişe verici derecede gerçek hissettirmeye başlamıştı.

Yedinci Bölüm

Hiçbir şeyi şansa *bırakmak istemeyen Sophie*, ertesi sabah saat dokuzda ailesinin kahvaltı salonunda belirdi.

"Hayatım," dedi annesi, elindeki mektuptan şaşkınlıkla başını kaldırarak, "biri mi öldü?" Leydi Wexham'ın masasının karşısında oturan kocası gazetesini indirdi. Leydi Wexham cevap beklemeden devam etti: "Çocuklardan biri mi hasta? Betsy iyi mi? Harriet birini düelloya mı davet etti?"

"Ben-ne?"

Leydi Wexham mektubunu bıraktı. "Bilmiyorum! Ben sadece en olası ihtimalleri değerlendirmek istedim!"

Sophie önce babasının, sonra da annesinin başına bir öpücük kondurdu. "Herkes yalnız. Kahvaltı için aileme katılmama izin yok mu?"

"Bu saatte olmaz," dedi annesi, hem rahatlamış hem de kuşkulu görünüyordu. "Ayrıca, aşçının kahvaltı böreklerinden yediğini sanıyordum."

"İkizler inmeden önce bir tane yemeyi zar zor başarabiliyorum," dedi Sophie. "Burada yemek yemek kıyaslandığında oldukça dinlendirici görünüyor." Kendine bir fincan çay doldurmak için uzandı. West'in bu kadar erken arayacağını düşünmemişti ama ondan önce davranmak istemişti. Önceki akşam arabayla eve dönerken, babasının onayını alma planıyla onu şaşırttığı için hiç de pişmanlık duymamıştı, bu yüzden Sophie onun üzerine yürümeye karar vermişti.

Sophie ayağa kalktı ve büfeye doğru sürüklendi, seçenekleri değerlendirdi - her zamanki gibi hamur işlerinden yoksun olduğunu fark etti, iç çekerek - tabağını yumurtayla doldurmadan önce, ebeveynlerinin gözlerinin her zaman onun üzerinde olduğunu bilincindeydi. Masaya döndüğünde, birkaç dilim kızarmış ekmeği hızlıca yağlamaya başladı ve bir ısırık almadan önce yumurtaları bir tanesinin üzerine kaşıkladı. Önce bir dilimi, sonra bir diğerini parlattı.

Çayından bir yudum aldı, fincanını hafifçe çınlatarak bıraktı, annesine kararlı bir bakış attı ve "Anne, sana söylemek istediğim bir şey var" dedi.

Leydi Wexham, "Buraya sadece ailenizle kahvaltı etmek için gelmediğinizi tahmin ediyorum," dedi. Mektubunu incelemeye devam etmemiş, bunun yerine son birkaç dakikasını hayvanat bahçesindeki gizemli bir yaratığa bakar gibi kızına bakarak geçirmişti.

"Evet, şey," dedi Sophie, biraz mahcup bir ifadeyle, "istediğim şey-" Hafif bir sesle irkildi. Ön kapı mı açılıyordu? Saate baktı. Dokuzu yedi geçiyordu. Kesinlikle değil-

Ama evet, şimdi yaklaşan ayak sesleri duyduğundan oldukça emindi.

Dikkatini hafif şaşkın anne babasına geri çevirdi. "Size söylemek istediğim şey, ben-"

Boğazını temizleyen bir ses duyunca omzunun üzerinden baktı ve ailesinin uşağının odaya girdiğini gördü.

"Evet, Mournday?" diye sordu annesi.

Mournday babasına doğru bakarak, "Weston Markisi sizi görmeye geldi lordum," dedi. "Kaba saat için özür diliyor ama acil olduğunu söylediği için ona çalışma odanızı gösterdim."

Sophie sinirli bir nefes verdi.

"Teşekkür ederim, Mournday," dedi babası kaşlarını çatarak; uşak geri çekilir çekilmez, her iki ebeveyn de soran bakışlarını Sophie'ye çevirdi.

Onlara hafifçe gülümsedi. "Bir düğün planlamak ister misin anne?"

West, her şeyden önce *gergin* olduğunu fark ettiği için hafifçe utandı.

Lord Wexham'ın çalışma odasında durmuş, ellerini bastonuna dayamış, ağırlığını fazla hissettirmeden Wexham kızlarının portresine bakıyordu. Bu portreyi görmek, görünüşte iş için olan bir odada kızlarını böylesine gururla sergileyen bir adama karşı belli belirsiz bir sevgi duymasına neden oldu; yaklaştı, gözleri mıknatıs gibi en büyük kıza doğru çekildi. Sophie daha genç görünüyordu ama şaşırtıcı derecede değil; bu portrenin son on beş yıl içinde yapıldığını tahmin etti.

Yaklaşık olarak ilkokul çağında görünen ikizlerin görünüşü. Sophie usulca gülümsüyordu, ifadesi anlaşılmazdı; bu karmaşık, donuk ifadenin son yedi yıldır kendisine tanıdık geldiğini şaşkınlıkla fark etti. Sophie hiçbir zaman çok duygusal olmamıştı ama gençken daha kolay okunabiliyordu, ifadeleri daha az korunaklıydı.

Onun bu değişiminde ne kadar suçu olduğunu merak ediyordu.

Ayak seslerini duyunca, Lord Wexham'ın odaya girdiğini, durakladığını ve kapıyı arkasından kapattığını görmek için tam zamanında döndü. Sophie'nin babası, görünüşe bakılırsa West'in babasından birkaç yaş daha gençti; uzun boyluydu ama heybetli değildi, kumral saçları büyük ölçüde griye dönmüştü ve yüzünde gülme çizgileri vardı. Hayatının koşullarından tamamen memnun bir adam izlenimi veriyordu; West onu her zaman çok sevmiştir.

O anda Wexham ona kızgınlık ve eğlence arasında bir ifadeyle bakıyordu.

"Weston." Wexham elini uzattı ve West elini sıktı. "Lord Wexham. Beni bu kadar erken kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Bu sabah bir trend var gibi görünüyor," dedi Wexham, sesi hafifçe eğlenmiş gibi çıkıyordu. West'in meraklı bakışlarını görünce, "Kızım şu anda benim kahvaltı masamda oturuyor," diye ekledi.

West'in hangi kızı kastettiğini sormasına gerek yoktu.

"Otur," dedi Wexham ve masasının karşısındaki sandalyelerden birini işaret ederek arkasına oturdu. Dirseklerini koyu maun yüzeye dayadı, parmak uçlarını birbirine bastırdı ve West'i eşit bir şekilde inceledi. Başka bir şey söylemedi ve bir süre sonra West bunu konuşması için bir davet olarak algıladı.

"Sophie *benimle evlenmeyi kabul etti*," dedi, çünkü Sophie'nin *benimle evlenmesini istemiş gibi davranmamı istediğini söyleyemezdi*.

"Öyle mi?" Wexham parmak uçlarını bir, iki kez birbirine vurdu. "Benden izin mi istiyorsun? Evet dediğine göre biraz geç kalmışsın sanırım?" Sesi yumuşaktı ama bakışları keskindi.

"Sophie bir yetişkin efendim ve kendi aklını biliyor. Evlenmek için iznimize ihtiyacımız yok... ama onayınız için minnettar oluruz." West konuşurken dayanılmaz derecede rahatsızdı, kelimeler sanki Sophie'yle alay ediyormuş gibi geliyordu.

Yedi yıl önce Wexham'la yapmayı umduğu konuşma hiç gerçekleşmemiştir.

Bu sözleri sessizlik karşıladı; Wexham sessizliği bozma eğilimi göstermeden uzayan bir sessizlik. West'e bakmaya devam etti, kahverengi gözleri kızınınkilere çok benziyordu, yüz ifadesi düşünceli idi.

"Sizin de bildiğiniz gibi, Sophie'ye ikinci kez evlenme teklif ediliyor," dedi. Koltuğunda arkasına yaslandı ve dirseklerini sandalyesinin kollarına dayadı. Konuşurken bakışları tavanda geziniyordu. "Ve her iki seferde de sürpriz oldu. Bridewell'in babası benim okul arkadaşım, bunu biliyor muydun?" West'in başını salladığını görmek için tam zamanında aşağı baktı. "Fitz'i hep sevmişimdir ama kızımın evlenmek istediğinde beni tüyle bile devirebilirdiniz, tanışıklarının farkında bile değildim. Ama bana bir tür anlaşılmaya varacaklarını garanti etti -Sophie tüm konuşma boyunca çalışma odasının kapısında bekledi. Kızlarımın evlilik tercihlerini dikte etmekle hiçbir zaman ilgilenmedim, tamamen sınırlanmış kişilerle evlenmeye kalkışmadıkları sürece, bu yüzden evet dedim." Bakışları tekrar West'in bakışlarına kaydı, keskin bakışlardı. "Ama bu konuşmayı yapmayı umduğum-beklediğim adam o değildi." Muhtemelen West'in ne demek istediğini anladığından emin olmak için bir an durakladı.

"Yedi yıl önce Sophie'yle aranızda ne geçti bilmiyorum. Sanırım gençlik aşkı ve aşırı duygusallıkla ilgili bir aptallıktı; şimdi merak ediyorum da, zavallı Fitz onu istediğinde ona hayır mı demeliydim - onu biraz beklemeye zorlamalıydim, böylece aranızda yanlış giden her neyse onu düzeltebilirdiniz." İçini çekti ve başını salladı. "Karımı çok seviyorum Weston; Fitz ve Sophie'nin mutsuz olduklarını düşünmüyorum, ama onu benimki kadar mutlu görünmeyen bir evlilik içinde görmek bana acı veriyordu."

West sessizce, "Siz ve Leydi Wexham çok şanslıydınız, efendim," dedi. Ne kadar şanslı olduklarını anlamak için etraflarını saran pek çok mutsuz evlilik örneğine bakmak yeterliydi. Sophie'nin, babasının evliliğini ne kadar net gördüğünün farkında olup olmadığını merak etti - ailesinde kimsenin kendisi için endişelenmesine gerek kalmamasını sağlamaya bu kadar düşkün olan Sophie'nin.

"Öyle," diye kabul etti Wexham. "Neredeyse her gün üzerinde düşündüğüm bir gerçek. Diğer kızlarım da benzer şekilde şanslı görünüyor." Bir duraklama daha. "Ben de Sophie için bunu isterdim. Ve ikinizin sonunda işleri yoluna koymuş olmanız beni çok memnun etti."

Ayağa kalktı ve West de kalktı, Wexham'ın uzattığı eli tutmak için otomatik olarak masanın diğer tarafına uzandı. "Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum, West. Ve senin onu mutlu edebileceğini biliyorum."

West, çalışma odasından çıkıp kahvaltı salonuna döndüklerinde, Leydi Wexham'ın ağlamaklı bir kucaklaması ve sözde nişanlısının kızgın bakışlarıyla karşılaşırken, keşke Sophie'yi buna ikna edebilseydim, diye düşündü.

Sekizinci Bölüm

Sophie neredeyse -ama pek değil- West için üzülyordu.

Günlerden Pazar'dı, İngiliz zevkleri kataloğundan sipariş edilebilecek kadar güzel bir Haziran öğleden sonrasındı. West'le birlikte, kirli depoların sıralandığı arnavut kaldırım sokaklardan, kapısında West'in pırıl pırıl arması bulunan, iyi yaylanmış bir arabanın huzurlu ve sessiz ihtişamıyla süzülerek nehir kıyısına henüz varmışlardı.

Kendilerini Richmond'a götürecek olan yata dikkatli bir şekilde binmelerinin üzerinden çok geçmemişti ki, ailesi aşağı indi.

"West!" Betsy onu görür görmez sevinçle bağırdı. "Sophie bize haberlerini anlattığında-"

"Bir randevuya karar verdiniz mi?" Harriet hevesle araya girdi. "Uzun bir nişan hakkında saçma sapan bir şeyler mırıldanıyordu, belli ki-"

"Zavallı adamı korkutmayı hâlâ bitirmedin mi?" diye sordu babası neşeyle, kavgaya karışarak. "Sonunda bir oğlum olması iyi olacak-"

Maria dişlerini sıkarak, "*Zaten üç damadın var,*" dedi ve Sophie, üç beyefendinin de bu teknede olduğunu düşününce, ilk kez kız kardeşine tamamen sempati duyduğunu hissetti.

"Ah, ama genç Weston'ın ilk olması gerekiyordu!" dedi babası ve Sophie gözlerini kapadı. Ailesini seviyordu ama belki de İtalya'da yaşasaydı onları daha çok sevip sevmeyeceğini merak etmeye başlamıştı.

"Sophie'yle senin çok güzel bebekleriniz olacağını düşünmüşümdür hep!" diye ekledi annesi gözyaşları içinde ve Sophie'nin önceki düşüncesini yeniden gözden geçirmesine neden oldu. İtalya hâlâ çok yakındı. Belki de Kuzey Kutbu yeterli olabilirdi.

"Sizi bu kadar kısa sürede tekrar görmek büyük bir zevk, Leydi Wexham," dedi West sakince, ailesinin açıkça akıldışı davranışları karşısında her zamanki gibi kibardı ve Sophie'nin utancı, beklenmedik bir sevgi dalgasıyla azaldı. Bir şey vardı

West'in korkunç derecede rahatlatıcı bir yanı olduğunu düşündü; hangi çılgınca uygunsuz yorum fırtınasını atlatmak zorunda kalırsa kalsın, istikrarlı bir rota çizeceğine güvenilebilecek bir adam. West'in onu rahatlatmasını *istemiyordu* -hele de onlar için bir gelecek söz konusu değilken- ve boş yere bu duyguyu uzaklaştırmaya çalıştı.

Annesi, "Bana anne demelisin!" diye bağırdı ve Sophie kendini Thames Nehri'ne atmayı düşündü.

"Çok nazıksınız," diye cevap verdi West, ses tonunda Sophie'nin tamamen doğru olduğunu bildiği bir şey yoktu: annesine ancak bir tür kafa travması geçirirse bu kadar gayri resmi bir şekilde hitap edebilirdi. Belki o zaman bile değil, bir düşününce -sarsıntı geçirmiş ve hafıza kaybından muzdarip, yatağa uzanmış, hasta yatağında onu ziyaret eden herkese hitap ederken hâlâ katı ve titiz bir kibarlık içinde olduğunu hayal edebiliyordu.

Onu hasta yatağında düşünmekten hoşlanmadığını fark etti; bu ona daha önce bir kez yatağa mahkûm edildiği zamanı hatırlattı - genç ve aşık olduğu, çok üzgün ve korkmuş olduğu ve onu görmesine izin verilmediği zamanı.

O zaman sanki kalbi yarılıyormuş gibi hissetmişti. Ve şimdi bile, hatırası karmaşık duyguları akla getiriyordu, mutlu bir şekilde görmezden geldiği duyguları.

Thames Nehri'nin batısına doğru birkaç mil yavaşça ilerleyip Wexham'ların Richmond'daki nehir kıyısı malikânesine vardıklarında West, Maria'nın ikiz bebeklerinden birini dizine oturtmuş, *Betsy'nin* bebeği için olası isimler konusunda danışmanlık yapmıştı, West'in şahsen tanıdığı ve uzaktan yakından etkilenmediği Lord Byron konusunda Alexandra tarafından oldukça sert bir şekilde sorgulandı ve hatta her ikisinin de destekçisi olduğu köleliğin kaldırılması tartışmasında mutlu bir şekilde ona katıldığında Maria'dan isteksiz bir onay işareti aldı.

Sophie bunların hiçbirini fark etmemek için çok uğraştı, aslında ailesine yalan söylediklerinin rahatsız edici bir şekilde farkındaydı. Nedense bunun daha kolay olacağını düşünmüştü. Belki de, diye düşündü, West'in Harriet'in bebeği Cecily'nin titremesi için işaret parmağını ciddiyetle uzatmasını izlerken, rahatsızlığı tüm bunların bir zamanlar kendisi için hayal *ettiği* geleceğe tehlikeli bir şekilde yaklaşmasından kaynaklanıyordu. Son yedi yıldır aklından çıkarmak için elinden geleni yaptığı bir gelecek.

Güzel bir bahar günüydü ve Richmond'a vardıklarında, nehre doğru uzanan çimenlerin üzerine bir dizi battaniyenin serilmiş olduğunu, sandviçler, tuzlu turtalar, çilek tabakları, kekler ve şarap şişeleriyle dolu piknik sepetlerinin bulunduğunu gördüler. Sophie'nin, bunu yaptığını belli etmeden, partinin geri kalanının kendisinden önce gelmesine dikkatle izin veren West'in yanına adım atması nedense doğal gelmişti.

"Sana kolumu uzatamadığım için üzgünüm ama devrilirsem korkarım seni de yanımda götürürüm." Sesi alaycı, kendini küçümseyen ve eğlendiriciydi ama altında Sophie'nin hoşlanmadığı bir acılık vardı.

Bir an için bir şaka yapmayı, kendisinin onları devirmeye en yatkın aday olacak kadar beceriksiz olduğunu söyleyerek onu ikna etmeyi düşündü. Ama bu düşünce aklından geçer geçmez, bunun söylenecek en doğru şey olmayacağını hissetti; onun yerine, "Böyle şeyler için özür dilemene gerek yok, biliyorsun," dedi.

Yavaşça yukarı çıkarken bakışları dikkatle basamaklara çevrilmişti ve yanlara doğru hızlı bir bakış çenesinin gergin olduğunu gösteriyordu. "Çoğu zaman bacağımdan rahatsız olmuyorum. Özellikle nemli olduğu ve bir yerimin ağrıdığı günlerde, ya da çok uzun bir gezintiye çıktığımda, çok fazla vals yaptığımda ya da Hawthorne'la çok uzun süre çit çevirdiğimde ağrıyor, ama çoğu zaman sıradan bir ağrı, alıştığım bir ağrı. Bugünlerde bastonumun farkına bile varmıyorum; elimdeki ağırlığı bana doğal geliyor. Ve kazadan önceki kadar hızlı yürümeme yardımcı olan bu şeye kızacak kadar aptal ya da gururlu değilim." Durakladı ama Sophie, onun asıl söylemek istediği şeyi şimdi söylemeye çalıştığını hissederek hiçbir şey söylemedi.

"Ama seninle birlikteyken, değiştiğim tüm yollardan rahatsız oluyorum. Bir zamanlar tanıdığın adam olmadığım için rahatsız oluyorum. Bacağımdaki ağrının bana geçmişimizi, aramızda yanlış giden her şeyi hatırlatmasından rahatsız oluyorum. Ve rahatsız olduğum için de rahatsızım, çünkü ben her zaman hiçbir şeyin beni rahatsız etmesine izin vermeme yeteneğimle övünmüştümdür."

Şimdi ona bakmak için döndü ve hızla durdu. O da durdu ama yüzünü öne çevirmeye devam etti, çenesinde bir kas titriyordu. Kendisini pek fazla rahatsız etmediğini iddia edebilirdi, ama bunun tamamen doğru olduğunu düşünmüyordu; daha ziyade, doğduğundan beri onu rahatsız *eden* şeyleri bastırmak için eğitilmişti, öyle ki onlar hiç yokmuş gibi davranabiliyordu. Yıllar önce onu ilk tanıdığında bu alışkanlığı vardı ve söyleyebildiği kadarıyla zamanla daha da kötüleşmişti. Ancak bunu ona söylememişti, nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Bunun yerine, ona tamamen doğru olan başka bir şey söyledi.

"Bir zamanlar tanıdığım adamın ta kendisisin," dedi usulca; konuşurken yüzü kıpırdamadı ama yutkunduğunu gördü. "Ben-" Durakladı, hayal kırıklığı içinde nefesini verdi. Aynı anda ona söyleyecek hem çok fazla hem de çok az şeyi vardı ve kelimeler bir türlü gelmiyordu. "Hissettiğin her şeyi bilmiyorum - kazanın ardından neler hissetmiş olabileceğini. Ama bacağındaki acıya ve onun sana hatırlattığı her şeye kızmaman bana çok daha garip geliyor."

Willingham'ın ölümü.

Evliliği.

Suçlu bir başlangıçla, son yıllarını o ilk haftaların ve ayların acısının onun için nasıl bir şey olduğunu düşünmekten kaçınarak geçirdiğini fark etti. Kendisi de sefalet içindeydi ama onunki onunkinden farklıydı ve en azından buna yol açan koşulları tam olarak anlamıştı.

En azından evlenmeyi umduğu kişinin yanı sıra en iyi arkadaşını da kaybetmemişti. O ilk ayların onun için nasıl bir şey olduğu üzerinde uzun süre durmak, doğru şeyi yaptığını inatla bilse bile, suçluluk duygusunun onu tüketmesine izin vermek olurdu. Sadece Maria'nın değil, nihayetinde West'in de mutluluğunu korumuştı. O anda öyle hissetmemiş olsa bile.

Ne de şimdi, diye fısıldadı Sophie'nin zihnindeki hain küçük ses.

Sonunda konuştuğunda sesi normalden biraz daha kısıktı. "O yatakta yattığım günleri düşünmek istemiyorum, David'i düşünerek..."

Seni düşünüyorum.

Kelimeler aralarında dolaştı, söylenmedi ama anlaşıldı.

"Hayatımın en karanlık günleriydi ve bazen sana baktığımda - sanki hiçbir şey değişmemiş gibi senin yanında yürüdüğümde -" Keskin bir nefes alarak konuşmasını kesti. "O kazadan önce herkesten çok değer verdiğim iki insanı ve ikisini de kendi aptallığım yüzünden kaybettiğimi düşünüyorum ve aynada kendime bakmaya bile zor dayanıyorum." Söylediği her kelimedede o kadar büyük bir acı vardı ki, Sophie bunun yankısını içinde hissetti ve boğazındaki ani yumruya karşı yutkunmak zorunda kaldı. Gözleri doldu ama onun önünde ağlamayacaktı.

Bu adam için ağlamasına izin vermeyi çoktan bırakmıştı.

Dükün suçu kendi ayaklarına atması ona birden dayanılmaz gelmişti. Dükü suçladı -duygularını, gençliğin aceleciliğini suçladı- ama *West*'i suçlamadı. Ve birdenbire bunu bilmesinin çok önemli olduğunu hissetti.

"Geçmişimizin... ne olduğunu biliyorum," dedi çok dikkatli bir şekilde, "ama aramızda olanlar için suçlanmayacağını bilmen gerektiğini düşünüyorum - babanın yaptıklarından sen sorumlu değilsin." Tereddüt etti, sonra daha iyi düşünemedi ekledi, "Ve David'in bugün hayatta olsaydı, geçirdiğin kaza için kendini suçlamanı isteyeceğini sanmıyorum." Durakladı, sonra yumuşak bir sesle sözlerini bitirdi: "Suçlanacak çok şey var."

Yavaşça elini uzattı -isterse çekip gitmesi için ona bolca zaman tanıyacak kadar yavaş- ve çenesini hafifçe yukarı kaldırarak bakışlarının buluşmasını sağladı. "Eğer bu doğruysa, ben de sana aynısını söyledim. Seni tehdit ettiği için babamı suçluyorum ama sen çok gençtin. Bir dükün gözünü korkuttuğu ve onun yerine başka biriyle evlendiğin için seni suçlamıyorum. Ailesinin seni korkutup kaçırmaya çalışmayacağı biriyle." Ses tonu acıydı ama bakışlarını Sophie'den ayırmıyordu, aralarındaki sessizlik gergindi. Sophie bir an için onu düzeltmeyi düşündü; ona hikâyenin tamamını, babasının tam olarak neyle tehdit ettiğini anlatmayı. Eğer Sophie'nin, babasının düşmanlığıyla yüzleşmeye değmeyeceğini düşündüğüne inanıyorsa... Sophie bunu dayanılmaz buluyordu.

Derin bir nefes aldı-

"Sophie! Neden oyalanıyorsun?" diye seslendi Betsy merdivenlerin tepesinden ve Sophie ile West gözlerini kırıştırarak ağır sessizliği bozdular.

Adam merdivenleri çıkmaya devam edecekmiş gibi bir adım attı, ama kadın uzanıp elini koluna koyarak onu durdurdu. Ve sonra -sözcükleri ya da bilgeliklerini düşünmeden- hızlıca, "Sanırım şunu bilmelisin ki -aksine nasıl bir izlenim vermiş olursam olayım- tanıştığımız ilk gece senin hakkında oluşturduğum fikri asla değiştirmedim," dedi.

"Neymiş o?" diye sordu, her zaman kibar bir üslupla konuşan West'ten gelen bu sert sözler şok ediciydi.

"Tanıdığım en iyi adam olduğunu," dedi. Ve başka bir şey söylemeden, ailesinin beklediği yere doğru eğimli çimenliğe doğru devam etmek için döndü.

West, bir pikniğin aynı anda hem bu kadar keyifli hem de bu kadar eziyetli olabileceğini hiç düşünmemişti. Sophie'nin ailesi büyük ölçüde hatırladığı gibiydi ama kız kardeşleri, özellikle de ikizler, West'in Wexham ailesinin evine son gelişinden bu yana geçen yıllar içinde korkunç derecede büyümüşlerdi.

Sayılır.

"West, eğil!" Harriet çığlık attı ve o da itaat etti, bir mermi başının üzerinden uçarak geçti.

"Bu... bir somun ekmek mi?" diye sordu Betsy onu yakalayıp neşeyle kıkırdarken. Sophie onun yanındaki koltuğundan, "Öyle," diye onayladı; aynı sırayı paylaşıyorlardı.

Aynı battaniyeyi, son birkaç saatin çoğunu birbirlerine o kadar açık bir şekilde bakarak geçiren Alexandra ve Blackford ile birlikte West, biraz mahremiyet için kendi battaniyelerini alıp alamayacaklarını sormak istiyordu.

"Pass the Bread!" Alexandra bir kadeh şarabını yavaşça yudumlarırken parlak bir sesle konuştu.

"Pardon?"

Sophie içini çekti, ama ona doğru hızlı bir bakış, gülümsememeye çalıştığında yanağında beliren gamzeyi ortaya çıkardı. "Çocukken, ne zaman açık havada piknik yapsak icat ettikleri bir oyun; bir keresinde, sekiz yaşlarındayken yemek masasında yemek savaşı yapmışlardı - küçükken bile her zaman ailece yemek yerdik - ve annem

Onlara, evdeyken kız kardeşine ekmek fırlatılmayacağını söylemek gibi bir hataya düştüm."

West, Leydi Wexham'ın talihsizce ifade edilmiş buyruğunun mantıksal sonucunu hemen gördü. "Yani kapıdan dışarı ekmek fırlatmak tamamen kabul edilebilir miydi?"

"Kesinlikle böyle yorumladılar," dedi Sophie. "Ve annem her zaman zeki ve mantıklı tartışmalar yapabilen kızlar yetiştirmek istediğini söylerdi. Bunu aşabileceklerini düşünmüştük ama görünüşe göre..."

"Dikkat et!" Alexandra çığlık atarak kendini battaniyeye attı; ancak Blackford yeterince hızlı değildi ve bir Aying somunuyla kafasına vurulduğunda kırıntılar Aew. Darbe şaşırtıcı derecede yoğun bir *gümbürtü* çıkardı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı başını ovuşturarak; hiç vakit kaybetmeden söz konusu mermiyi yakaladı ve elinden geldiğince sert bir şekilde Harriet'e doğru fırlattı.

"Ondan hoşlanıyorum Alex!" diye neşeyle seslendi, ekmeği havada sallayarak. "O zaman bu büyük bir şans," diye cevap verdi kız kardeşi, "çünkü ben aslında biraz paylaşmak istediğim haberler var."

Harriet elindeki ekmeği düşürdü; diğer battaniyelerden birine hızlıca bir göz atınca Leydi Wexham'ın beklentiyle kıpır kıpır olduğu anlaşıldı.

"Robert ve ben"-Alexandra dramatik bir şekilde durakladı; Leydi Wexham yüzüstü düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı- "bir bebeğimiz olacak!" diye sözlerini bitirdi, teatral bir elini karnına götürerek.

"Ne?" Leydi Wexham çığlık attı; hemen yanındaki Maria dehşet içinde ellerini ağzına götürdü, sonra uzanıp küçük kızının kulaklarını kapattı; küçük Charlotte'un yaşı ve konuşulan İngilizceyi tüm karmaşıklığıyla anlama konusundaki genel yeteneği (ya da yeteneksizliği) göz önüne alındığında, bu West'e biraz gereksiz görünüyordu. "Şimdi, Blackford," diye başladı Lord Wexham, "tek istediğim kızımın mutlu olması, ama bunun hiç de doğru bir yol olmadığını düşünmeden edemiyorum. söylemeliyim."

"Lord Wexham," diye söze başladı Blackford; yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve sanki altındaki çimenlerin açılıp onu yutmasını istermiş gibi bir hali vardı. "Sizi temin ederim ki-"

"Baba," dedi Alexandra, Blackford daha fazla bir şey söyleyemedi sözünü keserek, "böyle hanım hanımcık gelmene gerek yok, biliyorsun. Ben masum bir sosyete kızı değilim ki, ben bir dulum! Bu kadar çekici bir kılıkta karşıma çıktığında baştan çıkarıcı şeylere direnmem beklenemez." Kadın, ağzından tek kelime çıkmayan Blackford'a coşkulu bir bakış fırlattı.

Betsy kısık bir sesle, "Herhalde onunla evleneceksin, Alex," dedi, hafifçe dehşete düşmüş görünüyordu; yanındaki kocası Covington gülmek için kendini zor tutuyor gibiydi. West, Sophie'ye yan gözle bakınca onun da benzer bir dürtüyle hareket ettiğini fark etti; Alexandra'ya bakıyordu ve kız kardeşiyle bir tür sessiz konuşma yapıyor gibiydi.

West o zaman farkına vardı.

Alexandra yavaşça çenesine vurarak, "Evlilik," dedi. "İlginç bir fikir Betsy ve benim de henüz aklıma gelmemiKti, önerin için çok teKekkür ederim!" Bu noktada Blackford konuşma gücünü tamamen kaybetmiş gibiydi, Grovecourt onu teselli edercesine omzunu sıvazlarken Maria'nın ağzı açık kalmıştı ve Leydi Wexham mendiline gerçek gözyaşları döküyor gibiydi.

"Alex," dedi Sophie, nihayet artık yeter der gibiydi -West de bu karara katılıyordu- "Anneme ve zavallı sevgiline eziyet etmeyi bırakabilir misin?"

Alexandra ablasına parlak bir gülümseme attı. "Madem bu kadar nazıkçe sordun Sophie, sanırım ikna olabilirim."

Lord Wexham ortanca kızına umutla baktı. "Bu şu anlama mı geliyor-?"

Alexandra dramatik bir şekilde içini çekti. "Evet baba, ben de seni kandırıyordum, tabii ki haberlerimiz nişanlandığımız yönünde- Anne, Tanrı aşkına, *ağlamayı* kes, yoksa Robert'la evlenmeyi tamamen inadına reddediyor."

West, "Son iki dakikadır ona yaşattıklarından sonra hâlâ seninle evlenmek istediğini varsayarsak," dedi ve Alexandra ona sırtıttı. Blackford ise en azından yeniden normal nefes alıyor gibiydi.

"Lord ve Leydi Wexham," dedi, kelimelerini çıkarma hevesiyle neredeyse tökezleyerek, "Alexandra'nın sadece şaka yaptığını ve nişanımızla ilgili her şeyin tamamen uygun olduğunu temin ederim-"

Bu sırada gözyaşlarını mendiliyle kurulayan ve müstakbel damadına sulu bir tebessümle bakan Leydi Wexham, "gimdi, sevgili Blackford," dedi, "ortada bir niçan söz konusu *olduğu* sürece, ikinizin bir arabanın arkasında neler yapabileceğiniz beni çok daha az ilgilendiriyor."

"Anne!" diye bağırdı üç kızı hep bir ağızdan.

"Ailemize hoş geldin Blackford," dedi Harriet'in kocası Lancashire, uzun bir askeri harekâta katılmış bir adamın yorgun havasıyla, taze yüzlü yeni bir acemiye karşılayarak. "Yolun açık olsun."

"Aileye yeni katılan üyeleri karşılamaktan bahsetmişken..." dedi Alexandra ve West'e Anlamlı Bir Bakış fırlattı. West hemen kıpırdamadan durdu, bu Anlamlı Bakış'tan hiç hoşlanmamıştı. Violet da Anlamlı Bakışlar'dan fazlasıyla hoşlanıyordu ve bunların neredeyse hiçbir zaman iyiye işaret olmadığını öğrenmişti.

"Evet?" diye temkinli bir şekilde cüret etti.

"Şey," dedi, kelimeyi uzatarak, "West ve Sophie evlenecekse, Robert ve ben *de* evleneceksek-"

"Çifte düğün!" Harriet çığlık attı.

"Kesinlikle!" Alexandra parlak bir şekilde söyledi.

West'in yanındaki Sophie, muhtemelen sadece onun duyabileceği hafif bir inilti çıkardı. "Alex!" Leydi Wexham'ın mendili şimdi havada bir şey gibi sallanıyordu.

Bir tür Aag, o kadar hevesle ellerini çırpıyordu ki. "Bu sefil numarayı neredeyse affedebilirim aşkım, çünkü bu kesinlikle *harika* bir fikir!"

Alexandra kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Ben de öyle düşünmüştüm, anne," dedi. Bakışları Sophie'nin üzerinde keskinleşti. "Sen ne düşünüyorsun Sophie?" Bir elini göğsüne götürdü. "İlk evliliklerinde trajediyle sarsılan iki kız kardeş, ikisi de yeniden aşkı buluyor, aynı kilisede yan yana geleceklerine adım atıyorlar!" West, çizdiği bu hareketli tabloya eşlik etmek üzere bir trompetçi grubunun ortaya çıkmamasına şaşırды.

Sophie ona belli belirsiz bir korku ifadesiyle bakarak, "Ee," dedi.

West, onun etrafta dolandığını görünce araya girdi. "Ne kadar ilgi çekici bir fikir," dedi elinden geldiğince diplomatik bir şekilde.

"Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" Alexandra hevesle ona baktı. Alexandra'nın nihai evliliğinin kurguladıkları bu oyunun amacı olduğunu düşünürsek, her ne kadar çifte randevu olsa da, tüm bu lanet şeyi mahvetme

riskini almak istemiyordu.

Sophie'yle yaptığı ilk konuşmada kabul ettiği şey kesinlikle evlilik *değildi*. Bunu biraz daha tartışmaları gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

"Bilmiyorum-"

"Ama West!" Alexandra ellerini sıkarak, "Ama West!" dedi. "İki kız kardeşin aşkta ikinci bir şansı birlikte kutlamasından daha neşeli ne olabilir?" Kirpiklerini kırpıştırdı.

West, Sophie'ye çaresiz bir bakış attı.

"Bunu düşüneneğiz Alex," dedi Sophie onu kurtararak. "Ama bu arada," diye ekledi aceleyle, şarap kadehini kaldırarak, "kadeh kaldıralım mı?"

West kendi kadehini boğulmakta olan bir adamın cankurtaran salına sarıldığı gibi kavradı ve grubun geri kalanıyla birlikte içten bir kutlama turuna katıldı.

Ancak içten içe merak etmeye devam ediyordu: Sophie'yle birlikte kendilerini tam olarak neyin içine sokmuşlardı?

Öğleden sonra ilerledikçe, bu soruyu düşünmek için daha fazla nedeni oldu; sohbet, merhametli bir şekilde başka konulara döndü ve bir süreliğine cesaretle başını sallamaktan ve Sophie'nin kayınbiraderlerinden biriyle kriket hakkında uzun bir tartışma yapmaktan çok daha fazlasını yapmaktan kurtuldu. (Sophie'nin bir noktada gülmek için kararlı bir ePort yaptığını gördü, şüphesiz Cornwall'daki en son kriket maçı denemeleri sırasında onu neredeyse sakatladığı anı hatırlıyordu ve ona doğru karanlık bir bakış fırlattı, ama o bunu görmezden geldi).

Bu soluklanmanın uzun sürmeyeceğini biliyor olmalıydı; sonunda grup dağılmış, Sophie, birkaç kız kardeşi ve West ile Lord Wexham dışındaki tüm beyefendiler hararetli bir pall-mall oyununa girişmişlerdi. West normalde oyuna katılırdı ama Riverton Malikânesi'nin eğimli çimenleri, rıhtımdan merdivenleri çıkarken fark ettiği gibi, aldatıcı bir şekilde engebeliydi ve bacağını korumanın akıllıca olabileceğini düşündü.

Sophie ona kısa ve endişeli bir bakış fırlatmıştı ama adam ona el salladı ve o da ikizlerin peşinden koşup rotayı belirlemelerine yardım edecek kadar yumuşamıştı. Endişelenmek onun doğal eğilimiydi, biliyordu; on beş kız kardeşin en büyüğü olarak hayatının çoğunu bunu yaparak geçirmişti. Aslında onunla evli olmamasının nedenlerinden biri de buydu ve *onun* için endişelenmesi bir çeşit karanlık yaratıyordu,

Göğsünde tam olarak anlayamadığı ve çok yakından incelemek istemediği karmaşık bir his yükseldi.

Bu arada Lord ve Leydi Wexham kızlarına ve kocalarına sevgi ve hafif endişe karışımı ifadelerle bakıyorlardı. (West'in görüşüne göre, Harriet'in şu anda bir oyuncunun nehre yuvarlanma ihtimalinin yüksek olduğu bir yerde bir pall-mall hissesi kurduğu düşünülürse, ikincisi biraz haklıydı). Ancak Maria, yüzündeki meraklı ifadeyle West'in yanına yerleşti ve ağzından çıkacak her ne olursa olsun West'in cevaplamak isteyeceği bir soru olmayabileceği konusunda onu uyardı.

"Bu sefer gerçekten kız kardeşimle mi evleneceksin?" diye sordu, sorunun etkisini yumuşatacak en ufak bir hoşluk belirtisi göstermeden. Sophie'nin ona en yakın yaştaki kız kardeşi hakkında anlattıklarına bakılırsa, bu şaşırtıcı olmamalıydı ve cevap vermeden önce duraklayarak onu düşünceli bir şekilde inceledi. Sophie ve Maria, Wexham kızları arasında birbirlerine en çok benzeyen iki kardeşti; her ikisinin de sarı saçları benzer tonlarda, kahverengi gözleri neredeyse aynıydı ama Sophie'nin yüzü daha yumuşak, Maria'nınki ise biraz daha köşeliydi ve Sophie'den iki yaş küçük olmasına rağmen ona abla görüntüsü veriyordu.

"İlk kez nişanlandığımıza göre," dedi yumuşak bir sesle, "'bu kez' kelimesinin pek de adil bir seçim olduğunu sanmıyorum."

Ona bakışları keskindi. "Yıllar önce resmi olarak nişanlanmamış olabilirsiniz ama herkes evlenmenizi bekliyordu. Ve sonra... evlenmediniz."

"Gerçekten de öyle." Sesi genellikle izin verdiğinden biraz daha sertti; bildiği kadarıyla Maria, Sophie'yle evlenmeleri halinde babasının onun itibarını tehdit ettiğinden habersizdi, bu yüzden kızgınlığını ondan çıkarmak adil değildi. Ama o ilkbaharda yaptıklarının, henüz on sekiz yaşında olmasına rağmen riskli ve aptalca olduğunu kesinlikle biliyordu. "Kız kardeşin bu arada kaçıp başka biriyle evlenmeyi aklına koymazsa, gelecekte hayati tehlike arz eden bir yaralanma ve bunun sonucunda ortaya çıkan enfeksiyonla kimseyi rahatsız etmemeye kesinlikle gayret edeceğim."

Sözlerinden hemen pişman oldu; Maria'nın gözlerindeki spekülasyon parıltısının ona çok fazla şey söylediğini söylemesine gerek yoktu.

"Bridewell'le evlenmenin *Sophie'nin* fikri olduğunu mu söylemek istiyorsun yani?" Maria'nın sesinde, West'in Bow Street Runner'ın bir suçlu avında özellikle iyi bir ipucuna rastladığında yaşayabileceğini hayal ettiği, zorlukla gizlenmiş bir heves notası vardı; bu metafora suçlunun kendisi mi yoksa Sophie mi olduğu konusunda kararsız kaldı. Bu yüzden metaforları onaylamıyordu.

Ağzını açtı, sonra tereddüt etti. Sophie kız kardeşlerine ne söylemişti? Onun rahat edemeyeceği herhangi bir ifşaatta bulunmak istemiyordu ama...

Ama tüm Wexham ailesi son yedi yıldır onun bir kötü adam olduğunu mu düşünüyordu? Bu düşünce onu beklediğinden daha fazla rahatsız etmişti, tıpkı kolundaki gevşek bir iplik gibi çekiştirmekten kendini alamıyordu.

"Kız kardeşinin Bridewell'le neden evlendiğini öğrenmek istiyorsan," dedi yumuşak bir sesle, "bence bunu ona kendin sormalısın."

Maria ona daha yakından baktı. "Nedenini biliyor *musun*?"

"Aşağı yukarı." Yine de Sophie'nin kendisinden hiç duymamıştı; bu gerçek, Sophie'nin yanında geçirdiği her saat onu daha da sinirlendiriyordu.

Kahretsin, bunu yapabileceğini, geçmişini geride bırakabileceğini düşünmüştü. Ona bu iyiliği yapabilir, bunu yaparken babasına da bir ders verme fırsatını yakalayabilirdi. Onun gülüşünü dinleyebilir, dirseğinin kıvrımında elinin sıcaklığını hissedebilir, onunla sohbet edebilirdi, tüm bilinçli düşüncelerinin ona, onlara, paylaştıkları geçmişe ve her şeyin nasıl bu kadar korkunç bir şekilde yanlış gittiğine odaklanmasına izin vermeden.

Ama bir hata yaptığını düşünmeye başlamıştı.

Maria daha fazla bir şey soramadan büyük bir kahkaha sesi duyuldu ve Maria'yla birlikte başlarını çevirdiklerinde Harriet ve Betsy'nin birbirlerine sarılmış, kocaları nehir kıyısındaki sığ suda topu sazlıklardan çıkarmaya çalışırken çaresizce kıkırdadığını gördüler.

Sophie, West'e doğru baktı, yüzünde boyun eğmiş bir eğlence ifadesi vardı ve gözleri bir an için onunkilere takıldı ve o anda öyle bir samimiyet, öyle bir bilgi ifadesi vardı ki West, Sophie'yle evliliğinin böyle bir şey olacağından, genellikle çok uzak hissettiren ama bu anda ürkütücü bir şekilde yakın hissettiren, sanki gerçek varoluşundan sadece en ince perdeler ayırıyormuş gibi hissettiren o alternatif hayattan bir anlığına esrarengiz bir kesinlik duydu.

Ona öyle bakınca, kendini sadece bir numara olarak değil, gerçekte nişanlısı gibi hissetti. Ve o anda hissettiği umutsuz özlemle ne yapacağını bilemiyordu.

Yüzünden bir şeyler okunmuş olmalı ki Maria, "Sophie'yle aranızda geçmişte her ne olduysa, artık düzeldiği kesin," dedi.

Ve West bunun doğru olmasını çok ama çok diledi.

Arabada, eve dönerken, bu soruyu ortaya attı. "Ailen aramızda olanlarla ilgili gerçeği bilmiyor mu?"

Sophie lüks döşemeli koltuğa tembelce yaslanmış, pencereden dışarı, geçmekte oldukları Londra'nın dolambaçlı sokaklarına boş boş bakıyordu; burnunun kenarı ve yanakları biraz pembeleşmişti ve saçları düzgün durduğu yerden kurtulmaya başlamıştı, birkaç gevşek bukle gelişigüzel bir şekilde yüzünü çevreliyordu. Rahatlamış ve mutlu görünüyordu.

Ancak kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, kadının tavrı bir anda değişti. Oturduğu yerde doğruldu, ifadesindeki tüm rahatlık izleri hemen kayboldu.

"Gerçek," diye tekrarladı yavaşça, kahverengi gözleri adamın yüzünde, tam olarak çözemediği bir bakışla bir araya geldi. "Bu tam olarak hangi gerçek olabilir?"

"Kız kardeşiniz evlenmememizin sebebinin *ben* olduğum izlenimine kapılmış gibi görünüyor."

"Hangi kız

kardeş?"

"Maria."

"Ah. Biz pall-mall oynarken ikinizin oldukça rahat göründüğünüzü düşünmüştüm." "'Rahat' tam olarak konuşmamızı tanımlamak için kullanacağım kelime değil. Seni terk ettiğimi ailene söyledin mi?" Soru ağzından çıktı

niyetlendiğinden biraz daha açık sözlü.

"Nişanlı olmadığımıza göre, beni terk etmiş olman imkânsız," dedi soğukkanlılıkla. "Aileme gelince, o zaman onlara söylediğim tek şey aramızdaki ilişkinin yürümesinin mümkün olmadığı ve bu yüzden Fitz'le evlendiğimdi.

Sanırım bunun senin geçirdiğin kazayla bir ilgisi olduğunu düşündüler - belki de tüm bu olanlardan sonra artık benimle evlenmek istemiyordun. Ya da belki de ben senin bakıcın olmaktan korkuyordum." Durakladı. "Neye inandıkları ya da bunun benim ya da senin hakkında kötü düşünmelerine neden olup olmayacağı konusunda çok endişeli değildim. Ben... o zamanlar pek çok şey hakkında endişelenmiyordum." Sesi yumuşaktı, hatırladığı bir acıyla hafifçe bağlanmıştı. "Ama onlara hiçbir ayrıntı vermedim, bu yüzden tahmin edebilecekleri hiçbir şey benden edindikleri bilgilere dayanmıyordu, sizi temin ederim."

West'e göre bu yanıt, yanıtladığı kadar eksik bıraktığı için de dikkate değerdi. Her iki kelimenin arasında söylenmemiş iki düzine başka kelime vardı ve West kendini başlangıçta olduğundan daha aydınlanmış hissetmiyordu. Bir anda kendini oldukça *öfkeli* hissetmeye başladı. West asla öfkelenmezdi; onun konumundaki adamların öfkelerine yenik düşme, duygularına yenik düşme lüksleri yoktu. Ya da en azından olmamalıydı ve West, öfkesini etrafındakileri korkutarak emirlerini yerine getirmelerini sağlamak için kullanan güçlü adamları her zaman küçümsemişti.

Ama görünüşe göre onun da sınırları vardı ve belki de Sophie'nin onu bu sınırlara getirecek kişi olması şaşırtıcı olmamalıydı.

"O halde Maria için bir şehit gibi davrandığınızın farkında değiller mi?" Sesi dikkatli ve eşitti ama hafif bir tonu vardı ve Sophie'nin gözlerindeki hızlı bir öfke parıltısı ona bunu duyduğunu belli etti. "Onun mutluluğu için kendi mutluluğunuzu feda etmeyi kendinize görev mi edindiniz?"

Keskin bir nefes aldı. "Bundan daha karmaşıktı."

"Öyle miydi? O balodaki tartışmamızı talihsiz bir netlikle hatırlıyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Anlamadığın daha çok şey var." "Ah. Ve sanırım bunu bana açıklamayı ummak çok fazla olur, o zaman?"

Bakışları onunkilere kaydı ve öylece kaldı. "Sanırım temel bilgileri zaten biliyorsun -Fitz sana anlattı."

West her zaman olduğu gibi bu isim karşısında da bir sızı hissetti. O ve Bridewell birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı ve her zaman iyi anlaşmışlardı. West Bridewell'i *severdi*; o servetten çok soylu bir markizin küçük oğluydu ve hayattan beklentileri her zaman oldukça farklı olmuştu.

Ama yetişkinliklerinde bile, Bridewell ne zaman ordudan izinli olarak eve gelse White'ın yerinde bir içki ya da bir el kâğıt paylaşmışlardı.

West'in gerçek bir dost olarak gördüğü bu adamın, West'in ciddi olarak evlenmeyi düşündüğü tek kadınla evlenerek ihanet etmesi... çok derin bir yara açmıştı. Bu konuyu sadece bir kez, West'in geçirdiği kazadan sonra iyileşip yeniden toplum içine çıkmasından birkaç ay sonra White'ın evinde bir akşam geç saatlerde konuşmuşlardı. O zamanlar hala zayıf ve kullanmaya alışık olmadığı için bacağı bir süredir ona acı veriyordu. O da keder ve öfke içindeydi; Sophie'nin kaybının yanı sıra David'i de kaybetmişti. Hasta yatağında uyandığı sabah, ağabeyini kül rengi bir suratla karşısında bulduğunu asla unutamayacaktı, unutabilmeyi çok istemesine rağmen. Ona David'in ölüm haberini veren James'ti ve onu takip eden günleri, kendisine en yakın iki kişiden mahrum bırakılarak içine düştüğü karanlık keder kuyusunu zar zor hatırlıyordu. Bu, bacağındaki kalıcı ağrıyla birleşince, akşamları rahatlamak için bir (ya da üç) konyak içmeyi çok sever olmuştu; Bridewell'le kulüplerinde karşılaştığı söz konusu akşam da epeyce içmişti.

Konuşma kısa ve garip olmuştu; West acı içindeydi, birkaç kadeh içkiden sonra daha da kötüleşmişti ve Bridewell'e karşı hiç de iyi niyetli hissetmiyordu, konuşmaya ilgisizdi ve Bridewell'in ne söylemek istediğini duymak istemiyordu.

"Bana babamın kazadan sonra seninle konuştuğunu söyledi," dedi West, kararlı bir şekilde ona bakarak. "Seni evlenmememiz gerektiğine ikna etmiş. Kız kardeşine karşı tehdidini yenilemiş; yanlış hatırlamıyorsam onunla konuşacağımı *söylemiştim*. Eğer bana şans verilseydi." Sesi kesik kesikti ama kadın çekinmedi.

"Bu doğru," dedi basitçe. "Ama Fitz'in sana söylemediği şey -çünkü ona gizlilik yemini ettirdim- sadece Maria'yı kurtarmaya çalışmadığımdı. *Seni de* kurtarmaya çalışıyordum."

"Beni bağışla," diye tekrarladı Aatly. "Beni çok fazla zahmete girdiğim bilgisinden kurtar, demek istiyorsun? Unvanımın, ailemin, her şeyin çok fazla olduğunu mu? İşleri yoluna koymam için bana güvenmediğinizi, kız kardeşinizin itibarını zedelemekten sizi mutlu edemeyeceğimi mi?"

"Sana *acı* ektirmemek için, seni aptal," dedi sertçe ve içinde bir şey onu yanaklarında renkle, gözlerinde öfkeyle parlarken gördüğüne sevindi. En azından ona bakıyordu. En azından sonunda bunu onunla tartışıyordu.

"Evet," dedi, sözlerinden alaycılık akıyordu, "Tanrı *acı* ekmemi yasakladı, ne de olsa en iyi arkadaşım-" Sesinin atlamaması için sesini kesti; David'in adını söylemekten kaçındı, bunu yapmak bastırmak için çok uğraştığı anılardan herhangi birini ağırırda diye: Arabalarının pervasız hızı. Tekerleklerinin arpıştığ ve ikisinin de dengesini kaybederek devrildiğ o tehlikeli an. Çarpışmanın korkunç gürültüsü. Bacağının yakıcı acısı. Acı ığlıkları. Ve David'in arabasından gelen korkunç, ürkütücü sessizlik.

Sophie uzun bir süre ona baktı, bakışlarında bir şey yumuşamıştı ama konuşmadı, ona ulaşmak için herhangi bir harekette bulunmadı, bir şekilde bunu hoş karşılamayacağnı hissetmişti - suçluluk duygusunun içinde boğulacağnı hissettirecek kadar büyük olduğ bu anlarda teselli edilmeye katlanamazdı.

Ama sonra Sophie'nin daha önce sylediğ sözler zihninde yankılandı: *David'in kendini suçlamayı isteyeceğni sanmıyorum.*

Ve arkadaşını düşündü; güler yüzlü, umursamaz, sadık en iyi arkadaşını... Onu çok sevmişti ve bir kez bile söylememiş olsalar bile, onun da kendisini aynı şekilde sevdiğini biliyordu.

Ve ilk kez onun haklı olduğna inanmaya başladı.

Bu bilgi suçluluk duygusunu silmedi -hiçbir şeyin bunu yapamayacağndan şüpheleniyordu- ama bir şekilde daha kk hissettirdi. Her şeyi daha az tketyordu.

Konu aılsaydı başkalarının da ona aynı şeyi syleyeceğni biliyordu ama hiç açılmadı. Aslında bu konuyu kimseyle tartışmamak için büyük çaba sarf ediyordu ve bunu onca insan arasında onun yanında rahatça yapabildiğ gereğ karşısında ne hissedeceğni bilemiyordu. Yavaş ve düzensiz bir nefes verdi.

"Baban evliliğimizi bir sefalete dnştrecekdi," dedi sonunda nazikçe. "Seni ziyaret etmeye alıştığmda bana bunu söyledi."

Onun sözlerini bir darbe gibi hissetti. "Beni ziyaret etmeye çalıştığında," diye yavaşça tekrarladı ve bakışları, başka kadınların korkacağ ama onun kararlılıkla yzleştiğ, göz kırpmayan bir yoğunlukla onunkilerin üzerine dikildi. "Beni ziyaret etmedin," dedi.

dedi, ama o bile kendi sesindeki sorgulayıcı notayı, zar zor gizlenen özlemi duyabiliyordu ve ona söylediklerinin doğru olmasını ne kadar çok istediğinin onun için açık olması gerektiğini düşündü. "Bana yapmadığını söylediler." Konuşurken bile bunun ne kadar saçma olduğunu fark etti; ona gerçekten inanmış mıydı? Fitz'in hikâyeyi nasıl çerçevelediğine bakılırsa, babasının onu aradığı izlenimine kapılmıştı -şimdi üç saniye düşününce bu çok saçmaydı. Ama o sırada keder ve acı içindeydi, hem en iyi arkadaşını hem de evlenmeyi planladığı kadını birkaç gün içinde kaybetmişti ve sağlıklı düşünemiyordu.

"Yaptım," dedi basitçe. "Ve işte o zaman baban harekete geçti." West uzun bir süre ona baktı.

"Anlat bana," dedi

sonunda. O da öyle yaptı.

Dokuzuncu Bölüm

Yedi yıl önce

Sophie o sabah kahvaltı sofrasını hiç unutmayacaktı, çünkü anne babasının yüzünü hiç bu kadar asık görmemişti. Wexham ailesi genel olarak kahkaha ve neşe doluydu; on iki kızla dolu bir evde bekleneceği gibi kavgalar da oluyordu ama bunlar kolayca onarılıyor ve kalıcı hasarlara yol açmıyordu. İşte bu yüzden, üst üste ikinci kez kesintiye uğrayan uykusunun ardından kahvaltı salonuna girdiğinde, Haverford balosunda Dovington Dükü'yle yaptığı konuşma aklını meşgul ederken, anne ve babasının ciddi ve solgun yüzlerini görmek onu olduğu yerde durdurmuştu.

Ona haberi verirken hangi kelimeleri kullandıklarını tam olarak hatırlamıyordu; o konuşmaya dair anıları hep bölük pörçük kalacaktı. *Curricie kazası. Willingham ölmüştü. West ağır yaralanmıştı.* Daha sonra hatırlayacağı tek şey midesinin inişi, göğsünün içinde hissettiği batma duygusuydu. Sanki oraya bir ağırlık çökmüştü ve bu ağırlıktan bir türlü kurtulamıyordu.

Babası, yeni bir haber alma umuduyla Dovington Dükü'ne bir not gönderdiğini söylemiş, annesi de Sophie'nin boğucu bulduğu bir güçle onu göğsüne bastırmıştı ama Sophie hiçbir şey söylememiş, sadece başını sallamıştı. Odadan çıkarken anne ve babasının endişeli bakışlarını kaçırmamıştı.

Takip eden günlerde bir hayalet gibi sürüklenip gitti; hiçbir işe odaklanamıyordu ve o kadar huzursuz bir enerjiyle doluydu ki, hareketsiz oturmak bile zor gelmeye başlamıştı. Babası Dük'ten kısa bir cevap almıştı,

Oğlunun endişe verici derecede yüksek bir ateşle boğuştuğunu haber vermişti ama başka bir haber ya da ziyaret daveti gelmemişti; Sophie de Dük'ün, oğlunun hayatındaki varlığıyla ilgili hislerini göz önünde bulundurarak böyle bir davet beklemiyordu.

Zihni yatakta yatan West'i düşünmekle meşguldü, ateşler içinde, duyarsız, sadece soğuk ve sert babası ona göz kulak oluyordu. Willingham'ı da düşündü -daha birkaç gün önce gördüğü o gülen, altın gibi adamı- ve onunla ilgili anılarını onun öldüğü bilgisiyle bağdaştıramadı. Bu bilginin, *eğer* uyanırsa West'e ne yapacağını düşündüğünde, göğsünden yukarı tırmanan ve boğazına yerleşen bir ıstırap çılgılığı hissetti; sanki bu çılgılıkta boğuluyormuş gibi hissediyordu.

Dördüncü gün artık buna dayanamadı.

Anlaşıldığı üzere, sessizce giyinmek, hizmetçilerin merdivenlerinden gizlice inmek ve mews'e doğru yol almak yeterince kolaydı. Ailenin arabacısı ona her zaman düşkün olmuştu ve tek başına yaya olarak yola çıkıp bir at arabası çağırmakla tehdit ettiğinde, onu arabaya bindirmeye ikna etmek nispeten kolaydı. Özellikle de ona gideceği yeri söyledikten sonra yüzünde bir yumuşama oldu - ne de olsa hizmetkârlar üst kattaki aileyi saran endişelerden habersiz sayılmazlardı.

Dovington Dükü, Berkeley Meydanı'nda görkemli bir malikânede yaşıyordu; Sophie daha önce de önünden geçmişti ama kapıyı çalmak için hiç nedeni olmamıştı. Bu sabah kapıyı, hayatında gördüğü en muhteşem görünümlü uşak açmıştı; sabahın en uygunsuz saatinde olmasına rağmen, adamın saçının tek bir teli bile yerinde değildi.

"West'ten, yani Lord Weston'dan haber almayı umuyordum," dedi, sesinin bu kadar belirsiz çıkmasından nefret ederek. Omurgasını dikleştirdi, bir nefes aldı ve ekledi: "Aile için zor bir dönem olduğunun farkındayım ama lütfen kartımı Dük'e verirsiniz" - yarım saat önce dikkatle çantasına yerleştirdiği oymalı kartviziti uzattı - "ve onunla konuşmadan ayrılmak niyetinde olmadığımı bildirirseniz çok memnun olurum."

Uzun bir duraksamadan sonra uşak geri çekildi ve Sophie'nin giriş holünde durmasına izin verdi. O kadar uzun bir gecikme olmuştu ki, Sophie gerçekten de

Gitmeyi reddetmek zorunda kalacaktı ve ilk kez West'in kardeşinin şehirde olmasını dileyecekti; Lord James taşrada bir ev partisindeydi ve muhtemelen büyük bir aceleyle Londra'ya dönüyordu, ama henüz gelmemiştir - mermer merdivenlerdeki sabit ayak sesleri dikkatini yukarı çekti ve Dovington Dükü'nün ona doğru inişini izledi.

Şimdi bile, bu saatte, en büyük oğlu korkunç bir şekilde hasta yatarken, tamamen dük gibi görünüyordu, kıyafetleri tertemizdi. Ancak gözlerinin altında koyu halkalar vardı; bu da son zamanlarda gecelerinin Sophie'ninki kadar uykusuz geçtiğinin tek işaretiydi.

"Bayan Wexham," dedi; sesinde yorgunluğunu ele veren hafif bir yıpranmışlık vardı. "Bu beklenmedik bir şey."

"Bunun biraz alışılmışın dışında olduğunun farkındayım ama West'ten haber almak için yanıp tutuşuyordum," dedi; ellerini önünde sıkıca kavuşturdu, ancak o anda, hizmetçisi olmadan giyinmekte o kadar acele ettiği için eldiven takmayı ihmal ettiğini fark etti. Dük'ün gözleri çıplak ellerine kaydı, sonra tekrar yüzüne dikildi, ama yaşadığı onaylamama duygusu en azından yüz ifadesinden okunmuyordu.

Başını sağa doğru eğdi. "Çalışma odama geçelim."

Sophie bu sözler üzerine midesinde bir çukur oluştuğunu hissetti ve etrafına pek dikkat etmeden dükün gösterdiği kapıya doğru onu takip etti. West daha da kötüye mi gitmişti? Yoksa o...

Ama bu kelimeyi bir türlü oluşturamıyor, düşüncelerinde bile ona hayat veremiyordu. Sevmediği ve güvenmediği bu adamın karşısında soğukkanlı bir tavır takınmaya çalışsa da, endişesi yüzünden okunuyor olmalıydı, çünkü kapı arkasından kapanır kapanmaz, "Gece ateşim çıktı," dedi.

Sophie rahatlamaktan kendini güçsüz hissetti; deri bir sandalyenin koluna tutunmak için uzandı, birden bacaklarının onu destekleyebileceğinden emin olamadı.

Dük, "Doktor bir saat kadar önce ayrıldı," diye devam etti. "West henüz uyanmadı ama bugün uyanacağını umuyoruz. Dr. Worth ona ihtiyacı olduğu kadar uyuması için zaman vermemizi söyledi, bu yüzden onu uyandırmaya çalışmıyoruz."

"Onu görebilir miyim?" Sophie ağzından kaçırdı; garip bir şekilde gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordu ama dükün önünde bunu yapma düşüncesine dayanamıyordu.

Tahmin edilebileceği gibi başını salladı. "Onu rahatsız ettirmeyeceğim."

Bir tutam kızgınlık, baş döndürücü rahatlamasını bastırdı. "Onu rahatsız etmek niyetinde değilim, sadece *onu görmek* istiyorum."

Kaşlarını çattı, ürkütücü bir şekilde oğlunu anımsatan bir jestti bu. "Size yalan söylediğimi mi düşünüyorsunuz, Bayan Wexham? Oğlumun öldüğünü ve benim de bu gerçeği gizlemeye çalıştığımı mı? Yoksa aklımda başka kötü bir amaç mı var?"

"Tabii ki hayır," dedi Sophie sabırsızca, ama düşününce, şimdiye kadar adamla olan tüm etkileşimlerine dayanarak Dük'e bunu söyleyebileceğinden pek emin değildi. "Sadece West'e çok düşkünüm ve çok endişelendim-"

"Evet. Pekala." Dük boğazını temizledi. "Aslında Bayan Wexham, bu sabah beklenmedik bir şekilde aramanıza çok sevindim. Birkaç akşam önceki konuşmamızın devamını getirmeyi umuyordum."

Sophie, West'in iyiliğini düşünerek dikkati dağıldığı için bir an dükün ne demek istediğini anlamamıştı; Haverford balosundaki o gece, üzerinden bir haftadan az zaman geçmiş olmasına rağmen, sanki bir ömür geçmiş gibi gelmişti. Ancak bir anda anıları geri gelmiş, Dük'ün tehditkâr sözleri zihninde yankılanmaya başlamıştı:

Sizden küçük kız kardeşleriniz var, değil mi Bayan Wexham?

Çok ama çok hareketsiz kaldı. Sonra soğukkanlıymış gibi davranarak, "Ne olmuş Majesteleri?" diye sordu.

"Şey," dedi Dük sohbet edercesine, "sizinle ve oğlumla ilgili olarak durumumu gayet açık bir şekilde ifade ettiğimi sanıyordum ama bu sabah burada bulunmanız aksini gösteriyor. O yüzden belki de biraz daha açık konuşmalıyım."

"Evet," diye kabul etti, kalbi göğsünde güm güm atıyordu. "Belki de yapmalısın." "Pekâlâ. Eğer şahsen tanık olduğumu söylememi istemiyorsanız

Bayan Maria Wexham birkaç hafta önce Sandworth Markisi'nin eşliğinde, görünürde bir refakatçi olmadan bir balo salonundan sıvışıp gittiye, o zaman kendinizi oğlumdan çok ama çok uzaklara götürürseniz çok memnun olurum."

Sophie, içini bir ürperti kaplasa da adamın gözlerine baktı. Sandworth, Maria'dan on beş yaş büyük, yakışıklı ve kibar, ama

Sophie'nin duyduğuna göre, ahlaki bir pusulası yoktu. Konuşmalarında genellikle oldukça ölçülü olan West, bu adamdan hoşlanmadığını açıkça belirtmişti

-Bu, Sophie'yle birlikte Sandworth ve Maria'yı iki hafta önce Vauxhall Bahçeleri'nin karanlık bir köşesinde birbirlerine sokulmuş halde bulmalarından *önceydi*. *Sophie* o zamanlar, birilerinin Maria ve Sandworth'ün birlikte gizlice kaçtıklarını fark etmiş olmasından dehşete düşmüştü ama aradan bir hafta geçtikten ve dedikodu fısıltıları duyulmadıktan sonra, yara almadan kurtulduklarını düşünerek rahatlamaya başlamıştı.

Sandworth korkunç bir züppeydi, soyu neredeyse West'inki kadar eskiydi ve Maria'yla asla evlenmeyeceğini biliyordu, Vauxhall'daki o gece West'in yüzüne güldüğünde bu gerçeği açıkça ortaya koymuştu. (West'in onu boğazından tutup bir çite sıkıştırdığı düşünülürse, bu Sandworth için özellikle cesur bir tepkiydi).

Maria elbette genç, aptal ve unvanlara aşırı düşküncü ve söz konusu geceden bir hafta kadar önce onları bir baloda birlikte dans ederken gördükten sonra Sophie'nin uyarılarıyla ilgilenmemişti. Büyük ihtimalle Dük'ün bu olaya şahit olduğu balonun aynısıydı, diye düşündü Sophie acımasızca. Maria belli ki Sandworth ile muhteşem bir eşleşme yapmanın romantik hayallerini kurmuştu, ama onun tepkisi -ve ona doğru bir bakış bile atmadan aceleyle geri çekilmesi

-Vauxhall'daki o akşam onu bu düşüncelerinden vazgeçirmişti.

West, utanç içindeki kızlarını acımasızca tekrar kendilerine teslim ettiğinde, Wexham ailesi çok sinirlenmişti; o akşam eve geldiklerinde çıkan tartışma, üç küçük kız kardeşi de yataklarından kaldırıp sahanlıkta utanmadan kulak misafiri olmalarına yetmişti. Maria sonraki iki günü odasına kapanarak, başının ağrıdığını söyleyerek ve Sophie'nin kendisiyle konuşma girişimlerini reddederek geçirmiş; sonunda, Leydi Wexham Maria'nın sağlığından endişe ederek bir doktor çağırmaktan söz etmeye başladığında normal faaliyetlerine geri dönmüştü. Maria o zamandan beri Sophie'ye karşı biraz soğuk davranıyordu; Sophie kız kardeşinin Sandworth'u bu kadar yanlış değerlendirdiği için utandığını biliyordu ve onu rahat bırakmaya karar verdi, sadece bir felaketten kurtuldukları ve kız kardeşinin itibarının sağlam kaldığı için rahatlamıştı.

Yine de şimdi, Dük bu konuda tek bir kelime bile etse, Sophie'nin tüm

bu ePort'u mahvolabilirdi. Bunu yapacağından bir an bile ş p he etmemişti.
O bir döktü, istediğini tam olarak elde etmeye alışkın bir adamdı.

Ve Şu anda istediği Şey, oğlunun sonradan görme bir vikontun kızımdan çok daha uygun biriyle evlenmesiydi.

"West'in öğrendiğinde buna itiraz edeceğini düŐünmüyor musun?" diye sordu, yüzsüzlük etmeye karar vererek. "Evlenmek istediği kadının k z kardeşinin itibarını zedelemenini sorun edeceğini düŐünmüyor musun?"

D k' n bakışlarında belli belirsiz bir belirsizlik vardı ama bu hemen maskelenmiŐti. Emin *olmadığını* fark etti; oğluyla paylaştığı bağdan, onun üzerinde sahip olduğu g  ten korkuyordu. Belki de Şimdi geri çekilecek, West'in hayatını dilediği gibi kullanabileceğini kabul edecek, onun varlığına boyun eğecekti.

Ama hayır, *bundan* daha iyisini bilmeliydi.

Başını  ne eğdi. "Haklısınız Bayan Wexham." Hassas bir duraklama. "Peki, evlenecek olsaydınız West'in kendisinin neleri feda edeceğini düşündünüz m ?"

"Sanırım diğer üyelerin de büyük bir aşk evliliğine sizden daha iyi niyetli bir gözle bakabileceğini düŐüneceksiniz, Majesteleri. Ve beni onaylamayan hiç kimse bana karşı kibar davranmayarak müstakbel bir d k n gazabına uğrama riskini göze alamaz."

D k, "Tabii," dedi, "bir *akımın* gazabına uğrayacaklarını bilmiyorlarsa "D k, seninle herkesin içinde konuŐarak bile." İnce bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Hayatımı bu kadar zindan edersen West'in seninle bir Şey yapmak isteyeceğini mi sanıyorsun?"

D k, "Hayır, yapacağını sanmıyorum," diye kabul etti. "Belki de taşrada, *dedikoduculardan* uzakta sessizce yaşamayı, onu ya da sizi dıŐlamayacak kadar sadık dostlarını ağırlamayı bile düŐünebilir." Kısa bir duraksama oldu, bu kesinlikle tehdit ar bir duraksamaydı; bir an sonra d k ekledi: "Yine de, artık Rosemere'e  ekilmeyecek olması talihsizlik olur."

Sophie kaşlarını çattı. Rosemere'in, West'in annesinin en sevdiği malik ne olduğunu ve son birkaç yıldır onun sorumluluğunda olduğunu biliyordu. Sophie'yi ziyarete götürmekten söz etmişti. "Rosemere West'e ait."

D k başını salladı. "Hayır,  yle değil. Rosemere bana ait; düklüğün bir parçası ve annesi onu getirdiğinden beri de öyle.

evliliğimizin çeyizinin bir parçası olarak. Ona olan düşkünlüğünü ve annesinin en sevdiği şey olduğunu bildiğim için onu West'e teslim ettim..." Dük, Sophie'nin West'in Rosemere'e verdiği değeri takdir etmesine izin verircesine arkasını dönmüştü; hatırlatmaya ihtiyacı olduğundan değil. Onu sık sık Rosemere'den bahsederken dinlemiş, orada geçirdiği zamanı, yaptığı işleri, kiracılarıyla kurduğu ilişkileri anlatırken sesindeki içten sevgiyi duymuştu. Oxford'dan ayrıldığından beri geçen yıllar boyunca bu işe ne kadar çok ePort adadığını biliyordu.

O evi ve çevresindeki araziye tıpkı annesi gibi seviyordu.

Dük, "Mülkiyete dahil değil, biliyorsunuz," dedi. "Orijinal mülkiyetin bir parçası olmadığı ve yakın zamanda satın alındığı için. Satmak yeterince kolay olacaktır."

Sophie usulca, "Yapmazsın," dedi ama yapacağını biliyordu - bu, West'in onunla evlenmesini engellemek için *her şeyi* yapacağını açık bir göstergesiydi.

"İsterdim," diye onayladı dük. "Oğlum daha çok genç Bayan Wexham. Kendi aklını bilmiyor. Gerçekten neyi, kimi istediğini bilmiyor. Ve eğer ona bu dersi vermek için onu mutsuz etmem gerekiyorsa, yaparım." Karısına doğru kararlı adımlarla yürüdü. "Şimdi çekip git, yüklü bir çeyiz peşinde koşan, ailenin geçmişiyle daha az ilgilenen başka bir beyefendiyle evlen. Ama oğlumu rahat bırak, yoksa onu -ve seni- bundan böyle her gün pişman ederim."

"West'in bunlardan haberdar olmasına izin verdin mi?" diye sordu.

"Hayır." Dük'ün sesi kısıktı. "Çünkü oğlum inatçıdır ve kendini aşık zanneder ve çok iyi biliyorum ki benim bluP'umu arayıp bunların yapmaya razı olduğu fedakârlıklar olduğunu söylemeye çalışacaktır. *Aşk için*." Dük'ün sesi bu son kelimedede kesinlikle küçümsemeyle damlıyordu ve Sophie bir an merhum düşese karşı derin bir sempati duyduğunu hissetti.

"Ama eğer oğlumu seviyorsanız, Bayan Wexham... peki, size soruyorum, sizin iyiliğiniz için onun dava açmasını ne kadar istersiniz?"

Onun yanından kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve geçmesine izin vermek için geride durdu. Girişte ona kısa bir selam verdikten sonra, yeterince konuştuğunun bilincinde olarak başka bir şey söylemeden üst kata çıktı.

Öğleden sonra Londra'da genç Weston Markisi'nin hayati tehlikeyi atlattığı haberi yayıldı, ancak kendisi yatalaktı ve o akşam düzenlenen bir baloda sağlığına kadeh kaldırıldı.

Sophie katılmadı.

Takip eden günlerde içine kapandı; West'ten uşağının eliyle yazılmış bir mektup açılmadı ve cevaplanmadı. *Düşünmek* için zamana ihtiyacı vardı. Plan yapmak için zamana. Neredeyse nişanlanmak üzere olduğu bir ilişkiden kendini nasıl kurtaracağını düşünmek için zamana. İçindeki her şey aksini haykırırken, West'i onu sevmediğine, bunun büyük bir hata olduğuna nasıl ikna edecekti?

Sonunda, çözüm kendini oldukça düzgün bir şekilde sundu. Dük'le görüşmesinden birkaç gün sonra parkta gezerken, Lord Fitzwilliam Bridewell'e rastlamıştı. Sophie'nin çok iyi tanıdığı bir aşk acısı ifadesiyle, at sırtında giden bir bayana bakarken, son derece umutsuz görünüyordu.

O öğleden sonra parkın etrafında yavaş bir tur atarken sohbet etmeye başladılar; kadın onun koşullarını öğrendi (aşık olduğunu düşündüğü kontun kızı tarafından gelecek vaat etmediği için terk edilmişti; çeyize oldukça muhtaçtı) ve ona kendi koşullarını anlattı (West'i kendisinden kurtarmak için bile olsa bir kocaya oldukça muhtaçtı; kendi çeyizi çok yakışıklıydı).

Anlaşmaya varmak yeterince kolay oldu; West'in eski bir arkadaşı olduğu için başlangıçta tereddütlüydü, ancak Dük'ün tehditleri göz önüne alındığında, West ile kendisi arasındaki bir evliliğin ikincisi için mutsuzluktan başka bir şeye yol açmayacağı konusunda onu ikna edebildi. Fitz'i ikna etmek zor olmamıştı; bütün sezonu peşinde koşarak geçirdiği kadının onu reddetmesi kalbini öylesine kırmış ve babasının son zamanlarda harçlığını kesme tehdidiyle öylesine telaşlanmıştı ki, Sophie'yle samimi ama tamamen sevgisiz bir birlikteliğin avantajını gayet net görebiliyordu.

Nişan bir hafta içinde, çiftin kendisi dışında herkesin büyük şaşkınlığıyla ilan edildi. Nikâhları kıyıldı ve bir ay içinde evlendiler; West sonunda tekrar insan içine çıkabilecek kadar iyileştiğinde, Sophie başka bir adamın karısıydı.

Ancak düğün gecesi, yeni kocası kendi yatak odasına çekildikten ve Sophie bitişik yatak odasındaki büyük yatakta tek başına yattıktan sonra

karanlığa bakarken, sonunda ağlamasına izin verdi.

Onuncu Bölüm

Sophie konuşmasını *bitirdiğinde*, araba en az üç kez durmuştu; West her seferinde bastonunu tavana vurarak arabacısına dönmeye devam etmesini işaret etmiş ve sonunda adamla kısa bir konuşma yapmıştı. Ancak bunun dışında, *Sophie* ona yedi yıl önce dükle aralarında geçenleri anlatırken sözünü kesmemişti.

Sonunda sustu; hemen hemen aynı anda araba bir kez daha durdu. Pencereden dışarı baktı, sonra şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı - nereye gittiklerine en ufak bir dikkat göstermemişti, kendi hikâyesine öylesine dalmıştı ki, kendi evinin değil de West'in evinin önünde olduklarını ancak şimdi fark etti.

Kadın merakla ona baktı. "İçeri gelmek ister misiniz?"

"Edep anlayışınızın böyle bir şeye izin vermesine şaşırdım." Ses tonunu hafifletmek istemişti ama niyet ettiğinden daha sert çıkmıştı.

"Beni zaten bir kez eve çağırdın. Namusum artık umutsuzca tehlikede."

Onu arabadan indirdi ve eve götürdü, görünüşe göre en iyi odayı düşünmek için sadece kısa bir an tereddüt etti. Çalışma odası mı? Oturma odası mı? *Sophie* onun zihinsel hesaplarını hayal ederek kendini eğlendirdi; misafir odası daha genişti, daha rahat koltukları vardı, ama yatay olarak yaslanma fırsatı veren döşemeli yüzeylerin sayısı, işlemlere belirli bir yasadışı tawdriness katıyor muydu? Çalışma odası daha düzgün, daha ağırbaşlı bir yerdi ama bir masa sandalyesi kesinlikle bir kanepeden rahat değildi, özellikle de uzun bir araba ve tekne yolculuğundan sonra; bacağı şimdiye kadar ağrımış olmalıydı.

Ancak burası Batı olduğundan, hangi düşüncenin galip geleceğini şüphesiz biliyordu.

"Briar, biz çalışma odasında olacağız," dedi uşağa ve elini hafifçe sırtına bastırarak onu koridora doğru yönlendirdi.

"Ha," diye mırıldandı. "Kendime bir şilin borçluyum."

"Pardon?" Kapıyı arkalarından kapattı.

"Misafir odası yerine çalışma odasını seçeceğini biliyordum."

Kapıya yaslandı ve odanın içinde yavaşça bir tur atarken onu izledi. Bir toplu iğne kadar derli topluydu; masasında dağınıklık yoktu; düzenli bir kâğıt yığını, bir kalem ve hokka ile bir kenara konmuş, sırtları mükemmel bir şekilde hizalanmış birkaç kitaptan başka bir şey yoktu.

Adamın bakışları ona ağır geldi ve boynu adamın bakışları altında karıncalandı. Bunu kararlılıkla görmezden geldi; adamın kendisiyle bir ilişki kurmakla ilgilenmediğini çok iyi biliyordu. Ve muhtemelen şimdi neden evliliğin söz konusu olmadığını düşündüğünü daha iyi anlıyordu.

"Bunu tam olarak nereden biliyorsunuz?"

Gözlerini kısarak raftan bir kitap aldı; Rosemere'in iki yıl önceki hesap defterlerinden biriydi. Sırt kısmı çatlamıştı, derisi tereyağı yumuşaklığında ovulmuştu, sayfalarda tek bir toz zerresi bile görünmüyordu; belli ki bu onun sık sık başvurduğu bir kitaptı. Boğazındaki ani yumruya karşı yutkundu ve ona dönmeden önce kitabı dikkatlice rafa yerleştirdi.

"Çünkü bir çalışma daha uygun, açıkçası. Aşk faaliyetlerine daha az elverişli."

"Her oda aşk faaliyetlerine elverişli olabilir, Sophie." Sesi alçaktı, bir okşayış gibiydi.

Gözlerini onunkilere dikti ve son on beş dakika içinde ikinci kez yanaklarında bir kızarıklık hissetti; adam gözlerini kırpmadan bakışlarını eşit bir şekilde karşıladı.

"Bunu aklımda tutacağım, teşekkür ederim," diye başardı, garip bir şekilde rahatsız hissediyordu. Birkaç yıl önce yaptığı ve hâlâ talihsiz bir netlikle hatırladığı bir konuşma sayesinde onun bir çiftle ilgilenmediğini biliyordu. Şimdi ne cüretle onun yüzünü kızartırdı?

Ama sonra, görünüşe göre denemeden bile bunu her zaman yapabilişti. Diğer erkeklerin Airtation'ları karşısında kızarmaya garip bir şekilde direnç göstermişti.

Hatırladığı kadarıyla Jeremy'nin yatağında tek bir pembe yanak olmadan iki ay geçirmişti ama West pek çok şeyde olduğu gibi bu konuda da istisnaydı. Son yedi yılın büyük bir bölümünü vücudunu onun varlığına karşı bu tepkiyi vermeyecek şekilde eğitmeye çalışarak geçirmişti.

Masanın önündeki sandalyelerden birine oturdu, belki o da oturur umuduyla, ama adam uzun bir süre kıpırdamadı, sadece kapıya yaslanıp onu incelemeye devam etti. Kravatını gevşetmişti; kadın onun boğazındaki en ufak bir deri parçasını bile fark etti. Sonunda adam kapıyı itti ve ona doğru ilerledi; ancak masasının arkasına yerleşmek yerine onunkinin yanındaki sandalyeye oturdu. Aralarındaki masa engeli olmayınca oda çok daha samimi gelmişti.

Her oda aşk faaliyetlerine elverişli olabilir, Sophie.

Ancak West'in düşüncelerinin farklı çizgide olduğu açıktı, çünkü bir süre sonra, "Babamla kavga ettik, biliyorsun," dedi.

"Oh? Bu ne zaman oldu?"

"Yedi yıl önce Bridewell ile karşılaştıktan sonra. Gece yarısı içkinin etkisiyle kapısında belirmiştım, tahmin edebileceğiniz gibi hiç hoşuna gitmemişti." "Gerçekten de öyle." Sophie, West'i bu şekilde düşünmekten nefret ediyordu; daha genç, kederli ve Acı ve kalp kırıklığı, üzüntülerini konyakta boğmak.

"Ona seni korkutmakla bir ilgisi olduğunu bildiğimi söyledim - mutlu bir evliliğe sahip olamamamın sebebinin o olduğunu söyledim."

"İnkâr etti mi?" Sophie eşit bir şekilde sordu.

West sandalyesinde hafifçe geriye yaslandı ve çenesi gerilerek, "Yapmadı," dedi. "Sanırım bu beni en az ilk etapta müdahale etmiş olması kadar kızdırmış olabilir - bunu bu kadar yüzüstüce itiraf etmiş olması. Utanmadı, hatta özür bile dilemedi. Bana sadece daha sonra ona minnettar olacağımı söyledi."

"Öyle miydin?" Sözcükler o daha düşünmeden ağzından çıkıverdi; hemen söylenmemiş olmalarını diledi ve yine de onun yanıtını öğrenmeyi çok istedi.

Başını yavaşça çevirip ona baktı; güneşte geçirdiği uzun bir öğleden sonra yüzünden yanaklarında biraz pembelik vardı ve koyu renk saçları nehirdeki esintiden dolayı dağılmıştı.

"Bir saniye bile."

Aralarında gergin bir an boyunca bakışlarını onun üzerinde tuttu. Uzanıp ona dokunmak, avucunu yüzünün keskin hatlarına dayamak, dokunuşuyla rahatlamasına izin vermek istedi, sadece bir kez.

Bunun yerine ellerini dikkatlice kucağında birleştirdi.

"Yine de intikamımı aldım," diye ekledi sohbet edencesine, aralarındaki sessizliğin uzadığı her an artan gerginliği kırarak.

"Yaptın mı?"

"Geçirdiğim kazanın beni çocuk sahibi olamayacak hale getirdiğine inandırmış olabilirim." Bunu kolayca, neşeyle söyledi ve kadın bu ifşaat karşısında boğulacak gibi oldu.

"İyi misin?" diye sordu şefkatle, kadın öksürüp soluk soluğa kaldığında. Kendini toparlayamadan kapı çalındı; bir süre sonra kapı açıldı ve çay tepsisi taşıyan biri ortaya çıktı. Aslında iki kişi; hizmetçi değil, ama...

"Hawthorne. Briar." West'in sesi kuru bir şekilde eğleniyordu. "Bu... alışılmışın dışında." Briar'ı West'in uşağı olarak tanıdı. Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarındaydı,

Siyah saçlı, sert bakışlı bir adamdı. Diğer adam kısa boylu ve sıırım gibiydi, koyu sarı saçları ve kurnaz, zeki bir yüzü vardı; bir an sonra ismi hatırladı.

"Sen West'in uşağısın!" dedi sevinçle; West'in yıllar önce kur yaptıkları sırada ondan bahsettiğini hatırlıyordu. Hatırladığı kadarıyla Kent'te aynı köydendiler ve birbirlerini yıllardır tanıyorlardı.

Briar çay tepsisini dikkatlice yere bırakırken Hawthorne ona şaşırtıcı derecede kibar bir selam verdi. "Ünüm benden önce mi geliyor leydim? Ne kadar heyecan verici." Hawthorne ona kirpiklerini kırıştırdı; Sophie bir kahkahayı bastırdı. Yanında oturan Briar'ın, hiç de uşaklara özgü olmayan bir göz devirme dürtüsüne ancak büyük bir güçlkle karşı koyabildiği izlenimine kapılmıştı.

"Kravatlarını nasıl bu kadar hassas düğümlüyorsun?" diye merakla sordu. "Çenesini çok çekici bir açıyla eğik tutuyorlar."

Hawthorne, "Zaman zaman onu ne kadar boğmak istediğimi düşünüyorum ve bunun yerine bu ateşli enerjiyi zanaatıma yönlendiriyorum," dedi.

Sophie güldü, Briar ise işlerin yeterince ileri gittiğine karar vermiş olacak ki uzanıp Hawthorne'un koluna 1rm elini sıkıştırdı. "Biraz serinlemek isteyebileceğinizi düşündük leydim," dedi kibarca.

"Ve hizmetçilerden hiçbiri görevlerini yerine getirmek için müsait değil miydi?" West kuşkuyla sordu.

Briar, "Nazik bir hanımefendiyi gördüklerinde aşırı heyecanlanmalarını istemem," dedi.

"Elbette," diye kabul etti West. "Yine de, Violet'in aramaya geldiği sayısız durumda bunun hiç sorun olmaması garip."

Hawthorne sırttı. "Onu kapıda kulak misafiri olmaya çalışırken yakaladım ve bir çay tepsisi getirmesini ve saygınlığının bir kısmını korumasını söyledim."

Sophie neşeyle, "İstersen bir Truva atı," dedi; Briar zgn görünüyordu.

West, "Umarım kan dökülmez," dedi. Durakladı, sonra personeline bir bakış attı. "Başka bir şey var mı beyler?"

"Elbette hayır," dedi Briar, eli hâlâ Hawthorne'un n kolunu 1rm kavramış halde aceleyle geri çekilirken. "Sizi yalnız bırakalım lordum." Hawthorne'un West'e yönelttiği karmaşık ve son derece müstehcen kaş hareketini fark etti ve onu aşağı yukarı iterek odadan çıkardı.

Sophie kapı kapanır kapanmaz West'e döndü. "Burada çok *dost canlısı* personeliniz var."

West boğazını temizledi, biraz mahcup görünüyordu; bu onun için nadir görülen bir durumdu ve Sophie bir an için bunun tadını küçük bir zevk olarak çıkardı.

"Nişanlanmamız en çok onların ilgisini çekti." Bir süt srahisini ona doğru kaldırdı. "ayını hâlâ sade mi içiyorsun?"

"Varsa bir fiske konyak fena olmaz," dedi cesurca ve o kibirli kaşını kaldırarak ödüllendirildi ama adam ayağa kalkıp masanın etrafında dönerek bir ekmece açıp dörtte üçü dolu bir sürahi çıkarırken başka bir yorum yapmadı. ayına bir yudum konyak ekledi, sonra merakla ona baktı; kadın başını yana eğdi ve adam bir yudum daha ekledi. Kısa bir süre düşündükten sonra kendi fincanına da bir yudum ekledi.

Öne doğru eğilerek elindeki fincanı onunkine hafifçe vurdu. "Şerefe." İkisi de çaylarını yudumlarken bir an sessizlik oldu.

West, "Bu nişanı kabul etmemin nedeni babam, biliyorsun," dedi.

Çay fincanını yarısına kadar ağzına götürmüş olan Sophie, içinden bir ürperti geçerek fincanı tekrar indirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben... üreme kabiliyetim konusunda onu yanılttığımda, diyelim ki... uygun bir gelin bulmam konusunda telaşlanmayı bıraktı ve tüm enerjisini James'e odakladı, çünkü artık düklüğün geleceği onun omuzlarındaydı." Sesine acı bir nota karıştı. "Sonradan buna pişman oldum."

Sophie, "Sen de öyle yapmalısın," diye onayladı; Dük'ün burnunu sokması hem Violet ile James'in evlenmesine *hem de* daha sonra aralarının açılmasına yol açmıştı ama şimdi her şeyi yoluna koymuşlardı ve çok mutlu görünüyorlardı.

"Ancak son zamanlarda ona karşı tamamen dürüst olmadığımı öğrendi ve bu yüzden geçen gün beni görmeye geldi - aslında seninle aynı gün. Rosemere'i satmaktan mutlu olacağını ima etti, çünkü benim -bir eşim ve çocuklarım olmadığı için- bir kır evine pek ihtiyacım yoktu."

Sophie bu sözler karşısında, *yedi yıl* geçmesine rağmen dükün oğlunu ve onu sevenleri tehdit etmek için daha iyi bir yol bulma nezaketini bile gösteremediğini fark ederek öfkeleni. Sadece bir *evdi*. *Derbyshire*'da bir taş yığınıydı, Tanrı aşkına! West'e, aptal bir evi bu kadar önemseydiği için; West'in annesine, en başta o evi sevdiği için; kendisine, çaresiz, hayal kırıklığına uğramış ve adını nasıl koyacağını bilemediği bir düzine başka şeyin yanı sıra kızgın hissettiği için mantıksız bir şekilde kızgındı.

Ve en çok da Dük'le. Çok yakın bir gelecekte Dovington Dükü'yle karşılaşacağını umuyordu çünkü şu anda onu seve seve öldürebileceğini düşünüyordu. Ve dükleri öldürmek şüphesiz idamlık bir suç olsa da, belki de bundan paçayı kurtaramayacağını düşünmeye başlamıştı - sonuçta onu kim özlerdi ki?

"Son yedi yılda taktiklerinde en ufak bir değişiklik olmadığını görmek güzel," dedi soğukkanlılıkla.

"Bu benim hatam," dedi West, ellerini yüzünde gezdirerek. "O mülkü ne kadar çok sevdiğimi, benim için ne kadar önemli olduğunu ona söyleme hatasını yaptım. Sözlerle değil tabii ki-"

"Tabii ki hayır," dedi Sophie, kendine rağmen eğlenerek.

"Ama bunu yeterince iyi saklayamadım. Ve şimdi bunu istismar edilecek bir zayıflıktan başka bir şey olarak görmüyor."

Sophie kendi babasını düşündü; mükemmel bir adam değildi ama kızlarını çok severdi ve onlar için sadece en iyisini ister, her şeyden önce onların mutluluğunu dilerdi. Annesi de öyle... Evlilik pazarında geçirdiği yıllar boyunca Sophie'ye bir koca bulma konusunda sinir bozucu bir takıntıya sahip olsa da, annesinin onun sadece etkileyici bir unvana değil, sevgiye de sahip olmasını istediğini biliyordu.

West'e yumuşak bir sesle, "Sevdiğin her şeyi ele geçirilecek bir avantaj olarak gören bir babadan daha iyisini hak ediyorsun," dedi. Adam çay fincanına baktı ve kadın kaşlarını çattı; bunu ona başka kimse söylememiş miydi? "Sen iyi bir adamsın West," dedi, sözleri basit ama doğrudu. "Ve baban bunu biliyor ve bundan faydalaniyor, çünkü o bir pislik."

Bu onun kıkırdamasına neden oldu; kahkahasının sesi her zaman değerli bir hediye gibi görünürdü, o kadar nadirdi ki. Tekrar ona baktı, canlı gözlerinde tam olarak çözemediği bir ifade vardı.

"Sen de daha iyisini hak ediyordun," dedi. "Babamın sana yaptıkları -seni manipüle etmeye çalışması-" Sesine acı bir nota sızdı ve bunu duymak Sophie'nin göğsünde bir şeylerin ağrmasına neden oldu. "Kız kardeşlerine değer veriyorsun -bana değer verdin- ve babam bunu biliyordu ve bundan faydalandı. Ve sen bunu hak etmedin."

"Senin hatan değildi," dedi, bir an önce gözlerinde gördüğü ifadenin *suçluluk* olduğunu fark ederek. Ona karşı dürüst davranarak, suçluluk duyacağı bir şey daha mı vermişti? Aralarındaki şeyler hep böyle mi olacaktı, acı, suçluluk duygusu ve olabileceklere dair düşüncelerle mi örülü olacaktı? Bu gibi anlar, geçmişe bu kadar saplanıp kalmışken onlar için bir gelecek olmadığına daha da ikna olmasına neden oluyordu. Babalıktan -bir varis sağlama görevinden- bahsetmesi de ona paylaşabilecekleri herhangi bir geleceğin önündeki bir başka engeli hatırlatıyordu. Bu öğleden sonra yaptığı pek çok itirafın ardından, bu engeli ifşa etmeye hazır hissetmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, gözlerini sabit bir şekilde ona dikerek ve sonra boğazını temizleyerek o anın ağırlığını üzerinden attı. "Herhangi bir şeyi olduğunu açıkça belirtmedi."

Evlilik için aklında belirli bir aday var, bu yüzden belki de sahte nişanlılığımız ona bir ders verebilir diye düşündüm - ona geri çekilmeyi öğretebilirim. Sonuçta evlenmeyeceğimiz ortaya çıktığında çok rahatlayacağına şüphe yok..." Konuşurken koltuğunda kıpırdandı, bu adam 1dgeting'e en çok yaklaştığı andı; kadının gözlerinin içine bakmıyordu. "Sanırım o kadar rahatlayacak ki kiminle evlendiğimle fazla ilgilenmeyi bırakacak."

Sophie'nin aklına şimdi bir düşünce geldi; belki de West'i bu saçma plana dahil etmeden önce, çok daha önce aklına gelmesi gereken bir düşünce. "Aklında... biri var mıydı? Evlilik için yani?" West'in cevabını beklerken içinde oluşan korku akımını görmezden gelmeye çalıştı; West'in herhangi bir genç kıza kur yaptığına dair bir söylenti duymamıştı, ama onun konumundaki erkeklerin evliliği düşünmeye başladığı bir yaşıydı ve kesinlikle buradaki en uygun bekârlardan biri olmalıydı - belki de geçirdiği kaza nedeniyle daha da uygun olmalıydı. O zamandan beri üzerine yapışmış olan hafif trajedi havası, çöpçatan anneleri biraz temkinli yapsa bile, çekiciliğini artırmış gibi görünüyordu. Ama sonunda evlenmeye hazır olduğunu açıkça belli ederse, onları bastonuyla döverdi.

Bu olasılığın ne kadar az hoşuna gittiği üzerinde durmak istemedi.

"Ben yapmadım." Sözlerinde zerre kadar belirsizlik yoktu.

Ağzını açtı. Tekrar kapattı. Geçen saatle ilgili her şey -birbirlerine açıkladıkları her şey- ayağa kalkıp bu odadan çıkıp gitmesi için yeterli bir nedendi. Eve, güvenli bir yere, ona söylememesi gereken bir şey söylemeyeceği bir yere gitmeliydi. Ona cevabını istemediği başka sorular sormayacağı bir yere.

Bunun yerine onunla bakışlarını kilitledi ve "Ama bir varise ihtiyacın olacak" dedi.

Tek kaşını kibirle kaldıran bu hareketi dük okulunda mı öğretiyorlardı? diye huysuzca merak etti.

"Sanırım teknik olarak zaten bir tane var," dedi ve kibarca ekledi, "Kardeş sevgisinin rahatlatıcı merhemiyile kutsanmak harika değil mi?"

Sophie kendine rağmen güldü. "Planınız bu mu? Bırakalım Audley ve Violet unvana bir varis bulma konusunda endişelensinler, sen de -ne? Kasabanın altını üstüne getirmeye mi?"

Bu aslında kulağa hiç de onun yapacağı bir şeymiş gibi gelmiyordu ama tüm bu alışveriş boyunca blöf yapıyor, hissetmediği bir rahatlık ve kabadayılık taklidi yapıyordu. Onunla bu konuyu nasıl konuşacağını bilmesinin tek yolu buydu.

"Evet," dedi West kuru bir sesle. "Bu gerçekten de son yedi yılımı nasıl geçirdiğime tamamen uyuyor." Çayından bir yudum aldı, sonra öne doğru eğilerek hâlâ yarısı dolu olan fincanı masasının kenarına özenle yerleştirdi ve koltuğunda hafifçe kayarak ona daha doğrudan bakmaya başladı.

"Babamın en mavi kana ve çocuk doğurmak için en iyi kalçalara sahip olduğunu düşündüğü okuldan yeni çıkmış bir kızla evlenmek gibi bir niyetim yok. Mutlu bir evliliği olan bir erkek kardeşim var ve her ne sebeple olursa olsun bir erkek çocuk doğurmazsa, bir sürü kuzenim var. Oxford'a James'ten sonraki sıradakiyle gittim aslında. Kağıt oyunlarında hile yapar ama onun dışında iyi bir insandır." Sophie bunu isteksizce söylediğini eğlenerek fark etti; West'in kâğıt oyunlarında hile yapmaktansa sağlam bacağını kaybetmeyi tercih edeceğinden oldukça emindi.

"Mesele şu ki, babamın benim geleceğim için ne umduğu artık umurumda değil ve burnunu çiftlerimden çekmesini çok istiyorum."

Düşünceli bir şekilde ona baktı, ona sormak istediği soruları, aniden oldukça umutsuzca onunla yapmak istediği bu konuşmanın diğer yarısını düşündü.

Ancak kelimeler boğazında düğümlendi; her nasılsa, bu akşam birbirlerine açıkladıkları onca şeye rağmen, kendini daha fazla riske atmaya ikna edemiyordu. "Bana öyle geliyor ki," dedi, "eğer babana bir ders vermek istiyorsak, bizi dünyanın en mutlu nişanlı çifti olarak izlemek zorunda kalacağından emin olmalıyız."

"Aklınızda bir şey mi vardı?"

Sophie koltuğunda öne doğru eğilerek, "Sanırım öyle," dedi. "Sanırım biraz olay çıkarmamız gerekiyor." Ve ağzının kenarlarında gülümsemeye yakın bir şey hissetti. Birdenbire eğlenmeye karar verdi; bu numaranın, yaşamış olabileceği hayatın bu pandomiminin tadını çıkarmaya. Dükün önünde onun müstakbel gelini olarak geçit töreni yapabilirdi, gerçekte asla bu rolü üstlenmeyecek olsa bile. Kendi kendine, bu gerçekten hâlâ yedi yıl önceki kadar emin olduğunu söylüyordu. Ve dört yıl önce de -Weston Markizi olma ihtimalini en son o zaman düşünmüştü.

Ve aklının bir köşesinde pusuda bekleyen ve "*Ya öyleyse?*" diye soran kuşku fısıltılarının başlangıcını görmezden geldi.

On Birinci Bölüm

Dört yıl önce

Sophie, bir mezarlığın bir çifti başlatmak için ideal bir yer olduğunu *söylemezdi* ama bu tür gelişmeler için daha garip ortamlar olması gerektiğini düşünüyordu. Kişisel deneyimlerinden bildiği bir şey değildi; nazik bir soydan gelen bir hanımefendi, kraliyet soylularından birinin kızı olmanın yorucu yanlarından biri, her zaman ilginç bir şekilde uslu olmasıydı.

Haziran güneşi sessiz, çimenli mezarlığa gölgeler düşürüyordu ve *Sophie*, elbisesinin ağır siyah kumaşının altında ensesinde boncuk boncuk terlediğini hissetti; *Fitz*'in ölümünden birkaç gün sonra giyinme odasında beliren bir dizi yas elbisesi için bir kenara atılmış, bu yıl giyilmeyecek olan göz alıcı yazlık elbiselerle dolu dolabı için kederli bir düşünceye daldı. Bu öğleden sonra özellikle özenle hazırlanmış bir şapka ve peçe karışımı giymişti ve *Sophie* etrafına gizlice bakarak, yüzüne hafif bir esintinin yayılmasına izin vermek için peçeyi kaldırdı.

Tam bunu yaparken göz ucuyla bir hareketlilik fark etti. Başını sertçe çevirdi; vücudu onu gözlerinden önce tanımış gibiydi, omurgasında bir farkındalık ürpermesi kollarındaki tüyleri diken diken etti. Üç yıl sonra bile onun üzerinde hâlâ böyle bir etki bırakmasından nefret ediyordu.

Başını geriye doğru eğerek onu içine çekti: o canlı, etkileyici gözler; bir heykeltıraş tarafından oyulmuş gibi görünen elmacık kemikleri. Her şeyin en iyisini giymiş, kusursuzca dikilmiş, botları pırıl pırıl parlıyordu. Ona bakarken bastonuna hafifçe yaslanmıştı.

"Leydi Fitzwilliam."

"Lord Weston."

Dudaklarında unvanının sesini duyunca ağzının kenarları hafifçe aşağı doğru bastırdı; tanıştıkları gece ona West demesini söylemişti. Unvanını kullanmak garip hissettirmişti.

"Başsağlığı dilemek istedim." "Evet.

Teşekkür ederim. Notunuzu aldım."

Söz konusu not kendi eliyle yazılmıştı, ondan herhangi bir mektup almayalı yıllar geçmiş olmasına rağmen onu hemen tanıyabilmişti. Bugünkü konuşması kadar resmi ve yapmacıktı; iki kez okuduktan sonra, masasındaki diğer taziye mektuplarını sakladığı çekmeceye dikkatlice yerleştirdi, kendini özellikle hüznü hissettiğinde tekrar ziyaret edebileceği acımasız bir hazine gibi.

Kendisinden belli belirsiz tiksindiğini hissediyordu; eğer dulluğun kendisi üzerinde yaratacağı etki buysa, bu durumu başka hiç kimseye dürüstçe tavsiye edemezdi. Sophie'nin, kocalarının ölümünden sonra şüpheli bir şekilde neşeli görünen birkaç kadın görmüş olması dışında, bunu söylemeye gerek olmadığını düşünebilirdi. Şüphesiz o kadınlar oturma odalarında bir çekmece dolusu korkunç hatıra saklamıyorlardı.

O bu düşüncelerle meşgulken, garip, gergin bir sessizlik çökmüştü. West - ona yüksek sesle ne derse desin, zihninde her zaman West olarak kalacaktı - nasıl devam edeceğinden tam olarak emin değilmiş gibi görünüyordu. Bu başlı başına bir yenilikti; onu daha önce hiç bu kadar rahatsız görmemişti.

Birkaç dakika sonra, "Buraya sizi aramaya gelmedim, yas tutarken mahremiyetinizi ihlal etmek istemezdim," dedi.

Bu sözleri keskin bir çimdik gibi hissetti, ne zaman biri onun sözde kederini ima etse yaptığı gibi. Kederliydi de - Fitz'den hoşlanmıştı ve evliliklerinin üzerinden bir ay geçmeden ne kadar uyumsuz oldukları ortaya çıkmış olsa da, birbirlerine tahammül edebilirlerdi. Ama Fitz'in savaşın bitmesine birkaç gün kala ölmüş olmasına kesinlikle üzülse de -ki bu korkunç bir kayıptı- bir eşin yas tutması gerektiği gibi yas tutmuyordu. Belki West'in kendisi bile böyle yas tutmuyordu - Fitz'le son üç yıldır birbirlerine söyleyecek çok az şeyleri olmasına rağmen, birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlardı ve onun kaybının canını yaktığından emindi.

"Rahatsız etmiyorsun," dedi, kendini onun gözlerine bakmaya zorlayarak, gözlerinde ne görmek istiyorsa onu görmesine izin vererek. "Sadece evden çıkmak istemiştım ama hizmetçim dul otları arasında ata bineceğimi düşününce çok kızdı. Eğer çok eğlendiğim için yargılanmak istemiyorsam, burası gidebileceğim en uygun yerlerden biri gibi görünüyordu."

West, yıpranmış mezar taşlarıyla dolu küçük kilise avlusuna şöyle bir göz attı; önlerindeki mezar taşı taze mermerdendi. Başka ziyaretçi yoktu, sadece mezar taşları ve birkaç inatçı yaban çiçeğiyle beneklenmiş çimenlerden oluşan bir koleksiyon vardı. "Sanırım bir mezarlık uygun bir şekilde kasvetli olarak değerlendirilir," dedi. "Ne de olsa eteklerinizi kaldırıp mezarlardan birinin üzerinde dans etmeniz pek mümkün değil."

"Mezarlıkların çoğunun bunu birden fazla kez gördüğüne bahse girerim," diye cevap verdi ve ağzının köşesinde hafif bir seğirme oldu, o sert dış görünüşün altından kaymak ve ondan bir gülümseme ipucunu şaşırtmak için doğru sinsi imayı yapma becerisine sahip olduğu geçmiş konuşmaları hatırlatan bir hayalet.

"Ama senden değil?" Soru sessizdi ve her zaman her şeyden son derece emin görünen bu adam için alışılmadık bir belirsizlik izi vardı. Sorunun ardında, dile getirilmemiş diğer tüm soruları duydu:

Onunla mutlu muydunuz?

Ölümünden pişmanlık

duyuyor musun?

Ve sonra, en sessiz olanı:

Evliliğinden pişman mısın?

Ve bunların hiçbirine cevap veremedi - en azından dürüstçe. Tüm gerçeikle değil. Hiçbir anlamı yokken, şimdi bile.

Onun yerine basitçe "Hayır. Ben değilim." dedi.

West dönüp önlerindeki sade mezar taşına baktı, gözleri yeni oyulmuş sözcüklerin üzerinde gezindi: *Fitzwilliam Charles Bridewell, 2 Şubat 1787-10 Nisan 1814. Sevgili oğlum, kardeşim ve kocam.*

İki açıdan kesinlikle doğrudu ve üçüncü açıdan da yeterince doğrudu. Dul kadının otları arasında duran Sophie'ye öyle gelmese de, tam olarak yaşamadığı bir keder gösterisi yapıyormuş gibi hissediyordu.

Aralarına bir sessizlik çöktü ve Sophie, bir zamanlar sahip oldukları rahatlık için küçük bir kayıp acısı hissetti; hevesli ve hızlı bir şekilde ağzından dökülmek için acele ederken birbirlerinin üzerine yuvarlanan kelimeler. O zamanlar çok gençti; temkinli olmayı, söylediklerine dikkat etmeyi öğrenmemişti ya da daha doğrusu *öğrenmişti* ama ona karşı değil. Ve bu dersi genç yaşta -çok genç yaşta- öğrenmiş olan adam da ona karşı gardını düşürmüştü ve bu da ona kendini güçlü, yenilmez, sanki yeryüzünde başaramayacağı hiçbir şey yokmuş gibi hissettirmişti.

Ama şimdi, aralarında çok fazla geçmiş vardı -önemsiz olmayan bir kısmı, şu anda adını mermere kazıdıkları adama odaklanmıştı.

West sessizliği bozarak, "Biz çocukken bana bir parmağının eksik olduğunu çünkü bir koyunun onu ısırıldığını söylemişti," dedi.

Bu o kadar beklenmedik bir şeydi ki Sophie'nin gülmesine neden oldu. "Ciddi olamazsın."

"Öyleyim. Yalan söylediğini biliyordum ama kendim kontrol edebilmek için haftalarca onu ayakkabısız yakalamaya çalıştım." Sophie ona gizlice bir göz attı ve bakışlarının hâlâ mezar taşına dikili olduğunu gördü; yüzünün açıları başının üzerinde görüldüğünden daha da mükemmel bir şekilde yontulmuştu ve bir iç çekişi bastırdı. Erkeklerin böyle görünmesine *izin* verilmemeli, diye düşündü.

"Ve?"

"Ve sonunda onu gafıl avladım ve ayakkabısını çekip ayak parmaklarını kendim sayana kadar üzerine oturdum."

Sophie, yanında duran adamın böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyordu. -Hiç bu kadar genç ve yaramaz olmamıştım.

"Ve sonra," diye ekledi, "babam beni bunu yaparken yakaladı -itz, Eton'dan tatil için Brook Vale Park'ı ziyaret ediyordu- ve beni dövdü. Görünüşe göre pek de düklere layık bir davranış değildi."

Bunu gayet sakın bir tonda söylemişti ama Sophie neredeyse bir darbe almış gibi irkilmişti. West'in babası, West'in bu kadar kaygısız bir versiyonunu hayal etmekte bu kadar zorlanmasının sebebiydi. Çok genç. Dovington Dükü, ilk çocuğunun ve varisinin kaygısız bir çocuk olması için elinden geleni yapmıştı.

Çocuk mümkün olduğunca az zaman geçirmiş, sonra da hayatının tüm ayrıntılarını satranç taşları gibi düzenlemeye çalışmıştı.

Ne de olsa Sophie bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Tüm bunları söylemek için söylüyorum," dedi West, şimdi doğrudan ona dönerek ve bakışlarının yoğunluğu karşısında nefesi boğazında düğümlendi, "çok uzun bir süre boyunca iyi bir arkadaşımды ve öldüğü için söyleyebileceğimden daha fazla üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi usulca ve -görünüşe göre yalnızlık ona uymuyordu ve kafasını karıştırmıştı ya da en azından bir sonraki yaptığı tamamen açıklanamaz şey için düşünmeye istekli olduğu tek açıklama buydu-

Uzandı ve onun elini tuttu.

Ve çok ama çok hareketsiz kaldı. Bakışları, daha büyük olan elinin içinde yuttuğu kızın eline kaydı.

Ve sonra bakışları tekrar onunkilere döndü. Ve yakaladı. Ve tuttu.

Ve Sophie birden, son üç yılını neden balo salonunda ona göz ucuyla bile bakmadan geçirdiğini hatırladı; çünkü bir kez göz göze geldiğinde, bundan sonra olacaklar kaçınılmazdı.

Bir kadının saçını taramasını izlemek West'in hiçbir zaman özel bir fantezisi olmamıştı ama Sophie'yi gecenin geri kalanında tuvalet masasında izleyebileceğini düşündü. Oldukça mutlu bir şekilde.

Uzun altın dalgaları arasında gümüş bir saç fırçası gezdiriyor, kombinezonunun üzerine giydiği lüks bir sabahlığa sarınıyordu. Onu siyah elbisesiyle görmekten nefret ediyordu - ona hatırlattığı kayıptan nefret ediyordu; bir yıl daha siyah giyeceğini bilmekten nefret ediyordu.

Yeleğinin düğmelerini ilikledi, gözleri hâlâ, bir saat önce kendi parmaklarıyla karıştırdığı saçlarında fırçayı düzenli bir şekilde gezdiren ince elin üzerindeydi. Ceketine uzanarak bir nefes aldı -belirsizlik ona doğal gelmiyordu ama evlenmek istediği bir kadına, o hâlâ kocasının yasını tutarken ona nasıl kur yapabileceğini sormak zorunda kalmamıştı.

Basit bir "Nasıl devam etmek istersiniz?" sorusunda karar kıldı.

Sophie'nin eli yavaşladı ve fırçasını dikkatle tuvalet masasının üzerine bıraktı. Sorgulayıcı bir bakışla ona döndü. "Çok ihtiyatlı bir şekilde, tabii ki."

"Evet," dedi yavaşça. "Ama daha fazlasını kastetmiştim - kimseye söyleyecek miyiz? Yoksa yasın bitmesini bekleyip onlara sürpriz mi yapacağız?"

Kaşlarını çattı. "Pazar akşamı yemekte aileme itiraf etmek isteyeceğim türden bir şey değil."

Kaşlarını çatma sırası West'teydi. "Memnun olacaklarını düşünmüştüm."

Sophie'nin kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Daha birkaç ay önce dul kalan kızlarının, bir düklüğün bekâr varisiyle bir çift oluşturduğunu mu?"

West'in kaşları çatıldı, şaka yapıp yapmadığından emin olamadı. "Hayır," dedi dikkatle. "Kızlarının bir düklüğün bekâr varisi tarafından *kur* yapıldığını -hatırladığım kadıyla bir zamanlar oldukça hoşlandığı bir adam-." Sesini gerginlikten uzak tutmaya çalıştı -genelde pek zorlanmadığı bir şeydi bu- ama bunu tam olarak başaramadı.

Sophie tek ve keskin bir nefes aldı ve her nasılsa bundan sonra olaklardan hoşlanmayacağını biliyordu.

"Kur yapmak," diye tekrarladı. "West, sen bana *kur* yapamazsın. Bunu yapamayız." Ellerini salladı, ne diyeceğini bilemez bir haldeydi; West'in onunla tanıştığı ilk geceden beri, henüz yirmi yaşındayken, her zaman şaşırtıcı derecede soğukkanlı görünen bir kadından beklenmeyecek bir şeydi bu.

"Artık dul bir kadınsın," dedi sakın bir sesle ve karanlık bir yanı, kadının "dul" sözcüğünü duyunca hafifçe irkilmesinden küçük bir zevk aldı. Belki de bu, daha mezarında bile soğumamışken, bir zamanlar arkadaşı olan bir adamın dul karısını yatağa atmanın hiçbir anlamı olmadığını -ya da en azından yeterince olmadığını- düşünen yanıyla aynıydı. Bunu, her sabah aynaya baktığında hesaba katması gereken şeyler listesine -şimdi birkaç yıl öncesine göre oldukça uzundu- ekleyebilirdi. "Yas dönemin sona erdiğinde, aramızda hiçbir şey kalmayacak - tabii..." Devam edemeyerek arkasını döndü. Tabii bu onun için hiçbir şey ifade etmiyorsa - oysa onun için her şey ifade ediyordu, tıpkı onunla ilgili her şeyin her zaman ettiği gibi. Sorun hep buydu; başkaları söz konusu olduğunda duygularını çok dikkatli bir şekilde kontrol eden adam, garip bir şekilde yalnızken bunu yapamıyor gibiydi.

"Bu geçmişimizle ilgili hiçbir şeyi değiştirmez," dedi. "O zamanlar evlenemememizin nedenleri hakkında hiçbir şeyi değiştirmiyor. Tabii baban son zamanlarda kalbinde ve... yani tüm hayat felsefesinde dokunaklı bir değişiklik yapmadıysa?"

Sözleri acıydı - onu suçlayabileceğinden değil.

"Sana daha önce de söyledim ve bu hâlâ doğru, babamın bu evliliği onaylayıp onaylamaması benim için önemli değil." Her kelimeyi çok dikkatli bir şekilde söyledi, yavaş bir niyetle ona doğru adım attı.

Boynunda bir kızarıklık belirirken bile ayağa kalktı; bu kızgınlığının arttığının kesin bir işaretiydi. "Belki *sizin* için önemli değil ama *benim* için çok önemli."

"Sorun nedir?" diye sordu hayal kırıklığıyla. "Kız kardeşlerinin hepsi evli, artık onların umutlarını yok edemez. Evlenmememiz için hiçbir neden yok."

Sophie bakışlarını ondan kaçırdı, yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Ona doğrudan cevap vermek yerine, "Bütün bunları çoktan aştığımı sanıyordum, mantıklı olabileceğimizi sanıyordum! Belli ki devam eden bir..." Biraz duraksadı, aynı odaya adım attıkları anda aralarındaki havanın nasıl da canlandığını anlatmanın hassas bir yolunu arıyordu. Onu en yakındaki duvara yaslamak istemeden önce parfümünden bir ipucu yakalayabilmesi, genellikle davranışlarını yöneten tüm centilmenlik dürtülerinin anında unutulması.

Acı bir şekilde eğlenerek bekledi.

"... aramızda bir çekim var," dedi bir süre sonra çenesini kaldırarak, "ve bu konuda yetişkin olabileceğimizi düşündüm -sağduyulu bir çift-"

Öne doğru eğildi. "Ben bir iş yapmak istemiyorum, hiçbir zaman da istemedim. *Seninle hava.*"

Gözlerini adamın gözlerinden ayırmadan baktı. "Senin için yapabileceğim tek şey bu, çünkü biz asla evlenmeyeceğiz." Kelimeleri, yanaklarına renk gelmiş bir eldiven gibi fırlattı.

Bir adım geri çekildi. Çok dikkatli bir şekilde döndü ve çok değil birkaç dakika önce düğümlediği kravatını yatak direğinden aldı; kravat, boğazındaki skandal yaratan birkaç santimlik teni masum kadınsı gözlerden koruma rolünden çok daha ilginç bir şekilde kullanılıyordu. 1'inde tuttu. Sonra yavaşça ona döndü ve şöyle dedi: "O halde, sanırım

konusacak bir şey kalmadı." Ona nezaketin izin verdiği en kısa selamını verdi. "Leydi Fitzwilliam."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Lord Weston."

Sonra dönüp yatak odasından çıktı ve arka merdivenlerden inerek mutfığa gitti; orada *tonun* meraklı gözleri tarafından görülmeden çıkışını yapabiliirdi.

Ancak Sophie'nin evinin arkasındaki sokağa çıktıktan sonra kendine tek ve yumuşak bir küfür etme izni verdi. Avucunu önündeki tuğla duvara bir kez vurdu, alnının ön koluna yaslanmasına izin verdi, gözleri Sophie ile az önce sarf ettikleri sözlerin anısına kapandı.

Sonra gözlerini açtı, doğruldu, şapkasını başına yerleştirdi ve bir taksi çağırmak için yavaş, ölçülü adımlarla caddeye yöneldi; Weston Markisi bir kez daha, Sophie'nin şirketinde olduğu adam olarak dikkatle saklanmıştı.

On İkinci Bölüm

"*Bunun* bacağınıza rahatsız *etmediğinden emin misiniz?*" Sophie ikinci kez sordu.

West başını salladı. "Diğer her şeyden daha fazla değil."

Sophie dudaklarını birbirine bastırarak, aslında söylemek istediği her neyse onu açıkça ısırdı. Bunun yerine, "Bu benim soruma *tam olarak* cevap vermiyor," demekle yetindi.

Sözlerini tartarak ona yan gözle baktı. Hayatının ilk otuz bir yılındaki hiçbir şey, bir parça zayıflığını bile itiraf etmesini kolaylaştırmamıştı ama bu Sophie'ydi. Ona içini rahatça dökmüştü... bir kez. Ve geçen hafta ona o günlerde özlediği her şeyi hatırlatmaktan başka bir şey yapmamıştı. "Eğer çok uzun süre binersek, daha sonra ağrıyacaktır," diye kabul etti. "Ama kısa bir mesafe için buna katlanabilirim - Hawthorne'la haftalık eskrim seanslarımdan daha kötü olmadığı kesin."

Adam onun kendisiyle daha fazla tartışmasını, en azından hiçbir doktorun tavsiye etmeyeceğini gayet iyi bildiği eskime karşı çıkmasını bekliyordu ama kadın sadece başını salladı ve "Pekâlâ," dedi. Adamın şaşkın bakışlarını yakaladıktan sonra ekledi: "Eğer asil süvariliği yüksek bir sanata dönüştüren bir adamla tartışarak vaktimi harcayacağımı düşünüyorsanız, aklınızı tamamen kaçırmış olmalısınız."

"*Asil dava mı?*"

Sophie başını salladı, bakışlarını çevrelerine dikti -saat on beşte Rotten Row'daydılar, yani burası kesinlikle aristokratlarla doluydu. İnsanın aklına bir gemideki fareler geliyordu. "Bir gün muazzam bir servete ve sorumluluğa sahip olacağınızı bilerek yetiştirildiniz ve bu yüzden bir noktada, doğduğunuz gün size miras kalan ayrıcalığın bir tür kefaretinin ödemenin en iyi yolunun kendinizi hafif bir şehit yapmak olduğuna karar vermiş görünüyorsunuz."

Sophie, onun öfkeyle homurdanmasını duymazdan geldi ve o sırada küçük köpeklerinden birini gezdirmekte olan ve bu coşku gösterisi karşısında Sophie'ye biraz şüpheli bir bakış atan Leydi Wheezle'a neşeli bir el salladı. Bu bakış, West'i yanında görünce çabucak ilgiyle karışık bir sevince dönüştü; yanlarından geçerken onu selamlamak için başını daha ölçülü bir şekilde salladı.

"Sence diğer köpeklerle ne yapıyor?" diye sordu Sophie'ye alçak sesle. "Her seferinde sadece bir tanesini gezdiriyor ama yarım düzine köpeği olmalı."

"Nasıl anlayabilirsin ki? Hepsi aynı görünüyor, peruklu patates gibi."

West eğlenen bir homurtuyu bastıramadı ve Sophie ona yan gözle baktı, kendi yüzünde de bir gülümseme belirdi.

"Farklı renkteler," diye bilgilendirdi onu. "Siyah olanı var, taba rengi olanı var, beyaz olanı var ve bir tür oP-beyaz olanı var."

"Leydi Wheezle'a köpeklerini bu kadar detaylı tarif edebilecek kadar ilgi gösterdiğinizizi fark etmemiştim. O bir dul, biliyorsunuz. Eğer yeni bir eş arıyorsanız, oyunumuz sona erdiğinde onu bulursunuz."

West ona dehşetle baktı. "En az yetmiş yaşında olmalı."

Sophie sustu. "Bu sadece deneyimli olduğu anlamına geliyor. Yetmiş yaşına geldiğimde, kafama koyarsam genç ve gösterişli bir asilzadenin dikkatini çekebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor."

"Hiç şüphem yok," dedi tüm samimiyetiyle, ama bu tehlikeli bir şekilde hava atmak gibi geliyordu, ona karşı yapabileceğine güvenmediği bir şeydi - sadece onun yanında olmak bile şimdiye kadar öptüğü diğer tüm kadınlarla ilgili tüm düşünceleri aklından uzaklaştırmaya yeterken değil. Eğer *gerçekten* nişanlı olsalardı, bu çok hoş bir çift olma hali olurdu.

"Violet ve Audley," dedi Sophie alt sesle, West'in sözünü keserek Düşünceler. Yukarı baktı; ağabeyi ve yengesi at sırtında onlara doğru yaklaşıyordu. Özellikle Violet onları gördüğünde düpedüz sevinmiş görünüyordu.

"West! Sophie!" diye
seslendi. "Violet," dedi
West. "James."

"Sadece gezintiye çıkmıştık," dedi Sophie, atını West'inkine yaklaştırmaya çalışırken ısıltı gülümseyerek. West bir elini uzatıp onu atının yularından yakaladı.

Dürtme girişimleri onu yan eyerinden tamamen çıkarmakla tehdit ettiğinde dirseğiyle onu sabitledi.

"Evet," dedi James yavaşça, Sophie'ye biraz şaşkınlıkla bakarak. "Bunu görebiliyoruz."

"Bunun için güzel bir gün," diye ekledi West anlamsızca.

Şimdi Violet da onlara tuhaf tuhaf bakıyordu ama West ve Sophie'nin yerlerini hayatlarında hiç ilginç bir sohbet yapmamış iki insanın almış gibi görünmesini görmezden gelmeye kararlı görünüyordu. "Birkaç dakika önce babanla karşılaştık, West," dedi ona. "Biraz sinirliydi. Sanırım..." "Nişanlandığının bir *notla* bildirilmesinden pek memnun olduğunu sanmıyorum" diye ekledi. Onaylamama ve eğlenme arasında kalmış gibiydi.

"Hayır," diye kabul etti. "Öyle olduğunu sanmıyorum. Ama yıllar boyunca takdir etmediğim kaç şey yaptığını saymaya kalksam, gece yarısı hâlâ burada dikiliyor olurduk, bu yüzden hayal kırıklığını yönetmeyi öğreneceğini umuyorum."

Şimdi James, Violet ve Sophie ona tuhaf tuhaf bakıyorlardı. "West, kendini iyi hissediyor musun?" James sordu, gerçek endişesi her halinden belliydi.

Ses.

Sophie gülümseyerek, "*Canım*," dedi, "ona kendin haber vereceksin sanıyordum."

"Ve ben de öyle yaptım, benim..." Sustu; diline doğal bir şekilde dolanan bu kelimeyi ona bir daha asla söyleyemezdi. O onun aşkı değildi, artık *hiçbir şeyi* değildi. En azından gerçekte değildi. Babası bunu yedi yıl önce anlamıştı. "Patates," diye zayıfça bitirdi, Leydi Wheezle'ın kök sebzeye benzeyen köpekleri hâlâ aklındaydı.

James'in kaşları saç çizgisine yaklaşıyordu. "Patatesin," diye tekrarladı, sanki bir doktor çağırmaktan yaklaşık on beş saniye uzaktaymış gibi bir sesle.

"Nasıl olduğunu bilirsin," dedi Sophie çabucak, gülümsemesinin bir an bile kaybolmasına izin vermeden, ama şimdi ağzının kenarlarında hafif histerik bir seğirme olduğu belliydi. "İnsan uzun zamandır kayıp olan aşkına yeniden kavuştuğunda, her şey yeniden taze ve yeni gibi gelir, takma isimler... bir anda cisimleşir."

"Sebzeleri içeren takma adlar mı?" James sordu.

"James, sana son zamanlarda *birkaç* kez patlıcandan söz ettiğimi hatırlatmama gerek var mı?" Violet masumca ekledi. "Sebzeler gerçekten de romantizmin doruk noktasıdır."

West ve Sophie gözlerini kırıştırdı. West, kardeşinin gerçekten de kızardığını teyit etmek için eyerinde hafifçe öne doğru eğildi.

"Bunun için uygun bir zaman olduğunu sanmıyorum Violet," dedi James - West onun bu kadar sıkılmış bir çeneyle konuşabilmesinden hafifçe etkilenmişti.

"Her halükârda," dedi Sophie, konuşmanın aldığı bu son derece rahatsız edici yönü merhametle keserek, "benim... patatesim ve ben çok mutluyuz. Dük'ün sevincimizi paylaşmadığını duyduğuma *çok* üzıldüm. Belki de gidip bunu doğrudan onunla konuşmalıyız?" West'in elini o kadar sıkı tutuyordu ki, West her an elindeki hissi kaybedebileceğini düşündü.

Violet ve James bu öneri karşısında hafifçe şaşırılmış görünüyorlardı -kendi gruplarından birinin Dovington Dükü'yle kendi isteğiyle konuşma niyetini açıklaması pek sık rastlanan bir durum değildi- ama West onlara tamamen sahte bir nişanı babasının yüzüne vurmaya çalıştıklarını açıklayamadı. Bunun yerine, "Belki," demekle yetindi ve Sophie'nin elini öpmek için dudaklarına götürdü; bunun bir hata olduğu hemen anlaşılıyordu. Sophie'nin teninin kokusu ona o kadar tanıdık gelmişti ki, bir anda dudaklarının dudaklarına değmesi, teninin tadı, saçlarının ellerindeki ipeksi ağırlığı gibi anılarla dolup taşmıştı.

Sanki yanmış gibi elini bıraktı.

Sophie ona bakmadan parlak bir sesle, "Pekâlâ, biz gidiyoruz! Sizi görmek ne güzel!"

West atını tırısı kaldırdı, Sophie'yle birlikte uzaklaşırken arkasına dönmeye cesaret edemedi. Ancak tahmin etmesi gerekse, James ve Violet'ın onların geri çekilişini büyük bir şaşkınlıkla izlediklerine bahse girerdi.

"İyi gitti," dedi Sophie, sesinde alaycı bir ifade vardı.

"Bu bir provaydı," dedi biraz sertçe, gözleri hâlâ önündeki yolda. "Bir dahaki sefere, babamı gördüğümüzde daha iyisini yaparız."

"Öyle mi?" diye kuşkuyla sordu. "Beni bir kök sebzeyle kıyasladın!"

"Beni zor durumda bıraktılar."

"Değildin! Eğer aşırıya kaçmadan akli başında bir sevgi sözcüğü bile bulamıyorsanız, o zaman bu planın başarısızlığa mahkum olabileceğini düşünüyorum."

"Hatırlatabilir miyim?" dedi, dizginleri amaçladığından daha güçlü bir şekilde sallayarak atının titreyerek durmasına neden oldu, "bu *senin* fikrindi?"

"*Sen* de bunu kabul ettin!" diye tıslayarak atını dizginledi. "Eğer bu rolü inandırıcı bir şekilde oynayamayacağını düşünüyorsan, başka bir seçenek bulmak yerine bu oyuna zaman ve enerji harcamama izin vermek yerine bunu bana en başından söylemeliydin."

"Sanki çok keyifli vakit geçiriyormuşum gibi." Her an daha da sinirleniyordu ve öfkesine hâkim olmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Bu normalde çok zorlandığı bir iş değildi - bu her zaman kendisiyle gurur duyduğu bir şeydi. Ama kızın onu sinirlendirmek için başka hiç kimsenin başaramadığı tuhaf bir yolu vardı.

"Kimse seni bunu yapmaya zorlamadı, biliyorsun."

"Belki de sana hayır demekle tuhaf bir zorluk çektiğimi fark etmişsindir," diye karşılık verdi.

"O halde, dört yıl önce beni reddetmekte hiç zorlanmamış olman tuhaf."

Kadının yüzündeki ifadeden bunu söylemek istemediğini, o anın sıcaklığıyla ağzından kaçırdığını anlayabiliyordu. Yapılması gereken centilmence şey

bunu görmezden gelmek, bu konuşmayı daha sağlam bir zemine oturtmaya çalışmak olurdu.

Onun yerine, söylediği şey şuydu:

"Tuhaf, çünkü ben biraz farklı hatırlıyor gibiyim. Sana neredeyse benimle evlenmeni teklif edecektim ve sen de bana bunun asla gerçekleşmeyeceğini anlatma hevesini zar zor kontrol edebiliyordun."

"Daha iki gün önce sana açıkladığım için şimdi daha iyi anladığını düşündüğüm nedenler," dedi dişlerini sıkarak. Topuğunu atının yan tarafına saplamış olmalıydı ki at hafifçe şaha kalktı - Sophie atı kendi başına dengede tutabilirdi, ama bunu yapmaya fırsat bulamadan adamın kolu dışarı fırladı ve dizginleri kavrayarak atı tekrar kontrol altına aldı. Elinin altında, bir

Sophie'nin elleri hâlâ dizginleri kavıyordu; eldivenin içinden Sophie'nin teninin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Ona baktı ve yavaş, titreyen bir nefes verdi.

Ve tam da bu anda babasının kendisini selamlayan sesini duydu; bu ses West'in hayatı boyunca hiç olmadığı kadar hoşuna gitmişti.

"Batı."

Bakışlarını Sophie'nin yüzünden ayırıp babasının at sırtında yaklaştığını gördü. Babası atları severdi ve çok güzel binerdi, oturuşu otuz yıl önceki kadar kusursuzdu. West, Dük yaklaşırken Sophie'nin elini tutuşunu gevşetti ama bırakmadı.

"Baba." Başını düke doğru eğdi. "Sanırım Leydi Fitzwilliam'ı hatırlıyorsunuz?"

Sophie ise Dük'e sakın bir gülümsemeyle baktı. Orman yeşili bir binicilik kıyafeti giymişti ve başının arkasında özenle örülmüş bir düğümle taranmış pırıl pırıl altın rengi saçlarının üzerine uyumlu bir şapka yerleştirilmişti. Omurgası dikti ve dizginleri tutuşunu gevşetmişti, böylece dizginler ellerinde rahatça duruyordu - doğal bir binici olmayabilirdi, ama bir vikontun kızı olarak binicilik eğitimi almıştı ve iyi bir oturuşu vardı. Her haliyle geleceğin düşesine benziyordu ve West bunun babası için zerre kadar önemli olmayacağını biliyordu. Bu düşünce, içinden tehlikeli bir öfke akımı geçirmesine yetmişti; yedi yıldır bu öfkeye karşı savaşıyordu ve yıllar önce olanlarla ilgili tüm gerçeği bildiği için onu bastırmakla her geçen gün daha az ilgileniyordu.

"Gerçekten de öyle." Dük, West'ten Sophie'ye ve tekrar Sophie'ye baktı. "Senden bir not almak ilgimi çekti, West."

"Evet." Sophie'nin elini tutuşu hafifçe sıkılaşırsa da West'in ses tonu umursamazdı. "Son gelişmeleri bilmek istersiniz diye düşündüm. Geçen haftaki konuşmamızdan o kadar etkilendim ki, tavsiyelerinizi hemen dikkate almanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Anlıyorum." Babasının çenesindeki bir kas kıpırdıyordu; West onun eğlenmeye tehlikeli bir şekilde yaklaştığını fark etti ve bu yüzden devam etti.

"Evet. Beni *gerçekten* tehdit etmek istemediğinden eminim, ama söylediklerini düşünmeye başladım ve bir anda Rosemere'in bir metrese ve nihayetinde küçük ayakların pıtırıtısına çok ihtiyacı olduğunu fark ettim." "Pıtır pıtır" sözcüklerini düzgün bir yüz ifadesiyle söylemeyi başarmıştı ama bu çok yakın bir şeydi. Sophie'ye bakmaya cesaret edemedi ama göz ucuyla bu sözler üzerine Sophie'nin duruşunda hafif bir kıpırdanma olduğunu fark etti.

"Ve siz de bu konuyla ilgilenmek için hiç vakit kaybetmediniz."

"Kesinlikle." West babasına ince bir gülümseme gönderdi ama dükkana karşılık vermedi. "Doğal olarak çok heyecanlıyız," diye söze karışan Sophie, Dük'e öyle hastalıklı bir tatlılıkla gülümsedi ki West, etrafında vızıldayan arıları görmediğine şaşırdı. "Kız kardeşim de yeni nişanlandı -Blackford Kontu, belki duymuşsunuzdur- ve *çifte düğün* yapmayı düşünüyoruz." Bu son sözler o kadar coşkuyla söylenmişti ki, West yarı yarıya onun gözlerinden yaşlar süzülüğünü görmeyi bekledi.

konuştı. "Bu çok hoş olmaz mıydı, Majesteleri?"

Babası sanki az önce çivi yutmuş gibi görünüyordu. "Bu... bir olay olurdu," demeyi başardı.

"Etkinlik," diye düzeltti Sophie. "Sanırım tüm sezonun! Demek istediğim -Ton'un en gözde bekârlarından ikisi, onları panayırıdaki en şişman danalar gibi gören çöpçatan anneleri uzun süre umutsuzluğa sürükledikten sonra nihayet evliliğe karar verdiler ve ikisi de sıradan bir *vikontun* kızlarıyla aşk evliliği yaptılar."

Dük'e mide bulandırıcı bir gülümseme daha attı ve West onun -şüphesiz o anda çok eğleniyor olsa da- aynı zamanda çok ama çok kızgın olduğunu fark etti. Bu fark ediş rahatlatıcıydı; onun kızgın olmasını istiyordu. Kızgın olmayı *hak* ediyordu. Ve belki de, eğer kızgınsa...

O zaman yıllar önce olanlardan dolayı hâlâ onun kadar acı çekiyordu. öyleydi.

Ona tüm geçmişi eşit tonlarda anlatmış, sesine duyguların sızmasına izin vermemişti, sanki tiyatrodaki izlediği bir gösteriymiş gibi, ilgili kişiler sadece sahnedeki oyuncularmış gibi. Ama şimdi sesini kaplayan bu ince, sürekli öfke tonu, onun etkilenmemiş olmadığını kanıtlıyordu.

Aralarında kıvılcımlar gibi çakan bariz çekimin ötesinde, belki de hâlâ onu önemsiyordu.

Bu düşünce karşısında içinde hızla yükselen umut dalgasını bastıramadı.

Dük, "Gerçekten ilham verici bir hikâye, Leydi Fitzwilliam," dedi. "Fransa'daki devrimcilerin bu köylü zaferi öyküsünü alkışlayacaklarına şüphe yok."

West, Sophie'ye yan gözle baktı ve Sophie'nin gülümsemesi hafifçe kırıldı, çünkü -Gülmemeye çalıştığından neredeyse emindi.

"Oldukça," dedi kibarca. "Geleceğinizde giyotin yok, Majesteleri! Ne büyük bir rahatlama!" Tıngırdayan küçük bir kahkaha attı. Ve sonra West, otuz bir yıllık yaşamı boyunca gördüğü en şaşırtıcı şeylerden birine tanık oldu:

Babasının dudakları kıpırdadı. Sanki *eğleniyormuş* gibi.

Doğal olarak, onları çabucak kontrol altına aldı. Ama Sophie'nin işi henüz bitmemişti. "Eminim ailem Alexandra ve benim için bir nişan balosu düzenlemek isteyecektir, sen de katılmalısın. Eminim babam sizi gördüğüne çok *sevinecektir*."

"Elbette." Dük şimdi Sophie'yi, rakibinin bıçaklarla silahlandığını düşünerek savaşa girmiş ama topla karşılaşmış bir adam gibi düşünceli bir şekilde izliyordu. "Her gün nefesimi tutarak görev yerimi bekleyeceğim." Bakışları West'e kaydı. "West. Pazar akşamı her zamanki gibi kulübümde akşam yemeği için bana katılacak mısınız?"

West başını eğdi. "Bunu kaçırmayı hayal bile edemezdim, baba."

"Gerçekten de öyle. Ne de olsa son zamanlarda çok itaatkâr oldunuz." Dük dizginlerini elinde topladı ve onlara başıyla selam verdi. "İyi günler."

Sonra atını tırısı kaldırdı ve gitti.

Sophie düşünceli bir ifadeyle, "Biliyor musun," dedi, "bu gerçekten çok hoşuma gitti."

On Üçüncü Bölüm

West kardeşine düşküncü ama James ve Violet'la Hyde Park'ta karşılaştığı gece James'i *iskambil* ve konyak içmeye davet ettiğini hatırladığında, içinde bir önsezi olduğunu inkâr edemezdi. James geldiğinde West ve Hawthorne ellerinde konyaklarla kütüphaneye yerleşmişlerdi bile; James, Briar'ın anonsuyla ortaya çıktı ve West'in uşağıyla içki içtiğini görünce gözlerini bile kırpmadı.

"Biliyor musun, sanırım Briar'ın sonunda saçlarına ak düşmüş olabilir," dedi James, kapı uşağın arkasından kapanır kapanmaz, yatan Hawthorne'a kınayan bir bakış fırlattı (Hawthorne'un görmezden geldiği bir bakış).

"O benden daha yaşlı," dedi West sabırla, bu noktada arkadaşlarının uşağının yaşı konusunda sık sık tekrarladıkları şakalara alışmıştı.

"Zar zor." James davet edilmeden büfeye doğru ilerledi. Omzunun üzerinden Hawthorne'a bir bakış fırlattı. "Seni onaylamıyor mu?"

Hawthorne tembelce omuz silkti ve brendisinden bir yudum aldı. "Muhtemelen. Çoğu şeyi onaylamıyor gibi görünüyor." Yüzüne hızlı, özel bir gülümseme yayıldı.

James bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmaktan kaçınarak West'in yanına oturdu ve yarısı dolu bardağını *iskambil* masasına koydu. James, Kent'teki düklük arazisinde büyümüş, ahır ustasının oğlu Hawthorne'un gençliğinin geçtiği köye dönmeyi neden bu kadar çok istediğini ve çocukluk arkadaşının uşağı olma fırsatını neden kaçırmadığını çok iyi biliyordu.

Uşağının ve uşağının tam olarak nasıl eğlendikleri ya da eğlenmedikleri konusunda kendi şüpheleri olan West, kardeşine bakmamaya özen gösterdi. Ev işleri yolunda gittiği sürece şikâyet etmesi için pek bir neden yoktu.

"Eğlenceden bahsetmen ilginç, Hawthorne," dedi James, brendisinden yavaşça bir yudum alarak ve West'in ona dağıttığı kartları görmezden gelerek. "Violet ve ben bu öğleden sonra Rotten Row'da West ve nişanlısına rastladığımızda kendi *eğlencemizi yaşayacak* kadar şanslıydık."

West boğazını temizledi. "Evet. Şey. Sizi gördüğümüze çok sevindik."

Bunun üzerine hem James'in hem de Hawthorne'un kaşları kalktı.

"Gezinti için güzel bir gündü," diye yanıtladı

West. Kaşlar daha da yukarı kalktı.

"Sanırım biraz güneş çarpmış olabilirim?" diye önerdi güçsüzce.

James neşeyle, "Bunu açıklamak için uzun bir yol var," diye kabul etti.

Hawthorne hafiften sinirlenmeye başlamıştı. "Öğleden sonramı lord hazretlerinin binici çizmelerini cilalamakla geçirirken neyi kaçırdım ben?"

"Binici çizmelerimi *giyiyordum*," dedi West sınırcasına. "Ve bu akşamki ceketimin ütülenmemiş olduğunu fark etmediğimi sanmayın."

"Korkunç," diye onayladı Hawthorne, işverenin aynı zamanda en iyi arkadaşlarından biri olduğunu bilmenin rahatlığıyla koltuğuna yaslandı. West'in babası bu anlaşmayı başından beri onaylamamıştı ve böyle anlarda West neredeyse babasının haklı olduğunu düşünebilirdi.

Neredeyse.

James, Hawthorne'a, "West ve Leydi Fitzwilliam parkta gezintiye çıktılar ve bir çiftin nasıl davranması gerektiğini düşündükleri bir pandomimde rol alan bir çift çocuk gibi ikna edici bir performans sergilediler," diye bilgi verdi.

Hawthorne koyu kahverengi bakışlarını West'in üzerine dikti. "Büyüleyici." Kelimeyi inanılmaz sayıda heceye bölerek uzattı.

"Öyle değil mi?" diye onayladı James. "Violet ve ben bunu tartışıyorduk ve Violet tüm bu alışverişte bir şeylerin kesinlikle tuhaf görüldüğünü gözlemlemekten kendini alamadı."

"Yani beni sorgulamanızı mı emretti?" West sordu.

"Bu kadar çok kelimeyle değil." James içkisinden bir yudum aldı ve sandalyesine daha rahat bir şekilde yerleşti. "Sadece sevgili kardeşimin davetinden yararlanıp yararlanamayacağımı ve belki de... ince bir soruşturma yürütüp yürütemeyeceğimi sordu."

West karanlık bir sesle, "Eğer ince bir soruşturmadan anladığın buysa, özel soruşturma ajanı olarak parlak bir geleceğin olduğunu sanmıyorum," dedi.

James'in gülümsemesi tatmin ediciydi. "İşte bu yüzden sana neler olup bittiğini sormak istedim."

Hawthorne kadehini kaldırarak, "*Benim* de sormak istediğim bir soru," dedi. Melek masumiyetinde bir ifade takındı. "Ama doğal olarak, Lord Hazretleri'nin kişisel eşlerini sorgulamaya asla cüret etmem."

"Öyle mi?" West sordu. "Bu takdire şayan prensip değişikliğini ne zaman yaptın Hawthorne?"

James bunun üzerine kıkırdadı ve Hawthorne West'e arsızca sırtıttı. West dirseklerini iskambil masasına dayadı ve şakaklarını ovuşturdu. Başının ağrımaya başladığını mı hissediyordu? Bu, sahte lancé'ler edinmenin ve ardından kişinin ailesi ve arkadaşlarının önünde yakında evleneceğini ayrıntılı bir şekilde göstermesinin yaygın bir yan etkisi miydi?

En iyi kötü mizah denemelerine rağmen, bunu tam olarak başaramadığını fark etti. Dahası, telaş içinde birine gerçeği söylemeyi çok istediğini fark etti. Bu numaranın ne kadar büyük bir yük haline geldiğinin farkına varmamıştı, ta ki onu yok etme ihtimaliyle karşı karşıya kalana kadar.

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve içinde bulunduğu karmaşayı en iyi nasıl açıklayacağını düşündü. Ve böylece gerçeği söylemeye karar verdi.

"Sophie benden, kız kardeşinin Blackford'la evlenmeyi kabul etmesi için nişanlıymış gibi davranmasına yardım etmemi istedi."

James ve Hawthorne'un bekledikleri şey her ne idiye, belli ki bu değildi; ikisi de aynı şaşkınlık ifadeleriyle oturuyorlardı.

Sonunda James nefesinin altında bir küfür mırıldandı. "Violet bu konuda dayanılmaz derecede kendini beğenmiş olacak."

"*Biliyor muydu?*"

"Spesifikasyonlar değil." James küçümseyici bir el salladı. "Ama her şeyin yolunda olmadığına ikna olmuştu."

"Pekala, eve dönebilir ve Violet'i insanlık durumunun keskin bir gözlemcisi olduğu için tebrik edebilirsiniz."

James dehşete düşmüş görünüyordu. "Böyle bir şey yapmayacağım; bu sadece onu cesaretlendirir. Oh, ona yalan söylemeyeceğim," diye ekledi West'in sert bakışını görünce, "ama

Ona kesinlikle *iltifat* etmeyeceğim. Sophie'yle gerçekten evlenmenizi sağlamak için çılgınca bir plan yapmasını engellemeye çalışırken yeterince meşgul olacağım."

"Sophie babama çifte düğün yapacağımızı söyledi," dedi West. "Sanırım onu katılmaya zorlama arzusunun, benimle hiçbir koşulda evlenmeme arzusundan daha ağır basıp basmayacağını göreceğiz."

Hawthorne kaşlarını çatı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Bunu bana en son dört yıl önce konuştuğumuzda açık ve net bir şekilde söylemişti. Aradan geçen süre zarfında duygularının değiştiğine inanmam için bana herhangi bir sebep vermedi."

James neredeyse sandalyesinden düşüyordu. "Sophie'ye sadece *dört yıl önce evlenme mi* teklif ettin?"

West de şimdi kaşlarını çatmıştı. İtalik harflerin bu kadar serbestçe kullanılmasını onaylamıyordu; bu histeriklik sınırındaydı. "Kocasının ölümünden kısa bir süre sonra yollarımız kesişti. Biz... konuştuk," dedi nazikçe, James ve Hawthorne aptal olmadıkları için doğal olarak hemen "konuşmaktan" tamamen başka bir şey kastettiğini anladılar. Kaşları, West'in görmezden geldiği bir başka rahatsız edici birlikte kalkma hareketi yaptı. "Ben, aptalca, artık dul olduğuna göre yolumuzun açık olduğunu ve yası biter bitmez evlenebileceğimizi düşünmüştüm. O aksini düşünüyordu."

Nedense beklenti dolu bir sessizlik çöktü. West kardeşinden uşağına baktı, her ikisi de ona neredeyse kuşkuyla bakıyordu.

"Ne?" diye sordu, biraz savunmacı bir tavrıla.

"Bu *kadar* mı?" James'in sesi şaşkına dönmüş gibiydi; kardeşinin güçlü duygularını ifade etme alışkanlığı olmadığı düşünülürse, bu gerçekten de önemli bir şeydi. İkisi de babaları tarafından iyi eğitilmişlerdi.

"Bir hanımefendi size sizinle *asla* evlenmeyeceğini söylediğinde, centilmence yapılması gereken şeyin geri çekilmek olduğuna inanıyorum."

"West," dedi James sabırla, "seninle *neden* asla evlenmeyeceğini söyledi mi?"

"Konuşmamızda o kadar ileri gidemedik."

"Tabii ki yapmadın," diye mırıldandı James. "Bu bir aile laneti mi? Atalarımızdan biri nesiller önce bir noktada cadı mı oldu? Gerçi

'iletişim kuramama' tuhaf bir şekilde özel bir lanet gibi görünüyor."

West hiç eğlenmemişti. "Sanırım Violet'le barışmadan önce seni daha çok seviyordum," dedi karanlık bir sesle. "O zaman şaka yapmıyordun."

"şu anda sadece yarı şaka yapıyorum," diye karşılık verdi James. "Tanrı aşkına, Sophie'ye yıllardır aşıksın ve seninle evlenmeye *neden* bu kadar karşı olduğunu sormak aklına bile gelmedi mi?"

"Fark etmez, çünkü artık biliyorum," dedi West soğuk bir sesle. "O zaman her şeyi tam olarak anladığımı sanıyordum ama yanıldığım ortaya ıktı." James ve Hawthorne'u D k' n müdahalesi hakkında olabildiğince az kelimeyle bilgilendirdi - önce Maria'yı, sonra da kendisini tehdit ederek.

"şey," dedi Hawthorne, "onu suladığımı söyleyemem. Tüm bunlara değeceğinden emin misin?"

West ona karanlık bir bakış attı. "Ailesine çok yakın ve onlar da bana karşı hep nazik davrandılar. Babamla kalıcı bir kopuş, Rosemere'i kaybetmem anlamına gelecekse benimle evlenmeyi düşünebileceğini sanmıyorum... ve onun benim için tüm bunlardan daha değerli olduğunu anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum."

"şey," dedi James, "son olaylar göz önüne alındığında, romantik tavsiyelerde bulunacak bir konumda olduğumu sanmıyorum" -West buna gülümseme dürtüsüyle savaştı- "ama bana öyle geliyor ki, kendinizi içinde bulduğunuz bu saçmalık aslında m kemmел bir fırsat."

West kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Buradaki herkes nişanlı olduğunuzu düşünüyor. Birlikte çok fazla zaman geçirmeniz gerekecek. Bu ona kur yapmak için m kemmел bir fırsat, buna değeceğine ikna et. *Sen* buna değersin. Babam onu kabul etmese bile onun ailesi olabileceğinize."

"Onun benimle evlenmek istemesini istiyorum James. Bunun için ona baskı yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

"O zaman yapma. Sadece onun senin için dünyadaki her şeyden daha önemli olduğunu görmesini sağla, çünkü öyle, değil mi?" Durakladı ve West'e baktı. West'in yüzüne üstünkörü bir bakışta gördüğü şey, sorusunu yanıtlamaya yetti ve bu da West'in kendini tuhaf bir şekilde çıplak hissetmesine neden oldu.

"Ya da..." Hawthorne yavaşça konuştu ve West bir iç çekişi bastırdı; kendisini arkadaşlarından romantik tavsiyeler alan adam rolünde görmeye alışık değildi ve bundan hoşlandığını da sanmıyordu. "Ona sorabilirsin."

"Son on dakikadır dinliyor muydun?" West sinirli bir şekilde sordu. "I ona sordum - ya da en iyisi sordum - ve o bana kesin bir hayır cevabı verdi."

"Seninle *evlenmek* için değil, Tanrı aşkına." Belli belirsiz bir öfkeyle seslenme sırası Hawthorne'daydı. "Siz toP'lar ve evliliğe bu kadar düşkün olmanız hiç sağlıklı değil."

Hawthorne'un evlilik kurumuna ve onu çevreleyen kurallara şüpheyle yaklaşmak için kendine ait çok geçerli nedenleri olduğunu düşünen West'in buna verecek bir cevabı yoktu.

"Demek istediğim," diye devam etti Hawthorne, "eğer geçen sefer endişelerini ciddiye almadığınızı hissettiyse... belki de bu sefer ona aranızdaki ilişkiyi nasıl yürütebileceğinizi sormalısınız. Bir çift-evlilik-istediğin her neyse.

Onun koruyucusu olmak yerine ortağı olabilirsin. Bunu birlikte çözün."

Hawthorne şimdi sustu, bu küçük konuşmayı yaptığı için hafifçe utanmış görünüyordu, olduğu gibi alışılmadık bir samimiyetle doluydu.

James ise etkilenmiş görünüyordu. "Uşaklar ne zaman bu kadar akıllı oldu?"

Hawthorne, "Tüm zamanlarını kravat düğümlerini nasıl bağlayacaklarını öğrenmeye harcamak zorunda kaldıklarında ve bu nedenle harcayacak fazladan zihinsel enerjileri olduğunda," diye karşılık verdi.

"Bunu düşüneceğim, teşekkür ederim," dedi West, garip bir şekilde bunalmış hissederek. Bu onun için yeni bir duyguydu; doğduğu mevki nedeniyle insanların kendisine danışmasına, genç yaşından beri omuzlarında taşıdığı sorumluluğun ağırlığına alışkındı. Her hafta saatlerini sekreteriyle birlikte, sadece Weston Markisi'nin çözebileceği bir sorunları olduğundan emin olan insanlardan gelen yazışmaları ayıklamakla geçiriyordu. Ve her şey daha da kötüye gidecekti.

-Babası öldüğünde ve unvanı aldığında. Parlamento'da oylamalar olacaktı - yönetmesi gereken baş döndürücü düklük mülkleri portföyü- önemli kişiler onun fikrini soracaktı. Bu onu asla yıldırmamıştı; bu onun doğuştan hakkıydı.

Ama *bu*? Sophie'yi ilk ve son kez iyi bir bahis olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

-Babası onlara ne kadar tatsızlık yüklerse yüklesin buna değerdi,

evlenmeliler miydi? Son yedi yıldır birlikte yaşayamadıkları hayatın yasını tutmak yerine, onlar için bir gelecek yaratmaya mı çalışmalıydı? Bu, şimdiye kadar yaklaştığı tüm görevlerden daha korkutucu geliyordu.

David'in burada olmasını diliyordu; arkadaşını sık sık özliyordu, gerçi yıllar geçtikçe onun yokluğuna alışmıştı ve artık günde birkaç kez dönüp omzunun üzerinden bir daha asla orada durmayacak olan bir adamı arama alışkanlığı yoktu. Ama David, tüm pervasızlığına, hoyrat davranışlarına, hiçbir şeyi ciddiye almayı reddetmesine rağmen, alışılmadık *derecede* iyi bir dinleyiciydi ve West'i de başkalarının genellikle göremediği bir şekilde açıkça görmüştü. Dünyanın çoğu için West bir dükün varisi, sert ve güçlü, hayran olunacak bir adamdı; David içinse on yaşındayken tanıştığı, kurbağalardan (özellikle de çizmelerinin içinde saklandıklarında) korkan bir çocuktü. David, hak ettiğinde ona haddini bildirmekten, hata yaptığını söylemekten asla çekinmezdi.

Şu anda yanında böyle bir arkadaşı olması için her şeyini verebilirdi; James ve Hawthorne ona dünyadaki diğer insanlardan daha yakın olsalar da, hâlâ birinin ağabeyi, diğerinin işvereniydi. David'le neredeyse eşitti ve arkadaşı ondan hiçbir zaman en ufak bir şekilde etkilenmemişti.

Ama David burada değildi ve bu da omuzlarına binen ve hayatının geri kalanında da binecek olan bir başka yükü.

"Kendini asıl, kasvetli ve şehit olmuş gibi mi hissediyorsun?" Hawthorne'un sesi düşüncelerini böldü.

"Öyle," diye bilgilendirdi James onu. "Bunu her zaman söyleyebilirim. Yüzünde uzun süredir takındığı trajik dük ifadesi var."

West gözlerini kırptırdı. "Anlayamadım?"

"Violet öyle diyor," dedi James, en azından biraz utangaç görünme nezaketini göstererek. "Bu alışkanlığı edinmiş gibiyim. Yanlış bir şey değil, biliyorsun."

West durdu; bu sözleri düşündü. Briar'ın Aubusson halısındaki kan lekelerini temizlemek için koparacağı yaygaraya karşılık kardeşinin kafasına bir vazo fırlatmanın vereceği tatmini düşündü. Ve onun yerine, sesi son derece hoş bir şekilde, "James?" dedi.

"Evet?"

"Lütfen siktir git."

Bölüm On Dört

Sophie, Hookham'ın kütüphanesinde Violet ve Jane'in, Violet'in aralarında karar vermeye çalıştığı iki şiir kitabının değerini tartışmalarını yarı dinliyordu ki, belki de Londra'da en az sevdiği sesin kendi adını söylediğini duydu.

Hatta tüm İngiltere. Dünya mı? Sophie'nin ülkeyi hiç terk etmediği düşünülürse, bu onun için tek ve aynı şeydi.

"Leydi Fitzwilliam."

Arkasına döndü ve kulaklarının onu yanıltmadığını fark etti: Dovington Dükü gerçekten de birkaç adım ötede durmuş, düşmanlık ve merak karışımı bir bakışla ona bakıyordu. Sophie bir anda dış görünüşüyle ilgili her şeyin bilincine varmıştı ve gök mavisi ipekten, küçük beyaz Aower'larla işlenmiş yeni bir elbise giydiği için memnundu; kütüphaneye yaptığı basit bir öğleden sonra gezintisi için gerekli görünmediği için çok resmi değildi, ama yeni bir çift eldiven giymişti ve şapkasındaki kurdeleler elbisesiyle uyumluydu ve sonuç olarak, mükemmel bir şekilde prezentabl göründüğünü düşünüyordu. Bir dük için bile.

Bu düke bile.

Dişlerini sıktı ve reverans yaptı. Bir rahatsızlık hisseden Violet döndü ve kayınpederini görünce yüzü hafifçe soldu. O ve Jane de reverans yaptılar ama Sophie, Violet'ınkinin olması gerekenden üç kat daha sığ olduğunu biraz eğlenerek fark etti.

Dük, gelinini kısa bir baş selamıyla onayladı. "Leydi James." "Leydi Penvale ile tanıştınız mı, Majesteleri?" Sophie sordu. "Kendisi oldukça şehre yeni geldi."

Dük, başını Jane'e doğru hafifçe eğerek, "Hayır," dedi. "Evliliğiniz için en iyi dileklerimle." Bu cümle pek de içten söylenmemiştir.

Ama Jane'in ailesinin, kocasınınkinden, hatta Sophie'ninkinden çok daha mütevazı bir kökenden geldiği düşünülürse, Sophie'nin ondan bekleyebileceğinden biraz daha az küçümseyiciydi. Elbette Jane, dükün oğullarından biriyle evlenmeye kalkışacak kadar cüretkâr değildi. *Ona* karşı nazik olmaya razı olabilirdi.

"Teşekkür ederim," dedi Jane belli belirsiz bir ses tonuyla.

Sophie, bir dükle sohbet ederken, Penvale'in daha yüksek çevresi içinde kendini sudan çıkmış balık gibi hissettiğini biliyordu. Bu durum muhtemelen kendisini daha rahat hissetmesini sağlamıyordu ama insan ödünç kitap veren bir kütüphanede bir dükle karşılaşmayı beklemiyordu ki! Onun için kitap getirecek hizmetçileri yok muydu? İsteddiği kitabı *satın alamaz* mıydı? Bu düşünce, Sophie'nin aklına ani bir karanlık şüpheyile birlikte geldi; onun burada olması tuhaftı. Bir şekilde onu arayıp bulmuş muydu? Onunla aynı saatte aniden burada -sık sık gittiğini hayal bile edemeyeceği bir yerde- olması çok tuhaf ve beklenmedik bir tesadüf gibi görünüyordu.

Dük, "Leydi Fitzwilliam, bana biraz zaman ayırabilir misiniz, belki de dışarıda?" diye sordu.

Sophie ve Violet şaşkın bakışlar attılar; Sophie, Dük'le konuşmak istemediğini söylese, Violet'in onu tek kelime etmeden kütüphaneden çıkaracağından hiç şüphesi yoktu ama Sophie, Dük'ü dinlemenin en iyisi olabileceğini düşündü. Ve kendine rağmen, merak ediyordu.

"Elbette." Elindeki kitapları -Jane'in heyecanla tavsiye ettiği birkaç Gotik romanı- Violet'in ellerine sıkıştırdı ve Dük'ü Hookham'ın dolambaçlı raflarından geçerek parlak Haziran güneşine doğru takip etti. Dük, Bond Caddesi'nde önlerinde duran ve düklük armasının belirgin bir şekilde yerleştirildiği etkileyici arabaya başıyla selam verdi.

"Orada biraz mahremiyetimiz olabilir."

Sophie'nin aklına, babası sözde nişanlısını kaçırırsa West'in çok sinirleneceği gibi çılgınca bir düşünce gelmişti ama bu, kusursuz giyimli bir uşak onu arabaya bindirmeden önce aklına gelen tek düşünceydi. Kapı arkasından hızla kapandı ve Sophie bir süre dükün karşısında sessizce oturdu, arabadaki minderli koltuğun ne kadar rahat olduğunu fark etmemeye çalışıyordu. West'in arabası, Sophie'nin gördüğü en lüks arabaydı.

ama babasınınki bambaşkaydı, sanki sadece dükler için ayrılmış özel bir tasarım vardı. Olabilirdi de, diye düşündü eğlenerek. Ne de olsa, Dovington Dükü'nünki kadar derin bir cebi olan birinin ulaşamayacağı pek az şey vardı.

Dük bir süre sonra, "Kendimi bir kez daha oğlumun karısı olma ihtimalini düşünürken bulduğum için ne kadar şaşırdığımı anlatamam," dedi. Gözlerini dikmiş Sophie'ye bakıyordu; her iki oğluna da oldukça benziyordu ama gözleri yeşil değil kahverengiydi. Sophie boş boş, gözlerini annelerinden mi aldıklarını merak etti; merhum düşesin bir portresini hiç görmediğini fark etti.

"Ve siz de tebriklerinizi sunmaya mı geldiniz?" Sophie masum bir şaşkınlıkla, tatlı tatlı sordu. "Çok nazıksınız majesteleri, özellikle de birbirimizi parkta daha yeni görmüşken!"

Dükün ağzı bir santimetre bile kıpırdamadı ama gözlerinin köşelerindeki çizgilerde hafif bir derinleşme vardı, bu da belki de -sadece belki de- eğlendiğini gösteriyordu.

"Buna benzer bir şey," dedi çok kuru bir sesle. "Umarım bu ileri yaşıta hafızanız sizi yanıltmaya başlamamıştır - tam olarak kaç yaşındasınız?"

"Rutin olarak kadınların yaşlarını sorup duruyorsan, bir kadını seninle evlenmeye ikna edebilmiş olmana şaşıyorum," diye karşılık verdi.

"Düklük unvanı, davranışlarımdaki pürüzleri düzeltmek için uzun bir yol kat ediyor."

Sophie kendi kendine kısa bir göz devirmesine izin verdi; oğlu gibi bu adamın da pürüzleri yoktu, her şeyi cilalıydı. Sosyetenin en üst kademelerinde doğmuştu ve oraya ait olma hakkını bir an bile sorgulamamıştı. Hayatıyla ya da inançlarıyla ilgili *hiçbir şeyi* sorgulamamıştı, bu yüzden oğullarından birinin evlenmesini engellemekte ve diğerinin evliliğini (en azından başlangıçta, bu birliktelikte hem gelinin hem de damadın haberi olmadan) düzgün bir şekilde ayarlamakta son derece rahat hissetmişti. Dünyada, *kendi* dünyasında, satranç tahtasındaki bir vezir gibi hareket ediyor ve her şey istediği gibi sıralanana kadar etrafındaki taşları piyonlar gibi düzenliyordu.

"Ben iki oğlunuzdan da gencim," dedi sakın bir sesle. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu durumda, yedi yıl önce sabahın medeni olmayan bir saatinde aramızda geçen bir konuşmayı hatırlamayı ihmal edecek kadar hafızanızın zayıflamaya başladığını düşünemiyorum."

Sophie derin bir nefes aldı; dükün onu kızdırmaya çalıştığını biliyordu ama soğukkanlılığını kaybetmemeye kararlıydı. Dükün kendisi hakkında ne düşündüğünü kendi iyiliği için umursamıyordu -ailesinin onun için fazla sıradan olduğunu, babasınınki kadar yeni bir unvana sahip bir vikontun kızının onun gözünde asla eski bir ailenin varisi olamayacağını biliyordu ve bu gerçek onu hiç rahatsız etmiyordu- ama bir an, West'in hayatı ve babasıyla olan ilişkisiyle ilgili hiçbir şeyi olduğundan daha zor hale getirmemeye karar verdi. Dükün onayını kendisi için değil, onun için istiyordu.

"Oğlunuz kendi kararlarını verebilecek kapasitede bir yetişkin," dedi. "Gelin seçimiyle ilgili bir sorunuz varsa, bunu onunla konuşmanızı öneririm."

"Yıllar önce denedim," dedi. "Benim görüşlerimle ilgilenmedi. Genç ve aptaldı ve sağlıklı düşünemiyordu."

"Şu anda bir buçuk yaşında," dedi, boş boş eldivenlerini inceleyerek, uzaktan hissetmediği bir rahatlık taklidi yaparak. "Belki düşüncelerinizi dinlemeye daha açık olur."

Dük'ün tek bir şüphesi "hmm" demesi, ona olayların bu şekilde gelişmesinin ne kadar olası olduğunu düşündüğünü gösterdi. "Seninle ilgili konularda tuhaf bir inatçılığı var," dedi, oğlunun bu şaşırtıcı zayıflığı karşısında belli belirsiz sinirlenmiş gibiydi. "Mantıklı düşüneceğini sanmıyorum, bu yüzden de senin dinleyeceğini umarak sana başvurmak zorundayım." Ses tonu hızlı ve işveli bir hal aldı. "Sana yedi yıl önce verdiğim söz hâlâ geçerli: Eğer oğlumla evlenirsen, düğünün ertesi günü avukatımın ofisinde Rosemere'in satışını ayarlıyor olacağım."

"Öyleyse," dedi Sophie, "sırf senin isteklerini yerine getirmediği için onu cezalandırmak için mi onu perişan edeceksin?"

"Ailemin adını korumak için yapmayacağım şey yoktur, Leydi Fitzwilliam." West'inkinin aksine tamamen süs amaçlı olan bastonunu kaldırdı ve arabanın tavanına vurdu; bir dakika sonra

Kapı bir uşak tarafından açıldı. Dük, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diye ekledi ve kapıya doğru başını salladı. "Umarım size düşünecek çok şey vermişimdir."

Sophie dişlerini sıktı ve ona en çekici gülümsemesini sundu. "Ailemle vakit geçirmek her zaman çok güzeldir... *Baba*."

Arabadan yavaşça inerek -Dük'ün yüzünde yarattığı dehşet ifadesinin tadını çıkarmak için- Hookham'a geri döndü ve arkadaşlarını aramaya başladı. Violet ve Jane'i fısıltılı bir tartışmanın içinde buldu, onu görür görmez tartışmayı kestiler ve yüzlerinde ikiz bir rahatlama ifadesi belirdi.

"Her şey yolunda mı?" Sophie temkinli bir şekilde sordu.

"Seni kurtarmak için Dük'ün arabasına saldırmanın yararlarını tartışıyorduk," dedi Violet soğukkanlılıkla. "Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmanın varlığını kabul etmemesine neden olabileceğini düşünüyorum ve bunun nasıl bir gelişme olacağını size anlatamam."

Sophie, "Serbest bırakılmana gerek yok," dedi, hapsedilmemiş halini göstererek. "Sadece nişanımı konuşmak istedi."

Violet, Dovington Dükü'nün oğullarının hayatını nasıl zindan edebileceğine dair uzun deneyimlerinden kaynaklanan, sesinde sert bir tonla, "Eminim öyledir," dedi. "Seni korkutmasına izin vermeyeceksin, değil mi?" diye ekledi,

Sophie'nin tam olarak anlayamadığı, bakışlarında aniden beliren kurnaz bir ışıkla. "Tabii ki hayır," dedi biraz dikkatsizce, içinde yavaş yavaş yol alan, tamamen yabancı bir öfke damlasıyla dikkati dağılmıştı. Bu adam onu *bir*

kez daha tehdit etmeye nasıl *cüret ederci* - West'i tehdit etmeye! Adamın kilisenin arkasında oturmuş, düğün alışverişini izlerken yüzündeki ifadeyi hayal etti.

Oğluyla yemin etti ve çok hoşuna gitti.

Aslında West'le evlenmeyeceği düşünülürse bu çok fazlaydı ve İkarus'un güneşe çok yaklaşması gibi, düşünülmesi bile çok tehlikeli bir şey gibi geliyordu. Aslında West'le evlenme ihtimalinin, onu sevmenin, ona kalbiyle güvenmenin, onun için daha fazla kalp kırıklığını göze almanın...

Bu onu korkuttu.

Ve bu hoşuna gitmedi. Kendisini oldukça utanmış hissetti.

Ve West'in babasının davranışlarını yönetmesine izin verdiğini fark ettiğinde çok sinirlenmiş olan kadın, birdenbire daha az emin hissetti. Çünkü onun

Davranışları korku tarafından yönetiliyordu ve bunda da takdir edilecek pek bir şey bulamadı.

Ve her ikisi için de bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Hayal kırıklığı içinde bir nefes verdi ve Violet ile Jane'e parlak bir şekilde gülümsedi. "Gidip kitaplarımızı imzalayalım mı?"

İkisi de onun ani konu değişikliğini tuhaf bulduysa da bir şey söylemedi ve tezgâha doğru ilerlemeye başladı. Sophie, düşünceleri çalkalanarak onların peşinden gitti.

On Beşinci Bölüm

Penvale Jane'e, "*Eğer* korsesi yarım santim daha aşağıda olsaydı, gözlerini kapatmam gerekirdi," dedi.

Sophie kimi kastettiğini merak ederek etrafına bakındı ama sadece bir saniye sonra muhtemel göndericiyi fark etti: yakası yerçekimsel olarak mantıksız olacak kadar maceracı bir kadın. Gülümsememek için dudağını ısırıldı.

"Neden gözlerimi kapatman gerekiyor?" Jane kocasına alaycı bir tavırla sordu. "İkimiz arasında, sergilenecek anatomiye sahip olanın *ben* olduğuma inanıyorum. Belki de korumam gereken şey senin genç kız bakışlarındır."

"Kız gibi mi?" Penvale itiraz etti. "Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa-"

"Gördüğüm kadarıyla Belfry'nin tiyatrosunu medenileştirme çabaları kısmen başarılı olmuş," dedi West aceleyle ve Penvale'in cümlesinin uygunsuz sonucunun her ne olursa olsun önüne geçmeyi başardı, ancak bu karı kocanın paylaştığı hararetli bakışları ortadan kaldırmaya yetmedi. (Kuşkusuz bu hararetin bir kısmı kızgınlıktan kaynaklanıyordu ama hepsi değil).

Sophie düşünceli bir tavırla, West'in dirseğinden tutup onu, başka bir beyefendinin kolunda sarhoş bir şekilde sallanan bir kontun yanından geçirmesine izin vererek, "Medenileştirmekle o kadar ilgilendiğini sanmıyorum," dedi; arkadaşının onun kolunu tutuşundaki özel bir şey, bunun sadece bir adamın, kurnaz arkadaşının devrilmemesini sağlamak için yaptığı bir hareket olmadığını düşünmesine neden olmuştu. Ancak bunu düşünecek vakti yoktu, çünkü Belfry'nin özel locasına varmışlardı - doğal olarak tiyatronun en iyisi - ve içeride bir dizi arkadaşları tarafından karşılandılar.

Sophie neşeyle, "Görüyorum ki geç gelenler biziz," diyerek kolunu West'in koluna daha sıkı doladı ve etrafta toplanan çiftlere gülümsedi. Alexandra, şampanya rengi kare yakalı elbisesi içinde çok güzel görünüyordu.

Saten, Blackford'a o kadar yakın duruyordu ki, onun vücudunun aşağısını çok etkileyici bir şekilde görebiliyor olmalıydı; eğer bakışları sürekli aşağıya kayıyorsa, bundan sonuna kadar yararlanıyordu. Violet ve James'le derin bir sohbe dalmışlardı; Sophie ve West locaya girer girmez bu sohbet aceleyle kesilmiş gibi görünüyordu. Ayrıca Diana ve Jeremy, Emily ve Belfry ile Harriet ve kocası George Lancashire da toplanmıştı.

"Betsy'nin de geleceğini sanıyordum?" Harriet gelip yanağına hızlı bir öpücük kondururken Sophie kız kardeşine sordu.

"Öyleydi," diye onayladı Harriet. "Ama belli ki bugün kendini kötü hissediyor." Yüzünü buruşturdu. "Bebek sahibi olmak hiç de keyifli bir süreç değil, biliyorsun."

Belfry bunu duymak için kolunda Emily ile yaklaşırken, "Bir parça hariç," diye söylendi. Karısı onu yanından dürttü ve gül gibi kızardı. Sophie, Emily'nin evlilik planları yapmasına daha birkaç ay olduğunu bilmesine rağmen, onun da biraz yuvarlak görünmeye başladığını düşündü.

"Düğün planlaması nasıl gidiyor?" Emily hala yüzü pembeleşmiş bir şekilde sordu; kocası da bunu fark etmiş olacak ki kolunu Emily'nin beline doladı ve başının tepesine hızlı bir öpücük kondurdu.

"Harriet, Sophie ya da West'in tek bir kelime etmesine fırsat vermeden, "Sophie işleri *benim* üstlenmeme izin verirse *daha iyi* olur," diye araya girdi.

Sophie kuru bir sesle, "Neden tereddüt ettiğimi anlayamıyorum," dedi; Harriet'in iki yıl önceki düğünü tam bir gösteriden başka bir şey değildi.

"Ben de öyle," dedi Harriet, Sophie'nin alaycılığını duymazdan gelerek. "Özellikle de çifte düğün olacağından, bir tarih belirlememiz, davetiyeleri göndermemiz gerekiyor-"

"Oh!" Emily ellerini kavuşturdu. "Çifte düğün! Ne kadar güzel!" Yüzü düştü. "Ah, ama umarım yazın çok geç değildir, yoksa katılamayabilirim." Eliyle belli belirsiz karnını işaret etti.

"Bebek Ekim'de doğmayacak mı?" Sophie kaşlarını çatarak sordu.

"Evet," dedi Emily yavaşça, "ama asla bilemezsin! Erken ortaya çıkıp her şeyi altüst etmeyi aklına koyabilir -babasının kim olduğunu düşünürsek hiç şaşırmam," diye ekledi yarı şefkatli, yarı

pişmanlık duymayan kocasına bıkkın bir bakış attı. Adamın kolu hâlâ kadının belindeydi.

"Şey," dedi Sophie, "bunun bir sorun olmayacağından eminim."

"O zaman düğünü bu yaz yapacaksınız?" Emily neşeyle sordu, bir an önce takındığı kederli anne adayı görünümünü gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu. "Er ya da geç mi?"

"Ben-şey-" Sophie çaresizce, hâlâ kol kola olduğu West'e baktı. "Bir randevuya karar verdiğimizizi sanmıyorum."

Harriet makul bir şekilde, "Tabii ki," dedi. "Alexandra ve Blackford'a sormanız gerekir." Arkasını döndü. "Alex!" Elini sallayarak işaret etti ve Alexandra saniyeler içinde yanında belirdi. "Biz de tam senin düğününü konuşuyorduk!" Harriet hevesle söyledi. "Eğer bir tarih belirlerseniz doğru düzgün plan yapmak daha kolay olur."

Alexandra, kendi bakışlarıyla iletişim kurmaya çalışan Sophie'ye bir bakış attı: *Lütfen bu çılgınlığı durdurun.*

"Ne kadar haklısın," dedi Alexandra yumuşak bir sesle ve Sophie belki de sözsüz iletişimini tazelemesi gerektiğini düşündü. Belli ki eskisi kadar iyi çalışmıyordu. "Biz" - omzunun üzerinden, bir an için gözleri kamaşmış gibi görünen Blackford'a coşkulu bir bakış fırlattı - "doğal olarak, çok fazla gecikmemeye hevesliyiz. Değil mi sevgilim?"

"İzin verirsen yarın özel bir ruhsat alırım," diye onayladı nişanlısına sevgiyle bakarak.

"Ama yapmayacağım," diye kabul etti Alexandra. "Düzgün bir düğün yapmalıyız! Yarın St. George's'un rektörüne bir not gönderip... ne bileyim, Temmuz başında bir tarih sorayım mı?"

"Temmuz başı," diye tekrarladı Sophie, giderek daha umutsuz bir şekilde West'e bakarak. En azından o, bunu deşifre etmekte zorlanmamış gibi görünüyordu.

"Bu çok... yakında," diye cevap verdi.

"Kesinlikle!" Alexandra ona gülümsedi. "Sonsuza dek mutlu sonlarımıza başlamak için gereğinden fazla beklemek istemeyiz, değil mi?"

"Neyimiz?" Sophie sordu.

"Peri masallarından fırlamış gibi, öyle değil mi? Beyaz bir atın üzerinde gün batımına doğru gitmek - sevgilim, senin beyaz bir atın var mı?" Alexandra sordu; Lancé'sinin başını salladığını görünce ekledi, "Şey, eğer

Önümüzdeki ay içinde bir tane edinirseniz -siz de West- çok memnun olurum."

"Düğünümüzden at sırtında mı ayrılmamızı istiyorsunuz?" Sophie her geçen an daha da telaşlanarak sordu.

"*Beyaz* atlar üzerinde," diye düzeltti Alexandra. "Çok daha romantik! Prenseslerin parlak zırhlı şövalyeler tarafından kurtarılması gibi."

Sophie, Alexandra'nın aklını tamamen yitirip yitirmediğini merak ederek, "Ne kadar... büyüleyici," demeyi başardı.

"Aynı fikirde olmanıza sevindim!" Alexandra söyledi.

Tam o anda orkestra akort etmeye başlamıştı ki, bu birçok açıdan bir lütuftu: Alexandra'nın düğünleriyle ilgili hayalinin daha korkunç ayrıntılarını anlatmasını engellemekle kalmamış, Sophie'yi de yüz ifadesinin dehşete kapılmasını engellemeye çalışmaktan kurtarmıştı. Oturduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı -stratejik olarak, her iki kız kardeşinden de mümkün olduğunca uzakta, locanın en ucunda, West'le fısıltıyla konuşabilecekleri bir yer seçmişti.

Müzik başlar başlamaz, ona biraz gizlenme fırsatı vererek, gözleri sahneye öyle dikkatli bir tarafsızlık ifadesiyle dikilmiş olan West'e döndü ki, onun içten içe sızlandığından emin oldu.

"Ne yapacağız?" diye tısladı, West'in yanından geçip Diana ve Jeremy'nin -merhametle- arkadaşlarının ne tartışıyor olabileceğine en ufak bir dikkat göstermekten çok, birbirlerine sert bakışlar fırlatmakla meşgul oldukları yere baktı.

"Görünüşe göre Tattersall'a gidiyorum. Görünüşe göre yeni bir ata ihtiyacım var."

"Beyaz bir at almıyorsun, West! *Aslında evlenmiyoruz!*" "Evet," dedi biraz sert bir sesle. "Hatırlattığın için çok teşekkür ederim. başka türlü unutulması muhtemeldi." Sesinde hafif bir gerginlik vardı.

Bunu görmezden gelmeye karar verdi. "Bu işin içinden nasıl çıkacağız? Alexandra ve Blackford sağ salim evlenene kadar bu oyunun peşini bırakamayız ama kendimiz de aynısını yapmadan onların evlendiğini nasıl görebiliriz?"

"Bu *senin* fikrindi, biliyorsun," dedi alttan alta. "Bu planı yaparken böyle bir karışıklığı düşünmediniz mi?"

"Daha önce mantıklı davranan kız kardeşimin aklını tamamen yitirebileceğini ve bir rüyadan fırlamış gibi çifte düğün yapmakta ısrar edebileceğini düşündüm mü? Hayır, düşünmedim."

"Faytonuma bineyim mi?" diye kibarca sordu. "Başka bir kaza sahnelemek mi? Ne de olsa daha önce bir kez düğünümüzü başarıyla engellemiştin." Ve *bu* oldukça sertti, bunu gizlemeye bile çalışmıyordu. Ona vermek istediği ilk yarım düzine öfkeli cevaba karşı dilini ısırды ve derin bir nefes aldı.

"İlerlemiş yaşına rağmen hafızan seni biraz zayıflatıyor gibi görüldüğüne göre," dedi sertçe, "yedi yıl önce nişanlı olmadığımızı hatırlatmayı kendime görev edineceğim. Sana şaka yapmadım, çünkü ilk başta bana karın olmamı hiç teklif etmemiştin. Eğer kabul ederse başka biriyle evlenme özgürlüğüne sahiptim."

"Senin de yapmaya çok istekli olduğunu kanıtladığın gibi."

"Şimdi size açıkladığım nedenlerden dolayı." Sophie'nin sesi artık keskinleşmeye başlamıştı; öyle ki Diana elini Jeremy'nin bacağına endişe verici bir yöne doğru gezdirmeyi bırakıp onlara doğru şaşkın bir bakış attı. Sophie de ona şurup gibi bir gülümsemeyle karşılık verdi -Diana'nın şaşkınlıkla göz kırpması bir şey ifade ediyorsa, abartmış olabilirdi- ve West'in kolunu sıktı, ta ki o da bir gülümseme olduğuna inandığı, ama aslında acı dolu bir yüz buruşturmaya daha yakın olan şeyi yapana kadar.

Diana Jeremy'ye döner dönmez Sophie, "Rehine gibi görünmemeye çalışırsan çok memnun olurum," diye mırıldandı. Orkestranın açılış numarası sona erip aşağıdaki oyuncular konuşmaya başladığında sessizliğe gömüldüler; ancak birkaç dakika sonra, başrol oyuncusu özellikle enerjik bir şarkı ve dans numarasına girdiğinde ve Sophie tekrar duyulmadan konuşabileceğini düşündüğünde, "Dünden önceki gün babanla en büyüleyici konuşmayı yaptım," dedi.

Bu beklenen etkiyi yarattı: West'in kolu onunkinin yanında kaskatı kesildi ve çenesi o kadar gergin görünüyordu ki, kız belli belirsiz onun bir dişini kırmasından endişe etmesi gerekip gerekmediğini merak etti.

"Bu konuşmayı nerede yaptınız?" diye sordu alçak bir sesle, sonunda yüzünü tamamen ona dönerek. Tiyatronun mum ışığı, yüzündeki ifadeyi yumuşatmak için hiçbir şey yapmamıştı.

Çenesinin ve elmacık kemiklerinin keskin açıları. Akşamın geç saatleri olmasına rağmen, çenesi sabahki kadar temiz tıraş edilmişti ve kravatının özenli düğümü çenesini öyle bir açıda tutuyordu ki, insan konuştuğu kişiye burnunun ucuyla baktığı izlenimine kapılıyordu. Bu adamda yumuşaklıktan ya da şefkatten eser yoktu; şimdi ona hitap ederken sesinde kaynayan öfke onu çok düğ ve çok tehlikeli gösteriyordu.

Düğ ile Hookham'daki karşılaşmasını alt tonda hızlıca özetledi ve her cümlesinde düğün çenesinin daha da sıkılaşmasını izledi.

"Onunla konuşacağım," dedi hemen, kız sustuğu anda. "Özür dilerim. Sana bu şekilde yaklaşmaya hakkı yoktu. Bunu bir daha yapmamasını sağlayacağım."

Sophie rahat bir tavırla, "Aslında bunun oldukça iltifat edici olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Beni bir tehdit olarak görüyor - belli ki hilemiz işe yarıyor."

"Herkese değil," dedi West ters bir ifadeyle; West ona şaşkın bir bakış attığında içini çekerek bir elini yüzünde gezdirdi. Yorgun görünüyordu, diye düşündü; gözlerini çevreleyen, genellikle silik olan çizgiler her zamankinden biraz daha derin görünüyordu. Uyuyup uyumadığını, uyumadıysa sebebinin ne olduğunu merak etti.

Ama gecelerini nasıl geçirdiği onu hiç ilgilendirmiyordu.

"James ve Violet belli ki geçen gün Rotten Row'daki performansımızdan dolayı biraz şaşırılmışlar," diye itiraf etti alttan alta.

"Nedenini hayal bile edemiyorum."

"Evet, teşekkür ederim, bu konuda berbat olduğumun farkındayım - bu noktaya çok iyi değindin patatesim. Ama..." Adam arkasını dönmüş, birazcık da olsa kaypak görünüyordu. Sophie anında alarma geçmişti; bu adamı tanıdığı yedi yıl boyunca, bir an bile *kaypak* göründüğünü görmemişti. Onun yapısal olarak bunu yapabileceğini düşünmemiştir.

"Ne yaptın sen?" diye sordu fısıltıyla, telaşlanmıştı.

"James ve Hawthorne'a aslında nişanlı olmadığımızı itiraf etmiş olabilirim."

"Ne yaptın sen!"

"Zaten şüpheliydi," dedi West alçak bir sesle, konuşurken ona daha da yaklaştı; bu kadar yakinken sabununun sandal ağacının kokusunu ve teninin kokusunu alabiliyordu - o kadar tanıdıktı ki, bir anının hayaletinin ortaya çıkmasına neden oldu.

Bir mr önce Londra'daki bir malikanenin köşesinde kollarını ona dolamış, dudaklarını boğazına dayamıştı. "Onu güvenime almaya karar verdim."

"Ve sanırım Violet'e de söylemiştir," diye mırıldandı Sophie acımasızca, Violet'in Hookham'daki o gün Sophie'ye bakarkenki tuhaf parıltısının anısı şimdi daha anlamlı geliyordu.

"Normalde sana sormadan böyle bir karar vermezdim," dedi, sesi daha da kısılmıştı, öyle ki Sophie kendini ona doğru eğilmiş buldu, aşağıdaki sahnedeki oyuncuların gürültüsünü ve onlara eşlik eden müziğı daha iyi duyabilmek için. Durakladı ve ekledi, "Bizimki gerçekte bir nişan olmayabilir, ama yine de anlaşılmamıza, gerçekten nişanlı olsaydık göstereceğim saygının aynısını göstermem adil olur. Ve sana danışmadan önemli bir karar vermeyeceğim."

Ses tonu dengeliydi ama Sophie bu sözleri bir darbe gibi hissetti; bakışları Sophie'ye kilitlendi ve Sophie'nin yüzündeki ifade her neyse, Sophie'nin yüzünde endişeli bir ifadenin belirmesine neden oldu; Sophie ona bakarken Sophie'nin alnının kırışması da bunu gösteriyordu.

Size danışmadan önemli bir karar vermem.

Ama yedi yıl önce yapmıştı - ima ettiğı şey bu muydu?

Bu gerçekten başka bir şey değildi ama yine de bıçak gibi hissettiğı bir gerçektir.

Boğazını temizledi. "Yıllar önce geleceğimle ilgili bir karar vermek için kendimce nedenlerim vardı ve sana *danışmamak* için de nedenlerim vardı."

Alnındaki kırışıklık derinleşti. "Ben- ben yapmadım-" Bir nefes verdi, hayal kırıklığına uğramıştı; her zaman kendine çok hâkim görünen adamın kelimelerle boğuşmasını izlemek tuhaf ve rahatsız ediciydi. "Bunu küçümsemek için söylemedim, Sophie. Niyetim, kahretsin." Başını sallayarak sözünü kesti, sonra daha da yaklaştı, öyle ki ağzı Sophie'nin kulağına yaklaştı ve Sophie nefesinin sıcaklığını teninde hissetti. Adamın eli Sophie'nin sandalyesinin kolçağında duran elini dürttü, eldivenlerinin kumaşının arasından geçen en ufak bir temas Sophie'nin kolundaki tüyleri diken diken etmeye yetmişti.

"Size yedi yıl önce yaşananların geçmişte kaldığını ve farklı bir rota çizebileceğimizi göstermek istedim. Şimdi."

Sophie bunun üzerine arkasını döndü, gözlerini kocaman açarak ona baktı. Adamın yüzünde şaka yaptığını ya da onunla özel bir şaka paylaştığını gösteren hiçbir şey yoktu. Adam

Ne de olsa gülmeye pek eğilimli bir adam değildi.

Yine de onunla birlikte gülmüştü. Daha nce. Aşık olduğu pek çok şeyden biri de buydu; başkalarına karşı sert bir yüz ifadesi takınan bu adamdaki mizah duygusunun parıltıları. Ama yirmi dört yaşındaki West zaman zaman sert görünse de, şimdi yanında oturan adamlarla kıyaslanamazdı. Bir zamanlar tanıdığı West o kadar *gençti ki, geçirdiği* kaza ve arkadaşının ölümüyle henüz yara *almamıştı*. Algıladığı ihanet yüzünden. Büyüyüp geldiği adamın sorumluluğunun bir kısmının kendisine ait olduğunu fark etmek içini acıttı. Bu, hayranlık duyduğu bir adamdı -ve hala çaresizce istediği bir adamdı, sağduyusu ona aksini söylese de- ama bir zamanlar tanıdığı West, istediği kadar sık olmasa da gülmeyi biliyordu.

Ama bu Batı.

İki hafta önce bile karşısındaki adamın güldüğünü hayal bile edemeyeceğini söylerdi ama şimdi daha iyi biliyordu. şimdi, görünüşe göre iradesi dışında, ondan isteksiz bir kahkaha koparma gücüne hâlâ sahip olduğunu biliyordu. Ve şimdi -tehlikeli bir şekilde- bu gücü hâlâ yirmi yaşında olduğu kadar heyecan verici bulduğunu biliyordu.

"Birlikte herhangi bir geleceğimiz olduğunu dşnemezsin," diye başardı, sesi hala taşınmayacak kadar yumuşaktı, ikisini de özel bir odaya kilitlemekten başka bir şey istemese bile-

Onu orada yakaladığında ne yapacağından tam olarak emin değildi. Muhtemelen ona bağıracaktı.

Ya da p
onu. Ya da
ikisini de.

"Bana daha önce de bu yönde bir şeyler söylemiştiniz," dedi. "Ve düşünmeden edemiyorum, senin için pek çok şeyden vazgesem de, kendi fikrimi bilme hakkımdan vazgeçmeyeceğim. Sana bile."

Ve Sophie, şaşırtıcı bir şekilde, içinde utanç gibi bir şeyin yandığını hissetti.

Ancak o, bu konuşmadan hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu ve koltuğunda geriye yaslanarak aralarına çok ihtiyaç duydukları bir boşluk bıraktı; Sophie, ona bu kadar yakinken konuşmayı endişe verici derecede zor buluyordu.

"Her halükârda," dedi sakın bir sesle, sanki havadan sudan konuşmaktan daha ilginç bir şey konuşmuyorlarmış gibi, "Violet ve James davranışlarımızdan şüphelenmeye başladıysa, başkalarının da şüphelenme riskiyle karşı karşıyayız demektir."

"Şey," diye devam etti, düşünceleri hâlâ karmakarışık, "eğer beni kök sebzelerle kıyaslamayı bırakırsan, onları ikna etme şansımız artabilir."

Gülmedi ama ona bakarken gözlerinin kenarlarındaki çizgiler derinleşti ve kadın gözlerini kaçıramadığını fark etti. Bu ona ilk baharda kur yaptıkları sırada, kalabalık bir odada ya da bir yemek masasının karşı ucunda göz göze geldikleri ve sadece bir dudak bükme ya da kaş kaldırma yoluyla iletişim kurarak konuşulmamış bir şakayı paylaştıkları sayısız olayı hatırlattı. Sanki aralarında koca bir özel evren varmış gibi hissederdiler.

O zaman bile, bunu biriyle bulduğu için şanslı olduğunu biliyordu; ancak şimdi, yedi yıl sonra, deneyimin acısıyla, tam olarak *ne kadar* şanslı olduğunu biliyordu.

Düşüncelerinin bu çizgide sürüklenmesine izin veremezdi. Ona yapmaya hazır olduğu şeyi hatırlatması gerekiyordu - onun kabul etmeyeceğini bildiği bir şeyi.

"Biraz daha inandırıcı olmamızı sağlamanın bir yolu var, biliyorsun," dedi sessizce, başını eğip bir kez daha öne doğru eğildi, böylece sözleri yumuşak bir şekilde kulağının hemen altındaki açıkta kalan deri parçasına indi.

"Ah?" diye mırıldandı, bakışları esrarengiz bir şekilde ona bakıyordu. "Peki aklında ne var?" Bu, cevap olarak beklediğinden biraz daha sertti ama eğer adam blöf yapmayı düşünürse, bu girişimini sonlandıracaktı.

"Dört yıl önce sana teklif ettiğim şey," dedi sessizce. Bir elini uzattı ve çok bilinçli bir şekilde kolunun ön kısmında bir parmak izi bıraktı.

"Dört yıl önce benimle asla evlenmeyeceğini söylemiştin." Sesi dikkatli ve eşitti.

"Ama hatırlarsan, başka türlü bir anlamaya varmaya fazlasıyla istekliydim," dedi aynı dikkatle. "Bu konuda isteksiz olan sendin... bu yüzden sonunda eğlenceyi başka bir yerde buldum." Bakışları

O anda karısının kulağına -kuşkusuz uygunsuz- bir şeyler fısıldamakla meşgul olduğu için bu konuşmadan tamamen habersiz olan Jeremy'ye doğru tekmeledi.

"West, sesi hâlâ alçak ve düzgün bir tonda, "Gerçekten yatağa birlikte girebileceğimizi ve yine birlikte yürüyüp gidebileceğimizi mi düşünüyorsun?" dedi.

Sophie hafifçe, "Günaha karşı koyma yeteneğime güveniyorum," dedi. "O zaman hafızana pek güvenmiyorum," dedi. "Çünkü ben Son dört yılda birlikte geçirdiğimiz o geceyi-öğleden sonrayı- yüzlerce kez yeniden yaşadık ve ikimizin de bir daha çekip gidebileceğini sanmıyorum. Bence birbirimizi mahvederiz."

"Ben bir dulum. Beni mahvedemezsin."

Bakışları kızın üzerinde sabitti. "Şöhretinizi kastetmedim." Kısa, ağır bir duraklama. "Seni başkası için mahvedeceğimi kastettim."

Sophie'nin midesinde yavaş yavaş kaynayan bir sıcaklık yerleşmiş gibiydi; nabzının normalde olmadığı bir şekilde varlığını hissettirdiğinin farkındaydı. İre ile oynadığını biliyordu ama yine de kendini durduramıyordu. Hele de bu kadar iyiyken, günaha bu kadar uzun süre direnmişken.

"Eğer bu teoriyi test etmek istersen," dedi daha da sessiz bir şekilde, "beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ve sonra koltuğunda arkasına yaslandı, büyü bozulmuştu, dikkati yeniden -daha doğrusu, tüm akşam boyunca ilk kez- altındaki sahnedeki oyunculara yönelmişti.

Onun evet diyeceğini sanmıyordu -şimdi tanıdığı West'in, dönüştüğü adamın böyle bir anlaşılmaya razı olacağını hayal bile edemiyordu, hele de bir zamanlar buna şiddetle karşı çıkmışken.

Ama onun yanında aldığı her nefesin, yaptığı her hareketin farkındaydı. Birkaç uzun dakika geçtikten sonra adamın yavaşça, hafifçe kararsız bir şekilde verdiği nefesi duydu. Onun koltuğunda kaydığını duydu. Ve bir kez daha, ellerinin aralarında durduğu, kısa, kasıtlı temasın, eldiveninin kumaşından bile teninde bir Aame yalaması gibi olduğu yerde, onun Inger'inin onunkine karşı dürtüsünü hissetti.

Ve kısa bir an için, belki de bu sefer yanıldığını düşündü.

On Altıncı Bölüm

Bir yıl önce

"Bu gece oldukça iyi görünüyorsun, Soph."

Sophie, insanın küçük kız kardeşinden gelen iltifatların sayıldığından emin değildi ama bu örnekte Harriet'in haklı olduğunu biliyordu.

"Teşekkür ederim." Rata1a'sından bir yudum aldı ve boş boş odaya baktı. Dışarıda hoş ve serin bir mayıs akşamı vardı, bu da rahatlatıcıydı, çünkü balo salonu -ev sahibesinin ertesi gün övüneceğine hiç şüphe yoktu- berbat bir haldeydi. Sophie bunun neden arzulanan bir durum olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı; şahsen, bu etkinlikler sırasında omurgasından aşağı yavaşça süzülen ve ulaşip silmesi imkânsız olan kaçınılmaz ter damllarına biraz kızgınlık duyuyordu.

Neyse ki bu geceki elbisesi, terlediğini belli etmeyecek bir gece mavisiydi ve üzerinde oldukça çekici durduğunu biliyordu. Bu yıl modacısına tamamen yeni bir gardırop yaptırmıştı, alıştığından biraz daha cüretkâr bir gardırop. Ama dul kalalı üç yıl olmuştu -belki de bir markiyle geçirdiği o tedbirsiz öğleden sonranın üzerinden üç yıl geçmişti- ve artık biraz... *sıkıldığını* fark etmeye başlamıştı.

Bu yüzden dalan yakalı yeni bir elbise giydi ve Fox'a, leydisinin Hizmetçi, o akşam saçlarını her zamankinden daha özenli giydirmişti ve Harriet'le birlikte orada durup tanıdık yüzler var mı diye odayı tararken, bu gerçeği dikkate almasını umduğu belirli bir beyefendinin kesinlikle olmadığını kendi kendine söyledi.

O kapıdan girene kadar.

West her zaman olduğu gibi bu akşam da yakışıklı görünüyordu; saçları yüzünden geriye doğru düzgünce taranmıştı ve yeşil gözleri mum ışığında parlıyordu. West'in onu her gördüğünde bu kadar baştan çıkarıcı görünmeme nezaketini göstermesini isterdi ama bunun için West'in de onu düşündüğü kadar sık düşünmesi gerekirdi.

Onu ilk kez geçen sezon, kocasının ölümünden sonra katıldığı ilk etkinlikte görmüştü. İkisi de bir sanat sergisine katıldıkları Kraliyet Akademisi'nde odanın diğer ucunda birbirlerini görmüşlerdi. Gözleri bir anlığına kilitlenmiş, adam ona kibarca başını sallamış ve sonra Oxford'dan bir grup arkadaşı ve onların eşleriyle konuşmaya devam etmek üzere oradan ayrılmıştı. Karnına tekme yemiş gibi hissetti ve böyle hissettiği için kendine çok kızdı. *Ne de* olsa ona asla evlenemeyeceklerini söyleyen oydu; bir iki dakika sonra Dovington Dükü'nün bir yırtıcı hayvan gibi odayı incelediğini gördüğünde bunu inkâr edemezdi.

tüm avlarının yerini not eder.

Ara sıra, bu etkinliklerde birbirlerinin yanından geçtikten sonra West'in gözlerini üzerinde hissettiğini düşünüyordu ama ne zaman arkasını dönse, West başka biriyle derin bir sohbeta dalmış oluyor ya da bazen hiç görünmüyordu.

Bu da bir tür aşk delisi aptal gibi hayal kurduğu anlamına geliyordu.

Ancak bu gece, artık o aşk delisi aptal olmamaya kararlıydı. Yirmi altı yaşındaydı ve yirmi yaşında yaşadığı kısa ömürlü bir aşk çiftinin düşüncelerini bu kadar meşgul etmesine izin vermekten yorulmuştu. O hayatına devam ettiyse, kendisi de devam edecekti; bu nedenle, önümüzdeki birkaç saat boyunca odanın içinde dans etmeye, sohbet etmeye ve Airt yapmaya devam etti. Doğrusunu söylemek gerekirse, *ton* etkinliklerinin ne kadar yorucu olduğunu unutmuştu; kendini hiçbir zaman mavi çoraplı biri olarak görmemişti ama dul kaldığından beri geçen yıllar ona salonunda ya da kütüphanesinde, kucagında bir kitapla 1re'nin önünde kıvrılmış sakın bir akşamda bulunabilecek keyfi öğretmişti. Oldukça enerjik bir makarayı dans ederek bitirirken ve sırtındaki o korkunç ter damlasını görmezden gelmek için çok çaba sarf ederken, kendini neredeyse özlemle bu ev rahatlığı vizyonunu düşünürken buldu.

Kendini yelpazeleyerek balo salonunun kapısından çıktı ve tam kalabalığın arasından geçerek içecek masasına doğru ilerlemeyi düşünüyordu ki

döndü-

Ve neredeyse West'e çarpıyordu.

"Oh!" Sophie ürkmüş bir at gibi şaha kalktı.

"Özür dilerim." Sözleri yapmacık, neredeyse suçlayıcı bir şekilde çıkmıştı. Kadın bir kızgınlık hissetti. Özenle düğümlenmiş kravatının üstünden, orada bulunan herkese tepeden bakıyor gibiydi ve bu da onun öfkesini yatıştırmıyordu.

"Seni görmedim, özür dilerim." Sesi kendi kulaklarına bile garip geliyordu; artık onunla nasıl konuşacağını bilmiyordu.

Bu düşünce keskin bir jilet gibi teninde kayıyordu.

"Benim hatamdı," diye cevap verdi, her zamanki gibi centilmence. "Sana izin vereceğim-" Sanki geçmesine izin verecekmiş gibi geri adım attı; tam bunu yapacaktı ki, aniden, neredeyse kaçıracağı kadar hızlı bir şekilde, adamın gözleri yakasına kayd.

Bu manzara karşısında kadının omurgasında bir kıvılcım çaktı. Adamın gözleri bir kez daha kadının dekoltesine kayd. Bu kez, şehvet uyandıracak kadar uzun süre değil ama kendi gücüne dair garip bir farkındalık dalgası hissetmesine yetecek kadar uzun süre orada kaldılar. Bir marki olabilirdi - İngiltere'nin en güçlü adamlarından birinin varisi olabilirdi- ama şimdi, şu anda, *onun* esareti altındaydı.

Bir an sonra beyni gözlerine yetişir gibi oldu ve Tekrar kuzeye. Yapılacak en kibar şey fark etmemiş gibi davranmak olurdu. Ama onun yerine doğrudan gözlerinin içine baktı.

Ve iki kaşını da kaldırdı.

Ve sonra! Yanaklarında belli belirsiz bir renk belirdi. Weston

Markisi'nin yüzünü *kızartmıştı*.

Gözleri kilitlendiğinde neredeyse sersemlemiş hissediyordu, adam utanmış, hayal kırıklığına uğramış ve onun kendisine izin verdiğini görmeye alışık olmadığı bir düzine başka korkunç insani duyguya bakıyordu. Ya da en azından göstermesine izin vermiyordu.

Boğazını temizledi, başıyla kısa bir selam verdi ve uzaklaştı.

Çenesi düştü ama hemen kapattı - elbette işler kalabalık bir balo salonunda ağzı bir karış açık kalacak kadar vahim bir hal almamıştı. Bu, West'in hayatında gördüğü en kaba şeydi; sadece ona değil, o uğursuz gecede boğazından tutup bir çite yasladığı talihsiz Sandworth Markisi hariç herkese karşı.

Onu Maria'nın yanında keşfetmişlerdi. West her zaman zarif, dayanılmaz derecede kibardı; yarım kalan flörtlerinden bu yana geçen altı yılda bile, Maria'ya her zaman nazikçe başını salları ya da selam verirdi.

Ama bu!

Konuyu düşünürken yüzünde yavaşça bir gülümseme belirmeye başladı. Son iki dakika içinde West'in dekoltesine açık açık bakmasına neden olmuş, sonra da onu öylesine tedirgin etmişti ki görgü kurallarını tamamen unutmuş ve bir veda sözcüğü bile etmeden bir bayana sırtını dönmüştü.

Telaşlanmıştı.

Onu hala istiyordu.

Bu konuda hiçbir şey yapmayacağı, Aed'in göğüslerini görmekten vazgeçmesiyle kanıtlanmıştı (başlı başına ilgi çekici bir olaydı; oldukça mütevazı göğsünün bu tür bir güce sahip olduğunun farkında değildi!) Ama asıl soru şuydu: Bu konuda ne yapacaktı?

"Leydi Fitzwilliam, Hristiyanlık âlemindeki en şanslı adam ben olabilir miyim?"

sizi bir sürü hayranla çevrili değil de tek başınıza keşfetmiş olabilir mi?"

İrkilerek başını kaldırdı; şimdiki Willingham Markisi Jeremy karşısında duruyordu. Ağabeyinin sahip olduğu altın rengi saçların aynısına sahipti, diye düşündü üzüntüyle.

Jeremy'nin çapkınlık konusunda bir ünü vardı, kardeşinin ölümünden sonra bu unvanı üstlenmesinden bu yana geçen yıllarda bu ün daha da artmıştı. Ara sıra konuşmuşlar, arada bir dans etmişlerdi ama Sophie ondan uzak durma eğilimindeydi; West'e çok yakındı. Kendini uzak tutmak en iyisiydi.

Ama bu gece kendini hiç de temkinli hissetmiyordu.

"Lord Willingham." Ona yavaşça, sinsi bir gülümsemeyle baktı. "Beni bu ezilmişlikten kaçmaya çalışırken yakaladınız."

Yüzünde hafif acılı bir ifade belirdi. "Lütfen-Jeremy. Arkadaşlarım bana Jeremy der." Sesindeki hafif gerginlik, bunun basit bir isim tercihi meselesi olmadığını düşünmesine neden oldu, ama bunu sorgulamadı ve yüz ifadesi neredeyse gerginleştiği kadar hızlı bir şekilde gevşedi, ona bakarken gözlerinde o tembel, minnettar parıltı yeniden belirdi.

"O zaman arkadaş mı olacağız?" diye sordu nazikçe ve adam gözlerini kırıştırdı, sonra ona yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi.

"Beni daha mutlu edecek bir şey düşünemiyorum," dedi. "Bir sonraki dansınız ayarlandı mı?" Sophie'yi bir an bile yanıltmayan, ama eğlendiren çocuksu bir umut havası takınmıştı. Bir beyefendiyle sohbet ederken, eğlenmekten daha güçlü bir duygu hissetmemenin güzel olduğunu düşündü.

Ve biraz da cazibe, diye düşündü, dans kartına bakarken kirpiklerinin altından Jeremy'ye baktı.

"Görünüşe göre bu dansı Lord Risedale'e vaat etmişim," dedi.

"Risedale şu anda şurada karısına mide bulandırıcı inek bakışları atıyor" - başını sola doğru salladı- "ve şüphesiz dansını talep etmek için sizi bulamazsa çok da sinirlenmeyecektir."

Bu muhtemelen doğruydı; Risedale ve yeni kontesinin birbirlerine aşık oldukları biliniyordu ve Sophie aslında konttan oldukça hoşlansa da - mükemmel bir beyefendiydi ve aynı zamanda gerçekten ilginç bir konuşmacıydı, akranlarının çoğu arasında az bulunan bir beceriydi- danslarını kaçırdığı için kendini çok suçlu hissetmesi gerektiğini düşünmüyordu.

"Bu sette dans etmeyeceksem, onun yerine ne yapmam gerektiğine dair bir öneriniz var mı?" diye sordu. Kadın dikkatle düşündü ve sonra kirpiklerini ona doğru kırıştırdı.

Bakışları kızın yakasına kaydı.

Erkeklerin son derece tahmin edilebilir olduğunu düşünüyordu.

"Biraz hava almak istedim ve sizin de serinlemek isteyip istemediğinizi merak ettim, kızarmış görünüyorsunuz." Ses tonu istekli bir sorgulamaydı, bakışları ise hınzırca bir bilgelik taşıyordu.

Sophie, Jeremy'nin uzattığı kolu tutmadan önce sadece kısa bir an tereddüt etti. Jeremy ona terasa kadar eşlik ederken gözlerinin iki yana kaymasına izin vermedi ama daha sonra, oldukça ateşli öpüşmelerle ve Jeremy'nin kulağına mırıldandığı bir davetle geçen çeyrek saatin ardından, saçlarının fazla dağılmamış olmasını umarak balo salonuna dönerken, sol tarafa baktı ve West ile göz göze geldi.

Adam ilk önce gözlerini kaçırdığında bunu küçük bir zafer olarak saydı.

On Yedinci Bölüm

Tanrı onu müzikallerden korusun.

Sophie onun yanındaki koltuktan, "Yüzünü buruşturmayı kes," dedi nefesinin altından.

West ona hafifçe kızgın bir bakış attı. "*Yüzümü buruşturduğum söylenemez.*" Şu anda Leydi Worthington'ın müzik odasının önüne doğru yönelttiği kibar ilgi bakışını mükemmelleştirdiğini düşünüyordu; kontesin yeğenlerinden birkaçı

-Violet'in kuzenleri kemanı kesiyorlardı.

Testereyle kesmek muhtemelen biraz haksızlıktı; Leydi Holyoak'un müzikallerinin travmasını defalarca yaşadktan sonra -en son katıldığı müzikalin anısı bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmesine yetecek kadar azaldığında, her iki yılda bir kısa bir gösteri yapmaktan onur duyuyordukulaklarında bir şeylerin biraz ters gittiğini düşündü, çünkü artık yaylı bir enstrümanın sesinden zevk alamıyordu. Yetenekli bir icracı tarafından çalınan bir enstrüman duyduğunda bile, sanki her an bir çığlık kopacakmış gibi geriliyordu.

Sophie bir elini onun koluna koydu, sonra hemen çekti. "Kolun neden bu kadar gergin?" diye tısladı. "Giyotinle yüzleşmek üzereymişsin gibi davranıyorsun."

"Cazip bir olasılık," diye mırıldandı; o anda genç bayanlar çalmayı bitirdi ve o da coşkulu alkışlara katıldı. Etrafındaki insanların yüzlerindeki gerçek takdir ifadelerinden, bayanların gerçekten de oldukça iyi çaldıklarını tahmin ediyordu ama bunu kendi deneyimlerinden yola çıkarak kesin bir şekilde doğrulayamıyordu.

Herkes oturduğu yerden kalkarken oda sohbetle doldu; Violet ve James'i odanın ön tarafına yakın bir yerde gördü. Okuldan yeni çıkmış gibi görünen kuzenlerinin en küçüğüyle konuşuyorlardı ve

bu deneyim karşısında biraz afallamış görünüyordu. Bastonuna uzandı, sonra Sophie'ye baktı ve kolunu ona uzattı.

"Biraz hava almak ister misin?"

Terasa açılan, bir duvara dayalı Fransız kapılarına doğru ilerlerken gevezelik eden kalabalığın kenarlarından sıyrıldılar.

Sıcak bir akşamdı ve Leydi Worthington'ın geniş bahçelerinden yükselen gül kokuları, kapıdan içeri adım atar atmaz onları sarmıştı. Müzik odası, ıssız terasa yayılan ışıqla alev alev yanıyordu; Sophie onun kolunu bıraktı ve kapılardan yavaşça süzölerek, gölgelerin arasında bir cep bulana kadar ilk pencere setini geçti. Omuzlarını zar zor saran pembe bir elbise giymişti ve saçları başının üstünde toplanmıştı. West onu takip ederken, bakışları omuzlarının krem si teninde, boynunun yan tarafında kışkırtıcı bir şekilde duran tek bir altın buk lede oyalandı. Kadın dikkatle duvara yaslandı ve başını yukarı kaldırarak düşünceli bir şekilde gökyüzüne baktı; ancak West gözlerini onun yüzünden ayıramadı.

"Şehirdeyken yıldızları özlüyor musunuz?"

Gözlerini kırptırdı. Bu tür eğilimlere sahip olmayan bir kadından gelen romantik, hayali bir soruydu. "Sanırım öyle," dedi bir an düşündükten sonra. "Ama bundan da öte, sanırım kırsalda karanlığın daha az uğursuz hissettirmesini özlüyorum."

Ona bakmak için başını yana çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha az ışık var, bu yüzden gün batımından sonra bir yere gitmeniz gerekirse karanlığa alışıyorsunuz. Londra'da gölgeler daha karanlık görünüyor, çünkü tüm o ışığın hemen kenarındalar."

"Bir zamanlar bana böyle bir alete inanmadığını söylediğine inandığım bir adam için bu tehlikeli bir şekilde metafora yakındı." Dudaklarında bir gülümseme vardı ve bu konuşmayla ilgili her şey West'in karanlığın, onun yakınlığının, elini uzatsa avucunun altında hissedebileceği teninin sıcaklığının son derece farkında hissetmesine neden oluyordu.

"Ben buna *inanıyorum*," diye hafifçe itiraz etti. "Sadece idareli bir şekilde uygulanması gerektiğini düşünüyorum."

Kadının ağzı düzgün bir gülümsemeye dönüştü ve adam yutkunarak gözlerini kaçırdı. Onun gülümsemesini görmek fiziksel bir darbe gibiydi.

Eldivenli elini uzatarak onun elini tekrar tuttu. "Biliyor musun," dedi, "eğer numaramızın yeterince inandırıcı olmadığı konusunda endişeleniyorsak, tek yapmamız gereken burada bir on dakika daha geçirmek."

West, "Belki de içeriye dönmeden önce saçlarınızı biraz karıştırabiliriz," diye önerdi. "İşlemlere biraz hareket katmak için..." Düşündü.

"Ahlaksız güvenilirlik mi?" Sophie önerdi.

"Onun gibi bir şey."

"Ya da..." Kelime uzun, yavaş ve uzundu. İki harfi için inanılmaz sayıda hece içeriyordu.

"Yoksa?"

"Ya da," diye tekrarladı Sophie ve başını hafifçe arkaya eğdi, böylece ona bakışları ağırlaştı ve tembelleşti, "uzlaşmacı bir şey yapabiliriz... gerçekte."

Tavrındaki bir şey, West'in almasını beklemediği bir eldiven fırlattığını gösteriyordu. Ona dört yıl önce teklif ettiğinden başka bir şey teklif etmiyordu. Ve fark etti ki, West'in nasıl karşılık vereceğini tahmin edebilecek kadar onu iyi tanıdığını düşünüyordu; geri adım atacak, çekingen davranacaktı.

Merak ediyordu, eğer tam tersini yapsaydı ne yapardı?

Eğer ona birlikte ne kadar *iyi* olduklarını hatırlatırsa?

Elini uzattı ve bastonunu kasıtlı olarak duvara dayadı. Sophie'nin gözleri bu hareketi izledi, sonra tekrar onunkilere kayd.

Ona doğru bir adım attı ve sonra aralarında sadece birkaç santim boşluk kalana kadar bir adım daha attı. Uzandı ve bir kolunu başının üstündeki duvara dayadı. Gözleriyle buluşmak için başını daha da geriye eğdi ve yutkundüğünü gördü.

Kendisine bu manzaranın tadını çıkarması için tek bir tatmin edici saniye tanıdı ve sonra başını eğip dudaklarını onunkilere bastırdı.

Bunca zaman sonra onu tekrar öpmek garip, yeni ve yabancı hissettirmeliydi ama yine de, o ilk anda, ona çarpan baskın his eve dönüş hissiydi. Vücudu onunkini tanıyor gibiydi ve çenesini kavramak için uzanıp başını daha iyi bir açıya getirerek onu düzgün bir şekilde öpebildiği sırada binlerce anı içine çöktü. Teninin yumuşaklığı vardı

Elinin altında, elinin omuzlarında, ensesindeki kısa tüylerin arasında kaydığını hissetti.

Bir süre sonra geri çekildi, alnını onunkine yasladı ve kadın gözlerini açıp ona doğru kırpı tırdı.

"Ne oldu?" diye sordu, sesinde hafif bir soluklanma vardı.

"Hâlâ biziz," dedi, sesi tehlikeli bir şekilde hayrete yakındı ve kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, bunların ona ne kadar aptalca ve anlamsız geldiğini fark etti, ama yüzünde karmaşık bir şey oynuyordu ve ifadesindeki hiçbir şey onu aptalca bulduğunu göstermiyordu.

Bunun yerine, "Hâlâ biziz," demekle yetindi ve adamın ba ını kendi başına doğru çekti.

Son  p  melerinde en ufak bir çekingenlik, tereddüt varken, şimdi hiçbiri yoktu: Bu tamamen sıcak, hızlı bir kesinlikti. Kadının tırnakları adamın omuzlarına, bir zevk okunun doğrudan güneye fırlamasına neden olacak kadar keskin bir şekilde saplanıyordu ve adamın dili kadının dudaklarını aralıyor, ağzına girip onunkine dolanıyordu. Adam bir adım daha yaklaştı, o kadar yakla mı tı ki kızın göğüsleri göğüsüne değiyordu ve adam kolunu ba ının üstündeki duvardan indirip kızın beline doladı ve onu kendine doğru daha sıkı çekti. Bir an sonra kadın geri itti ve adam geri adım atıp  p  meyi kesmek ister gibi yaptı ama kadın ağzını onunkinden ayırmadan ceketini kavradı, onları öyle bir çevirdi ki şimdi sırtı duvara dönüktü,  a ırtıcı bir güçle duvara çarpıyordu ve kadın ona yaslanmıştı, tüm yumuşak kıvrımları ona baskı yapıyordu, ellerinden biri göğüslerine doğru sürüklenirken bacaklarından biri adamınkine dolanmak için uzanıyordu-

"Bir refakat iye ihtiyacın olduğunu *biliyordum!*"

Sophie irkilerek geri çekildi ve West, aralarında biraz mesafe bırakacak kadar Sophie'yi kavrayı ını gev etti, ama Alexandra, Violet ve -Allah yardımcıları olsun- Harriet'in durduğu terasın a ağısına bakmak için döndüklerinde bir elini belinde tuttu. Alexandra'nın yüzünde biraz anlaşılmaz bir ifade olsa da, üçünün de yüzünde farklı derecelerde eğlence ifadesi vardı; ancak konuşan Harriet'ti ve şimdi sesinde zorlukla gizlenmiş bir ne e vardı.

"Betsy bunu kaçırdığı için çok üzülecek -birkaç dakika önce dinlenme odasına gitti- *belli* bir durumdaki kadınların nasıl olduğunu bilirsiniz," diye ekledi, ses tonu anlam yüklüydü. "Ama Alex senin geleceğini söyledi.

Birkaç dakika önce buradaydım ve doğal olarak, evli olmayan bir çiftin, namuslarını koruyacak biri olmadan karanlık bir terasa kaçmasına izin verilmesi beni *dehşete* düşürdü."

"Ne kadar düşüncelisiniz," dedi Sophie. "Özellikle de evlenmeden önce sizi ve George'u kendi kütüphanemdeki perdelerin arkasında bulduğum düşünülürse."

Harriet havalı bir el sallayarak, "Gençlik patavatsızlığı," dedi. "Ben bir *anneyim*

Şimdi, Sophie. *Annelik içgüdülerim* var."

"Cecily'nin koluğu yok mu?" Sophie kuşkuyla sordu.

"Gerçekten de öyle," dedi Harriet neşeyle. "İşte bu yüzden George bu akşam onunla birlikte evde! Beyefendilerin yerlerinin evleri olduğunu bilmeleri çok faydalı," diye ekledi sevgiyle.

"Her halükârda," dedi Alexandra, küçük kız kardeşine yarı sevgi, yarı öfke dolu bir bakış fırlatarak, "Harriet sizi buraya kadar takip etmemiz konusunda oldukça ısrarcıydı, sizi tehlikeye atacak bir şey yaparken bulacağımıza inanıyordu. Ve haklıydı da." Sesinde belli belirsiz bir şaşkınlık vardı ve bu West'e garip gelmişti; evli bir çiftin hafif skandal sayılabilecek bir şey yapmasını beklemeleri gerekmez miydi? West'in dikkati bu düşünceden, gülümsemesini engellemek için büyük çaba harcıyormuş gibi görünen Violet'i görünce dağıldı. Violet, James sayesinde Sophie ile nişanlanmalarının sahte olduğunun farkındaydı.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve gözlerindeki ifade, kardeşinin bu olayı yaklaşık üç dakika içinde duyacağını ona kesin bir dille bildirdi.

Sophie'ye baktı. "İçeriye dönelim mi, sevgilim?" diye sordu ona, çok kuru bir sesle.

"Gerçekten de," dedi hafifçe, onun elini tutmasına izin vererek. Bastonuna uzandı ve ona uzatırken, sadece onun duyabileceği kadar sessiz bir mırıltıyla ekledi, "Sanırım bu hilemizi çok daha inandırıcı hale getirecek, öyle değil mi?"

Numara. Eğer bunun bir oyun olduğunu düşünüyorsa -o öpücüğün rollerini inandırıcı kılmak, kız kardeşlerinin gözünü boyamak için bir hileden başka bir şey olmadığını- o zaman West ona son on beş dakikada aynı şeyi yaşayıp yaşamadığını sormak istiyordu

O kadar. O öpücükle ilgili hiçbir şey, hiçbir şey ona bir hile ya da rol gibi gelmemiştir.

Ama sonra onu duydu: parmakları onunkilere değip bastonunu ele geçirirken en hafif, en titrek nefesi. Ve o anda, onun da kendisinden daha az etkilenmediğini anladı.

Ve eğer onu bu şekilde öpebileceğini düşündüyse ve sonra hala birlikte bir gelecekleri olmadığında, aralarında yanan bu duygunun görmezden gelinecek bir şey olduğunda ısrar ettiyse...

Ona aksini kanıtlamak zorunda kalacaktı.

"Bir erkeğin akşam yemeği partisi vermeyi aklına koyması çok çekici, öyle değil mi?" Violet arabasının rahat odasından neşeyle sordu.

Sophie, James'in ona belli belirsiz soran bir bakış attığını, karısının ağzından çıkacak her şeyi duymaktan yarı korkan, ama en azından ilgi göstermenin her zaman en iyisi olduğunu uzun deneyimlerle öğrenmiş bir adama benzediğini düşündü.

Belli ki Violet'in ihtiyacı olan tek cesaretlendirme buydu. "Demek istediğim, West'in karısı yok!" Sophie'ye göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Ev sahibesi olarak hizmet edecek kimse yok! Ve yine de bir akşam yemeğine ev sahipliği yapıyor! Sanki bir at dört ayak yerine iki ayak üzerinde yürümeyi kafasına koymuş gibi."

Görünüşe göre bu, James'in geçmesine izin veremeyeceği kadar büyük bir hakaretti. "Bu kadar düşük zekâlı bir yaratığın böyle bir başarıya imza atması ne kadar şaşırtıcı."

Violet masum gözlerini kocasına çevirdi. "Oh, *bitkin misin*, sevgilim? Birinin, senin cinsinden birinin en küçük başarısı bile inandırıcı olmayacak kadar şaşırtıcı bir şeymiş gibi davranması çok mu yorucu? Bu ne kadar yorucu olmalı! Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum elbette."

"Teşekkür ederim Violet, sanırım demek istediğini anlattın," dedi James. "Gerçi -son baktığımda- son zamanlarda senin gazabını çekecek hiçbir şey yapmadığım halde, bu küçük monoloğu neden benim dinlemem gerektiğini anlayamıyorum."

Violet neşeyle, "En az bir haftadır kadınların karşılaştığı eşitsizlikler konusunda kendini beğenmiş bir şekilde monolog yapabileceğim kimse yoktu," diye açıkladı. "Pratiğimi kaybetmediğimden emin olmak istiyorum."

Sophie, "Çok formdasın," diye ona güvence verdi.

"Ah, bakın, geldik!" James'in sesi darağacından kaçan bir adam kadar rahatlamış geliyordu ama Sophie, James'in arabadan atlayıp onları aşağı indirmeyi beklemeden önce Violet'in başının tepesine kondurduğu hızlı öpücüğü kaçırmadı.

Kısa süre içinde, herkesin akşam yemeğinden önce toplandığı West'in misafir odasındaki kalabalığa katıldılar. Karmaşık aile ve arkadaşlık bağları sayesinde oldukça kalabalık bir gruptu ve akşam yemeği için sayıları yirmiyi bulmuştu; bu, bırakın bir bekâr için, tecrübeli bir ev sahibesi için bile yeterince iddialı bir görevdi. Ama Sophie onun yanına doğru ilerleyip, kısa bir öpücük için elini ağzına götürdüğünde West tamamen rahat görünüyordu. Bu akşam yemeği partisi, annesinin Alexandra ve onun onuruna planladığı daha gösterişli balodan ayrı olarak, sadece en yakın arkadaşlarının ve akrabalarının katılacağı bir nişan kutlaması olacaktı.

West ona kolunu uzatarak, "Hayatım," dedi, "ben de tam kız kardeşine Alexandra'nın düğün planlarından bahsediyordum. Atlarla birlikte," diye ekledi, kuru bir tost gibi.

Söz konusu kız kardeş Maria'ydı; kocası Harriet'in ve Betsy'nin kocalarıyla derin bir sohbete dalmıştı ama Maria tamamen West'e odaklanmıştı ve yüzünde hafif bir dehşet ifadesi vardı.

"Sophie," dedi, "düğün töreninden at sırtında ayrılmayı planlıyor olamazsın."

Sophie sakın sakın gülümsedi. "Bu Alex'in fikriydi, eğer bir şikâyetiniz varsa onu bilgilendirmenizi öneririm."

Maria homurdandı, bu bile onun sıkıntısının bir göstergesiydi; telaşlı kız kardeşi normalde böyle bir sesin dudaklarından çıkmasına asla izin vermezdi, biri onu sıradan biri sanmasın diye. Maria sıradan olan her şeyden tiksiniyordu, belki de bu yüzden West'e düşkün görünüyordu. Akli başında olan hiç kimse onu avamla az da olsa tanışıklığı olan bir adam sanmazdı.

"Ne zamandan beri sırf Alexandra önerdi diye saçma sapan bir planı kabul ediyorsun?" Maria şüpheyle sordu.

Sophie içini çekti; Maria'yla aralarındaki iki yıldan az zaman, küçükken aralarında büyük bir uçurum varmış gibi gelirdi ve Sophie, endişeli kız kardeşine karşı korumacı bir tavır takınırdı ama onlar büyüdükçe ve Maria endişesini bir nezaket maskesinin ardına saklamayı ve ara sıra yargılamayı öğrendikçe, Sophie'nin bir zamanlar kendisine çok doğal gelen o korumacı şefkat duygularını toplaması daha da zorlaşmıştı.

Sophie'nin Bridewell'le aceleyle evlenmesinde Maria'nın da rol oynamış olması, Sophie'nin aklından tamamen çıkaramadığı bir şeydi. Maria'nın, dükün itibarı hakkında yaptığı tehditlerden tamamen habersiz olduğu düşünülürse, bu tam olarak adil değildi; Sophie, kız kardeşinin kendisini kısmen sorumlu hissedeceğini bildiğinden, bu konuda tek kelime etmemeye dikkat etmişti. O zamanlar, ailelerinin Sandworth'la olan Havalandırma olayına duyduğu öfke düşünüldüğünde, Sophie, Maria'nın yeterince cezalandırıldığını düşünmüştü. Ancak gerçek şu ki, Sophie'nin, kendi muhakeme hatası böylesine yıkıcı ve istenmeyen sonuçlar doğurmuş biri tarafından *kötü fikirler* hakkında ders almaya sabrı sınırlıydı.

Sophie kısaca, "Bu onun da düğünü, Maria," dedi. "Eğer at sırtında gitmek istiyorsa, bunu yapmaya tamamen hakkı var."

"Ama neden buna ihtiyacın var?" Maria bastırdı; Sophie'nin daha önce düşünmek için duraklamadığı bir soruydu bu. "Neden çifte düğün yapıyorsunuz ki? Eğer düğünleriniz için farklı şeyler istiyorsanız, ayrı törenler yapmak daha mantıklı değil mi?"

"Ne kadar mantıklı bir fikir," dedi West, brendisinden sağlıklı bir yudum alarak. Sophie, birkaç gece önce Harriet araya girmeden hemen önce göğsünün alt tarafını okşayan aynı parmakların anısını çağrıştıran, adamın bardağın üzerindeki parmaklarını rahatça kavrayışına bakmamaya çalıştı ama başaramadı.

"Alexandra'nın neden büyük bir düğün istediğini hiç anlamıyorum," dedi Maria. "İlk kocasıyla zaten bir tane yaptı."

"Yeniden aşık olmayı kutlamak istiyor," dedi Sophie, kendini savunmaya geçmiş hissederek. "Sanırım bu anlaşılabilir bir şey."

"Ama ilk seferinde bu konuda nasıl şikayet ettiğini hatırlamıyor musun?" Maria sordu. "Bütün o şatafattan ve yaygaradan nefret ederdi, eğer tekrar yapabilseydi Gretna Green'e kaçacağını söylerdi."

"Sadece şaka yapıyordu, annemi öldürmek istemiyordu," dedi Sophie, ama Maria'nın sözünü ettiği şu anda Sophie, Alexandra'nın daha önce unuttuğu bazı şikâyetlerini hatırlamıştı. Oldukça utangaç olan kız kardeşi tüm bu ilgiyi bunaltıcı bulmuştu -şu anda at sırtında dramatik bir ayrılış hayalleri kuran kadınla tamamen zıttı. Biraz tuhaf görünüyordu ama... "Ayrıca, insanların fikirlerini değiştirmelerine izin verilir, Maria."

Maria buna şüpheyle kaşlarını çattı, fikrini değiştirecek kadar gözü kara birinin en iyi ihtimalle güvenilmez, en kötü ihtimalle de tehlikeli olarak görülmesi gerektiğini düşünüyordu.

Yemek zilinın çalması ve herkesin yemek odasına girme önceliğini belirlemeye çalışmasıyla konu hakkında daha fazla konuşulmasının önüne geçildi, ancak sadece yakın arkadaşlar arasında yemek yedikleri için bu biraz aptalca görünüyordu. Sonunda herkes masanın etrafına yerleşti ve sohbet bir süreliğine Jeremy'nin Wiltshire'daki malikânesinde her yıl düzenlediği av partisine ev sahipliği yapacağı sezon sonu planlarıyla meşgul oldu.

Ancak çok geçmeden sohbet bir kez daha Sophie'nin sözde düğününe döndü.

"Ne giyeceğine karar verdin mi?" Betsy kızarmış ördeği büyük bir iştahla mideye indirirken sordu.

"Eğer bir yeleğe ihtiyacın varsa, West, Jeremy sana *bizim* için giydiği yeleği ödünç verebilir.

Düğün," dedi Diana kurnazca.

"Baştan çıkarıcı bir oPer," dedi West dümdüz bir ifadeyle -Jeremy, Diana'yla girdiği bir iddiayı kaybetmiş ve Sophie'nin düğününde muhtemelen insanoğlunun bildiği en korkunç yeleği giymek zorunda kalmıştı, yine de bunu oldukça neşeyle yaptığını kabul etmek gerekirdi.

"Oh!" Alexandra hevesle ellerini kavuşturdu. "Sophie, yeni elbiseler almalıyız! Belki de birlikte modacıya gitmeliyiz!"

Sophie aceleyle, "Bir sürü elbisem var," dedi. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum-"

"Ama düğününüz için *özel olarak* sipariş ettiğiniz bir tane değil!" Alexandra sert bir şekilde söyledi.

"Düğünümde yeni bir gelinlik giymedim," dedi Emily, kocasına doğru yumuşak bir gülümsemeyle, "ve o günü eksik geçirmedim-oh!" Sözünü keserek masanın altına baktı. "Violet, az önce beni tekmeledin mi?" Sesi yaralı bir ihanetle doluydu.

"Bunu neden yapayım ki?" Violet şarap kadehinden bir yudum alırken masumca sordu. "Ama Sophie, Alexandra haklı, yeni bir elbise almalısın!"

"Törenden at sırtında ayrılacaksam," dedi Sophie tatlı bir sesle, "o zaman yeni bir elbise giymek akıllıca olmaz mı? At biraz çamur atarsa kirlenmesine aldırmayacağım eski bir şey giymek çok daha iyi olur sanırım."

"Bir elbisenin çamurunu temizlemek o kadar da zor değil!" Alexandra hafifçe duraksamadan önce havalı bir şekilde konuştu. "Ee, öyle mi?"

Kısa, belirsiz bir sessizlik çöktü.

"Her halükarda," diye devam etti Alexandra, kimsenin ona bir cevap vermediğini görünce, "İsrar ediyorum! İkimiz için de yeni elbiseler! Yarın seni alacağım ve ziyaret etmek istediğim yeni bir modacıya gideceğiz."

"Mmmm," dedi Sophie, toplayabildiği kadar büyük bir hevesle. Violet'in kendisini bir şahin gibi izlediğinin farkındaydı ve yüzüne daha hevesli bir gülümseme yerleştirdi. "Bunu tıpkı... şey... beklediğim gibi bekliyor olacağım."

"Düğünümüz mü?" West çok kuru bir sesle,

"Düğünümüz mü?" diye sordu. Sophie

güçlkle, "Kesinlikle," diye onayladı.

"Sophie, sen iyi misin?" Betsy sordu. "Biraz rahatsız görünüyorsun."

Alexandra rahat bir tavırla, "Hiç kuşkusuz sadece biraz aşk acısı," dedi. "Eminim geçecektir."

"Audley," dedi Blackford boğazını temizleyerek, "Risedale'in ahırlarına bakmak için Oxfordshire'a bir ziyaret planladığımı duydum."

Konuşma James'e ve Risedale Kontu'nun ahırlarını bir tür kârlı işletmeye dönüştürme planına döndüğünde Sophie Blackford'a minnettar bir bakış attı ve odanın ilgisi başka yöne kayınca biraz rahatladı

ondan. Şarabından sağlıklı bir yudum aldı ve West'in bakışlarını üzerinde görmek için başını kaldırdı.

Sessiz bir sorgulamayla kaşlarını çattı. *Bir sorun mu var?*

Küçük bir gülümsemeyle başını iki yana salladı ve yanında oturan ve son on beş dakikadır sessizce olup bitenleri şaşkın bir ifadeyle izleyen Penvale'e döndü.

"Görüyorum ki arkadaşlarımızın müdahalesini görmezden gelerek romantizmi sürdürmeye çalışma sırası sizde," dedi. "Hepimiz için ciddi bir geçiş töreni, biliyorsunuz."

"Gerçekten de öyle." Sophie şaraptan bir yudum daha aldı ve keşke daha sert bir şey olsaydı diye düşündü.

"Neşelen," dedi Penvale cesaretle. "Evlendikten ve uygun bir evlilik mutluluğu gösterisi yaptıktan sonra, dikkatleri başka yöne kayar ve onun yerine istenmeyen tavsiyeler veren kendini beğenmiş evli bir arkadaş olmanıza izin verilir. Bu çok daha eğlenceli, söz veriyorum."

Sophie gülerek kadehini onunkine kaldırdı ama kendi durumunda bu kadar basit olmayabileceğini düşünmeden edemedi -çünkü evlilik mutluluğu bunun sonucu olmayacaktı.

On Sekizinci Bölüm

Akşam yemeği partisi sona erdiğinde saat on biri geçmişti; yemeğin ardından kütüphanede heyecanlı ve biraz da uygunsuz bir sessiz sinema oyunu oynandı

-Özellikle Jane, Penvale'i dehşete düşüren bir şekilde martı taklidi yapmakta şaşırtıcı derecede usta olduğunu kanıtlamıştı; bu da birkaç kadeh porto ve şeri ile körüklenmişti. Sonunda geriye sadece West, Sophie, Violet ve James kalmıştı; Violet'in şalını giymesine James yardım ediyordu ve ona "hassas ciğerlerin için" üşütmemeye dikkat etmesini öğütlüyordu.

West derin bir nefes aldı. Kararını vermişti -ve James ile Violet'in sağduyulu olacıklarına güveniyordu- ama yine de...

"Sophie'yle konuşmak istediğim bir şey var," dedi dikkatle ve konuşurken Sophie'ye doğru hafifçe baktı. "Daha sonra onu arabamla evine gönderebilirim."

"Pekâlâ," dedi Violet, sınırda bir sevinçle ve hiç vakit kaybetmeden James'i kolundan tutup neredeyse sürükleyerek evden çıkardı, zavallı Briar'a onlar gitmeden önce ön kapıdan onları selamlayacak kadar zaman bile bırakmadı.

"Çok hızlısın, Briar!" Violet omzunun üzerinden hayranlıkla seslendi. "Böyle genç bacaklı bir uşağa sahip olmak çok faydalı!"

Kapıyı arkalarından kapatırken Briar'ın yüzü dikkatle boştu; West'e döndü ve basitçe, "Bunun bir hakaret olup olmadığına karar veremiyorum," dedi ve başını eğerek gözden kayboldu.

"Briar yaşlanıp saçları ağardığında çok daha rahat edecek, sanırım," dedi Sophie, sesinde bir eğlence notası vardı.

West dönüp ona baktı, sonra başını az önce geldikleri kütüphaneye doğru eğdi. "Özel olarak konuşmak ister misiniz?"

Sophie yavaşça ona doğru yürüdü; üzerinde dekoltesini kışkırtıcı bir şekilde ortaya çıkaran kırmızı kadife bir elbise vardı ve yanakları şeri ve kahkaha yüzünden biraz kızarmıştı. Altın sarısı saçları başının üzerine yığılmıştı, birkaç buklenin yüzünü çerçevelemesine izin verilmişti ve adam uzanıp buklelerden birini kulağının arkasına sıkıştırma dürtüsüne direnmek için parmaklarını avucuna doğru kıvrırdı.

"Pekâlâ," dedi basitçe, gözleriyle buluşmak için başını geriye eğmek zorunda kalacağı kadar yaklaştığında durdu. "Ya da... yukarı çıkabilir miyiz?"

Bunu söylerken doğrudan ona baktı, kelimelerinde meydan okumanın en zayıf ipucu vardı. Onu test ettiğini fark etti. Bunu ne kadar ileri götürmeye istekli olduğunu görmek istiyordu.

Kaşlarını kaldırıp ona baktı, sonra kolunu uzattı. Kız kolunu tutmadan önce yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi gördü ve onları merdivenlerden yukarı çıkardı.

Arkalarından kapanan kapının tıkırtısı, süit odasına girdiklerinde aralarındaki sessizlikte yüksek sesle duyuldu. Sıcak bir akşamdı ve mangalda ateş yoktu; oturma odasının her yerinde yanan lambalar onları pembe bir ışıltıyla kaplıyordu ve Sophie yavaşça etrafta dolaşarak arka bahçeye bakan büyük pencerelerden birinin önünde durdu.

Yavaşça eldivenlerini çıkarmaya başladı; odanın karşı tarafında duran West, hayatı buna bağlı olsa bile gözlerini onun ellerinin hareketinden ayıramazdı.

Omzunun üzerinden baktı. "Anladığım kadarıyla benimle evlenme teklifim hakkında konuşmak istemişsiniz?" Gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı. "Aksi takdirde, eğer bu sabaha kadar bekleyebilecek bir konuşmaysa, Violet ve James'i kesinlikle sebepsiz yere şok ettik."

Ona doğru yavaş ve ölçülü adımlar atmaya başladı, bastonunun *gümbürtüsü* kalın halıya çarpıyordu. "Violet ve James'in kolay kolay şok olacaklarını sanmıyorum. Ne de olsa tanıştıkları gece onu balkonda tehlikeye atmıştı."

Sophie tekrar pencereye döndü ve eldivenlerini pencerenin önündeki koltuğa bırakmak için eğildi. "Doğru." Sesi eğleniyordu. "Belki de tanıştığımız gece yapmam gereken şey buydu."

"Beni tehlikeye mi attın?" Şimdi ondan sadece birkaç adım uzaktaydı ve sırtının düz çizgisini, ima ettiği hafif kıvrımları takdir etmek için durakladı

elbisesinin altında.

Yine de dönmedi, ama onun yakınlığının farkında olmalıydı. "Evet. Weston Markisi'nin itibarını yerle bir etti, seni bakirelerin ırzına geçen biri haline getirdi - baban bu konuda bir fikir beyan etmeyi aklına bile getiremeden nişanlanmış olurduk."

"O zamanlar biraz daha az dürüsttüm, hatırlarsan." Onunla tanışmadan önce, pozisyonunun baskısını hafifletmek için kısa bir yabani ot ekme dönemi geçirmişti.

Omzunun üzerinden ona şuh bir bakış fırlattı. "Hatırlıyorum, teşekkür ederim. Bir saksı eğrelti otunun arkasındaki oyuğun bu kadar korkunç... eğitici olabileceği kimin aklına gelirdi?"

Söz konusu ilişkiyi neredeyse acı verici bir netlikle hatırlıyordu. Kızın eteklerinin altına ilk kez elini sokmuştu; geriye dönüp baktığında son derece riskliydi ama gençtiler ve henüz resmi olarak teklif etmemiş olsa da nişanlı sayılırlardı.

Keşke ona sorsaydı.

Aptalın tekiydi.

Temizlemek için başını salladı.

Şimdi dönmüştü ve hareketin ani oluşu ona, yüz hatlarını onun yanında genellikle benimsemeye çalıştığı daha nötr ifadeye dikkatlice yerleştirecek zamanı vermemişti. Onu korkutmayacak, yedi yıl önce olduğu gibi şimdi de onun için aynı şeyleri hissettiğini anlamasına neden olmayacak bir ifade.

Ama...

Rol yapmaktan yorulmaya başlamıştı.

Sophie'nin bakışları onun üzerinden kaydı ve oturma odasını dikkatle incelemeye başladı. Sophie onun her şeyi incelemesini izledi: cilalı maun mobilyalar; mavi duvar asmaları; sehpalardan birinin üzerindeki kitap yığını; arkasındaki, yatak odasına açılan açık kapı.

"Bir şeyler içelim mi?" diye sordu, bakışları süslü, yaldızlı bir aynanın altındaki büfeye takılmıştı. Onun cevabını beklemeden konyak sürahisine ve orada dizili şarap şişelerine doğru ilerledi; aynada, bir tanesine uzanırken alnının hafifçe çatıldığını görebiliyordu

şişelerden birinin etiketini inceledi. "Belki bir bardak bordo şarabı?" diye omzunun üzerinden söz konusu şişeyi salladı.

"Nasıl isterseniz," dedi adam, yavaşça ona yaklaşarak; kadın onun ayak sesleriyle döndü, şişe hâlâ elindeydi. Adam bir süre onu izledi, sonra boğazını temizledi. "Ne yapıyorsun?"

"Senin için açıyorum," dedi Sophie, elleri meşguldü.

"Aslında yaptığının bu olduğundan emin değilim." Sophie, genel olarak "işinin ehli" kelimesinin kendisi için icat edilmiş gibi görüldüğü bir hanımefendi olmasına rağmen, tirbuşonla boğuşuyordu; bu belli ki sınırlı tecrübeye sahip olduğu bir işti.

Bir süre sonra, "Bu konuda yardım ister misin?" diye sordu.

Sophie, "Hayır," diye tersledi.

"Pekâlâ," diye kibarca kabul etti.

Mücadele devam ediyordu; Sophie'nin yüzü hafifçe kızarıyordu. Altın sarısı saçlarından bir tutam yüzüne düşmüştü ve ona sinirli bir nefes üfledi.

"Oturmamın kabalık olacağını biliyorum," dedi uzun birkaç dakikanın ardından, "ama bacağım ağrımaya başladı-"

"Tanrı aşkına!" Kadın şişeyi adama doğru itti; adam bacağından bahsetmenin bu saçmalığı sona erdireceğini başarıyla tahmin ettiği için kendini zihinsel olarak tebrik etti. Şişeyi ondan aldı ve tirbuşonu birkaç kez çevirerek açtı.

İki kadeh doldurdu, şişeyi yere bıraktı ve kadehini ona doğru kaldırdı. "Şeref," dedi.

Kadehini onunkiyle tokuşturdu, hâlâ keyfi yerinde değildi. "Şarap şişelerini açarken çok çekici görüldüğünü öğrendiğimden beri daha da sinirliyim." Kadın, boş koltukların önündeki koltuklardan birine oturdu ve adam da onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Tirbuşon sallamanın bir kadına kur yapmanın en emin yolu olduğunu sık sık düşünmüşümdür," diye mırıldandı. Kadın gözlerini devirdi ve adam neredeyse gülümsedi.

"Gülümsememeye çalıştığını söyleyebilirim," diye bilgilendirdi onu. "Ve keşke gülmesen."

"Gülümsemek mi?"

"Hayır, yapmamaya çalış. Çok hoş bir gülümsemeniz var, biliyorsunuz. Nadiren de olsa ortaya çıkıyor."

"Durum bunu gerektirdiğinde gülümserim," dedi şarabından bir yudum alarak. Bu özel bordo şarabı özel bir durum için saklıyordu; tekrar düşününce bu akşamın da öyle olduğunu düşündü.

"Sanki sadece en güzel davetlerde giydiğin çok çekici bir ceketmiş gibi," dedi ve gülümsüyordu; adamın gülümsemesi güzelse ya da nasıl bulduysa, onunki ışıltılıydı. Tekrar bardağına baktı.

Kısa bir sessizlik çöktü üzerlerine; kadın boş ızgaraya bakıyordu, belli ki derin düşüncelere dalmıştı, bu da adama ona bakma fırsatı verdi. Uzun yıllar boyunca onu aceleyle, kaçamak bakışlarla süzmek zorunda kalmıştı: Kalabalık bir balo salonunda ya da bir yemek masasında, kimsenin onu görmemesine dikkat ederek hızlı bir bakış. Ona istediği kadar uzun süre bakmak neredeyse baş döndürücü bir lüks gibi geliyordu.

"Bu akşamki yemekten çok keyif aldım," dedi dalgınca, şarabından bir yudum daha alarak. "Erkek kardeşinle -ve kız kardeşlerimle- ve onların arkadaşlarıyla. Güzeldi." Bu gece sergiledikleri aile içi uyum gösterisinin keyifli olduğunu fark ettiğinde hafifçe şaşırmış gibiydi. Bu konuda ısrar etmek istedi ama bunun yerine son haftalarda sık sık düşündüğü başka bir konuyu açtı

-Ve aylar.

"Onlarla yakınlaştınız. Violet'in arkadaşlarıyla yani. Eskiden sadece kız kardeşlerinle yakın olduğunu hatırlıyorum."

Yıllar önce bir keresinde ona söylediği bir şeyi hatırladı: *Dört kız kardeşim varken neden başka arkadaşlara ihtiyacım olsun ki? Onlardan daha iyi kim arkadaşlık edebilir ki?*

Sözlerinin onda yarattığı acıyı hatırladı; ölü bir anne, kontrolcü bir baba ve çoğu zaman ona kızgın görünen tek bir erkek kardeşin olduğu bir evde büyümüşü. Wexham'lar gibi büyük, sevgi dolu bir aileyi kendi ailesi olarak görmeyi hayal bile edemezdi. Ama okula gitmiş ve geleceğin Willingham Markisi David Overington ile arkadaş olmuştu. Eton'da tanışmışlar ve Oxford'a birlikte devam etmişlerdi ve ait olmanın, güvenilebileceği başka bir insana sahip olmanın verdiği mutluluğu bulmuştu.

David'i düşündükçe içi sızlıyordu. Ama geçen yıl boyunca -kardeşiyle ilişkisini düzelttiğinden, kardeşinin arkadaşlarıyla da yakınlaştığından beri-David'in yokluğunun acısının yavaş yavaş iyileşen eski bir yara gibi azaldığını fark etti.

Sophie, West'ı kendi hüznü düşüncelelerinden uzaklaştırarak, "Başroldeyken seni tanımayan biriyle yakınlaşmanın iyi bir şey olduğunu keşfettim," dedi. "Ayrıca, kız kardeşlerim artık birer yetişkin. Hepsi evlendi ve kendi ailelerini kuruyorlar. Bana ihtiyaçları yok. Artık."

Şarap kadehini bıraktı ve öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, bakışlarını doğrudan ona dikti. "Sophie. Kız kardeşlerinin sana her zaman ihtiyacı olacak."

"Ama aynı şey değil." Şarabından bir yudum daha aldı. "Fitz'le evlendikten sonra dikkatimi onlara çevirdim. Artık iyi bir evlilik yapmaları gerekiyordu. Mutlu olmaları gerekiyordu. Onlara etkinliklerde eşlik ettim - Alex ve ikizler için balolar düzenledim, çıkış yaptıkları yıllarda - talipleri olduğunda onlara tavsiyelerde bulundum. Ve başından beri düşündüm ki, eğer hepsinin evliliklerinde mutlu olmalarını sağlayabilirsem, o zaman benim-"

Sanki aniden ne söylediğinin farkına varmış gibi konuşmayı kesti. Ne söylediğini

söylemek üzereydim.

Bekledi.

"Benimkinde mutlu olmadığımı."

Her kelimeyi çok dikkatli, çok kasıtlı bir şekilde, bakışlarının onunkinden ayrılmasına izin vermeden söyledi - böylece onun bunu kastettiğini bilecekti. Kelimelerin kazara ağzından çıkmadığını.

Bunun doğru olduğunu bir dereceye kadar biliyordu. Kibirli bir adam değildi ama Sophie'nin onu severken bir an bile pişmanlık duymadan başka bir adamla evlenmediğine inanıyordu; Bridewell'le evliliğinin kendisini hem aynı hem de tamamen farklı bir şekilde incitmiş olması gerektiğini biliyordu.

Ama şimdiye kadar bunu ona hiç itiraf etmemişti.

Ve bir şekilde çok ama çok dikkatli ilerlemesi gerektiğini biliyordu.

"Bunu biliyorlar *mıydı*?" Sanki konu onun için çok da önemli değilmiş gibi, sanki özellikle utangaç bir kediye yaklaşıyormuş gibi koltuğunda kasıtlı olarak geriye yaslandı. Yıllardır tek istediği -onu öpmek, ona sarılmak ya da onunla sevişmekten daha çok- onunla *konuşmaktı*. Onunla konuşmayı en çok sevdiği kişiydi.

Korktuğu gibi, o hâlâ en sevdiği kişiydi, nokta.

Bir tür yarım omuz silkme hareketi yaptı, bu onu tanımlamak için kullanacağı neredeyse son kelime olsa da, bir şekilde *çaresiz* görünüyordu.

"Bilmiyorum, sanırım biraz. Fitz'le evlendiğimde çok şaşırmışlardı. Özellikle de sen bu kadar hastayken, benim kalpsiz olduğumu düşündüler. Maria ve ben bu konuda tartıştık ve sanırım bu tartışmayı hiçbir zaman tam olarak atlatamadık."

Sophie'nin statü takıntılı küçük kız kardeşini düşünerek, "Müstakbel bir dükün gözünden kaçmasına izin verdiğin için mi?" diye sordu.

"Çünkü sana aşık olduğumu biliyordu," dedi Sophie sessizce ve uzun bir süre içkisine baktı. "Yani, evet, bir gün düşes olma şansını teptiğim için aptal olduğumu da düşünüyordu - sonuçta o Maria'ydı - ama onun için daha önemli olan, seni sevdiğim ve başka biriyle evlendiğim gerçeğiydi. Fitz'in de beni sevmediğini söylemeye çalışmama rağmen, bunun ona karşı korkunç bir haksızlık olduğunu düşünüyordu. Maria şaşırtıcı derecede romantik. Dük ile olanlar hakkındaki gerçeği bilmiyordu -hâlâ da bilmiyor- çünkü kendini suçlu hissedeceğini biliyordum. Ama yaptığım şeyi neden yaptığımı kimseye anlatamadığım için, onlar... onaylamadılar."

"Ve sonra, bir süre evli kaldıktan ve bebek sahibi olmadıktan sonra, bu konuda da endişelenmeye başladılar - sanırım aceleci evliliğimi nihayet affetmelerini sağlayan şey buydu. Benim için o kadar üzüldüler ki, sanırım onaylamamalarının üstesinden gelmeyi başardılar."

Kadının ses tonundaki bir şey kafasını karıştırdı; bir şekilde alaycı, neredeyse suçluydu. "Ve sen onların acımasını istemedin?" Çılgınca bir tahminde bulunuyordu.

karanlıkta ilerliyordu. Bu onu rahatsız ediyordu; ne söylediğinden tam olarak emin olmadan konuşmaya alışık değildi. Müstakbel dükler emin olmadıkça konuşmazlardı. Müstakbel dükler *her zaman* emindi.

Ama Sophie'nin büyüü buydu, diye düşündü, yedi yıl önce de böyleydi ve şimdi bunu yeniden hissediyordu:

Onunlayken emin olmasına gerek yoktu. Bu yüzden onun hakkında daha az şey düşünmüyordu.

"Bunu hak ettiğimi düşünmüyordum," dedi çok sessiz bir şekilde ve gözlerini onunkilerle buluşturmak için kaldırdı. "Fitz ve ben... bizimki pek tutkulu bir evlilik değildi. İkimizin de kalbi kırılmıştı ve o kısa sürede başka ilgi alanları geliştirdi ve benim de aynı şeyi yapabileceğimin farkında olduğumdan emin oldu - ama çocuk fikrini seviyordu ve ikimiz de yalnızdık ve bağlantı kapısının karşı tarafında başka bir sıcak beden olması yeterince uygundu. Böylece yatağa birlikte girdik. Yıllar geçtikçe, ortaya çıkan bir çocuk olmadığında bu ikimize de garip gelmeye başladı. Bu onu rahatsız ediyordu." Kadının ona bakışları sabitti. "Ama beni hiç rahatsız etmedi."

West uzun bir süre sessiz kaldı ve kadının az önce söylediği şeyi kavradı. Kadın ya da erkek hiç kimsenin böyle bir düşünceyi dile getirdiğini duymamıştı. Tecrübelerine göre, çocuk sahibi olamayan çiftlere acınırdı; suç her zaman karısındaydı, gerçi tanıdığı çoğu erkeğin bu varsayımının oldukça Aawed bir mantığa dayandığını düşünürdü. Ancak bir çocuğun arzulanan bir şey olup olmadığı asla söz konusu değildi ve çocuk sahibi olamayan herkes bu kaybı derinden hissetmeliydi.

Birinin aksini düşünebileceğini bir kez bile aklına getirmemişti. Ama o bir markizdi ve bir gün dük olacaktı; onun dünyasında çocuklar, yeni bir at ya da özel bir araba gibi, aileye çok sevilen eklemeler değil, gerekli kazanımlardı. Hayatı boyunca bir kez bile durup onları *isteyip istemediğini* düşünmemiştir.

"O zaman çocuk istemiyorsun?" diye sordu, sesini alçaltarak, aklı hala bu düşüncelerle dolu.

"Onları isteyip istememeyi hiç düşünmemiştim," dedi. "Evlendikten sonra bu konuda fazla bir seçeneğim olmayacaktı zaten - bir eş bunun için vardır, değil mi? Varisler sağlamak?"

Son kelimedede neredeyse ağlayacaktı. *Varisler*. Çoğu erkek kendilerine çocuk verecek bir eş isterdi, bu doğrudu ama yine de kadının kelime seçiminin kasıtlı olduğunu düşünmeden edemiyordu. Ne de olsa kaç erkek bu kadar endişelenmek zorundaydı?

onun gibi gelecekteki mirasları hakkında ne düşünüyordu? Başka bir adamın karısı olarak -örneğin Bridewell'in karısı olarak- bunun ağırlığını bu kadar hissetmeyecekti. Birdenbire ondan kendisiyle evlenmesini beklemenin ne kadar cüretkâr ve küstahça bir şey olduğunu anladı.

"Ama sonra, hiç çocuk olmayınca, umursamadığımı fark ettim. Biraz daha düşününce, başka kadınların bebeklerine hiç bakmadığımı ve kendi bebeğimin özlemini çekmediğimi fark ettim. Yeğenlerimi seviyorum ama evliliğim kendi bebeğimi doğurmadığı için hiçbir zaman bir kayıp acısı hissetmedim.

"Gördüğün gibi West, hiç evlenmememiz iyi oldu - varis bırakamayan bir düşese sahip olman mümkün değil. Ama aynı zamanda, yapmayı seçebileceğimiz herhangi bir... eğlence faaliyetinden hamile kalacağımdan da endişelenmene gerek yok."

Hâlâ gözlerini adamın gözlerinden ayırmıyordu, ama adam bunun bir anlamda rol yapmak olduğundan emindi; kadın bunu onu şok etmek, sinirlerini bozmak ve nasıl tepki vereceğini görmek için cesaretle söylüyordu.

Kendi duygularını ölçmek için bir an durakladı: Bu konuda ne hissediyordu? Tam olarak emin değildi ama yedi yıl önce Sophie'yle evlenmek istediğinde -o zamandan beri Sophie'yi özleyerek geçirdiği onca yıl boyunca- bunun nedeninin Sophie'nin kendisine bir varis ve bir yedek sağlamasını istemesi olmadığını çok iyi biliyordu.

Onu kendisi için istemişti, çünkü onu mutlu ediyordu.

Diğer her şey... şey, diğer her şey tartışılabilirdi.

"Kısır olduğunu ve sorunun Bridewell'den kaynaklanmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu, bu düşünce aklına geç de olsa gelmişti.

Kadın gözlerini devirdi. "Her zaman hatalı olan kadın değil midir?"

"Ben doktor değilim," dedi dikkatle, "ama bana öyle geliyor ki, bu eylemde iki organ grubu var ve kocanın da karısının da olması muhtemel görünüyor."

"Yine de risk almak ister misiniz?"

Sonra oturduğu yerden kalktı ve yavaş, bilinçli adımlarla ona yaklaştı; eğildi ve ellerini sandalyesinin kollarına dayayarak yüzünü onunkine yaklaştırdı.

"Yakın zamana kadar babamın *benim* çocuk sahibi olamayacağını düşündüğünü hatırlatmama gerek var mı?"

Kaşlarını çatı. "Biliyorum ama bunu sadece onu kızdırmak için söyledin. Bu doğru değildi."

"Ona bunu söyledim," dedi kasıtlı olarak, "böylece evlenip ona bir varis bırakma umudundan vazgeçecekti, oysa böyle bir isteğim yoktu."

Seninle olmadıkça olmaz.

Kelimeleri yüksek sesle söylemedi ama aralarında dolaşp durdular, anlaşıldılar.

Yutkundu. "Eninde sonunda fikrini *değiştirecektin*. Fikrini değıştir," diye düzelitti. "Keşış olmak istiyor olamazsın."

"Eğer son dört yıldır -ve ondan önceki üç yıl boyunca da yeterince yakın bir şekilde- bunu yaptıysam, o zaman ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok," dedi soğukkanlılıkla.

Kaşları daha da çatıldı. "Ama sonra-" Gözleri genişledi. Bekledi, bacağındaki ağrıyı görmezden geldi.

"Sen -o bir gece-"

"Tünaydın, gerçekten," dedi. "Ama evet." Tereddüt etti. "Evli olduğunuz yıllar boyunca, ben iyileştikten sonra, başka kadınlar da oldu. Sık sık değil, ama ben... ben buna dayanamıyordum." Gözlerini kapattı ve onun yüzünü hayal etmemeye çalıştı. "Ama o öğleden sonra... hiç kimse olmadı."

"Ama *neden*?"

"Çünkü," dedi basitçe, "sen beni mahvettin."

Sonra eğildi ve onu öptü.

Bu öpüşmede, birkaç gece önce Leydi Worthington'ın terasında olduğundan daha az tereddüt vardı; vücutları artık birbirini hatırlıyordu ve bir zamanlar onlara çok doğal gelen ritme geri döndüler: adamın eli kadının yanağını kavırıyor, dilleri birbirine dolanıyor, kadının bacakları adamın boynuna dolanıyordu. Zaman yavaşlıyor gibiydi ve adamın farkında olduğu tek şey kızın sıcak bedeninin onunkine bastırıldığı hissi, saçlarının ellerindeki ipeksiliğiydi.

Bununla birlikte, başka bir his yavaş yavaş kenarlardan içeri girmeye başlıyordu; ağırlığını daha fazla bacağına verdikçe bacağından yukarı doğru bir acı yayılıyordu. Uzun bir gün olmuştu ve o öğleden sonra ata binmişti ve bacağı

ona bu muameleden hoşlanmadığını kesin bir dille bildiriyordu.

"Bir sorun mu var?" Sophie, vücudundan gelen küçük bir sinyale yanıt olarak ondan uzaklaşarak sordu. Kızarmış ve son derece güzeldi, altın sarısı saçları dağılmış ve saflığını kaybetmişti.

"Hayır," dedi ve onu oturduğu yerden kaldırmak için uzandı. Kadın onu kravatından çekiştirdi ve ağzını kendi ağzına götürdü.

Bu kez öpücüğü kadın kontrol ediyordu ve adam da buna izin verdiği için mutluydu; hayatının diğer pek çok alanında kontrolü elinde tutmak zorunda olan, kendini her zaman mükemmel bir şekilde kontrol altında tutan adam, bu kontrolü burada, kimsenin görmediği bir yerde bıraktığı için yeterince memnundu. Elleri hâlâ kravatının üzerindeydi, aceleyle çözüyordu ve çok geçmeden kravatı çözdü ve elinin sıcaklığı boğazında tüylerini diken diken etti. Ceketini silkti, sonra elleri yeleğinin düğmelerindeydi ve bir an sonra yeleğini çıkarıyordu, sonra gömleğinin düğmelerini çözüyordu ve parmakları açgözlülükle teninde geziniyor, karın kasları fısıltı yumuşaklığındaki dokunuşuyla geriliyordu.

Sarhoş bir şekilde geriye doğru tökezlediler, West onu da yanına alarak yatak odasına açılan kapıdan içeri girdi. Burası daha karanlıktı, daha az lamba yanıyordu ve düşük ışık gözlerinin karanlık havuzlar gibi görünmesine neden oldu, öpüşmelerini kesip uzun bir süre onu incelerken onu içine çekti.

Kadın geri çekildi, bakışları aç bir şekilde onun üzerindeydi ve adam onun incelemesi altında sertleştiğini hissetti.

"Neden *böyle*... görünüyorsun?" diye sordu kızgınlıkla onu işaret ederek. Sesi aynı anda hem kızgın hem de minnettar gibiydi.

"Kazadan sonra iyileşme sürecindeyken bir egzersiz rejimine başladım," dedi. "Gücümü yeniden kazanmak için. Düşünmeyi bırakmama yardımcı olduğu için hoşuma gittiğini fark ettim." David'i, onun ölümünü, kendi korkunç, ezici kederini ve suçluluk duygusunu; Sophie'yi, ilk başlarda tek yapmak istediği onu düşünmekken ve bunu yapmak sürekli bir ıstırapken; daha sonra, ona duyduğu özlem her *şeyi* tüketen bir hal aldığı anda, fiziksel olarak bitkin düştüğünde zihninin her *şeyden* arınmasını takdir etmeye başlamıştı. Dünyanın geri kalanının bir süreliğine de olsa yok olup gitmesine izin verebildiği zaman rahatlıyordu.

Ama bunu yapmanın başka yolları da vardı.

Bir zamanlar sevdiği, sık sık alışkanlık haline getirdiği yollar.

Onu kaybettikten sonra cazibesini yitiren yollar.

Şimdiye kadar.

Gömleğini silkti ve ona doğru yürüdü; konsantre olduğunda topallamasını kontrol edebiliyor, bunu yapmak ona ek bir acı verse bile neredeyse fark edilmeyecek hale getirebiliyordu. Ancak şimdi topallaması ağırlaşmıştı ama yüzündeki hiçbir ifade bunu umursadığını göstermiyordu. Bir zamanlar sevdiği adamı -neredeyse bir çocuk- düşündüğünü de. Bunun yerine, karşısındaki adama duyduğu minnettarlık yüzünün her satırına yazılmıştı.

"Şimdi de ayakkabıların," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak, biraz da beklentiyle ona bakarak.

Yatağın kenarına oturdu ve ayakkabılarını çekiştirdi; Sophie'ye kısa bir bakış, onun bu gösteriyi takdirle izlediğini doğruladı.

"Şimdi de pantolonun."

"Herhangi bir noktada bana katılmayı düşünüyor musun?" Bakışları daraldı. "Eninde sonunda."

Kadının yüzündeki ifade ve ona emirler yağdırırken ses tonuna sinen sertlik, kanının daha fazla akmasına neden oldu ve Aung pantolonunu ve küçük elbiselerini çıkardı ve bir an sonra tamamen çıplak bir halde kadının önünde oturuyordu. Ayağa kalktı ve ona doğru bir adım attı ama kadın onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Sophie-"

"Bekle," dedi yavaşça, dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu ve ifadesinde açık bir takdir, şehvet ve *ihitiyaçtan* başka bir şey yoktu.

Kadın adamın etrafında yavaşça bir tur attı ve adam, eğer mümkünse, bu incelemenin altında daha da sertleşti. Tam önünde durdu, o kadar yakındı ki, kolunun en ufak bir hareketiyle uzanıp onu yakalayabilirdi, ama hareketsiz kalarak onun kendisine bakmasına izin verdi. Yanaklarında renk vardı ve göğsü her zamankinden daha hızlı inip kalkıyordu. Kadının bakışları bacağına kaydı ve adam içgüdüsel olarak elini uzatıp bir uyluğunu boydan boya geçen, çarpışma sırasında sivri bir tahta parçasının kötü bir şekilde oyduğu çirkin yara izini kapattı, sonra hareketinin ortasında dondu ve elinin düşmesine izin verdi.

Onun yerine bir elini uzattı, parmakları adamın kalçasındaki kızgın yara izlerini takip etti; zamanla solmuşlardı ama asla yok olmayacaklardı.

Bakışları onunkilere dikildi. "Bu acıtıyor mu?"

Ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüştü. "Her zamankinden fazla değil."

Bir anlamda yalandı; bugünkü ağrısı kesinlikle normalden daha kötüydü. Ama tenindeki serin eli onu bir şekilde rahatlatmıştı, her ne kadar tek yaptığı acısının haritası boyunca nazik bir çizgi çizmek olsa da.

Bakışları tekrar, kırığın kötü bir şekilde iyileştiği ve onu bugüne kadar rahatsız eden topallamaya neden olduğu kaval kemiğine indi ve eli ilerlemeye devam etti, neredeyse dizine kadar indi ve sonra tekrar yukarı çıktı - ve sonra daha da yukarı ve daha da uzağa. Eli uyluğunun iç kısmına ulaştı ve adam gözlerini kapattı.

"Sophie-"

Eli onun etrafında kıvrıldı ve adam bir iniltiyle onun adını ısırdı. Kadının eli sıkılaştı ve adam keskin bir nefes aldı; bir an sonra eli gitmişti ve adam protesto etmek için gözlerini açtı-

Kadının, doğrudan ona baktığını, yavaşça avucunu yaladığını ve sonra elini onun boyuna götürüp yavaşça, acı veren bir vuruş yaptığını görmek için tam zamanında.

"Yüce İsa."

"Mmm," dedi, gözleri elinin hareketini takip ediyordu. "*Konuşmana* bayılıyorum."

"Ben her zaman konuşurum," diye başardı.

Kremayı kapmış bir kedi gibi kendini beğenmiş gülümsemesi genişledi. "Bu şekilde değil." Kasıtlı bir vuruş daha. Eli gevşedi ve geri adım attı, sonra dizlerinin üzerine çöktü. Adam uzandı ve kadın onu ağzına almadan hemen önce yatağın direğini kavradı.

Sıcaklık, sıcaklık ve nazik bir emme vardı, ama aynı zamanda bacağına giderek artan bir acı vardı, ilk başta neredeyse onu artıracak şekilde zevkle karışan bir acı, sonra yavaşça, kesinlikle daha fazla dikkat dağıtıcı oldu.

"Sophie-bekle," dedi, sözcükler her şeyden çok bir soluk alma gibiydi. Sophie geri çekildi ve soru sorarcasına ona baktı.

"Oturmam gerek. Bacağımın buna dayanabileceğini sanmıyorum."

Sakat bacağı söz konusu olduğunda pişmanlık duymayı çoktan bırakmıştı; ara sıra kardeşiyle ya da arkadaşlarıyla bir tarlada yarıştığı ve meydan okumasını kabul edecek kadar aptal olan herkesi yendiğı günleri özlese de, o anda ona pek bir faydası olmadığı için bu duygunun üzerinde durmuyordu.

Ancak şimdi, Sophie dizlerinin üzerinde geriye doğru kaykılıp onun yatağın kenarına oturmasına izin verdiğinde hayal kırıklığının kabardığını hissetti. Sophie'nin, herkesten çok, kendisini bütün ve kırılmamış olarak görmesini umutsuzca istiyordu. Nazik davranılacak biri değildi. Hissettiklerinin bir kısmı yüzüne yansımış olmalıydı - böyle bir şeyin olmasına asla izin vermemekle övündüğü düşünülürse, bu endişe verici bir düşünceydi - çünkü kaşları çatılmıştı.

"Sorun nedir?"

Başını iki yana salladı. "Belli ki bir şey yok," diye ekledi, sikiinin akşamki eğlencenin bu şekilde bölünmesine itiraz ettiğini açıkça belli ettiğı kucağını işaret ederek. Yine de bu şaklabanlık girişimi kaşlarını çatmasına engel olamadı ve içini çekti.

"Bacağımdan rahatsızım," dedi dürüstçe. "Ve bunun işleri daha da zorlaştırmasını istemiyorum... yani biz..."

"Sana söz verebilirim West, eğer yaptığım işe geri dönmeme izin verirsen, seni harcatmaya çalışmaktan ve bunu yapmaktan ne kadar hoşlandığımdan başka bir şey düşünmeyeceğim."

"Öyle mi?" diye sordu, sesi kısıktı ama tutarlı çıkıyordu, neredeyse dilini yuttuktan sonra bunun büyük bir başarı olduğunu düşündü.

"Sana göstereyim mi?" diye sordu, sesi utangaçtı ve adam yutkundü, bu şartlar altında yapabileceğı tek şey başını sallamaktı. Sonra tekrar ayağa kalktı, arkasını döndü ve omzunun üzerinden ona sinsi bir bakış fırlattı. "Eğer bana yardım edebilirsen, belki...?"

Kadın kollarını kaldırdı ve bir an sonra adam elbiseyi başından çekiştirmeye başladı. Sonra parmakları korsenin bağcıklarındaydı, o da bir kenara atılana kadar onları gevşetiyordu.

Sonra döndü, fısıltı kadar ince ketenden yapılmış, lamba ışığında neredeyse şeffaf, göğüs, bel ve kalçanın siluet halindeki kıvrımları kumaşın arasından kışkırtıcı bir vaat gibi görünen bir kombinezonu ortaya çıkardı. Ancak bir an sonra bu bariyer

Sophie de gitmişti ve karşısında çırılçıplak duruyordu. Onunla ilgili anıların doğru olduğunu düşündüyse de, Sophie'nin çıplak teni, altın sarısı saçları -şu anda bile iğnelerini çıkarıp omuzlarına döküyordu- ve gözlerindeki şuh ışıltıyı bir şekilde unuttuğunu fark etti.

Titremelerini gizlemek için ellerini arkasındaki tezgâha dayadı. "Çok güzelsin." Bu en zarif ya da en yumuşak iltifatlardan biri değildi, sanki içinden kopup gelmiş gibi hissettiği üç basit kelimedenden ibaretti ama son yedi yıldır onu her gördüğünde aklından geçen buydu ve bunu asla söyleyememişti. Ona hiçbir şey söylememek için elinden geleni yapmıştı. Şimdi bu sözleri söylemek ona hak etmediği bir ayrıcalık gibi geliyordu.

Yanaklarındaki pembelik derinleşti. "Teşekkür ederim."

"Buraya gel," dedi ve kadın yavaşça ona doğru yürüdü, kalçaları abartılı olmaktan çok baştan çıkarıcı görünecek kadar sallanıyordu.

"Bu akşam emirleri ben veriyorum sanıyordum," dedi hafifçe, adamın önünde durdu ve tek bir parmağını uzatıp şaftında iz bıraktı. Adam onun dokunuşuyla sarsıldı ve dudaklarından bir küfür çıkmadan önce ısırıldı.

"O halde," dedi doğrudan o güzel kahverengi gözlere bakarak, "seni tatmamı söylersen çok sevinirim."

"Sanırım bu benim de hoşuma giderdi," dedi, sesinde çoğu zaman görmezden gelmek için elinden geleni yaptığı doğuştan gelen erkeksi gururu körükleyen hafif soluksuz bir nota vardı.

"O zaman buraya gel," dedi ve kadın yaklaşırken kendini yatakta biraz geriye itti. Kız tam karşısında durduğunda, uzanıp onu belinden yakaladı; biraz garip bir manevra gerektirdi ama birkaç dakika sonra kız yatağın üzerindeydi ve ona sarılmıştı.

Adam arkasına yaslandı ve kadının kalçalarını 1rm tutarak, yüzünü kaplayana kadar onu ileri doğru itti.

"Karyola direğine tutunmak isteyebilirsin," dedi ve sonra bir an bile tereddüt etmeden başını kadının kalçalarının arasına gömdü ve yaladı.

"Yüce *İsa*" dedi, sonra da "*Tanrı*".

Birkaç dakika sonra hava almak için ayağa kalktı. "Bu faaliyetlere ara verip onun yerine kilise ayinine katılmak ister miydiniz?"

"Hayır," dedi, oldukça hararetle bir şekilde ve sonra eli saçlarındaydı, sikine taze bir kan akışı gönderecek kadar sıkıydı ve onu amacına geri çağırıyordu. "Durma."

Durmaya hiç niyeti yoktu, hele de kız ona o buyurgan ses tonuyla emirler yağdırırken... Bir süre kızın tadından, kokusundan ve boğazının arkasından çıkardığı küçük, aceleci seslerden başka bir şeyin farkında olmadı. Adamın elleri kadının kalçalarını sıkıca kavramış, onu yerinde sabit tutuyordu ve kadının titremeye başladığını hissetti, kadının saçlarını tutuşu neredeyse acı verici bir hal almıştı ve bir an sonra kadın tepetaklak oldu ve adam onu gördü, sonunda kendini itip yanındaki yatağa yığılana kadar ağzına bastırmaya devam etti. Kız bir kolunu uzatıp boynuna doladığında, adam dirseğinin üzerinde doğruldu ve kızın ağzını kendi ağzına çekti, öpücük dağınık ve hararetiydi.

Yan yattı, bacağına adamın kalçasının üzerine koydu ve-

"Emin misin?" diye sordu nefes nefese, istekten neredeyse aklını kaçıracaktı. "Evet," dedi, onu tekrar öperek ve sonra onun içine doğru kayıyordu, ıslak ve

kayganlaştı ve sonra gerginlik, sıcaklık ve akıl almaz bir zevkten başka bir şey yoktu, kulağında onun nefes alışlarının sesi. İlk başta yavaştlar, ritimlerini buluyorlardı, ama bir dakika sonra bunu çözdüler, kalçaları onunkilerle buluşmak için yükseldi, eli sırtının Aat'ına yaslandı, onu ona sıkıca tuttu. Gözlerini kapadı ve onun sıcaklığından başka hiçbir şeye odaklanmadı, teninin yumuşaklığı ona karşı ve etrafında bastırdı, içinde hareket ederken omurgasından aşağı yayılan zevk. Ve sonra, çok geçmeden, serbest kalışını kovalarken itişleri düzensizleştirdi ve elini aralarına kaydırarak, başparmağını belirli bir noktaya bastırdı ve kadın sözsüz bir çığlıkla onun etrafında paramparça oldu, tam zamanında geri çekildi ve karnına döküldü.

Bir an için -bir dakika, on beş dakika, on?

Sophie sonunda, "Aman Tanrım," demeyi başardı. "Yarın yürüyemeyeceğim."

"Amaç buydu," diye mırıldandı, gözlerini açacak gücü henüz toplayamadığı düşünülürse, kelimeler olması gerektiği kadar ukalaca değildi. Bir süre daha durakladıktan sonra, kendini oturur pozisyona getirdi ve sonra - zihninin ve uzuvlarının karmakarışık hali göz önüne alındığında, bu düşünce pek cazip gelmese de- ayağa kalktı, bir duvarın dibinde, ıslatıp Sophie'ye uzatabileceği bir bezin bulunduğu leğene doğru ilerledi. Sophie karnını sildi, bunu yaparken yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Muhtemelen gerekli olmadığını düşünürsek, ne kadar centilmensiniz."

"Bunu bilemeyiz," dedi yumuşak bir sesle, yatağa onun yanına yerleşirken. "Ve seni yapmak istemediğin bir şeye zorlamak istemedim." Annelik ya da onunla evlenmek gibi. Sırf istediğinden bile emin olmadığı bir bebeği beklediği için onunla evlenmesine katlanamazdı; bu bilginin acısının onu kaybetmenin acısından bile daha kötü olacağını düşünüyordu.

Örtüyü bir kenara bıraktı ve yatakta geriye doğru kayarak yastıklara yaslandı, üzerinde tek bir giysi olmamasına rağmen bir kraliçe gibi görünüyordu.

Ve West -daha sonra o anki koşullar altında beyninin pek de normal çalışmadığını düşünecekti- hiç düşünmeden, "Beklediğime değdi," dedi.

Kıpırdamadan durdu, sonra yavaşça doğruldu, güzeldi ve çıplaklığından utanmıyordu; tüm dikkati onun üzerinde olduğu için bunu fark etmemiş gibiydi

bile. "West," dedi dikkatle. "Acaba bunu daha önce konuşmalı mıydık? Bunun benim için ne anlama geldiğini. *Senin* için ne anlama geleceğine karşı."

Gülmek için garip bir istek duydu. Kaç tane dükün ilk doğan oğlu, kendileriyle evlenme fikrinden dehşete düşen kadınlarla yatağa girme konusunda endişelenmek zorunda kalmıştı?

Onun yerine, "Senden hiçbir şey istemedim, Sophie," demekle yetindi.

"Ama *dört yıl* boyunca başka kadınlardan vazgeçmiş *olman*-"

"Bunu yapmaya kesin olarak *karar* vermedim, biliyorsunuz," dedi. "Bir dizi vardı

Yıllar içinde ilgilerini belli eden kadınların sayısı arttı."

Sophie bir kez daha yastıklara yaslanarak hıçkırdı. "Bundan hiç şüphem yok."

Ağzının kenarları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Kıskandın mı?"

Kollarını kavuşturdu ve tekrar tavana baktı. "Kesinlikle olmaz. İstediğin *kadar* her kadınla yatabilirsin, umurumda değil."

"Elbette," diye kabul etti, yanına uzandı ve kolundan aşağıya doğru tek bir 1nger izi bıraktı. "Birkaç tanesini öptüm -evlenilebilir olanları değil, ama birkaç sağduyulu dudu. Ama ne zaman gözlerimi kapatsam senin yüzünü gördüm."

Ona bakmak için yastığın üzerindeki başını çevirdi. "Batı." Yumuşak ve acılıydı. "Elimde değil," dedi. "Seni unutmaya çalıştım, devam etmeye çalıştım, sonunda sensiz de mutlu olacağıma kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama bunu asla tam olarak başaramıyorum. Sadece seni istiyorum, her zaman sadece seni istedim."

"Ben de seni istiyorum," dedi usulca. "Ama hayatımdaki diğer her şeyi alev alev yanan bir ateşe atacak kadar değil." Kendini dirseklerinin üzerine doğru itti. Parmaklarından dökülen küçük saç tutamları başının etrafında altın bir hale oluşturdu. "Baban, seninle evlenirsem kız kardeşimin evlilik umutlarını mahvetmeye hazırdı - en çok önemseydiğin, sana bir amaç duygusu veren tek şeyi yok etmeye hazırdı."

"Kız kardeşlerinin hepsi şu anda evli - oldukça mutlular, sanırım - bir istisna dışında ve Blackford'u, babamın onu Alexandra ile evlenmemeye ikna etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum."

"Ama *sen*," diye bastırdı, sesi sinirli çıkıyordu. "Kız kardeşlerim ondan güvende olsa bile, *sen* değilsin. Rosemere'i hâlâ satabilir, kiracıları topraklarından atabilir, hepsi de sana nispet yapmak için."

"Yapacağına inanmıyorum," dedi West, bu düşünce midesinin çukurunda, babasının bu tehdidi ilk savurduğu andan beri tekrar eden bir batma hissine neden olsa bile. Babasının yapacağını düşünmüyordu - sonuçta anlamsızdı- ama yine de bu olasılıktan hoşlanmıyordu. Kumarbaz bir adam değildi; kumar masalarında düşük bahislerle oynardı; doğuştan sahip olduğu ayrıcalıkla, sayısız insanın şu ya da bu şekilde bağımlı olduğu serveti riske atmayı kendine hak görmüyordu.

Sophie sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, "Ama yine de risk var," dedi. "Ve bunu benim için riske atmanı istemiyorum, seninle bir gelecek istemiyorum, bu çok büyük bir şeyden, çok değer verdiğin bir şeyden vazgeçmen anlamına geliyorsa olmaz."

"*Seni önemsiyorum,*" dedi West, sesindeki hayal kırıklığı onunkiyile eşleşecek şekilde sesine sinmişti. "Ve kendi mutluluğuna neden bu kadar az değer verdiğini, ondan neden bu kadar çabuk vazgeçtiğini bilmiyorum."

"Öyle olmasaydım bile," dedi soğukkanlılıkla, "sana bir varis garanti edemeyeceğim gerçeği, mantıklı düşünmen için yeterli olmalı."

"*Lanet olası bir varis umurumda değil.*" Kendini oturur pozisyona itti ve sonra çok hızlı hareket etmekten kaynaklanan bacağındaki keskin ağrıyı görmezden gelerek yataktan tamamen yuvarlandı. Eğilip Aoor'dan iç çamaşırını ve pantolonunu aldı, uzuvlarından akan öfkeli bir enerjiyle onları giydi. Sophie sessizce onu izledi. "Benim bir kardeşim var, kuzenlerim var. -Benden sonra bu lanet unvanı kimin alacağı umurumda değil, eğer umurumda olması hayatımın geri kalanını *seninle* ilgilenerek geçiremeyeceğim anlamına gelmiyorsa. Benim için buna değer olduğunu ne zaman anlayacaksın? Kendi mutluluğunu herkesin mutluluğunun gerisine atmaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

"Bir düklük miras kalacaksa söylemesi kolay," dedi soğuk bir sesle. Kendini tekrar yatağa bıraktı ve dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi.

"Tanıştığımız gece durumumu biliyordun," dedi usulca. "O zaman seni rahatsız etmemişti."

"Belki de fikrimi değiştirdim."

"Eğer durum buysa, yani sizi olduğum adamın sahip olduğum unvandan kaynaklanan tüm sıkıntılara değdiğine ikna edemiyorsam, o zaman sizi ikna etmek için başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

O da ayağa kalktı ve iç çamaşırına uzanarak onu başının üzerine çekti ve çıplak tenini adamın görüşünden sakladı.

"Ben de öyle," dedi usulca, korsesine uzanarak ve uzun bir sessizlik anından sonra, başka bir şey söylemeden, West öne doğru eğilerek bağcıkları bağlamasına yardım etti.

On Dokuzuncu Bölüm

On ay önce

Onu Wiltshire'da bir kır evinin galerisinde *bulmuş*.

Ağustos ayıydı; tembel sohbetlere ve gölgede dinlenmeye elverişli, güneşli, yapış yapış bir öğleden sonraydı. Sophie, kendisi gibi son birkaç saat içinde gelmiş olan grubun diğer üyelerinin en azından bazılarının bahçede dolaştığını ya da odalarının serin sessizliğinde dinlendiğini biliyordu. Ancak o, sadece bavulunun önümüzdeki iki hafta boyunca kalacağı misafir odasına ulaştığından emin olmuş, bonesini yatağının üzerine bırakmış ve ardından evin içinde yürüyüşe çıkmıştı.

Jeremy'nin yıllık atış partisine davetini kabul etmeden önce dikkatlice düşünmüştü; ilişkileri dostane bir şekilde sona ermişti ve geçen ay boyunca, katılmayı planladığını bildiği Violet ile yakınlaşmıştı. Şehrin sıcağından birkaç haftalığına kaçıp kırsal kesimde, tanışıklığını derinleştirmeyi umduğu arkadaşlarıyla birlikte olmanın oldukça güzel olacağını düşündü. Ve Jeremy'ye her şeyi bitirirken, *umarım hâlâ arkadaş olabiliriz*, dememiş *miydi*? O da bunu kastetmişti; Jeremy'den hoşlanıyordu, kısa süren birliktelikleri pek de sarsıcı olmamıştı.

(Üç yıl önceki tek bir öğleden sonra yüzünden sevişme konusundaki beklentilerinin çok yüksek olmasından çok korkuyordu).

İşte buradaydı; ama sıcak bir arabada, hizmetçisinin bitmek bilmeyen gevezeliklerine maruz kalarak geçirdiği uzun bir günün ardından, on beş dakikanın kendisine kalmasını çok istiyordu. Yalnız zaman, son üç yıldır eksikliğini hissettiği bir meta değildi.

yine de kendini düşüncelerini huzur içinde toplamak için can atarken bulduğu zamanlar oluyordu.

Ya da belki de bugün onu evin içinde yavaş ve dolambaçlı bir tura iten şey, gruba katıldığında onu kimin beklediğini bilmektir. Nedeni ne olursa olsun, sonuçta nafileydi: Galeride durmuş, Jeremy ve ağabeyinin çocukluk portresine düşünceli bir şekilde bakarken, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamışlardı ki, ayak seslerini ve halıya vuran bir bastonun gümbürtüsünü duydu ve yüzünü ona dönmeden önce bile kiminle karşılaşacağını biliyordu.

Onu görür görmez aniden durdu.

Sophie ellerini birbirine düğümledi ve başını eğdi. "Lord Weston."

"Leydi Fitzwilliam."

Garip bir sessizlik çöktü; West gözlerini onun yüzü dışında bir şeye dikmek için çaresizce odaya bakıyordu ve Sophie onu inceledi. Koyu mavi bir ceket ve binici çizimleri giymişti; kravatı biraz gevşekti ve saçları dağınıktı. Dışarıda olmalı, diye düşündü Sophie; henüz birkaç saat sonra yemek masasında görünecek olan o kusursuz bakımlı haline dönüşmemiştir.

Uzun bir süre sonra doğrudan ona baktı; muhtemelen sıcaktan yanaklarına biraz renk gelmişti. Oraya renk veren kişi o olmayalı uzun zaman *olmuştur*.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, odamı ararken biraz şaşırdım. Ben sadece-"

Dönüp gidecekmiş gibi yaptı ve Sophie ona izin vermeyi çok istedi; artık ona ne diyeceğini bilmiyordu. Aslında yıllardır bilmiyordu. Onu bir hafta önce

Venedik'te bir kahvaltıda görmüş ve servis edilen böğürtlenlerin kalitesi hakkında kibarca, acı dolu bir konuşma yapmışlardı. Ama iki hafta boyunca

burada, aynı evde yaşayacaklardı. Çok büyük bir evdi ama birbirlerinden sonsuza dek kaçamazlardı. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı - aslında ne söylemek istediğinden tam olarak emin değildi. Ama o daha ne diyeceğini

bilemeden, adam dönüşünün ortasında durdu ve sinirli bir nefes verdi ve ona doğru bir adım attı.

"Bilmeni isterim ki," dedi, sesi alçaktı ama odanın yankılanan sessizliğinde mükemmel bir şekilde duyulabiliyordu, "James'in seni Violet ve kendisinin sorunlarının içine çekmemesi gerektiğini düşünüyorum. Bu çok kötü oldu."

Sophie irkilerek gözlerini kırıştırdı; ondan beklediği bu değildi. West'in kardeşi bir ay önce Violet'i kışkırtmak için onunla biraz oynamıştı ama zararsız bir şeydi ve daha sonra özür dilemişti. Adamın kendisine gönderdiği nazik not hâlâ masasının çekmecesinde duruyordu; ancak şimdi karşısındaki adamın kardeşini böyle bir eyleme teşvik edip etmediğini merak etti.

Sormak için hiçbir yol bilmiyordu - bu konuşmayı olmasını istediğinden daha samimi hale getirmeden olmazdı. O ve West bir daha hiçbir şekilde yakınlaşamazlardı.

"Kardeşin özür diledi ve ortada bir zarar yoktu," dedi biraz sert bir sesle. "Violet'in intikam almasına yardım etmek için yeterince hevesliydim."

Başını salladı. "Doğru. Pekala. Ben sadece sana söylemeyi düşündüm. Normalde böyle davranmaz."

Bir an için düşünceli bir şekilde ona baktı. "O bir yetişkin, West." Takma adı dilinde tuhaf bir his uyandırdı. "Onun adına özür dilemene gerek yok."

"Evet. Tabii ki." Bir an için adamın başka bir şey söylemeyeceğini, bu yapmacık ve garip ifadeyle odadan çıkacağını düşündü. Bunun yerine başını yana eğdi ve ekledi: "Yine de ilk doğan bir çocuğun küçük kardeşi için duyduğu belki de mantıksız endişeyi herkesin anlayacağını düşünüyorum."

Nefesini içine çekti ama gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Böyle mi olacak yani?" diye sordu usulca. "Geçmişe dönmeden birkaç cümleden fazla konuşamayacak mıyız?"

Utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Bu gereksizdi," dedi. "Özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "İki hafta boyunca burada kalacağız, biliyorsun. En azından birbirimizin yanında daha az huzursuz olmaya çalışabiliriz."

"Size havayı, buraya yolculuğunuzu ve bu ilçeyi ilk kez ziyaret edip etmediğinizi sorabilir miyim?" Sesi şüpheliydi.

"Bu iyi bir başlangıç olabilir," dedi kısaca; adam şu anda onun içinde aralarını düzeltmek için fazla bir istek uyandırmıyordu. "Eğer önemli bir şey konuşamıyorsak *-ilginç bir şey-* en azından havadan sudan konuşmayı deneyebiliriz."

Uzun bir süre daha ona baktı. "Siz ve ben hiç havadan sudan konuşmadık, Leydi Fitzwilliam."

Sophie bunun doğru olduğunu fark etti; ilk tanıştıkları gecedan itibaren, *tonlar* arasında kibar bir sohbet olarak geçen önemsiz, sıkıcı gevezelikleri bir kenara bırakmışlar ve sadece onun geçirdiği kaza ve evliliğiyle durmuş olan bir açık sözlülüğe ve samimiyete dalmışlardı. Nasıl kibar tanıdık olunacağını bilmiyorlardı, birbirlerine karşı hiç öyle olmamışlardı.

Ve şimdi, olabilecekleri tek şey buydu. Ya bu ya da hiçbir şey. Sophie çenesini kaldırarak, "Bunu deneyebiliriz," dedi.

Kısa bir duraksamadan sonra başını salladı. "Pekâlâ." Başını kapıya doğru eğdi. "Size odanıza kadar eşlik edebilir miyim? Belki bana Elderwild'ı şu ana kadar nasıl bulduğunuzu anlatabilirsiniz - bu ilk ziyaretiniz, değil mi?"

Sophie, "Öyle," diye onayladı ve yan yana gelene kadar ona doğru yürüdü, aralarında dikkatli ve güvenli birkaç adım vardı. Birlikte yürümeye başladılar; o anda, iradesine ve daha iyi bir yargıya karşı neredeyse *zorlayıcı* gibi görünen bir hareketle, omzunun üzerinden Sophie'nin onu bulduğunda baktığı portreye hızlı bir bakış attı.

Jeremy'nin portresi... ve David'in.

Bir süre sonra tekrar gözlerini kaçırdı, bakışlarını sabit bir şekilde ileriye çevirdi ve Sophie odadan çıktıklarında akılsızca konuşmaya devam etti, aralarındaki sessizliği Jeremy'nin malikânesiyle ilgili izlenimleri üzerine uzun bir monologla doldurdu. Yürürlerken sadece bir kez, bakışlarının bir anlığına Jeremy'nin pro1le'ına takılmasına izin verdi ve hemen bıraktı ama yüzündeki acı ifadesini görmeden önce değil.

Ağzından neredeyse hiç beklenmedik bir şekilde dökülen gevezeliği değiştirmede ve adam sessizce dinlemekten memnun görünüyordu. Ama kısa, keskin bir an için, yüzündeki acı dolu ifadeyi hafifletmek için bir şey - herhangi bir şey- söyleyebilmeyi korkutucu bir acılıkla diledi.

Ama yıllar önce böyle bir şey yapabileceği zamanlar olsa da, o günler şimdi ona uzak bir anıdan başka bir şey gibi gelmiyordu; o zamanki West ve Sophie'nin birbirleri için kim olduklarının, artık birbirlerine söyleyecek önemli bir şeyleri olmayan bugünkü West ve Sophie ile hiçbir ilgisi yoktu.

Bu iyi bir hatırlatmaydı, diye düşündü kararlılıkla, ne zaman yeşil gözleri, geniş omuzları, keskin çene çizgisi ve şimdi yanında yürüyen adamı -bunca zaman sonra bile hala ona tehlikeli bir şekilde çekici gelen- oluşturan diğer yüzlerce parça tarafından baştan çıkarıldığını hissetse.

Geçmişleri tekrar ziyaret edilmeyi gerektirecek bir geçmiş değildi ve onun acısı artık onu ilgilendirmiyordu.

Ve bunu kendine yeterince sık söylerse, belki bir gün gerçekten inanabilirdi o.

Yirminci Bölüm

Sophie, Violet'in arabasından bir uşak tarafından indirilip Madam Blanchet'in dükkânına götürülürken, "Bunun *neden* gerekli olduğunu *hâlâ* anlamıyorum," dedi.

"Sophie, *evleniyorsun*," dedi Alexandra coşkuyla, kapı aralığından geçip modacının küçük, zarif mekânına girerken. "St. George's'a yastık kılıfıyla mı gitmeyi planlıyordun?"

Sophie ciddiyle, "Geçerli bir endişe," diye onayladı, "eğer tüm evim yanarsa. Aksi takdirde, zaten sahip olduğum düzinelerce uygun elbiseden birini giyerim diye düşünmüştüm."

Alexandra, Violet'e sahnede fısıldayarak, "Bu kadar acı bir şekilde şikayet edeceğini bilseydim, onu evde bırakırdım," dedi.

Violet iyice eğleniyor gibi görünüyordu, ama bir süre sonra Sophie'ye acıdı ve koluna teselli edici bir şaplak atmak için uzandı. "Eğer içini rahatlatacaksa," dedi, "çeyizimi annemle birlikte seçmek zorunda kaldım ve hemen ardından, açıkçası kâbuslara konu olan bir evlilik eylemini açıklama girişimine maruz kaldım, bu yüzden gerçekten çok kolay atlattığını düşünüyorum." Violet'in annesi Worthington Kontesi, Sophie'nin diplomatik olarak "zor" (ve daha dürüstçe "neredeyse dayanılmaz") olarak tanımlayacağı türden bir kadındı, bu yüzden bu gerçekten de Sophie'nin kendi denemelerinin karşılaştırıldığında oldukça hafif görünmesini sağladı.

Dükkâna göz gezdirdi; Madam Blanchet Londra'da oldukça yeniydi, sadece birkaç mevsim önce gelmişti ama elbiseleri şimdiden birkaç kontes, birkaç markiz ve bir keresinde de kraliyet düklerinden birinin metresinin üzerinde görülmüştü. Söz konusu elbiseler -en azından Sophie'nin kendi gördükleri- Sophie'nin zevkine göre biraz daha özenli (ve harap) olma eğilimindeydi, ama çok fazla yaygara koparmamayı akıllıca bulmuştu.

Sonuçta ortaya çıkan gelinliği giyecekti. *Aslında* evlenecek olan Alexandra'ydı ve Sophie onun istediği gelinliği, istediği kişi tarafından tasarlanmasından mutluluk duyuyordu.

Dükkan baştan aşağı kumaş yığınları ve yarım yamalak dikilmiş elbiselerle doluydu ve söz konusu kadın tam şu anda, pembe ipekten, üzeri dantelli, sade ama kusursuz bir şekilde dikilmiş bir elbiseyle onlara doğru geliyordu.

"*Bonjour, mesdames!*" diye mırıldandı, konuşurken başparmağına gelişigüzel takılmış tüy hafifçe titriyordu. "*Et bienvenue dans ma boutique!*"

"*Bonjour, madam,*" dedi Alexandra. "Ben Bayan Brown-Montague, sanırım notumu aldınız?"

"*Oui, oui!*" Madam Blanchet ellerini hevesle birbirine vurdu. "Ve bir kontla yapacağınız muhteşem düğün için mükemmel elbiseyi hazırlamanıza yardım etmeye çok hevesliyim, *değil mi?*" Alexandra başını sallarken kadının gözlerinde paralı bir ışıltı belirdi ama Sophie, modacının Fransız aksanıyla yaptığı çılgınca konuşmalarla daha çok eğlenmişti. Bu beklenmedik bir şey değildi -Londra'daki sözde Fransız modist ve hizmetçilerin çoğu Fransa'ya, belki de Sussex sahilinin güvenliğinden Manş Denizi'ne özlem dolu bir bakış atmaktan daha fazla yaklaşmamıştı- ama Sophie bugün ruh hali göz önüne alındığında, omzunda şeytanın bir ipucunu hissediyordu.

"*Bonjour, madam,*" dedi ciddiyetle. "*Sizinle karşılaşmak bir zevk ve deneyimlerinizden faydalanmak için sabırsızlanıyorum.*"

Madam Blanchet'in gülümsemesi sadece bir anlığına duraksadı, sonra tekrar yerine oturdu. "*Oui... madam,*" dedi zayıf bir sesle ve hemen ardından Alexandra'ya beyaz bir atın üzerinde kiliseden uzaklaşırken hangi mavi *tonunun* onu en iyi şekilde yansıtacağına dair çok karmaşık bir dizi soru sormaya başladı.

Violet, Sophie'ye sinsice yan yan gülümsedi, Sophie de ona sakince gülümsedi.

"... ama aslında Sophie'ye odaklanmamız gerekiyor," dedi Alexandra bir dakika sonra ve Sophie, kız kardeşinin yanına doğru sürüklenirken kısa süreli bir endişe hissetti. "Belki de aynı elbiseleri giyebiliriz diye düşünüyordum!" Bunu o kadar parlak bir şekilde söylemişti ki, Sophie'nin aynı fikirde olmayacağına dair en ufak bir fikri olmadığı açıktı.

Sophie kaşlarını çatarak kız kardeşine baktı. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum-"

"Eğer orada birlikte durup yemin edeceksek, renklerimizin uyumlu olması sence de hoş olmaz mı?" Alexandra sordu. "Aynı boneleri takabileceğimizi düşünüyordum!" Bu, bir çocuğa büyük bir ödül vaat ederken kullanılabilecek bir tonda söylenmişti ve Sophie uygun bir şekilde minnettar görünmeye çalışırken, bir yandan da kız kardeşinin beyninin güneşten etkilenip etkilenmediğini merak ediyordu. Blackford'la birlikte öğleden sonraları çok fazla gezintiye çıkıyorlardı; aynı düğün şapkalarını takmak güneş çarpmasının bir işareti miydi?

Sophie kayıtsızca, "Mmmmm," dedi.

"Ve sonra belki ben mavi giyeceksem, sen de..." Alexandra düşünceli bir şekilde Sophie'ye bakarken işaret parmağıyla çenesine vurarak devam etti.

"Pembe mi?" Madam Blanchet önerdi. "Tenine çok yakışırdı" -daha da ağır bir aksan benimsemiş gibiydi, belki de Sophie'nin anlamayı umamayacağı tuhaf bir yöresel lehçe konuştuğunu düşünmesini umuyordu-"ve sonra ikiniz de -Çiçekler neydi, yazın açanlardan?"

"Ne kadar yardımcı bir özellik," diye mırıldandı Violet. "Ortancalar mı?"

Alexandra hevesle cevap verdi.

Madam Blanchet parmaklarını şıklattı. "*Kesinlikle!* Belki ikiniz de *ortancalardan* oluşan buketler taşıyabilirsiniz" -bu kelime büyük bir özenle ve abartılı bir İngiliz aksanı denemesi ile telaffuz edildi- "birbirinizin elbiselerinin renginde!"

"Emin değilim-"

"Ve sonra," diye devam etti Madam Blanchet, Sophie'nin oldukça zayıf olan söz kesme girişimini görmezden gelerek, "ruAes'i tartışmalıyız." Bunu, Wellington Dükü'nün savaş stratejisiyle ilgili toplantıları düzene sokması gerektiği gibi söylemişti.

Sophie usulca, "Harabelerin bana pek uygun olduğunu sanmıyorum, madam," dedi. "Ben daha basit bir şey umuyordum-"

"Ama *Sophie*." Alexandra yalvaran bakışlarını ona çevirdi. "Bu bizim *düğünümüz*. Herhalde giydiğin her şeye tıpatıp benzeyen bir gelinlik giymek istemezsin.

giyebilir!"

Aslında Sophie kendi haline bırakılsaydı tam da böyle bir şey giymek isterdi. (Ve *gerçekten* evlenmeyi planlıyor olsaydı.)

"Bu düğünü özel bir gün gibi hissetmek istememenizin bir nedeni yoksa tabii?" Alexandra, gözleri fal taşı gibi açılmış, incinmiş ve kafası karışmış bir halde ekledi. "Biliyorum.

-Biliyorum." Dudakları titremeye başladı, bu her zaman endişe verici bir işaretti; Alexandra doğası gereği çok ağlamaklı değildi, ama belli bir ruh haline büründüğünde korkunç bir hızla bir sulama kabına dönüşebilirdi. "Bunun ikimiz için de bir *ilk* evlilik olmadığını *biliyorum* -artık gençliğin ilk çiçeklerini açmadığımızı da-"

Sophie kuru bir sesle, "Sen üç yirmi yaşındasın," dedi; kız kardeşinden dört yaş büyük olduğu düşünülürse, kendini düpedüz bitkin hissetmeye başlamıştı. (Gerçi bu duygu doğrudan bu konuşmadan kaynaklanıyor olabilirdi).

"-ve ikinci bir evlilik töreninin, uzun, iffetli ve özlem dolu bakışlarla dolu bir flörtün sonunda koridorda ilerleyen bakire bir genç gelinin görüntüsü kadar heyecan verici olmadığını biliyorum, ama yine de bunu özel hissettirmenin bir yolunu bulabileceğimizi umuyordum." Alexandra'nın gözleri bu noktada düpedüz buğulanmıştı ve Violet bile Sophie'ye hafif sitemkâr bir bakış atıyordu. Alexandra sözlerini, "Ve bunu *seninle* paylaşmak istedim," diye bitirdi ve sonra kolundan bir mendil çıkarıp, sanki duygularına yenik düşmüş gibi ağzına bastırdı.

Sophie, uzun bir askeri harekâttan yeni çıkmış gibi hissederek uzandı ve Alexandra'nın kolunu okşadı. "Haklısınız, özür dilerim." Bu alışverişi kasvetli ve korkutucu bir havayla izleyen, ama Sophie'nin teslim olmuş kabullenmiş bakışını görünce hemen canlanan Madam Blanchet'e acı dolu bir gülümsemeyle baktı. "Madam Blanchet, uzmanlığınıza güveniyorum."

"*Très bien!*" dedi modacı parlak bir sesle. "Size aklımdaki tüylü boneyi göstereyim mi?"

Violet, "Belki nişan balon için de yeni bir elbise iyi olur, Sophie," diye yardımsever bir ifadeyle söze girince, Sophie ona yaralı bir ihanet bakışı fırlattı.

Alexandra sevinçle ellerini birbirine kenetledi ve Sophie içini çekti.

İnsanın kısa süre önce yattığı, sonra kavga ettiği ve West'in şu anda kurbanı olduğu bir kadınla kapalı bir vagonda mahsur kalması şeklinde ortaya çıkan özel bir işkence türü vardı.

Sophie önceki gün öğleden sonra ona bir not göndermiş, kız kardeşinin evindeki akşam yemeğinde hazır bulunmalarını istediğini bildirmişti; bu sayede kendini burada, sözde nişanlısının karşısında, aralarında rahatsız edici bir sessizlikle otururken bulmuştu. Tartışmalarının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti; o zamandan beri onu bir akşam yemeği partisinde ve bir baloda görmüştü, ama sözsüz bir anlaşmayla, şu ana kadar sessiz arabasında birlikte fazla zaman geçirmekten kaçınmışlardı.

Bu sessizliklere yabancı değildi -geçen yıl, Sophie'yle paylaştıkları ortak arkadaş ve aile ağları yüzünden yörüngeleri yavaş yavaş yakınlaştığından, kendini Sophie'nin yanında dilediğinden daha sık bulmuştu. Ama hayır, bu tamamen doğru değildi, değil mi? Sophie söz konusu olduğunda tam olarak ne dilediği konusunda kendine yalan söylemekten yorulmaya başlamıştı. Ama kesinlikle akıllıca olandan daha sık olmuştu ve bu durumlarda sık sık çöken sessizliğin garipliğine ve ağırlığına alışmıştı - Wiltshire'daki bir malikânenin bahçesinde bir gezinti; tam olarak aynı anda vardıkları Belfry tiyatrosunun koridorlarında sessiz bir yürüyüş. Sophie bu anlarda ondan daha iyiydi; her ne kadar bir dükün oğlu olarak yetiştirilmiş ve her zaman cesur olmaktan başka bir şey yapmamak üzere eğitilmiş olsa da, içgüdüleri bu karşılaşmalarda onu terk ediyor gibiydi ve sık sık kendini dilini ısırırken, ona ne söyleyeceğini bilemez halde buluyordu. Ancak onun her zaman havayla ilgili kibar bir sözü ya da paylaşacak bir haberi olurdu - havayı biraz olsun yumuşatacak herhangi bir şey.

Bu yüzden bu akşam bunu yapmak için en ufak bir efor sarf etmemesi çok anlamlıydı. Bunun yerine, Mayfair'den geçerken pencereden dışarı bakıyordu, yüzü arabanın lambalarının ışığında gergin görünüyordu.

Sonunda, kız kardeşinin evinin önünde durmalarına dakikalar kala ona baktı, ifadesi okunamıyordu. "Yine de Alexandra için iyi bir gösteri yapmamız gerekecek."

Bir acı dalgasını yuttu - ne de olsa bunu kabul etmişti. Ve aklı başında herhangi bir adam kalbinin biraz kırılacağını bilebilirdi - bu sonuç önceden belirlenmiş gibi görünürken bunun suçunu onun ayaklarına atamazdı. "Elbette," dedi kısaca ve kapı açılırken bastonuna uzandı.

"West! Sophie!" Bir uşak onları salona sokar sokmaz Alexandra neşeyle seslendi. "Yemekten önce bir kadeh içki içmek için bize katılmaz mısınız?" Sophie küçük bir şeri bardağından bir yudum alırken, West'in elini sıkın Blackford'un elinde de bir kadeh konyak vardı.

Blackford, Sophie'nin elini öperek başını bir duvar boyunca uzanan büfeye doğru eğdi ve, "Bu gece sadece dördümüz olduğumuz için biraz cahiliz," dedi. "Seni baştan çıkarabilir miyim?"

West, Sophie'yle kısa bir bakış alışverişinde bulundu; Sophie omuz silkip başını salladı ve kısa bir süre sonra West oldukça mükemmel bir kadeh konyanın tadını çıkarırken o da kendi şeriasını yudumluyordu.

"Yemeğimizi terasta yiyeceğiz," diye açıkladı Alexandra, ılık bir esintiyi içeri almak için açık duran Fransız kapılarını işaret ederek, "sayımız çok az olduğu ve akşam da çok güzel olduğu için."

West, Sophie'yle birlikte içkilerini yudumlarken oldukça inandırıcı bir gösteri yaptıklarını düşünüyordu; Alexandra, Leydi Wexham'ın ertesi hafta vereceği nişan balosuyla ilgili giderek daha ayrıntılı hale gelen fikirleri hakkında uzun bir anekdot anlatarak sohbetin büyük bir kısmını sürdürdü ve çok geçmeden terasta, mumlar ve alçakta asılı duran ayın berrak ışığıyla aydınlanan küçük bir masaya oturdular.

Çorba tabağı getirilip kadehler doldurulduktan sonra Alexandra kendi kadehini kaldırdı. "Kadeh kaldıralım mı? İkinci şanslara." Konuşurken bakışları kız kardeşinin üzerindeydi, iri gözlü ve masumdu.

West diğerleriyle kadeh tokuştururken Sophie'ye bakmamaya özen gösterdi; Sophie ise hemen başka bir sohbet konusu buldu.

"Bu çorba çok *lezzetli*," dedi çabucak - çorbayı önermeden önce gerçekten tatmayı bekleydi daha ikna edici bir iltifat olabilirdi.

"Çorbaya bu kadar düşkün olduğunu düşünmemiştim Soph," dedi Alexandra, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu.

"Şey," dedi Sophie biraz zayıf bir sesle, "bu çok... sıvı."

West ona şüpheyile baktı, bu da onun ters bir bakışla karşılık vermesine neden oldu. Alexandra ve Blackford'a yumuşak bir sesle, "Uzun bir gün oldu," dedi. "Biz

Bu öğleden sonra Rotten Row'da ata bindik"-yalan-"ve hava çok sıcaktı. Biraz fazla güneş almış olabiliriz."

Sophie'nin bakışlarını hissedebiliyordu ve muhtemelen güneş çarpmasından muzdarip olduğunu ima etmesinden hoşlanmadığını anladı, ama onu görmezden geldi; çorba hakkında ağdalı konuşmayı bırakana kadar, diğerlerinin onun geçici bir güneş kaynaklı delilik nöbeti yaşadığını düşünmelerine izin vermekten son derece mutluydu. Ne de olsa onlar İngilizdi; bu koşullar altında işlevlerini yerine getirmeleri beklenemezdi.

"Başka bir ltting için Madam Blanchet'e geri mi döndün Sophie?" Alexandra bir dakika sonra sordu, bakışları hâlâ hafif bir endişeyle kız kardeşinin üzerindeydi. "Denemen için bir şey bulduğunda sana yazacağını söylemişti."

"Henüz değil," dedi Sophie temkinli bir ifadeyle, bir kaşık çorba alarak. "Dün beni bir kez daha ziyarete davet etmek için mektup yazdı ama henüz cevap vermedim." Kaşığı ağzına götürmek üzereyken durakladı. "Ama bekle. *Sana* bir not gelmedi mi? Neden bana geldi de sana gelmedi, anlayamıyorum."

Alexandra bir an için telaşlanmış gibi göründü ama hemen toparlandı. "Gerçekten de!" dedi, belki biraz fazla parlak bir sesle. "Benim isteğim üzerine benimkini aceleye getirdi. Birkaç gün önce başka bir ltting için gittim."

Sophie kaşlarını çattı. "Neden benimkini değil de seninkini aceleye getirsin ki? Aynı gün evleneceğiz."

"Ee," dedi Alexandra, "benim lt için daha zorlayıcı olabileceğimi düşündü."

Kadınsal bir şikayet nedeniyle."

Tüm masa sessizliğe büründü ve bunun ne anlama geldiğini düşünmeye başladı.

Alexandra gül gibi kızardı, görünüşe göre bunu geç de olsa fark etmişti.

"O tür bir kadınsı şikâyet değil," dedi aceleyle. "Daha çok... şey... alışılmadık bir kalça-bel oranı sorunu."

"Gerçekten mi?" Sophie'nin sesi son derece şüpheliydi. "Daha önce böyle bir şeyden şikâyet ettiğinizi hiç duymamıştım."

"Şey," dedi Alexandra, bu hafif kaçık açıklamayı tamamen benimsemiş gibi görünerek, "size bundan bahsetmek istemezdim ama son modacım fark etti - görünüşe göre elbiseler *yıllardır* beni yanlış giydiriyor ve kimse bundan bahsetmeyi düşünmemiş." Yaralı onurunu ifade etmek için titreyen bir dudak gösterdi. "Bu bilgiyi almanın ne kadar sarsıcı olduğunu tahmin edemezsiniz."

"Senin... kalçaların hakkında." Sophie'nin sesi ikna olmamış gibiydi. "Kalçalarım hakkında," diye onayladı Alexandra.

"Anatominizin bu kısmının var olduğuna bile inanmam gerektiğini sanmıyorum," diye gözlemledi Blackford, özellikle kimseye söylemeden.

Sophie ve Alexandra onu fark etmemiş gibiydiler, gözleri hâlâ birbirlerinin üzerindeydi ve bir tür sessiz konuşma gerçekleşiyordu.

"West beni bir düğün gezisine götürmeye söz verdi!" Sophie önsöz söylemeden duyurdu.

Bir kadeh bordo şarabı yarısına kadar ağzına götürmüş olan West bir an dondu kaldı, sonra kadehi dikkatle masaya bıraktı. "Öyle mi?" diye hafifçe sordu. Sophie ona sertçe baktı. Alexandra'ya yumuşak bir gülümseme sunarak, "*Evet*," diye düzeltti. Kendisinden biraz daha fazla şey beklendiğini hissederek, "Sevgilimi parlak güneş ışığı altında görme düşüncesi-" diye ekledi. Sophie'ye merakla baktı.

Sophie ona, "İtalya," diye hatırlattı.

"İtalya," dedi yumuşak bir sesle, "görmezden gelinemeyecek kadar cazip bir ihtimaldi." Sophie'nin, güneşte öpülmüş ve saçlarını savurmuş, sıcak bir kıta kentinde balkonda oturup omzunun üzerinden davetkâr bir şekilde ona baktığı ani bir görüntüyle sarsıldı ve bir özlem acısıyla sarsıldı.

"Ne kadar güzel bir fikir," dedi Alexandra parlak bir sesle, bakışları hâlâ Sophie'nin üzerindeydi. "Son derece *romantik*. Planladığın güzergâhı bana anlatmalısın ki Blackford ve ben düğün gezimiz için ilham alabilelim."

Blackford gözlerini kırıştırdı. "Düğün gezisine mi çıkıyoruz?"

Alexandra ona, "Artık öyleyiz," diye bilgi verdi. Tekrar kız kardeşine baktı. "Tamamen iyi planlanmış bu düğün gezisinde ziyaret etmeyi planladığınız yerleri tam olarak hatırladığınızı sanmıyorum?"

Sophie dişlerini sıkarak, "Evdeki notlarıma bakmalıyım," dedi.

"Doğal olarak, doğal olarak." Alexandra elini salladı. "O zaman seni yarın arayayım mı?"

"Senin bu kadar hevesli bir gezgin olduğunu düşünmemiştim, Alexandra," dedi Sophie, gözleri kısık bir ifadeyle kız kardeşini izlerken.

"Komik," dedi Alexandra sertçe. "Ben de tam *senin* için aynı şeyi düşünüyordum." Blackford sessiz bir sorgulamayla West'e bakıyordu ve West bunu görmezden geldi.

Neyse ki bir sonraki yemek geldi ve Sophie ile kız kardeşinin o anda giriştikleri endişe verici, konuşulmayan irade savaşını bozdu ve Blackford ile West birlikte sohbeti daha az kavgacı bir alana yönlendirebildiler.

Ancak eve dönüş yolunda hiç vakit kaybetmedi.

Arabanın kapısı arkalarından kapandığı anda, "Kız kardeşinle yemekte tam olarak ne yaptığınızı bana açıklamak ister misin?" diye sordu.

Sophie öfkeyle ona döndü. "Bir şeyden şüpheleniyor! Anlayamıyor musun?" "Şüphelense bile, ayrıntılı bir kıta planı uydurmanın nasıl tatil en iyi oyalama taktiği idi."

"Çünkü senin kız kardeşin yok," dedi Sophie küçümseyici bir el hareketiyle. "Bir şeyi itiraf etmem için beni *kışkırtmaya* çalışıyordu! Sanki o kadar kolay korkutulabilirmişim gibi! Küçük kız kardeşler ellerinde bazı numaralar olduğunu düşünebilirler ama üstün bir bilgelik ve deneyime sahip bir ablayı alt etmeye çalışmaktan daha iyisini bilmeleri gerekir." Kolundaki görünmez bir toz zerresini tekmeledi ve kendinden oldukça memnun görünüyordu.

"Bu çok saçma." West kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu dikkatle izliyordu. "Kendimizi bu kadar derinden bağladığımıza göre, bu sözde nişandan nasıl kurtulacağımızı hiç düşündün mü?"

"Aslına bakarsanız, nişan balosunda bir tartışma sahneleyebileceğimizi düşünmüştüm."

"Annenizin ev sahipliği yapmak için ePort'u düşüneceği ve kız kardeşinizin büyük bir beklentiyle beklediği, hayatının en mutlu olaylarından biri olması beklenen şeyi kutlamak için tasarlanan balo?"

Sophie kaşlarını çatarak öne doğru eğildi. "Balo salonunda tüm konukların önünde tartışmamızı önermiyorum, ama Alexandra'nın

Akşamın ilerleyen saatlerinde tartışmamızın ortasında bize rastlarsa, kısa bir süre sonra nişanlılığımızın sona erdiğini açıkladığımızda pek de şaşırmayacaktır - ama o zamana kadar Blackford'a düğünlerini iptal edemeyecek kadar alenen bağlı olacaktır."

"Anlıyorum." Koltuğunda geriye yaslandı, hâlâ onu dikkatle izliyordu. "Dikkatli planınızın bir parçası olarak, sözde tartışmamızın ne hakkında olacağını düşündünüz mü?"

Gözlerini başka tarafa çevirdi, parmakları retikülündeki boncuklara takılmıştı. "Aramızdaki meselelerin gerçeğini neden bir dereceye kadar kullanamayacağımızı anlamıyorum.

-Senin konumun ve ailen evlenmemizi imkânsız kılıyor." "Ah." Biraz durakladı. "O halde yalan söylemek istiyorsun."

Bakışları tekrar onunkilere döndü, irkilmişti. "Bu bir yalan değil!"

"Hayır." Ses tonu 1rm'di. "Bu senin kafanda kendin için uydurduğun bir hikâye, çünkü benim üstesinden gelinemeyecek kadar büyük bir sorun olduğuma karar verdin - ama bu *doğru* değil." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Senin için çok şey yaparım, ama bir iddiaya inanmana izin vermek konusunda sınırı çizmek zorundayım - oysa yedi yılın büyük bir kısmında bunu yapmama izin vermekten son derece memnundun."

"Seninle neden evlenemeyeceğimi sana *açıkladım*!"

"Nedenlerini şimdi daha iyi anlıyorum ama eğer benimle şimdi evlenmeyeceksen, en *azından* nedenlerini açıklığa kavuşturmamızı isterim."

"Yapmadınız - yapmadık -" Sophie hayal kırıklığıyla ellerini kaldırdı ve West bu görüntüden zevk aldı; eğer Sophie soğukkanlı ve kayıtsız görünürse onunla bu konuları tartışmaya dayanamazdı. Onun da kendisi gibi duygulandığına dair herhangi bir işarete minnettardı -şu anda öfkeyle bile olsa.

"Bana sahip olman için en ufak bir şans olduğunu düşünseydim, anında önünde diz çökerdim," dedi sessizce.

Öfkeli bir nefes verdi. "Bu çok saçma - kavga etmeden bana aşıkmiş gibi bile davranamıyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Asıl sorunun sana aşık değilmiş gibi davranmak olduğunu düşünüyorum."

Bu, en azından bir an için onu şok ederek susturdu. West, kendi adına, karanlık bir şekilde eğleniyordu - gerçekten bilmiyor muydu? Yoksa sadece onun bunu söylemeye cesaret edebileceğini düşünmemiş miydi?

Nihayet, uzun bir süre sonra içini çekti, yüz ifadesi hüzünlüydü. "Aşk bir evlilik için yeterli bir temel değildir, West-eğer insanın değer verdiği diğer her şey pahasına olursa. Senden bunu istemezdim - pişman olup olmayacağını görmek için beklemezdim." Sesi sessiz ve sakindi, ama West onu hâlâ -her zaman- iyi tanıyordu; sözlerinin altında yatan hüznü, *özlemi sezebiliyordu*.

Ve birdenbire anladı. *Her* şeyi anladı.

"Korkmuşsun," dedi adam ve kadın gözlerini kırıştırdı, kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırılganlık oluştu.

"Ben-"

"Her şeyden önce seni seçmeyeceğimden korkuyorsun. Ya da seçersem pişman olacağımdan."

Yanaklarında bir miktar renk belirdi; bu, kızarmaya yatkın olmayan bir kadın için önemli bir işaretti. West bunu fark etti, ama bu düşünce üzerinde durmadı; sözlerinin doğruluğunun baş döndürücü kesinliğine kapılmıştı, düşünceleri Sophie'yle olan flörtünün tüm geçmişi, geçmişlerindeki tüm kalp kırıklıkları üzerinde duruyordu-

Ve neredeyse kahkaha atacakmış gibi hissetti. Çünkü sonunda her şey anlam kazanmıştı.

"Sana ciddi olduğumu kanıtlamak için ne yapmam gerektiğini söyle." Uzandı ve elini kavradı, eldiveni ve eli arasındaki temas bile elektrikliydi. "Pişman olmayacağımı, benim için *her şey* olduğunu sana kanıtlamak için ne yapmam gerektiğini söyle."

"Yapamazsın!" diye patladı. "Bu *Romeo ve Juliet* değil. Sırf sevdiğim tek adam benimle evlenemiyor diye zehir içmeni istemiyorum! Ben hayatımı seviyorum -ve bence sen de kendininkini seviyorsun- ve uğruna çalıştığın, değer verdiğin her şeyi sırf romantik bir trajedinin karakterleri olduğumuzu düşündüğün için yok etmeni istemiyorum!"

Araba durdu ve ikisi de irkildi; tartışmaya o kadar dalmışlardı ki Sophie'nin evine vardıklarını fark etmemişlerdi. Sophie retikülünü topladı, arabadan inmeyi bekliyordu ama tam kapı gıcırdayarak açılıp Sophie kalkmaya hazırlanırken, West uzanıp dirseğini kavradı ve Sophie'nin şaşkın bakışlarını tekrar onunkilere çekti.

"Hikâyemizin bir trajedi olduğunu sanmıyorum Sophie," dedi sessizce, gözleri Violet'ın gözlerine kilitlenmişti. "Bence bu bir aşk hikâyesi, Violet'ın sürekli bahsettiği Bayan Austen'ın romanlarından biri gibi bir romantizm." Violet'ın dirseğini bıraktı ve arabanın kapısı tamamen açılıp Sophie'nin gitmesine izin verirken koltuğunda geriye yaslandı. "Ve bunu sana kanıtlayacağım."

Bölüm Yirmi Bir

West ertesi gün babasının evine doğru yola çıktığında hava *nemli ve gökyüzü* kaygılıydı. O evden ayrılmadan önce bulutlar tepesinde toplanmaya başlamıştı ve Berkeley Meydanı'na vardığında ilk yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. West ön merdivenlerden çıkarken bastonuna her zamankinden biraz daha fazla yaslandı -nemli hava her zaman bacağındaki ağrıyı şiddetlendirirdi- ve kendisine Majestelerinin kütüphanede olduğunu söyleyen babasının uşağına başıyla selam verdi.

West, "Kendim girerim, teşekkürler Jennings," dedi ve uşak itiraz edemeden merdivenlerden yukarı çıktı. Kütüphane ikinci katın hemen sahanlığındaydı ve West uyarmak için kapıya kısa bir vuruş yaptı ama içeri girmeden önce bir cevap beklemedi.

"Batı." Dük oturduğu koltuktan şaşkınlıkla başını kaldırmış, bir mektup okuyordu. West yaklaşırken mektubu katlayıp yan masanın üzerine bıraktı ama West el yazısına bakınca mektubun bir kadından geldiğinden şüphelendi. Babasının özel hayatı hakkında hiçbir zaman fazla bilgi sahibi olmamıştı; yıllar önce bir keresinde James ona babalarının bir metresi olup olmadığını sormuştu - ne de olsa annelerinin ölümünün üzerinden neredeyse yirmi yıl geçmişti - ve West duraklamış, irkilerek düşünmeye başlamıştı. Kendisini yetiştiren sert, boyun eğmeyen adamla, bir kadına karşı büyük bir şefkat duyabilecek bir adam fikrini bağdaştırmak zordu. Her zaman babasının, hayatının geri kalanından güvenli bir şekilde uzakta tuttuğu küçük, düzenli evlerde kurabileceği bir dizi kısa süreli metres tuttuğunu hayal etmişti, ama *bu* kadınlardan herhangi birinin ona mektup gönderdiğini hayal etmek zordu.

Babası hakkında anlamadığı o kadar çok şey vardı ki - çünkü babası Babam bunun böyle olmasını sağlamıştı.

"Seni bu öğleden sonra buraya getiren nedir?" diye sordu babası, onu dikkatle izleyerek. Sophie, West'e Hookham'da dükle buluşacağını haber verdiğinden beri konuşmamışlardı; hatta West son iki haftadır her zamanki pazar akşamı yemekleri için bir mazeret notu göndermiş, başka işleri olduğunu iddia etmişti. Babasının kapısına dayanmasını, yokluğu ve sözde nişanı için bir açıklama talep etmesini bekliyordu ama babası onu bekliyor gibiydi.

"Leydi Fitzwilliam'la dışarıdaydım," dedi kayıtsızca, "eve dönerken sizin evin önünden geçiyordum."

"Ah."

West babasının yanındaki çok sayıda açık sandalyeyi görmezden geldi, bunun yerine odanın etrafında yavaş ve dolambaçlı bir yol izledi. Dük konuşmadı, görünüşe göre oğluyla yüksek riskli bir satranç oyununa girdiğinin farkındaydı ve West'in bir sonraki hamlesini görmek için bekliyordu.

"Birkaç hafta önce yaptığımız konuşmayı düşünüyordum baba." West şömine rafının üzerindeki -bugün boş olan- portreyi inceledi: James'in doğumundan önce çizilmiş, dük, düşes ve yeni yürümeye başlayan varislerini gösteren bir portre. West'in yaşına bakılırsa, annesi o sırada James'i bekliyor olmalıydı ama ressam sahneyi hamileliğinin görünmeyeceği şekilde dikkatle düzenlemişti. Dük, West'i dizine oturtmuş, karısı da bir elini Dük'ün dirseğine koymuş, yüzünde dingin bir ifade var.

West sık sık James'in bu odaya girdiğinde, varlığını bile kabul etmeyen bir portreyi gururla gördüğünde ne hissettiğini merak etmişti... ama West *onun* nasıl hissettiğini düşünmek için hiç duraklamamıştı.

Babasıyla olan ilişkisi her zaman karmaşık bir ilişki olmuştu: Dük'ün James'le olan ilişkilerinde, özellikle de son yıllarda, daha az gerilim vardı; bunun yerine beklentinin ağırlığı, babasının hayatını unvanına adadığı ve West'in de aynısını yapmasını beklediği bilgisi vardı. Bununla ilgili her şey şöminenin üzerindeki portrede özetlenmiş gibiydi: annesinin değil, babasının kollarında olduğu gerçeği; babasının onu yakın tutmadığı, daha ziyade izleyicinin gözü için stiAy sergilediği gerçeği.

Ben görevimi yaptım, der gibiydi.

Ve West, babasının gözünde kendi görevini yerine getirmekte başarısız olduğunu biliyordu. Çocukluk yıllarını babasını çeşitli malikânelerinde takip ederek geçirmiş olmasını, babasının çalışma odasında geçirdiği saatleri ve doğuştan sahip olduğu rolü nasıl oynayacağını öğrenmesini boş verin. Okulda, önce Eton'da, sonra da Oxford'da çok başarılı olmasına aldırmadı. Gençliğindeki yüksek ruhlu ve cilveli girişimleri bile arkadaşlarınıninkine kıyasla uysal kalmıştı, aklının bir köşesinde hep bir gün dük olacağı, diğer erkeklerin onu örnek alacağı bilgisi vardı.

Bir de eş seçme meselesi vardı. Döndü.

"Hangi tartışmaydı bu?" diye sordu babası, ses tonu ilgisizlikte ustalık sınıfıydı. "Bir gün boyunca pek çok insanla pek çok konuşma yapıyorum, biliyorsun - her birinin aklımda kaldığını söyleyemem."

Bu bir yalandı. Babasının alışılmadık derecede iyi bir hafızası vardı.

"Bunun biraz daha akılda kalıcı olabileceğini düşünmüştüm," dedi West hoş bir şekilde. "Beni *tehdit* ediyor gibiydin. Eğer evlenmezsem." Kendi aptallığıyla eğleniyormuş gibi başını salladı. "Yine de yanlış anladığımdan eminim. Oğlunuza ve varisinize böyle bir şey yapacağınızı düşünemiyorum." Bir süre durakladıktan sonra sesi daha da sertleşerek ekledi: "Özellikle de geçmişte bir kez mutluluğunu mahvettiğiniz birine."

Babasının gözleri ona kilitlendi. "O zaman mesele bu mu?" diye sordu sessizce. "Bu bir çeşit intikam mı?"

West yavaşça nefes aldı; babasının söz konusu olduğu durumlarda, sabrını zorlasa bile, öfkesine hakim olmakta her zaman ustaydı. "Son yedi yıldır sevdiğim kadınla evlenmeyi planlamam bir *intikam* mı baba? Hayır." Başını iki yana salladı. "Yine de karakterin açısından böyle düşünmen kesinlikle çok açıklayıcı."

Dük şimdi ayağa kalktı, belli ki bunun dezavantajlı bir şekilde yürütmek isteyeceği bir konuşma olmadığına karar vermişti. "Rosemere'in geleceği hakkında spekülasyon yaptığımda," dedi, "Leydi Fitzwilliam'ın sizin için düşündüğüm gelin olmadığını gayet iyi biliyorsunuz."

"Ve *sen de* gayet iyi biliyorsun ki," diye karşılık verdi West, "ben kendi kararlarını verebilen, kendi aklı olan bir yetişkinim."

hayatımın detaylarını kendi zevkine göre düzenleyeceksin."

"Bu tehdidi gerçekleştirmemi engelleyen hiçbir şey yok," diye uyardı babası. "Rosemere üzerinde hiçbir hak iddia edemezsin." *Henüz*. "Mülk benim adıma ve mülkiyeti bana ait değil ve eminim ki istekli bir alıcı bulabilirim - aslında, bakımına bu kadar çok zaman ve özen ayırdığınıza göre bunu yapmak muhtemelen daha kolay olacaktır."

West düşünceli bir tavırla, "Bu doğru," diye onayladı ve küçük bir parçası, normalde saklamaya özen göstereceği babasının kaşlarının hızla kalkmasına sevindi. West onu gerçekten kızdırmış olmalıydı. "Ama Leydi Fitzwilliam'la evlenmemi engelleyen hiçbir şey olmadığı da aynı derecede doğru.

-"Yarın, eğer isteseydim."

Babası şüpheli bir tavırla, "Evlilik ilanını verdin, değil mi?" diye sordu.

"Belfry, Leydi Emily ile evlendiğinde özel bir ruhsat alabilmişti, biliyorsunuz - belli ki Canterbury Başpiskoposu eski bir aile dostu." West şöminenin üzerinden bir vazo aldı, alt tarafındaki yapımcı işaretini inceledi ve dikkatle tekrar yerine koydu. "Bağlantılara sahip olmak faydalıdır, sanırım."

Babası ona doğru birkaç yavaş ve ölçülü adım attı. "Bana blöf yapmaya kalkışma West," dedi yumuşak bir sesle. "Kaybedecek benden çok daha fazla şeyin varken olmaz."

O anda West, babası için büyük bir üzüntüden başka bir şey hissetmedi - çünkü gerçekten de bunun doğru olduğunu düşünüyordu. West'in kaybedecek çok şeyi olduğunu düşünüyordu ama West'in kazanacak çok ama çok daha fazla şeyi olduğunu anlamaktan aciz görünüyordu.

Rosemere onun için önemliydi - bir zamanlar annesine aitti ve yıllarını onun bekçisi olarak geçirmişti. Bu iş ona kendisini annesine, zar zor hatırladığı bir kadına yakın hissettirmişti. Ve kiracılarını önemsemiş, onlara adil davranılmasını ve korunmalarını sağlamak için çok çalışmıştı. Bundan vazgeçme düşüncesi içinde keskin bir acıya neden olmuştu. Ama Sophie'yle kıyaslandığında-

"Rosemere'in hesap defterlerini sana göndermeye çalışacağım," dedi ve babasının elini sıkmak için uzandı. "Böylece yeni sahibi her kimse ona iyi bakıldığını görebilir."

"Batı." Dükün sesi neredeyse... kararsızdı. West babasının sesini hiç bu şekilde duyduğundan emin değildi. "Buna değmesi mümkün değil."

West babasının bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Bunca zaman sonra hâlâ böyle düşünüyor olman bana tartışacak başka bir şeyimiz olmadığını kanıtlıyor." Durakladı ve ekledi: "Sanırım Leydi Wexham'ın nişan balomuza davetini aldınız?"

Babasının sesi kısıktı. "Gerçekten."

"O zaman seni orada görmeyi umuyorum," dedi West ve cevap beklemeden döndü. Babasının arkasından sesleneceğini boşuna umarak adımlarını biraz yavaşlatmaktan kendini alamadı ama durmasına izin vermedi ve başı dik bir şekilde kapıdan çıktı.

Sophie birkaç gün sonra avukatıyla yaptığı görüşmeden sonra ofisinden çıkarken, West'i dışarıda faytonunun yanında kendisini beklerken buldu.

Yaklaşırken ona bir kaşını kaldırdı. "Bir nişanımız olduğunu hatırlamıyorum."

West elini uzattı, o da tuttu. "Bugün güzel bir gün ve seni benimle parkta bir gezintiye çıkmaya ikna edebileceğimi düşündüm."

Abartılı bir merakla etrafına bakındı ve geldiği arabayı aradı.

West boğazını temizledi. "Sizi oraya sağ salim ulaştıracağıma söz verdikten sonra şoförünüzü eve gönderme cüretini gösterebilirdim."

"Onunla konuşacağım," dedi Sophie, faytona binmesine yardım etmesine izin vererek. "Eğer sokaktaki herhangi bir kabadayının kendisini benim eskortum ilan etmesine ve onu görevinden almasına izin verirse, bence azarlanmaya ihtiyacı var."

West ciddiyetle, "Evet," diyerek onun yanına tırmandı. "Eğer bir kabadayının böyle bir şeye kalkıştığını görürsem, bu çabanda seni kesinlikle destekleyeceğim."

Sophie gülümsemesini bastırdı, sonra göz ucuyla ona bir bakış attı. Onu birkaç gündür görmemişti, gece yarısı bir iş için şehir dışına çağırılmıştı; inanılmaz derecede neşeli görünüyordu ve Sophie bu manzara karşısında kendi yüzünde beliren gülümsemeyi bastıramadı. O çok sık

sert ve vakur tavırları ona her zaman bulaşıcı geliyordu; bilmeden yanlarından geçmiş olabilecekleri herhangi bir *ton* üyesine mutlu ve neşeli bir çiftin resmini sunduklarına şüphe yoktu.

Park diğer atlılar ve arabalarla doluydu ve sonraki üç çeyrek saat boyunca selamlamaları gereken sayısız tanıdık yüzünden sohbetleri sık sık kesildi. Sonunda Sophie'nin evinin önüne geldiklerinde, Sophie yüzünü ona döndü.

"İçeri gelmek ister misiniz?" diye sordu.

Bakışları onunkini çevreleyen evlere kaydı; perdelerin arasından onları gözetleyen görünmeyen gözler hayal ettiğinden kuşkusu yoktu. "İtibarınıza zarar verebilecek herhangi bir dedikoduya neden olmak istemem," dedi, kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırıksıklık belirdi. Başparmağıyla uzanıp o kırıksıklığı düzeltmek istedi.

"Bence bir erkeğin birkaç dakikalığına da olsa nişanlısını ziyaret etmesi kabul edilebilir bir şey," dedi ona gülümseyerek. Öne doğru eğildi ve alt tonda ekledi, "Bu sadece hızlı olmamız gerektiği anlamına geliyor."

Bir an için onun bu teklifini kabul edip etmeyeceğini merak etti; akşam yemeğinden ve onu takip eden tartışmadan beri birlikte yatmamışlardı. Birkaç gün önce Alexandra ve Blackford'la yemekten sonra yaptıkları tartışma meseleleri çözmemiş, aksine Sophie'nin kafasını her zamankinden daha fazla karıştırmıştı. Ne var ki, umursamaz bir ruh hali West'i etkisi altına almış gibiydi ve Sophie kısa süre içinde kendini misafir odasının kapısına dayanmış, can havliyle öpülürken buldu. Şapkası bir kenara fırlatılmış, eldivenleri atılmıştı ve kalçalarına değen ani serin hava, onun ağzıyla dikkati dağılmışken, West'in eteklerini bacaklarına doğru çektiğini fark etmesine neden oldu. Bir bacağını adamın kalçalarına dolayarak onu kendine çekti ve sertliğini karnında hissetti. Elleri ensesindeki kısa tüylerin arasındaydı ve bacaklarının arasında adamın Ingers'ını hissettiğinde ürpertici bir nefes vermek için ağzını onunkinden ayırdı.

"Belki de kanepede?" dedi kulağına ve onu elinden tutup odanın öbür ucuna sürükleyecek ve zümrüt yeşili brokar kanepeye oturtacak kadar geri çekilmesine izin verdi. Yanaklarına renk gelmişti ve

Koyu renk saçları ellerinden dağılmıştı. Yeşil gözleri her zamankinden daha koyuydu ve ona çıplak bir arzuyla bakıyordu. Son derece lezzetli görünüyordu.

"Pantolonunun düğmelerini aç," dedi kadın, sesindeki emredici tınıyı zar zor fark ederek ve adamın elleri hemen pantolonunun paçasına gitti. "Şimdi kendine dokun," diye ekledi ve adam itaat etti, emin bir elle okşadı. Ancak kadın daha fazla bekleyemedi ve eteklerini bir eliyle kaldırarak adamın kucağına tırmandı, dizlerini adamın kalçalarına dayadı, onu eline aldı ve üzerine çöktü. Adamın boğazından bir inilti koptu, kısık, kırık bir sestir bu ve kadın yüzünü adamın boynuna bastırdı, kravatını çekiştirerek teninin kokusunu içine çekebileceği kadar gevşetti. O andan itibaren, aralarında soluksuz nefes alıp vermeler ve inlemeler dışında hiçbir kelime geçmeden hızlı bir yarış başladı. Adam elini aralarına soktu, başparmağıyla okşadı ve kadın onun etrafında paramparça oldu; birkaç dakika sonra adam geri çekildi ve kadının kalçasına döküldü.

Bir ya da iki dakika boyunca nefes alıp vermelerinden başka ses çıkmadı. West'in kolları kadının belinde gevşekti, kadının yüzü hâlâ adamın boynundaydı. Bir noktadan sonra West, kızın sırtını aşağı yukarı okşamaya başladı; parmakları hafifçe kızın omurgasındaki düğümlerin üzerinde geziniyordu. Bir eli kızın saflığından kurtulmuş bir bukleye oynuyordu.

"Sophie sonunda konuşma gücünü geri kazandığında düşünceli bir ifadeyle, "Uşağınızla uşağınızın bir çift oluşturduklarının farkında mısınız?" diye sordu.

Adamın ağzının saçlarına karşı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti. "Bunu nasıl çözdün?"

"Biliyor musun?"

"Elbette biliyorum, onlarla aynı evde yaşıyorum. Ne kadar habersiz olduğumu düşünüyorsun?"

Sophie diplomatik bir tavırla durakladı; West neredeyse ağzından kaçırıyordu. "Sorun *sen değilsin*, özellikle," diye onu rahatlatırken, kendini onun kucağından oldukça beceriksizce kurtarmaya çalıştı. West ceketinin cebinden bir mendil çıkarıp ona uzattı, o da hemen mendili kullandı. "Şey... erkekler böyle şeylere pek dikkat etmezler," diye açıkladı West eteklerini toplarken ve kısa bir süre önce sohbet ettiği adamın pençelerini bacaklarının arasına almış biri için mümkün olan en fazla saygınlığı yeniden kazanmaya çalışırken.

"O zaman belki de ortalama bir erkekten biraz daha gözlemciyimdir," dedi, sesinde kendini beğenmişlik vardı. "Son zamanlarda takdir etmek için bir nedeniniz olmuş olabilir."

Sinir bozucu bir şekilde, yanılmamıştı. Yatağa girdiği üçüncü erkekti ve bir erkeğin sevişirken kendisine bu kadar yakın *ilgi* göstermesinin mümkün olduğunu bilmiyordu. Onun altında yatarken (ya da daha doğrusu üstünde yatarken), adamın her hareketine, her iç çekişine dikkat ettiğini, nelerden hoşlandığını dikkatle not ettiğini hissediyordu. Bu...

Oldukça güzeldi, diye düşündü ilkel bir şekilde.

"Belki," diye izin verdi, yavaşça arsız bir gülümsemeyle.

Boğazını temizledi. "Her halükarda, evet, farkındayım-Hawthorne ve ben çocukluk arkadaşydık, biliyorsun."

Sophie başını salladı; gençken kur yaptıkları zamanlarda birden fazla kez ondan söz etmişti.

"Biz... şey, bu kadar farklı konumlardaki iki çocuğun olabileceği kadar yakındık ve benim üniversiteye gitme zamanım geldiğinde onu uşağım olarak yanıma aldım. O zamana kadar köy hayatı onun için biraz... savunulamaz hale gelmişti. Eğer saklamanız gereken bir sırrınız varsa, burası kolay bir yer değil."

"Sana söyledi mi?"

"Onu yakaladım," dedi West. "On altı yaşımdayken babamın ağırladığı misafirlerden birinin uşağıyla. Kimseye söylemeyeceğime dair ona söz verdim ve onu yanımda götüreceğim kadar mutluydum; bir uşağa ihtiyacım vardı, onun da bir kaçışa ihtiyacı vardı. Ayrıca beni geleceğin dükü olarak değil de kendim olarak tanıyan birinin olması da güzeldi, ki neredeyse herkesin beni böyle gördüğünü çok çabuk öğrenmiştim."

"Ve Briar...?"

"Londra'ya kendi evimi kurmak için geldiğimde bir uşağa ihtiyacım vardı ve o da Wooton'ın yeğeni," dedi West, James'in uşağının ismini vererek, aslında dük tarafından işe alınmıştı. "Ben de genç olmasına rağmen onu işe aldım, çünkü çok iyiydi ve çok geçmeden evimde birtakım bakışların olduğunu fark ettim. Bu beni rahatsız etmiyor."

Yeter ki Hawthorne, kravatımı bağlayamayacak ya da ayakkabılarımı parlatamayacak kadar aşık olmasın."

Sophie, West'in Londra'daki evine yaptığı ilk ziyarette, onun konumundaki bir adam için ne kadar küçük bir ev tuttuğunu fark ettiğini hatırladı ve bunun nedeninin bir parçası olup olmadığını merak etti - belli bir miktar ihtiyatlılık istenirdi. Sonra da West'le ilgili bu tür şeylerin - sosyetenin çoğunun bilmediği küçük, özel şeylerin- onun için her zaman onun davranışsal olmayan yönünü temsil ettiğini düşündü. Ona göre, eğer West bir gün dük olmazsa mutlu olabileceklerinin bir kanıtıydı bu; pozisyonunun getirdiği sorumluluklara sahip olmasaydı. Ancak şimdi, böylesine *dürüst* bir adamın dük olduğunu bilmenin ne kadar harika bir şey olacağını düşünüyordu. Unvanını miras aldığında, ona güvenen insanların hayatları ne kadar daha iyi olacaktı. Ve bu -küçük nezaketleri, daha ağır sorumlulukları ve doğuştan gelen nezaketi- onun kim olduğunun bir parçasıydı ve bu yüzden onu seviyordu...

Onu neden sevdiğini.

"Briar ve Hawthorne'un ilişkisinin ne alakası olduğunu sorabilir miyim?" West onun düşüncelerini bölerek sordu.

Sophie tüm dürüstlüğüyle cevap vermeden önce durup düşünmedi. "Bana evlenme teklif etmeden önce dikkatini dağıtacak bir şey söylemeye çalışıyordum." Durakladı. "Ayrıca, sana bunu sormak istiyordum ama şimdiye kadar uygun bir zaman bulamamıştım. Tematik olarak uygun göründü." Dağınık kıyafetlerini işaret etti.

Bu onu bir kahkahaya boğdu -kibar bir kıkırdama değil, *gerçek* bir kahkaha, yüzünü aydınlatan ve onun da gülmesine neden olan bir kahkaha.

"Kısa bir süre önce benden nişanlın olmamı isteyen kişi *sen* olduğun halde, neden sürekli olarak *beni* diz çökmek üzere olmakla suçluyorsun anlamıyorum. Belki de ürkek olan ben olmalıyım." Sesinde belli belirsiz bir alay, konuşmalarında nadiren görülen bir hafiflik vardı ve bunu duymak Sophie'nin göğsünü ağrıttı. Yedi yıl önce olanlardan dolayı paylaştıkları suçluluk duygusunun ağırlığının, sahip olabilecekleri geleceğin önünde aşılmaz bir engel olacağını düşünmüş ve bundan korkmuştu. Ancak şimdi, son haftalarda bu olayları tartışabileceği birine sahip olmanın kendisini ne kadar hafiflettiğini fark etti.

Kendisiyle aynı acıyı ve suçluluğu yaşamıştı. Bu ona, aralarındaki geleceğin nasıl olabileceğine dair bir fikir verdi - birbirlerinin bu hayaletleri dinlendirmelerine yardımcı oldukları bir gelecek - ve bu düşünceyi çok sevdi.

Onun sertliğine aldırmıyordu -seviyordu, çünkü bu onun kimliğinin ayrılmaz bir parçasıydı- ama şimdi ağzının kenarlarında beliren küçük bir gülümseme iması çok sevimliydi.

O çok değerliydi. Onun için. Her zaman öyleydi - ki bu onu yedi yıl önce babasının evinin kapısında durup onun ölü mü diri mi olduğunu öğrenmeyi beklerken olduğu kadar şimdi de korkutuyordu.

Ve aceleyle fark etti ki, adam onu tam da bu şeyle suçlamamış mıydı? -Sadece birkaç gün önce mi? O akşam yatmaya hazırlanırken buna gülüp geçmiş, düşünceleri kafasında çalkalanırken Fox'a akşamları ilgili tek kelimelik cevaplar vermişti.

"Haklısın," dedi ve bu farkındalık onu hâlâ o kadar ürkütüyordu ki başka ne diyeceğini bilemiyordu - şimdi doğru olduğunu bildiği şeyin büyüklüğüyle nasıl yüzleşmeye başlayacağını. Şimdi bunu kabul ettiğine göre nasıl devam edeceğini.

Ancak onun düşüncelerini bilmiyordu ve aslında kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu. "Biliyorsun, hiçbir zaman sadece unvanım ya da servetim için istenmek istemedim," dedi sessizce. "Ama bu uzun zaman önce kabul ettiğim bir şeydi - beni sadece bunlar için isteyen, beni bir erkek olarak değil de bir ödül olarak gören bir kadınla evlenme ihtimalim. Ve ben kimim ki böyle bir anlaşmadan şikâyet edeyim, *tonlarca* kadının evlilik pazarına çıktıklarında talip oldukları şeyden daha kötü değilken? Ama," diye ekledi, bakışları kızın üzerinde deliciydi, "şaşıracak fark ettim ki, daha da fazla önemseydiğim bir şey var."

"Ah?" Sesi boğuk çıkmıştı.

"Unvanım yüzünden istenmemek. Gerçekten istediğim ve beni istediğini bildiğim tek kişi tarafından. Ama yeterince değil." Bu son sözler daha da sessiz söylenmişti - o kadar sessizdi ki duyabilmek için öne doğru eğilmesi gerekiyordu. Onları kaburgalarına saplanmış bir bıçak gibi hissetti.

"Ve bunca zamandan sonra kendimi buna, yani biz gerçeğine teslim ettiğimi sanıyordum. Asla bir biz *olamayacağımızı*. Ama geçtiğimiz birkaç hafta bana aramızda ne olduğunu, *hâlâ ne olduğunu* hatırlattı." Ayağa kalktı ve evi adımlamaya başladı.

adımları yavaştı. "Bana hiç ya da on oğul doğurmanın umurumda olmadığına seni nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Benim için babamdan, bir evden ya da bir toprak parçasından daha önemli olduğuna seni nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum - seninle birlikte olabileceğim anlamına geliyorsa, ondan gelen her türlü tehdidi savuşturacağıma. Aileni -kız kardeşlerini- onun verebileceği her türlü zarardan korumak için elimden gelen her şeyi yapacağıma seni nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum. Tek yapabileceğim sana asla yalan söylemediğimi, tutamayacağım bir söz vermediğimi söylemek. Ve şimdi sana söz veriyorum, seninle evlenmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Şimdi sırtı Sophie'ye dönüktü, yüzü boş bir yere bakıyordu. Sophie dışarıdaki kuş cıvıltılarının, meydandan geçen at arabalarının sesinin belli belirsiz farkındaydı. Sanki dünyanın geri kalanının var olduğunu bir an için unutmuştu ve şimdi odanın içine sızıyordu.

Döndü. "Önceki gün babamı ziyaret ettim ve Rosemere'in tüm hesap defterlerini kendisine göndereceğimi söyledim."

Sophie gözlerini kırptırdı. "Sen-ne?"

"Hesap defterleri," diye yavaşça tekrarladı. Eşit bir şekilde. "Böylece mülkü satabilir ya da onunla canı ne isterse yapabilir. Seni lanet olası bir ev için feda etmeyeceğim Sophie, bu seçimi zaten bir kez yapmışken."

Kadın itiraz etmek için ağzını açınca, adam onu susturmak için elini kaldırdı. "Anlıyorum, anlıyorum." Ona doğru bir adım attı ve yutkunarak durdu. "Sadece aynı seçimi şimdi tekrar yapmak istemiyorum."

Sophie ayağa kalktı ve sözlerini tartarak ona doğru adım attı. Ona bir el uzattı. "Geçen akşam haklıydın," dedi sessizce. "Ben -Korkuyorum." Derin bir nefes aldı. "Benim için çok fazla şeyden vazgeçmeye istekli olmandan ve bir gün bundan pişmanlık duymandan korkuyorum. Evlenmemizden ve bunca yıldır gözün gibi baktığın mülkünden yoksun kalmandan, düklük soyunu devam ettirecek bir varisin olmamasından korkuyorum - sadece..."

"Sen mi?" Sesi alçaktı, eğleniyordu. Sophie'nin elini sıkıca kavradı. "Söz konusu sen olduğunda tek bir şey yoktur Sophie." Elini çekiştirerek onu kendine doğru çekti. Pencereye vuran güneş ışığı altında öyle güzel duruyordu ki, ona bakmak boğazını ağrıtıyordu. "Gerisi bende artık, Rosemere'im var; bana on çocuk doğurabilecek genç bir eş isteseydim

Bu akşam ikincisini bulabileceğimden şüpheliyim. Ama *umurumda* değil, çünkü sadece seni istiyorum ve sana sahip değilim." Sophie'nin, kanepede yaptıkları görüşmeden sonra hâlâ dağınık olan saçlarına alaycı bir bakış attı. "En azından önemli bir şekilde değil." Bir elini yavaşça uzatıp Sophie'nin yanağını okşadı, avucu Sophie'nin teninde sıcacıktı. "Seni seviyorum ve istediğim tek gelecek senin de içinde olacağın bir gelecek. Lütfen bana inanman için ne yapmam gerektiğini söyle."

Sophie onun bakışlarının yoğunluğuna karşı gözlerini kapattı ve yanağını onun eline bastırdı. Ve ona inandığını fark *etti*. Az önce ona, kendisi için feda etmesinden çok korktuğu şeyden vazgeçmeye hazır olduğunu göstermişti ve Sophie de bunun *kendi* kararı olmadığını fark etmişti. Ona kendisi için nelerden vazgeçmesi ya da vazgeçmemesi gerektiğini söylemeye hakkı yoktu. Onun pişman olmasından, mutsuz olmasından çok korkuyordu, çünkü onu seviyordu - onu *seviyordu* - ama-

Ama şimdi onu mutsuz eden oydu. Babası her zaman orada olacaktı, her zaman onaylamayacaktı. Onaylamadığını başka şekillerde göstermeye çalışabilir ya da çalışmayabilirdi; hayatlarını olması gerekenden daha zor hale getirmeye çalışabilir ya da çalışmayabilirdi.

Ama o anda, onlar için mutsuzluğu seçen Sophie'ydi.

-Ve bunu bir an bile daha fazla yapmak istemiyordu.

Gözlerini açtı. "Ben de seni seviyorum," dedi usulca, başını çevirip avucuna yumuşak bir öpücük kondurdu. Öne doğru bir adım attı ve ellerini onun göğsüne dayamak için uzandı. "Seni seviyorum ve babanın hayatlarımızı nasıl yaşayacağımızı dikte etmesine izin vermekten bıktım ve sadece kendimiz için karar vermemizi istiyorum!" Kadın, belli belirsiz, oldukça sinirlendiğini fark etti. Burada durmuş, sevgilisine onu sevdiğini söylemişti ama *hâlâ* onun *lanet olası babasını* düşünüyordu ve bu-

Dürüst olmak gerekirse, son derece sinir bozucu.

West bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine doğru çekti ve Sophie öpücük için başını yukarı kaldırdı. "Bir bayana avukattan eve kadar eşlik etmenin bu kadar önemli bir olay olabileceğini hiç bilmezdim," diye mırıldandı ve çenesine ve boğazının uzun çizgisine erişmesine izin vermek için başını geriye eğdi.

Sophie bir kahkaha attı ve adamın ağzının sıcaklığını ensesinde hissetmemek için gözlerini kapattı.

Ve sonra sözleri kaydedildi. Ve gözleri yeniden açıldı. Ve küçük bir gülümseme ağzını çekiştirmeye başladı.

Çünkü birden aklına çok ama çok iyi bir fikir geldi.

Yirmi İkinci Bölüm

Sophie, Vikontes Wexham'la *yirmi yedi yıllık* tanışıklığından *sonra*, annesinin bir partinin her ayrıntısına ne kadar takıntılı olduğuna artık şaşırmaması gerektiğini düşünüyordu. Bir değil, *iki* kızının nişanlanması vesilesiyle, bu mevcut eğilimin saçmalık derecesine varacak kadar şiddetleneceği kesindi.

Bu yüzden Sophie bir hafta sonra kendini ailesinin Mayfair'deki evinin balo salonunda, annesinin kaç mumun çok fazla olduğu konusunda uzun uzun konuşmasını dinlerken bulmuştu.

"İyi aydınlatılmış görünmek istiyoruz, kaba değil."

"Gerçekten de," diye mırıldandı Sophie, Alexandra'nın gözlerini yakaladı ve gülümsemesini güçlkle bastırdı. "Düğünün diğer ayrıntıları göz önüne alındığında, kaba biri olarak görülmek istemediğimiz *açık*."

Alexandra gözlerini ona dikti. "Dile getirmek istediğin bir şikâyetin mi var Sophie?"

"Hiç de değil," diye karşı çıktı Sophie, devasa pencerelerden balo salonuna sızan öğleden sonra ışığını seyretmek için yavaşça bir daire çizerek. "Ben sadece hayallerinizdeki düğünü yaşamak için sabırsızlanıyorum."

"Eğer bir itirazınız varsa, bunu duymaktan memnun olurum," dedi Alexandra, saksı bitkilerinin ahlaksızlığı teşvik edip etmediğini tartışan annelerinin duymaması için sesini biraz alçaltarak. "Eğer düğün planımızda seni üzen bir şey varsa, bunu düzeltmekten elbette mutluluk duyarım. Ne de olsa bu senin de düğünün." Bilinçli bir dikkatle durakladı. "Öyle değil mi?"

"Elbette," diye kabul etti Sophie. Geçtiğimiz hafta boyunca Alexandra'dan uzak durmuştu. Kız kardeşinin, Alexandra ile aralarında geçenlerin bir kısmını tahmin ettiğinden zaten şüpheleniyordu.

Bugünkü konuşma da bunu teyit etmekten başka bir işe yaramadı. Sağlıklı bir mesafeyi korumak ilgili herkes için en güvenli seçenek gibi görünüyordu.

"Geçenlerde Maria'yla çok ilginç bir konuşma yaptık," dedi Sophie boş boş. "Bana ilk düğününüzdeki yaygaradan ne kadar şikâyetçi olduğunuzu hatırlattı." Kasıtlı olarak durakladı. "Bu konuda fikrini değiştirdiğini gördüğüme çok sevindim."

Alexandra'nın *buna* nasıl karşılık vereceğini merak ediyordu ama kız kardeşi bunu yapmaya fırsat bulamadan sözlerini yarıda kesti; anneleri onların ilgisizliğini geç de olsa fark etmiş gibiydi.

"Kızlar!" diye bağırdı Leydi Wexham, söz konusu "kızlar" hem evlenmiş hem de dul kalmışlardı. "Önemli olan şeye odaklanmanızı istiyorum: Sizce bir saksı palmyesinin arkasında birinin erdemini kaybetmesi ne kadar olasıdır?" Kendi sorusunu düşünmek için durakladı. "Ya da yaprakların herhangi bir ahlaksız davranışın önüne geçeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Sophie -ve görünüşe bakılırsa Alexandra da- bu soruya nasıl cevap vereceği konusunda en ufak bir fikre sahip değildi ama kız kardeşiyle arasında kaynayan tartışmayı aklından çıkarmayı başarmıştı.

Şimdilik.

Grimball kapıyı açıp ciddiyetle, "Bayan Brown-Montague," diye seslendiğinde, Sophie kütüphanesinde oturmuş, bir yandan çayını yudumluyor, bir yandan da Jane'in ona ödünç verdiği, aslında perili olduğu pek de belli olmayan bir evle ilgili kitabı okumaya çalışıyordu.

"Merhaba," dedi Sophie, kız kardeşi odaya girerken şaşkınlıkla başını kaldırarak. "Burada ne işin var senin? Bu gece için hangi saç modelini istediğine karar veremeyerek hizmetçine eziyet ediyorsundur diye düşünmüştüm."

"Ha," dedi Alexandra, pencerenin altındaki kanepede Sophie'nin yanına çökerek. Koyu renk saçları başının arkasında toplanmıştı ve ata binmek için giyinmişti. "Aslında Harriet'la birlikte parktaydım ve Sophie'ye

Eve dönerken uğrarım. Fazla zamanım yok, dışarıda beni bekleyen bir uşak var. Ama bu geceyi sizinle konuşmak istedim."

Sophie kitabını bir kenara bıraktı, kız kardeşinin ses tonuyla göğsünde karanlık bir önsezi belirdi. "Peki ya bu gece?"

"Annem için çok önemli, biliyorsun," dedi Alexandra hızlıca ve Sophie neredeyse gözlerini devirecekti.

"Farkındayım, teşekkür ederim. Yoksa mum sayısından, en iyi evlerde hala rata la servis edilip edilmediğine kadar her şey hakkında her gün birden fazla not aldığını fark etmediniz mi?"

Alexandra bunu görmezden geldi. "Annemin bu geceyle ilgili anısının herhangi bir şekilde lekelenmesini hiç istemem."

Sophie gözlerini kız kardeşine dikti. "Tam olarak ne şekilde?"

Alexandra derin bir nefes aldı. "Örneğin, nişanlıymış gibi davrandığınız ortaya çıkarsa."

Kısa bir sessizlik oldu. Sophie biraz etkilenmişti; kız kardeşinin bunu bu kadar açık bir şekilde söyleyeceğini düşünmemiştir ama Alexandra'nın bir aydan uzun süredir devam eden ayrıntılı maskaralıktan bıktığı açıktı ve Sophie de kendi adına bu düşünceye tamamen katılıyordu.

"Sanırım bu bölümde size tamamen yanıldığınızı ve neyi kastettiğiniz konusunda en ufak bir fikrim olmadığını söylemem gerekiyor."

"İnanılmaz derecede sinir bozucu olmak istiyorsan olabilirsin sanırım. Ama şahsen bunu yapmamayı ve bunun yerine bana gerçeği söylemeni tercih ederim."

Sophie sözlerini dikkatle değerlendirerek, "Gerçek," diye tekrarladı. "Gerçek şu ki, West'le nişanlı değilim ve sırf Blackford'la evlenmeyi kabul etmen için ondan nişanlıymış gibi davranmasını istedim." Bu sözleri yüksek sesle söylemek özgürleştirici gelmişti; West, James'e itiraf etmişti ama kendisinin böyle bir fırsatı olmamıştı ve bunu itiraf etmek, üzerinden bir yük kalkıyormuş gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Biliyordum," dedi Alexandra. Kız kardeşine dikkatle baktı. "Yine de bu kadar kolay itiraf edeceğini düşünmemiştim."

Sophie ellerini havaya kaldırdı. "Madem çoktan çözmüştün, inkâr etmenin ne anlamı vardı? Bu arada annemin gecesini mahvetmeyeceğime söz veriyorum, bunu yapacağımı düşündüğüne inanamıyorum."

"Geçtiğimiz ay kendin gibi davranmıyordun - eğer düğünü yapmayı planlamadıysan, o zaman West ile ayrıntılı bir kavga sahnelemek için bir tür planın olduğunu varsayıyorum ve bu gece bunu yapmayı planlamadığımı nereden bilebilirdim?"

"Çünkü beni *biraz* sağduyulu bulabilirsin," dedi Sophie, ses tonunda niyet ettiğinden biraz daha sert bir ton vardı ya da yakın zamana kadar planının tam olarak bu olduğu düşünülürse, belki de adil olan buydu.

Alexandra alışılmadık bir keskinlikle, "Belki de benim akıllıca bir konuşma yapabilecek bir yetişkin olduğumu kabul *ettiğinizde* bunu yapmaya başlayacağım," dedi. "Benimle konuşabilir ve tüm bu akıl almaz plandan kaçınabilirdin, biliyorsun. Sanırım bu planı geçen ay Northdale balosunda Blackford'la vals yaptıktan sonra uydurdunuz?"

"Gerçekten de öyle. Hem de hayatım boyunca yaptığım en tuhaf kahvaltı konuşmalarından birinin hemen ardından," dedi Sophie kollarını kavuşturarak. "Sana duyguların hakkında soru sorma cüretini gösterdiğimde bir suçlu gibi davrandın. Mantıklı bir konuşmaya açık olmayacağını nasıl düşünmüş olabileceğimi anlayabilirsin."

"Ama denemedin bile." Alexandra'nın sesi artık keskinliğini kaybetmişti ve sesinde neredeyse hüznü olan sessiz bir nitelik vardı. Sophie bastırmaya çalıştığı bir suçluluk duygusu hissetti. Kız kardeşinin mutluluğunu sağlamaya çalıştığı için neden kendini suçlu hissetsin ki?

"Yersiz bir kardeşlik yükümlülüğü duygusuyla bir aşk maçını çöpe atmadığından emin olmaya çalışmakla meşguldüm."

"Yersiz bir kardeşlik yükümlülüğü duygusu - bunu kendim daha iyi ifade edebilir miydim emin değilim." Alexandra ayağa kalktı. "Ben çocuk değilim Sophie. Evlendim, dul kaldım ve kabul ediyorum, o gün kahvaltıda aptalca bir an yaşadım, ama yine de benimle konuşmayı deneyebilirdin -yetişkinler gibi meseleleri halledebilirdin. Bunun yerine hepimizi bir maskaralığın içine çektin - annem ve babam senin bir düğün planladığını düşünsünler ama aslında evlenmeye hiç niyetin yok. Ya ben senin ne yapmak istediğini anlamamış olsaydım?" diye ekledi. "Benimle mihraba kadar yürümek ve sonra da fikrini değiştirdiğini bana bildirmek niyetinde miydin?"

Sophie içinde utanca çok yakın bir şeyin yandığını hissetti; geçmişte ara sıra yaşadığı tüm suçluluk sancılarına rağmen

Bu ay, sözde nişanını bozmasının ailesi üzerinde nasıl bir etki yaratacağını doğru düzgün düşünmemiştir.

"Sadece senin mutlu olmanı istedim," dedi sessizce, kendi ifadesi de yumuşayan kız kardeşine bakarak.

"Biliyorum." Alexandra uzanıp Sophie'nin elini sıktı. "Ama bunu sağlamak senin sorumluluğun değil. Ve Tanrı aşkına, düğünle ilgili önerdiğim her fikri kabul etmen gerekmiyordu - eğer nişanlıymış gibi davrandığını anlamamış olsaydım, kafandan yaralandığını düşünürdüm."

Sophie bunun üzerine gülümsemeyi başardı; Alexandra içeri girerken attığı eldivenlerine uzandı ve çıkmak için dönerken onları taktı. "Sanırım bu gece görüşürüz. Yine de hepimize bir iyilik yapıp West'e bayılmamızı engelleyebilirsin."

Sophie arkasından seslenmek, özür dilemek, aralarında hâlâ devam eden gerginliği gidermek istedi ama sesini çıkarmadı. *Bu akşam*, diye kendi kendine söz verdi. *Bu akşam her şey yoluna girecek.*

O akşam Mayfair'de tuhaf bir şekilde gergin bir araba yolculuğu olmuştu ve West bunun nedenini tam olarak anlayamamıştı. Blackford, nişanlı çiftlerin aynı anda gelebilmeleri için arabasını kullanmayı teklif etmiş, West ve Sophie de kabul etmişti; West gruba en son katılmıştı ve Sophie ile Alexandra'yı içeri girdiğinde hafif gergin bir sessizlik içinde otururken bulmuştu. Blackford'un kaşlarını çatması, omuz silkmekten başka bir bilgi vermemişti ve West meseleyi olurluna bırakmıştı; ne de olsa şu anda aklında epeyce bir şey vardı.

Şans eseri, Diana, Jeremy, Penvale ve Jane'in hemen arkasından gelmişlerdi; belli ki onlar da bir arabayla gelmişlerdi.

West ve Sophie yaklaşır yaklaşmaz Diana, "Buraya gelmemiz çok *uzun* sürdü," dedi. "Arabada öleceğimi sandım. Bunun sezonun olayı olacağını bilmiyordum."

Sophie diplomatik bir tavırla, "Annem... hevesli bir ev sahibesidir," dedi. "Sanırım naip prense bile bir davetiye gönderdi."

"Gerçekten mi?" Jane bu haber karşısında yarı şaşkın, yarı korkmuş görünüyordu. Alexandra da onlara katılarak, "Umut her zaman yeşerir," dedi. Eğildi

Başını. "Gidelim mi?"

Wexham'ların evi ısıt ısıldı. Eve giden yolda titreyen meşaleler sıralanmıştı ve çift kanatlı kapılar Aung tarafından açılmıştı; canlı kıyafetli uşaklar her geleni karşılamaya hazır bekliyordu. Leydi Wexham belli ki hiçbir masraftan kaçınmamıştı; girişe adım attıklarında, mevcut her yüzeyde ve duvarlarda zincirli saksılar içinde asılı duran düzinelerce enfes taze Çiçeğin görüntüsü ve kokusuyla karşılaştılar. Aickering'in mum ışığıyla karışan bu görüntü neredeyse büyülüydü, ancak West bu tuhaf düşünce karşısında başını iki yana salladı.

Çiftler halinde balo salonuna girdiler ve sırayla anons edildiler. Sözlü olmayan bir anlaşmayla nişanlı çiftler en sona bırakılmıştı. Jane ve Penvale, Alexandra ve Blackford'dan hemen önce geldiler; Jane oldukça solgun ve tedirgin görünüyordu, ama Penvale ona özel, güven verici bir gülümsemeyle baktı ve o da kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. Balo salonuna geçtiler; sonra West duydu: "Blackford Kontu ve Bayan Brown-Montague," diye duydu ve Blackford ile Alexandra gittiler, sadece Alexandra veda etmek için Sophie'ye doğru kısa bir bakış attı.

West Sophie'ye baktı; çok minyon olmasa da boyu her zaman Audley çizgisindeydi ve başının tepesi çenesinin altına kadar geliyordu. Bulunduğu noktadan, saçlarına takılmış tatlı su incilerini görebiliyordu; ayrıca vücudunun ön kısmını da rahatça görebiliyordu - elbisesi beyaz güllerle işlenmiş, parlak pembe ipektendi - ve sanki düşüncelerinin yönünü sezmiş gibi, saf, hınzır bir vaat gülümsemesiyle ona baktı.

"Herkese bir şok verelim mi?" diye mırıldandı. "Fikrinizi değiştirmek için çok geç değil, biliyorsunuz."

"Hazırım," dedikten sonra öne doğru eğildi ve onları anons etmek üzere olan Wexham'ların uşağıyla kısa bir konuşma yaptı. Uşak gözlerini kırpıştırdı, bakışları West'ten Sophie'ye gidip geliyordu.

"Ama ben-"

"Bu nişan balosunu biraz sallayacağız, Mournday," dedi Sophie hafifçe, uşğa neşeli bir gülümseme vererek. "Sana söz veriyorum, şaka yapmıyoruz."

"Pekâlâ," dedi Mournday, hâlâ biraz kuşkulu görünüyordu ve sonra odanın geneline döndü -West'in ailesinin, onunkinin, tüm arkadaşlarının, tonda herhangi biri olan herkesin bulunduğunu bildiği odaya- ve anons etti:

"Weston Markisi ve Markizesi."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bir hafta önce

"Uzun zamandır kayıp olan trajik aşkımla *nihayet* aklımın başıma gelmesinin biraz daha romantik ve bir avukatın ofisinde biraz daha az zaman geçirmemi gerektireceğini *düşünmüştüm*." Sophie, West'e hoşgörülü bir bakış atarak geri çekildi ve kapıyı açıp onu avukatının ofisinin bulunduğu Bond Caddesi'ne götürmesine izin verdi. Annesinin ailesinin onlarca yıldır yaptığı gibi Edwards & Higgins, Esq. şirketinin hizmetlerinden yararlanıyordu ve Bay Edwards o gün ikinci kez onunla görüşmek için kendisini hazır etmekten mutluluk duymuştu - özellikle de bu görüşmeye bir markiz getirmeyi planladığını fark ettiğinde. Sophie kendini bildi bileli aynı düzensiz beyaz saçlara sahip olan, ufak tefek, yuvarlak bir adamdı ve Sophie, Bay Edwards'ın bu buluşmaya geleceğini söylediğinde sorgusuz bir memnuniyetle başını sallamıştı.

bir emlak satın almak için kafasını.

"Ama son derece ihtiyatlı davranarak," demişti Bay Edwards'a kısık sesle. "Bu oldukça hassas bir konu." West onun yanında ciddiyetle başını sallarken, Bay Edwards başka soru sormadı; Sophie'nin onun hizmetini almak için ödediği fahiş ücreti düşününce, sık sık yaptığı gibi, onların isteklerini yerine getirmeye hevesli görünüyordu sadece.

Bu görev tamamlandığında, West onu faytonuna bindirirken kendini öğleden sonra güneşinin altında gözlerini kırıştırdı buldu. Bay Edwards'la önceki görüşmesinden sonra buradan ayrılalı birkaç saat olmuştu; öğleden sonraki olaylar o kadar hızlı ilerlemişti ki, bir tür rüya gibi gerçekdışılık halini almaya başlamışlardı. West onu seviyordu, o da West'i seviyordu ve nihayet, nihayet evleneceklerdi.

Ama...

"Bir düğünden at sırtında ayrılmak istemiyorum!" diye patladı faytona yerleşir yerleşmez ve West dizginleri eline alır almaz. "Alexandra'nın Madam Blanchet'ten sipariş etmem için beni ikna ettiği o kabus gibi elbise, ata binmek için hayal edilebilecek en kullanışsız elbise, şüphesiz onu çamurlayacağım ve sonra Fox beni azarlayacak ve her durumda, mükemmel bir arabanın nesi var? Bu delilik."

West atları mahmuzlayarak harekete geçirdi ve ona yan gözle kısa bir bakış attı. "Kız kardeşinin seni gerçekten nişanlı olmadığımızı kabul etmeye zorlamak için tüm bu çılgın düğün detaylarını uydurduğundan şüphelendiğini sanıyordum."

"Yaptım, yaptım ama artık gerçekten nişanlı *olduğumuza göre* bunun bana bir faydası yok." Sophie, kendisini bekleyen dehşeti düşünürken yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "West, o elbiseyi giymek istemiyorum."

"O zaman baKka bir elbise giy," dedi West pratik bir tavırla ve Sophie, elindeki retikülü onun kafasına fırlatmak istedi. Erkekler!

"Mesele *elbise* değil," dedi ve adamın yakışıklı yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördüğünde hafifçe tatmin oldu. Kafası karıştığında alnı çok çekici bir şekilde kırıştırdı ve kafası o kadar nadiren karıştırdı ki, kızın bu manzarayı takdir edebildiği pek sık görülmezdi. "Tüm düğünle ilgili, *çifte düğün*, Tanrı aşkına. Ne düşünüyordum ki ben? Bunu neden kabul ettim ki?"

West makul bir şekilde, "Çünkü bunu yapmaya hiç niyetin yoktu," dedi.

"Ama şimdi istiyorum!" dedi Sophie. "Tanrım, ne yapacağım ben?"

West boğazını temizledi. "Aslına bakarsanız, böyle bir olasılığı göz önünde bulundurmuş olabilirim."

George's'un koridorundan aşağıya doğru süzülürken, buzlu, katlı bir pastaya benzediğini düşünen Sophie, onun sözlerini algılamak için bir an bekledi. Sonra ona şüpheli bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey. Hatırlarsanız, bu hafta içinde bir geceliğine şehirden ayrılmak zorunda kalmıştım." Sophie yavaşça, "Evet," dedi.

"Canterbury'ye çok yakın olan Kent'teki düklük merkezini ziyaret etmem gerekiyordu."

Sophie yavaşça, "Canterbury," diye tekrarladı ve sonra toparlandı. "Özel bir ruhsat almışsınız!"

"Görünüşe göre başpiskoposun babamla uzun süredir devam eden bir kavgası var." West'in sesi kendini beğenmiş geliyordu. "Onun iyi doğasına ve romantizm duygusuna hitap ettim ve babamın bu evlilikten memnun olmayacağından bahsetmiş olabilirim."

"Seni öpebilirim," diye bilgilendirdi onu.

"En iyisi Leydi Wheeze'ı şaşırtmamak," dedi, kucığında bir köpekle arabasıyla yanlarından geçmekte olan ve yüksek şapkasının altından çıplak bir merakla onları süzen leydiye kibarca başını sallayarak.

Bu sırada Sophie bu haberin ne anlama geldiğini düşünüyordu. "Ama... seninle evlenmeyi kabul edeceğime dair hiçbir fikrin yoktu -aslında etmeyeceğimi sana defalarca söylemiştim!"

"Ama," dedi West, "nedense hâlâ hatırlatma ihtiyacı duyuyorum, sana henüz sormamıştım. Ve eğer sana sormak için bir nedenim olursa, bunun senin evet diyeceğinden emin olduğum için olacağından şüpheleniyordum."

"Bana *hâlâ* sormadın," dedi Sophie, ki bu doğrudu; öncelikle öpüşmeye, sonra da kanepede bir tur daha aceleci, belki de aşırı atletik sevişmeye, ama en sonunda Sophie'nin planını ve aniden aciliyet kazanan avukatını ziyaret etme ihtiyacını konuşmaya o kadar dalmışlardı ki, aslında öğleden sonraki programın evlenme teklifi kısmına gelememişlerdi.

"Biliyor musun, yıllar boyunca sayısız kez sana evlenme teklif etmeyi hayal ettim," dedi West. Hyde Park'ın kenarına varmışlardı ve West faytonu kapılardan çok da uzak olmayan gölgeli bir çalılığın içine çekti. "Genellikle tek dizimin üzerine çöküp, ölümsüz aşk ve sevgi üzerine görkemli açıklamalar yapmamı ve ardından bir yaylı çalgılar dörtlüsü ay ışığında bize serenat yaparken seni bir valsine içine sürüklememi içerirdi."

Bu, Sophie'nin kendi gençlik hayallerine aşağı yukarı benziyordu. Küçük bir kızken kendi nişanını hayal eden biri olmamıştı ama West'le tanıştıktan sonra, bu tür hayallere karşı bağışıklığı olmadığını fark etmişti. Son yedi yılını onları unutmak için elinden geleni yaparak geçirmişti. Ve şimdi

Şimdi adamın ona tek dizinin üstünde mi, yoksa iki dizinin üstünde mi, ay ışığında mı, fırtınada mı, tüm *tonun* önünde mi, yoksa hiç kimsenin önünde mi teklif ettiğini umursamadığını fark etti. Sadece ona teklif etmesini önemsiyordu.

"Bunu bir düzine farklı şekilde hayal ettim," diye devam etti, dizginleri dikkatliceilmekledi ve sonra ellerini ellerinin arasına almak için uzandı, "ama bu fantezilerin her birinde, gerçekten önemli olan tek şey senin evet demendi." Adamın yeşil bakışları Sophie'nin üzerinde sabit, tereddütsüz ve öylesine sevgi doluydu ki, Sophie boğazında bir yumrunun yükseldiğini hissetti. "Sophie, benimle evlenir misin?"

Ve onca zamandan sonra -aralarında söylenmemiş onca sözden, bu süre zarfında ona söylemek istediği binlerce şeyden sonra- sonunda basit tuttu.

"Evet."

Ve daha kelime ağzından tam olarak çıkmadan, adam onu öpüyordu, kolları adamın boynuna dolanmıştı ve başka hiçbir söze gerek kalmamıştı.

Violet ve James onların güvenini kazanan tek kişilerdi.

"Bir düğün! Özel izinle!" Violet o sabah en az dördüncü kez bunu söyledi. İki gün sonraydı ve Violet ile James'in salonunda rektörün gelmesini bekliyorlardı.

"Bu oldukça heyecan verici, biliyorsun," diye hevesle devam etti Violet; mavi-beyaz çizgili bir elbise ve ona uygun bir bone giymişti ve ayak parmaklarının üzerinde zıplamaya yakın görünüyordu. "Önce Emily ve Belfry, şimdi de siz ikiniz... geleneksel bir kilise düğününden çok daha romantik, sence de öyle değil mi?" Başını, kendisine biraz şaşkınlıkla bakan kocasına doğru eğdi.

"Düğünümüzün son derece romantik olduğunu düşünmüştüm, teşekkür ederim," dedi James hafifçe.

West, "Aceleyle gerçekleştirdiğini düşünürsek öyle umuyorum," dedi ve kardeşi ona sırtıttı.

"Verimli," diye düzeltti James. "Etkiliydi."

"Bu da öyle," dedi Sophie ve West ona baktı, onu görünce boğazı düğümlendi. Sophie, kız kardeşiyle birlikte yaptırdığı o meşhur rujlu ucube yerine, daha önce de giydiğini gördüğü, beyaz sarmaşık ve yaprak desenleriyle süslenmiş yeşil ipekten bir elbise giymişti. Saçları sade bir şekilde taranmıştı ve elinde beyaz güllerden oluşan bir buket tutuyordu. Sahnede, bunun müstakbel bir dükün düğünü olduğunu düşündürecek hiçbir şey yoktu.

Mükemmeldi.

Başlangıçta Sophie'yi ikna etmek biraz zaman almıştı; özenle planlanmış düğünlerinin tadını çıkarması için Alexandra'yı yalnız bırakma fikri onu suçluluk duygusuna sürüklemişti. Ancak West, bariz olana işaret etmek zorunda hissetmişti kendini.

İki akşam önce, Sophie sabahlığıyla yatak odasında volta atarken, "Sophie," demişti; West hava karardıktan sonra at sırtında, arka merdivenlerden gizlice çıkmıştı. Yedi yıl beklemişti ve onun yanında uyumak için iki gün daha beklemeye niyeti yoktu. "*Alexandra*'nın planladığı düğünü istediğini düşünüyor musun?"

Sophie volta atarken durakladı. "Hayır," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Maria haklı, Alex ilk evliliğinde koparılan yaygaradan hoşlanmamıştı. Şüphesiz bütün bunları bana inat olsun diye yapıyor."

"O zaman belki de ona bir iyilik yapıp gizlice evlenirsiniz?" West bunu önerdi. "O zaman o ve Blackford yaptıkları planları değiştirebilir ve kendi zevklerine daha uygun bir düğün düzenleyebilirler."

Sophie'nin yüzü o anda aydınlanmıştı ve bu sayede iki gün sonra kendilerini burada, yemin etmeye hazırlanırken bulmuşlardı. Violet ve James'ten şahitlik etmelerini istemişlerdi -bu istek Violet tarafından öylesine coşkulu bir sevinçle karşılanmıştı ki West, elini tebrik edercesine sıkarken James'in elini tamamen koparacağından korkmuştu- ama başka kimseyi davet etmemeye karar vermişlerdi. Mesele çözülene kadar haberin Dük'e ulaşmasını istemiyorlardı; özellikle de onun için bir planları varken, parçalar çoktan ayarlanmışken. Bu yüzden sessiz, gizli bir düğün olacaktı ve West sabırsızlanıyordu. Güneşli bir öğleden sonraydı ve salon pembe bir ışıltıyla aydınlanmıştı; Violet kendini aşmış, odayı güller, şakayıklar, bezelyeler ve karanfillerle dolu vazolarla donatmıştı ve her yer taze çiçeğin kokusuyla doluydu,

Pencereler ılık bir esintiyi kabul edecek şekilde açılmıştı ki, West ve Sophie sonunda yeminlerini ettiler. West, Sophie'yi öpmek için kendisine doğru çektiğinde rektör hafifçe şaşırmış görünüyordu ve dua kitabıyla meşguldü.

Daha sonra şampanya içtiler ve Sophie'nin Fransız aşçısının şerefine gönderdiği mide bulandırıcı hamur işlerini yediler ve bundan sonra ne olacağını tartışılar.

"Daha önce gizlice evlenmiş ve büyük bir olay yaratmayı planlamış bir çiftin nişan balosuna katıldığımı hiç sanmıyorum," dedi Violet düşünceli bir şekilde, madleninden bir ısırık alarak. "Keşke diğer insanlar da işleri *bu* şekilde yapmanın ne kadar eğlenceli olduğunu düşünseler."

West belli belirsiz bir kuşkuyla, "Eğlenceli," diye tekrarladı. "Karışık ve çılgınca, ben demek istediğimize inanıyorum."

Violet gülümsedi. "Bu, setimizin herhangi birinin 1. aşkı için bir gereklilik gibi görünüyor, West. Kulübe katıldığın için tebrikler."

West, kanepede yanına yerleşmiş olan Sophie'ye baktı, elinde bir şampanya Aute vardı ve altın rengi başını koluna yaslamıştı.

Ve yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sophie nasıl bir *tepki* beklediğini bilmiyordu ama sessizliğin bir şekilde yanlış hissettirdiğini biliyordu.

Merdivenlerden ailesinin balo salonuna inerlerken West'in koluna sıkıca tutundu, toplanan kalabalığın üzerine öyle bir sessizlik *çökmüştü ki* West'in bastonunun merdivenlerde çıkardığı hafif ses olması gerekenden daha fazla duyuluyordu.

Yürürken konuklar arasında tanıdık yüzler aradı ve çok uzağa bakmasına gerek kalmadı; Diana, Jeremy, Jane ve Penvale belli ki arkadaşlarını aramak için çok az zaman harcamışlardı. Kız kardeşleri ve kocaları, West'in erkek kardeşi ve baldızı ve tüm arkadaşları merdivenlerin kenarında toplanmış, onların inişini izliyorlardı. Yüzlerindeki ifadeler şaşkınlıktan eğlenceye kadar değişiyordu, sanki West ve Sophie az önce hepsine büyük bir şaka yapmışlardı...

Ta ki gözleri James'inkilerle buluşana kadar. James ona bir kaşını kaldırdı ve West'le birlikte odanın son adımını atarken James de bir kaşını kaldırdı.

"Burada tam olarak neler olup bittiğini açıklamak isteyen var mı?" Bu söz, açık sözlülükten nadiren kaçınan Diana'dan geldi.

"Evet, lütfen!" diye ekledi Harriet, hayretle coşku arasında bir yerde duruyordu. "Sophie, bize West'le çoktan evlendiğini söylemek istiyor olamazsın! Ama çifte düğün!" Harriet durakladı ve söz verdiği çifte düğünün büyük - şimdi trajik bir şekilde gerçekleşmemiş- sevincini kaybetmiş olmanın verdiği kederin uygun bir göstergesi olduğunu düşündüğü kederli bir ifade takındı.

Sophie dramatik bir şekilde göğsünü tutarak, "Aman Tanrım, haklısın," dedi. West'e döndü. "Evliliği feshetmek için çok mu geç?"

"Daha ziyade," diye cevap verdi, son derece kuru bir şekilde.

Düşünceli bir şekilde olan biteni izleyen ve henüz konuşmamış olan Alexandra'ya döndü. "Evlenmeyi göze alabileceğini düşünüyor musun?"

Bensiz mi?" Sophie, öğleden önceki konuşmalarından sonra biraz tereddütle sordu.

Alexandra gülümsedi. "Blackford ve benim geçtiğimiz ayın büyük bir bölümünde kendi küçük düğünümüzü ayrı ayrı planladığımızı düşünürsek, bir şekilde idare edeceğimizi düşünüyorum."

Şimdi ağzı açık kalma sırası Sophie'deydi. "Sen-ama-"

Penvale, "Aman Tanrım," diye mırıldandı ve Sophie irkilerek ona döndü. Gözlerini kırıştırdı, belli ki grubun geri kalanının duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmak niyetinde değildi ama birkaç kafa ona doğru dönmüştü ve daha fazlası da onu takip ediyordu. "Şey," dedi biraz mahcup bir ifadeyle, "hepiniz bu işten bıkmadınız mı artık? Violet'in Audley'i ölümün eşiğinde olduğuna ikna etmeyi aklına koymasının üzerinden bir yıl geçti ve o zamandan beri Audley onu keçilerle iletişim kurması için İsviçre'deki bir dağın tepesine göndermekle tehdit ediyor-"

Violet, "Keçilerden özellikle bahsetti," diye onayladı.

"-ve sonra Diana'nın Jeremy'yi evlilik pazarında karşılaştığım en korkunç genç bayanla evlenmeye zorlaması-"

"Artık evlilik pazarında değil," dedi Diana, Emily'ye telaşla. "Kardeşinin ona Sussex'te bir yazlık satın aldığını duydun mu?"

"-ve sonra Emily Belfry'ye sahneye çıkmak istediğine dair saçma sapan tehditler savurdu ve sonra *kendi karım*" -Jane'e karanlık bir bakış attı- "beni kendi evimden kovmaya çalıştı ve *şimdi de bu*, her ne olduğu ortaya çıkarsa çıksın- şüphesiz sen" -Alexandra'yı işaret etti- "West ve Sophie'ye sadece onları evlenmeleri için kandırmaya çalıştığını söylemek üzeresin, çünkü gözleri olan herkes *yıllardır* birbirlerine hala aşık olduklarını söyleyebilir!"

Alexandra gözlerini kırıştırdı. "Şey, evet, aslında." Blackford'a döndü. "Sence de öyle değil mi?"

"Sanırım öyle," diyerek Blackford'a hak verdi.

"Aynen öyle." Penvale oldukça ağır nefes alıyordu. "Demek istediğim, şimdiye kadar tüm bunlardan bıkmadınız mı?"

"Penvale," dedi Violet tereddütle ve sonra hafifçe öksürdü; adamın bu noktada ona çevirdiği bakış o kadar şiddetliydi ki, Violet hemen sustu. "Şaka, şaka!" dedi aceleyle. "Ama," diye ekledi, ses tonu şaka yapmaya çalışan birinin ses tonuydu.

"Seni asla suçlamamakla birlikte, James'in ölüm döşeginde olduğunu bildiren o notu bana göndermemiş olsaydın - ki açıkça öyle olmadığını da eklemeliyim - o zaman tüm bu olaylar dizisi asla harekete geçmeyecekti." Ona parlak bir şekilde gülümsedi. "Yani, böyle düşündüğünüzde, hepimizin burada olmasının nedeni gerçekten sizsiniz! Düşünsenize, siz olmasaydınız Emily ve Belfry asla tanışamayabilirdi!"

Emily gülümseyerek, "Doğru," diye ekledi.

Penvale dehşete düşmüş görünüyordu. "Bir içki alacağım," dedi ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Jane onun ardından neşeyle el salladıktan sonra diğerlerine döndü ve oldukça hevesli bir şekilde, "Artık ondan kurtulduğumuza göre, lütfen burada tam olarak ne olduğunu açıklamaya devam eder misiniz?" dedi.

"Bunu ben de bilmek isterim, Sophie sevgilim!"

Sophie iç çekişini güçlükle bastırdı; ses annesine aitti ve Leydi Wexham'ın balo salonuna doğru ilerlemesinin tam iki dakika sürmesine gerçekten şaşırması gerekiyordu. Bu şartlar altında, annesi kendiliğinden kanatlanıp saniyeler içinde onların üzerine çullansaydı, Sophie hiç şaşırmazdı.

West, Sophie'nin hâlâ belki de biraz fazla sıkı tuttuğu kolunu hafifçe indirdi ama bir an sonra bunu sadece Sophie'nin elini tutmak için yaptığını fark etti.

"Leydi Wexham," dedi annesine başıyla selam vererek. "Lord Wexham," diye ekledi, annesinin omzunun üzerinden bakarak; babası yaklaştı, belli ki kaygılı görünmeye çalışıyordu ama bunun yerine oldukça memnun görünüyordu. "Geçen hafta, hatta geçen ay size karşı tamamen dürüst olmadığımız için özür dilerim," diye düzeltti çabucak.

Sophie belli belirsiz, arkasından, Mournday'in başka birinin geldiğini duyurduğunu duydu ve onun gelişiyile odayı yavaş yavaş dolduran meraklı vızıltı, daha doğal bir sohbet uğultusuna dönüşmüş gibiydi. Artık ilgi odağı değillerdi.

"Ancak," diye devam etti West ve dikkatini tekrar ona çevirdi - ailesine meseleyi nasıl açıklayacaklarını tam olarak kararlaştırmamışlardı ve şimdi onun ne söyleyeceğinden emin olmadığını fark etti. "Seni çok sevdim

Son yedi yıldır kızım ve bana gelip sahte bir nişan teklif ettiğinde -sadece kız kardeşi için endişelendiği için yaptığı bir şey," diye ekledi, bakışları Alexandra'ya kayarak- "Evet dedim, çünkü onu sevmekten asla vazgeçmedim." Şimdi Sophie'ye döndü ve ona bakarak usulca ekledi: "Bir an bile."

Sophie gözlerini onunkilerden ayıramıyordu. Ona istediği kadar bakabilmek hâlâ büyük bir lükstü; kendini çölden susuzluktan ölmek üzereyken çıkan ve artık derin yudumlar alabilen biri gibi hissediyordu. Uzun yıllar boyunca ona bakışları hızlı, çalıntı zaman kesitleriydi; o konuşurken dikkati dağıldığında ona doğru bakıyor, başka biri fark etmesin diye bakışlarının çok uzun süre kalmasına asla izin vermiyordu. Yıllar geçtikçe yüz ifadesi kelimelere dökmediği her şeyi kendisine bile söylemesin diye.

"Ve böylece," dedi, anne babasına, kız kardeşlerine, bir araya gelmiş arkadaşlarına bakarak, "duygularımızın karşılıklı olduğunu anladığımızda - geçmişteki aynı hataları tekrarlamak istemediğimizi- mümkün olduğunca çabuk, kimse bizi bundan vazgeçirmeden evlenmenin doğru olacağını düşündük."

"Ve sanırım," diye sert bir ses geldi arkalarından, "'başkası' derken beni mi kastediyorsun?"

Sophie'nin omuzları daha dönmeden kalktı; bu sesi çok iyi tanıyordu. Ama artık sahibinin hayatıyla ilgili hiçbir şeyi dikte etmesine izin vermeyecekti. Çenesini kaldırdı, West'in elini sıkıca kavradı ve döndü.

"Majesteleri," dedi ve hafif bir reverans yaptı.

Dovington Dükü kesinlikle tuhaf görünüyordu. Görünüş olarak değil - bu konuda her zamanki gibi görünüyordu, siyah beyaz gece kıyafetlerini son derece özenle giymiş, kravatını özenle düğümlemişti. Bu akşam ortaya çıkmaya tenezzül ettiği ve bu duruma uygun giyindiği için onur duyması gerektiğini düşündü; ama sonra, bariz, açık saygısızlık hiçbir zaman onun tercih ettiği silah olmamıştı. O daha ince araçları tercih ederdi.

Ancak tertemiz görünüşüne rağmen, Sophie'nin daha önce hiçbir olayda gördüğünü hatırlayamadığı, tedirgin edici bir şeyler vardı. Gözleri West ile Sophie arasında hızla gidip geliyordu ve Sophie, West'in elinin Sophie'nin elinin üzerinde sıkılaştığını hissetti.

"Baba." Başını eğdi.

Dük başını eğdi. "Batı." Sophie'ye bakmak için döndü, her geçen saniye daha da ağırlaşan bir duraksama vardı. "Leydi Weston."

Sophie, arkasında toplanan grubun tamamının nefes verdiğini duymak yerine hissetti. "Sanırım blöf yaptığımı düşündünüz," dedi dük konuşurcasına ve

Sophie cevap vermeden önce bir anlığına kendini dengelemek için yanağının iç kısmını ısırdı.

"Tam tersine, Majesteleri," dedi ona ağırbaşlı bir gülümsemeyle. "Sizin gibi bir adamın böyle bir şey yapabileceğinden asla şüphelenmezdim."

Adam bakışlarını onun üzerinde tuttu ve kadın gözlerini kırpmamak için kendini zor tuttu. Bu adamın artık gözünü korkutmasına izin vermeyecekti - çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, o artık onun kayınpederiydi ve ona alışsa iyi olacaktı.

Gözleri hafifçe kısıldı. "Mülkle ilgilendiğimi biliyorsun," dedi gözlerini tekrar West'e çevirerek. "Bir şekilde satmayı düşündüğüm haberi yayıldı ve bir müşteriyle temasa geçtim. Çok iyi bir müşteri olduğunu da eklemeliyim."

"Ne güzel," dedi West kibarca. "Müstakbel sahibinin, size daha önce gönderdiğim hesap defterleri dışında benden herhangi bir bilgiye ihtiyacı olursa lütfen bana bildirin. Umarım onları almışsınızdır?" diye kibarca ekledi.

Dük, bakışları oğlununkilere kilitlenmiş bir halde, "Onlarla dolu arabayı gözden kaçırmak oldukça zordu," dedi. "Eğer benimle poker oynadığını düşünüyorsan West, sana kazanamayacağımı bilmediğim oyunları oynamadığımı hatırlatmak isterim."

West başını eğdi. "Tam tersine baba, Rosemere'in yeni sahibine satılmasına yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapmak için sabırsızlanıyorum." Babasına gülümsedi; Sophie, bunu en son ne zaman yaptığını merak ediyordu. "Böyle bir tartışmanın yeri ve zamanı olduğunu sanmıyorum ama daha sonra devam etmekten mutluluk duyarım. Ama" -ve burada gülümsemesi kayboldu ve babasına iki adım daha yaklaştı- "Size şunu açıkça belirtmek isterim ki, eğer Rosemere evliliğim için ödemem gereken bir bedelse, bunu bin kat fazlasıyla öderim. Gerçekten de, eğer bu artık benim üzerimde hiçbir kozunuz kalmaması anlamına geliyorsa, bunu *seve seve* öderim." Tekrar geri adım atarak arkasına uzandı ve Sophie elini bir kez daha onun elinin içine soktu.

West hafifçe döndü, böylece Sophie'yle birlikte artık doğrudan babasına değil, grubun geneline bakıyorlardı. "Hepinizi iki kez kandırdığımız için üzgünüm ama umarım ikimize de mutluluklar dilersiniz ve belki de artık dikkatimizi ait olduğu yere çevirebiliriz." Alexandra ve Blackford'a başıyla selam verdikten sonra Sophie'nin annesine döndü. "Leydi Wexham, bana bir vals ayırma şerefini bahşeder misiniz?"

Bu basit soru bir şekilde barajı yıktı ve kısa süre içinde Leydi Wexham ikisinin de üzerine çullandı, yanaklarına öpücükler yağdırdı ve West'in ona uzattığı mendile birkaç damla gözyaşı döktü. Kardeşleri ve arkadaşları da aynı şeyi yaptı ve bir süre boyunca iyi dileklerin ve sevinçli haykırışların arasında kimse pek bir şey anlamadı.

Bir ara Sophie kendini tekrar West'in yanında buldu ve ona döndü. "Yanaklarım acıyor," dedi ve elini, çaresiz bir gülümsemenin kalıcı olarak yapışıp kaldığı yüzüne götürdü.

West eğildi ve -uygunsuzluğu umursamadan- alnına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hayatımın sonuna kadar her gün yüzünde o gülümsemeyi görmek isterdim."

Sophie o anda bunun yerine getirilmesi zor bir dilek olduğunu düşünmedi.

Daha sonra, Sophie dansa kısa bir ara verip West'i Blackford, Belfry ve kayınbiraderleri Risedale Kontu'yla dostça sohbet ederken bıraktığında, Alexandra onu buldu.

Sophie, yanından geçen bir uşaktan bir kadeh şampanya almış ve tadını çıkarmak için saksıdaki bir palmyenin arkasına saklanmıştı -tamamen gözden uzak değildi ama onu fark etmek için iyice aramak gerekecek kadar gizlenmişti- ki kız kardeşi yanında belirdi.

Alexandra bu akşam çok güzel görünüyordu, koyu renk saçları mum ışığında parlıyordu, parlak sarı bir elbise giymişti ve bu da bir şekilde cildinin

ışıl ışıl parlamasına neden oluyordu, ancak benzer bir ton Sophie'yi solgun gösterecekti. "Maria'dan ne kadar hatalı olduğuma dair on beş dakikalık bir

nutuktan yeni kurtuldum.

çifte düğün tehditleri ile alay etmek ve kiliseyi terk etmek

At sırtında," dedi Alexandra, sesi hiç de özür diler gibi çıkmıyordu.

Sophie şampanyasından bir yudum alarak, "Hassasiyetlerime karşı bu kadar savunmacı olmasına şaşırdım," dedi.

Alexandra neşeyle, "Oh, öyle değil," dedi. "Kendi dersini vereceğinden hiç şüphem yok."

"Bunu dört gözle bekleyeceğim," dedi Sophie alaycı bir ifadeyle, ama Maria onun elini sıkmış ve büyük bir yanlışın düzeltildiğini hisseden birinin tatmin olmuş havasıyla, bariz bir içtenlikle mutlu olmasını dilemişti.

Alexandra başını iki yana çevirdi. "Sence bir uşığı yeşillik bir yere çağırırsam saklandığımız yer dikkat çeker mi? Kavruluyorum." Cevap beklemeden tısladı, "Pssst!" Çağırmaya çalıştığı uşak yaklaşık on adım ötede durdu, sonra sanki birinin balo salonuna bir yılan soktuğundan şüphelenmiş gibi etrafına bakındı. "Psssst!" Alexandra bu kez biraz daha yüksek sesle tısladı ve uşak nihayet döndüğünde ona telaşla el sallayarak tepsisindeki iki kadehi alıp yoluna devam etmesini sağladı.

Sophie, "Savaş Bakanlığı'nın sizi istihbarat işleri için işe alacağını sanmıyorum," dedi.

Alexandra onu görmezden gelerek şampanyasından bir yudum aldı. İkisi de duvara yaslanırken, Sophie'nin bozmakta biraz tereddüt ettiği bir sessizlik çöktü aralarına. Ama bu Alexandra'ydı, evet kız kardeşiydi ama aynı zamanda son birkaç yıldır en yakın arkadaşıydı. Şu anda aralarında var olan bu hafif gergin notaya katlanamıyordu.

Sophie başını duvardan kaldırmadan kız kardeşine doğru çevirerek, "Özür dilerim, biliyorsun," dedi. Alexandra da onun bu hareketini yansıttı.

"Ben de öyle."

Sophie tereddüt etti. "West diyor ki... senin için çok fazla endişelendiğimi söylüyor."

Alexandra şampanya kadehini selamlamak için kaldırdı. "Sırf bu nedenle bile evliliğinize kadeh kaldırmalıyım. Eğer sonunda senin mantıklı düşünmeni sağlayabilirse, o zaman onu daha da çok seveceğim."

Sophie tereddütlü bir gülümseme verdi. "Sadece uzun zamandır sizin için, hepiniz için çok endişeleniyordum. En büyüğünüz olarak, iyi bir evlilik yapmak, geri kalanınızın yolunu kolaylaştırmak benim görevimdi."

"Babamız bir vikont Soph ve annem sayesinde para içinde yüzüyoruz." Sophie bir kahkaha atarak şok oldu, şüphesiz kız kardeşinin bu kadar açık konuşmasındaki amacı da buydu. "Yolumuzu çok zor bulacağımızı sanmıyorum, yeter ki babaları sopalı düklerin varislerine aşık olmayacak kadar sağduyulu olalım..."

Sophie yine gülerek, "Teşekkür ederim, anladım," diye aceleyle araya girdi. "Sanırım dükle yaşadığım deneyim, geri kalanınız için aşırı endişelenmeme neden oldu. Ama West'le tanışmadan önce, ilk iki sezonumda, gerçekten de pek bir şey almamıştım. En yüksek mevkide olan beyefendilerin hepsi, ticaretten serveti olan sonradan görme bir vikontun kızıyla evlenmek istemiyordu."

"Ama *onlardan* herhangi biriyle evlenmek ister miydin?"

Alexandra bastırdı. Sophie şaşkınlıkla, "Sanırım istemem," dedi.

"O zaman neden geri kalanımız hakkında ne düşünecekleri konusunda bu kadar endişeliydin? Sence annemle babam sırf kızlarının bir kontla evlendiğini söyleyebilmek için gözlerini rezil bir züppeye dikecek kadar rütbeye mi takmışlardı? Maria bile Sandworth'la yaşadığı felaketten sonra ikinci bir oğulla yetindi ve aramızda böyle şeyleri önemseyecek biri varsa o da odur."

"Şey... hayır." Sophie içini çekti. "Yine de en büyüğünüz olarak, geri kalanınız için endişelenmenin her zaman benim sorumluluğum olduğunu düşünmüşümdür."

Alexandra, "İşte bu yüzden *ailelerimiz* var," dedi. "Hatırlarsan bizim için çok endişelendiler. Sanki bir yetimhanede bir kase yulaf lapası için sıranın önüne geçmeye çalışarak büyümüşüz gibi. Endişelenmek için bir neden olsa bile, artık hepimiz iyi durumdayız - kendi başımızın çaresine bakabilirsiniz, biliyorsunuz."

"Ama bekâr olsaydım evlenmeyecek olan *sendin*!" Sophie yarı gülerek, yarı kızgın bir şekilde işaret etti. Alexandra'nın kendisinin de uyguladığı aynı davranış yüzünden eleştirilmek biraz can sıkıcıydı.

Alexandra umursamaz bir tavırla, "Aslına bakarsan," dedi, "bu aslında doğru değil, meseleyi kendi eline almak yerine bana sorma zahmetine girseydin bunu bilirdin. Bu öğleden sonra size bunu anlatmaya çalıştım."

"Ben-sen-"

Alexandra, "Evet, Blackford'un sana söylediği nedenlerden dolayı tereddüt

ediyordum," dedi, "ama bunu seninle bir noktada, Harriet ve

Betsy geldi. West'le aranızın asla düzelmeyeceğinden, asla mutlu olamayacağınızdan endişeleniyordum ama ne zaman biri onun adını ansa inatla sessizliğe bürünüyordun ve bu konuyu nasıl açacağımı bilemiyordum. Bu yüzden," diye ekledi, "aniden bana nişanlandığınızı haber verdiğinde şaşkınlığımı tahmin edebilirsin."

Sophie elini yüzünde gezdirdi ve şampanyasının geri kalanını boşalttı. "Hemen bir fare kokusu aldın mı?"

"Aşağı yukarı," dedi Alexandra. "Ve Blackford bana seninle yaptığı konuşmayı anlattığında, senin ne hakkında olduğunu bildiğimden oldukça emindim."

Sophie sert bir sesle, "Beni çifte düğün planlaması işkencesinden kurtarabilirdin," dedi.

"Bu numarayı ne kadar ileri götürebileceğini görmek istedim." Alexandra'nın sesi kendinden oldukça memnun geliyordu. "Sonra sana sinirlendim ve yalan söylediğini kabul edip etmeyeceğini görmek için her şeyi daha da gülünç hale getirmeye devam ettim. Ama seni ve West'i birlikte izledikçe, hâlâ aşık olduğunuza daha çok ikna oldum ve onunla gerçekten evlenmeye niyetli olsaydın yapmayacağını bildiğim tüm planlarımı kabul etmeye devam etmen beni daha da sinirlendirdi." Başını iki yana salladı. "Her şey kafamda biraz karıştı, kabul ediyorum. Ama Blackford ve ben kendi küçük düğünümüzü planlarken, sana söz veriyorum, West'le evlendiğinizi görmek için gereken buysa, koridorda son derece korkunç bir şeyle yürür ve beyaz bir ata binip giderdim."

"Neyse ki tek gereken özel bir ruhsattı." Sophie kız kardeşine sert bir bakış atmaya çalıştı ama bunu tam olarak başaramadı; Alexandra aslında yıllardır *ona* yaptığı şeyi tam olarak yaparken nasıl sinirlenebilirdi ki? "Harriet ve Betsy biliyor muydu?"

Alexandra, "Hayır, bu konuda onlara güvenemeyeceğimi biliyordum," dedi. "Gerçi bu da başlı başına rahatsız edici bir durum, çünkü bu onların benim çılgın fikirlerimin her biri için duydukları coşkuda samimi oldukları anlamına geliyor." Kaşlarını çatı. "Zihinsel durumları hakkında endişelenmeli miyiz?"

"Betsy'ninkini bebeğe, Harriet'inkini de Hyacinth Montmorency'yle olan rekabetinin her şeyi tüketen coşkusuna bağlayacağız." Sophie gülümsedi,

Alexandra da ona gülümsedi.

Alexandra biraz çekingen bir tavırla, "Senin için endişelenmeye hakkımız var, Soph," deyince Sophie yutkundu. "En büyüğümüz olman, bizi önemseyen tek kişinin sen olduğu anlamına gelmez. Seni seviyoruz, mutlu olmanı istiyoruz. Ve seni mutlu eden herkesi memnuniyetle karşıladım ama... West olduğu için çok mutluyum."

Sophie'nin gülümsemesi bu noktada dalgalandı ve alt dudağı biraz kendinden emin değildi, ama görüşünü bulanıklaştırmakla tehdit eden gözyaşlarını kırıştırdı ve kız kardeşinin elinden fazladan şampanya kadehini aldı. Kadeh kaldırmak için Alexandra'nın bardağına doğru kaldırdı.

"Ben de öyle."

Yirmi Beşinci Bölüm

İki haneyi -ve iki ev personeli- birleştirmek West'in tahmin ettiğinden daha karmaşık bir işti.

"Briar, Tanrı aşkına, *umurumda değil*," dedi West, son iki saat içinde Sophie'den evlerine katılan uşakların boylarının uygun olup olmadığı sorusuyla ilgili on beşinci kesintiden sonra. "İçlerinden birinin ayaklık giymesi gerektiğini düşünüyorsanız, söz konusu uşak uygun olduğu sürece, bunun halledilmesini sağlamaktan çekinmeyin."

Briar, yaralı bir asaletle irkilerek, boyunun hizasına kadar yükseldi, göğsünü kabarttı ve "Gerçekten de, lordum," diyerek başını eğdi, bunu yaparken Sophie'ye çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Özür diliyor ve Sophie'nin ihtiyaçlarını soruyordu; Briar'ın genel olarak evliliği, özel olarak da Sophie'yi onayladığı anlaşılıyordu. Sophie'nin yaşlı uşağının emekliye ayrılmak için bu fırsatı değerlendirmekten mutlu olduğunu fark edene kadar birkaç tehlikeli an yaşanmıştı ama bu sorun çözüldüğünde evin yeni hanımına karşı duyduğu endişeden başka bir şey hissetmemişti.

"Neden seni benden daha çok seviyor?" Briar, kapı arkasından kapanmadan önce Sophie'ye son bir kez hayranlıkla bakarak selam verdiğinde West masasından kalkarak karanlık bir sesle sordu.

"Belki de ona, evinize yeni staP'ın girmesinin hizmetçilerin yatak odalarını yeniden düşünmek için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüğümü söylediğim ve tüm bu kargaşa ve yeniden dekore etme sırasında, onun ve Hawthorne'un bitişik odalara taşınmasını sağladığım içindir." Beyaz muslin kumaştan göz alıcı bir elbise giymiş, saçları sade bir şekilde düzenlenmiş, birkaç buklesi dışarıda kalmış bir halde ona doğru yürüdü; onu koltuğuna geri oturttu ve muhtemelen baştan çıkarıcı bir şekilde davetkâr görünmeyi amaçlamayan, ancak yine de vücudunda ePect etkisi yaratan bir şekilde masasının kenarına tünedi.

Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Neden benden çok daha zekisin?"

Öne doğru eğilerek adamın ağzına hızlı bir öpücük kondurdu. "Çünkü ben bir kadıyım ve öyle olmak zorundayım. Başka türlü nasıl bir şeyler yapabiliydik ki?"

Kadın geri çekilmek istedi ama adam uzandı ve elini ensesindeki gevşek düğümün içine sokarak onu olduğu yerde sabitledi. Tekrar öne doğru eğildi ve ona daha derin bir öpücük vermek için başını yukarı kaldırdı. Dudakları bir iç çekişle ayrıldı ve nefesi onunkine karıştı. Boşta kalan eli yavaş ve istikrarlı bir şekilde belinden yukarıya doğru ilerledi, bir göğsün kıvrımını izledi ve ağırlığını avucunun içine aldı. Kadın boğazından muhtaç bir ses çıkardı, elleri adamın saçlarını çekiştirdi, bu da adamın sikine bir acı şimşegi gönderdi ve adam oturduğu yerden kalkmak üzereydi ki çalışma odasının kapısı bir kez daha çalındı.

Ağzını onunkinden ayırdı. "Briar, uşaklarımızın boyu hakkında daha fazla soruya cevap vermek istemiyorum!" Sophie onun omzuna bir kahkaha attı.

Kısa bir duraklama oldu ve ardından kapının diğer tarafından oldukça gösterişli bir boğaz temizleme sesi duyuldu. "Ekselansları, Dovington Dükü, sizi görmeye geldiler, Lordum." West, Briar'ın sesindeki belli belirsiz kendini beğenmiş tınıyı hayal ettiğini sanmıyordu. *Beni bir daha anlamsız, uşaklarla ilgili rahatsızlıklar vermekle suçlarsan, bakalım seni nereye götüreceksin!*

Sophie onun kollarından kurtulmuş, masasından bir çırpıda kalkmış ve kapıya doğru dönerken saçlarını düzeltmişti. Sophie tekrar ona baktı ve adam başıyla onaylamadan önce üç saniye boyunca çok masum ve *soğuk* şeyler düşündü.

"Onu içeri gönderebilirsin, Briar," diye seslendi ve kapı açıldı ve West'in babası içeri girdi.

Bir an durakladı ve bakışlarının göz kırpmasıyla West ile Sophie arasında gidip gelmesine izin verdi. West, dükün yaklaşık otuz saniye önce ne yaptıklarını tam olarak bildiğini hissetti. Ne yazık ki dük için West'in umurunda bile değildi.

"Baba," dedi, ayağa kalkarak.

"Majesteleri," diye ekledi Sophie, kibar ama çok da derin olmayan bir reverans yaparak.

"Batı." Dük önce ona, sonra da Sophie'ye başıyla selam verdi. "Leydi Weston. Böldüğüm için özür dilerim ama sizinle konuşmak istediğim bir şey var.

-Gün ışığına çıkan bazı yeni bilgiler."

West masasının karşısındaki sandalyelerden birini işaret etti ve Sophie oturur oturmaz babası da oturdu. "Bir terslik mi var?" West sordu.

"Hmm." Masanın ters tarafında oturuyor olmasına rağmen Dük hâlâ sarayda oturan bir adam gibi görünüyordu: Sandalyesine yaslandı, dirseklerini kolçaklara dayadı ve düşünceli bir tavırla parmaklarını ağzının önünde birleştirdi. "İlginç bir soru. Ancak 'yanlış' doğru kelime mi bilmiyorum."

"Oh, kelime bilgisi dersi mi yapacağız?" Sophie masumca sordu. "Ne kadar hoş. Kibar eşanlamlılarını öğrenmek için yanıp tutuştuğum bazı küfürler var." Biraz durakladı. "Tabii bunları şimdiki ortamda kullanmam gerekmiyor."

Dük kuru bir sesle, "Elbette," dedi; West, babasının ağzının kenarındaki, sanki eğleniyormuş gibi kısa, belli belirsiz bir seğirmeyi fark ettiğini sanmıyordu. Dovington Dükü'nün böyle bir duyguya kapılabileceğini hiç düşünmemişti.

"Dük sözlerine şöyle devam etti: "Hatırlayacağınız üzere, geçen hafta Rosemere'i satın almakla ilgilendiklerini öğrendiğimde çok şaşırılmışım. "Potansiyel alıcıyla daha ayrıntılı yazıştım ve teklifleri kesinlikle cazip." Durakladı. "Ama *çok da* cazip değil. Adil bir teklif ama aşırı cömert de değil; alıcının arazi ve potansiyel getirileri hakkında bilgi sahibi olduğu açık."

West umursamaz bir tavırla, "Bir mülk satın almak isteyen herkesin karar vermeden önce biraz araştırma yapmasını umardım," dedi.

Dük tekrar, "Hmm," dedi. "Açıkçası, oPer'i yapan ve oldukça gizemli davranan bu adam hakkında meraklandım. Elimdeki yazışmaların hepsi avukatından geliyordu; bu avukat, müvekkilinin kimliğiyle ilgili ayrıntılar istediğimde üzücü bir şekilde cevap vermedi." Dük'ün yanında Sophie kıpırdamadan duruyordu ama Dük bunu fark ettiğine dair hiçbir işaret vermedi. "Merakımı gidermek için kendi avukatıma biraz araştırma yaptırıp ve tam da bu avukatın çalıştığını öğrenmek ilgimi çekti.

Sadece anne ve babanız tarafından değil, Leydi Weston, annenizin tüm geniş ailesi ve onların çeşitli nakliye şirketleri tarafından."

"Ne tesadüf," dedi Sophie sakince, ellerini kucağında birleştirerek. "Annemin ailesi, kendi iş kollarında ortaya çıkma eğiliminde olan tüm yasal meseleler göz önüne alındığında, genellikle saygın bir avukatın hizmetlerini kullanır - oldukça profesyonel bir dizi iş yürütüyorlar, biliyorsunuz." Nazikçe durakladı. "Aslında beni potansiyel bir gelin olarak sizin için bu kadar sakıncalı kılan şeyin tam da bu olduğuna inanıyorum. Hafızam beni yanıltmıyorsa, bunların hepsi *çok* uzun zaman önceydi." Dük'e gülümsedi.

West alkışlamak istedi.

Dük, "Gerçekten de," dedi ve bakışları Sophie'de sabit kaldı; Sophie gözlerini kırpmadan onunkilerle buluştu. Sophie, basit bir öğleden sonra elbisesi içinde, geleceğin düşesine hiç benzemiyordu. İne kumaşlarla kaplanmamış, zarif bir şekilde süslenmemiş, mücevherler içinde yüzmüyordu. Ama çenesinde belirli bir duruş ve gözlerinde, yanında oturan ve bir gün kendisinin de sahip olacağı unvana bir zamanlar karısı sahip olan adamdan hiç de korkmadığını açıkça belli eden bir bakış vardı.

Sonunda Dük neredeyse belli belirsiz başını salladı. Ayağa kalktı. "Satışın gerçekleşmesi için avukata haber vereceğim," dedi ve West ile Sophie şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Ama-" Sophie söyledi.

"Leydi Weston," diye sözünü kesti dük, "kendi irademin alt üst edilmesinden hoşlanan bir adam değilim, bu yüzden bu konuyu gereğinden fazla uzatmamayı tercih ederim. Ama değerli bir rakibi tanıyabilirim." Sonra Sophie'ye elini uzattı ve Sophie, kısa ve şaşkın bir duraksamadan sonra, West'in kendisiyle tokalaşmak istediğini anlar gibi oldu. West, babasının hayatı boyunca bir kadınla el sıkıştığından şüpheliydi; kadınlarla vals yapılır, sevişilir, boş ve anlamsız iltifatlarda bulunulurdu. Ama West şimdi, karısıyla babasının temkinli bir şekilde el sıkışmalarını izlerken, babasının Sophie'ye bakışında saygıya benzer bir şey olduğunu düşündü.

Saygı hayranlık, sevgi ya da hatta kabullenme değildi, ama bir şeydi. Ve bu durumda, bu bir tavizdi.

Babası Sophie'nin elini bıraktı, şapkasını aldı ve West'e alaycı bir bakış attı. "Mülkle ilgili evrakları sana geri göndereceğim, değil mi? Ve gelecekte, belki de böyle saçma numaralarla vaktimi boşa harcamaktan kaçınırsın?"

West düke ince bir gülümseme verdi. "Sadece evliliğime karışmaktan kaçınırsanız, baba."

Dük dudaklarını birbirine bastırarak sert bir çizgi oluşturdu ama bir karşılık vermedi. Bunun yerine, kapıdan çıkarken omzunun üzerinden buyurgan bir tavırla, "En azından bana bir varis sağlayabilirsin," demekle yetindi.

Kapı arkasından kapandı.

West'le birlikte dükün çıktığı kapıya bakarken Sophie düşünceli bir ifadeyle, "Biliyor musun," dedi, "onu bu konuda hayal kırıklığına uğratmak için *sabırsızlanıyorum*."

West de aynı fikirdeydi; az önce gerçekleşen konuşmanın, evlilikleri konusunda dükle yapmayı umabileceklerinin en iyisi olduğunu bilse de, babasıyla yaptığı tartışmaların hemen ardından sık sık gelen o tanıdık kızgınlığın içine işlediğini hissetti. Ayağa kalktı ve bastonuna aldırmadan yavaşça Sophie'ye doğru yürüdü. Elini uzatarak onu ayağa kaldırdı ve Sophie başını hafifçe arkaya eğerek doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Seni seviyorum," dedi basitçe. Bunu söylemekten asla bıkmayacaktı - bunca yıl bunu hissettikten ve yine de bu kadar dikkatli bir şekilde sakladıktan sonra değil.

Yüzü buruştu. "Biliyorum." Ellerini onun omuzlarına koymak için uzandı. Adam geriye doğru bir adım atana kadar onu nazikçe itti. "Şimdi sen şu sandalyeye oturacaksın, ben de dizlerimin üzerine çöküp sana çok hoşuna gidecek bir şey yapacağım, sonra da eğer bana teşekkür etmek istersen beni masana yatırıp benimle sevişebilirsin." Bu olay programını anlatırken sesine emredici bir not girdi, sanki görünmez bir İngre onun horozunu okşuyordu.

"Tabii," diye kibarca ekledi, "önerilen bu plan hakkında herhangi bir şikayetiniz yoksa?"

West bunu kesinlikle kabul etmedi ve cevap olarak eğilip onu öptü.

"Demek başardın," dedi Violet hayranlıkla ertesi akşam, koltuğunda arkasına yaslanıp mutlu bir iç çekişle bir yudum şeri aldı. "Dükü zekânla alt ettin. Gerçekten alkışlamak istiyorum."

Sophie bir markiz olarak ilk kez ev sahibeliği yapıyordu; arkadaşlarını akşam yemeğine davet etmişler, sonra da hanımlar çekilip beyleri şarapları ve sohbetleriyle baş başa bırakmak yerine, hep birlikte kütüphaneye geçmişlerdi. Sıcak bir akşamdı ve terasa açılan Fransız kapılarını açarak arka bahçeden gelen esintinin ve gül kokularının içeri dolmasına izin vermişlerdi. Odanın etrafına garip konfigürasyonlarda dağılmışlardı: Harriet ve Betsy başlarını birleştirmiş, raflardan aldıkları bir kitaba gülüyorlardı; kocaları ise Blackford ve Risedale ile derin bir sohbe dalmışlardı. Risedale Kontesi ve Alexandra, Maria ve Grovecourt ile iyi huylu bir şekilde bir şeyler tartışıyorlardı. Diana, Jane ve Penvale -Sophie tamamen yanlış duymadıysa- Cornwall'daki martıların büyüklüğü hakkında neşeyle tartışıyorlardı; Emily, aşırı büyümüş yavru kedisi Cecil'i, giderek daralan daireler çizerek bir tüyü kovalayan Belfry ve Jeremy'den geri almaya çalışıyordu. (Sophie, yavru kedinin bu akşam tam olarak neden orada olduğunu anlayamamıştı; Belfry geldiklerinde özür dileyen bir tonda, hassas durumdaki bir kadının duygusal ihtiyaçlarını sorgulamamayı öğrendiğini söylemişti, Sophie de buna itiraz edememişti).

Bu durumda Sophie, West, Violet ve James, açık kapıların yanındaki bir kanepede ve bir duvara dayalı iki koltukta rahatça oturuyorlardı. West ve Sophie diğer ikisine dükün ziyaretinin hikâyesini anlatmayı henüz bitirmişlerdi.

"Keşke yüzündeki ifadeyi görebilseydim," dedi James brendisinden bir yudum alarak. Kanepeye uzanmış, kolunu kanepenin arkasına dayamış, parmakları Violet'in omzundaki gevşek siyah saç kıvrımıyla tembelce oynuyordu.

Sophie ona, "Bu anıyı hayatımın sonuna kadar unutmayacağım," diye güvence verdi. Kanepenin bir ucundaki koltuğa oturmuş, karşısındaki sandalyede oturan West'e bakıyordu. West, elindeki konyak bardağını sessiz bir selamla Sophie'ye doğru kaldırdı,

Ağzının bir tarafı sadece ona özel bir gülümsemeyle yukarı kıvrılıyordu. Kendi koltuğuna yaslanırken onda daha gevşek, daha rahat bir şeyler olduğunu düşündü; her zamanki gibi tertemiz olan görünüşüyle ilgili değildi - kravat düzgünce bağlanmıştı; siyah saçları yüzünden geriye taranmıştı; ayakkabıları koyu bir parlaklıkla parlatılmıştı. Ama bacaklarında, yüzünün çizgilerinde, son yıllarda onda görmeye alışık olmadığı bir rahatlık vardı. Alnındaki belli belirsiz çizgilere -kuşkusuz sürekli şüpheli bir şekilde kaşlarını kaldırmanın ürünü- ve şakaklarında gördüğünde neşeyle haber verdiği gri saç tellerine rağmen, ona yedi yıl önce tanıştığı adamı hatırlatıyordu.

"Ve sana Rosemere'i mi verdi?" James sordu, sesinde hafif bir kuşku vardı; ne de olsa babalarından herhangi bir gayrimenkul hediyesi kabul etmenin getireceği tehlikelere oldukça aşinaydı.

West gözlerini devirdi. "Satmadı; onu bize sattı -aslında Sophie'ye; onun çeyizi satın almaya gitti- ve avukatıyla pazarlık etme cüretini gösterdi."

Sophie neşeyle, "Bay Edwards sıkı bir pazarlık yaptı," dedi ve kendi brendisinden bir yudum aldı. Önceki alışkanlığı gibi gizlice çay fincanından içmek yerine, beyefendilerin yaptığı gibi bir bardaktan içmenin özgürleştirici olduğunu düşündü. "Ama artık güvenli bir şekilde bizim ve Dük ona dokunamaz, burnumuzun dibinden çalmakla tehdit edemez." O da kendi gözlerini devirdi. "Gelecek nesillerdeki küçük dükleri orada yetiştireceğimiz düşüncesinin onu çok etkilediğine şüphe yok."

Ses tonunda bir şey onu ele vermiş olmalıydı, çünkü Violet ona merakla baktı. "Olmayacak mısın o zaman?"

Sophie'nin bakışları, yeşil gözlerindeki sıcaklıkla onu dikkatle izleyen West'e kaydı. "Emin değilim," dedi hafifçe. "İlk evliliğimde bu konuda pek şanslı değildim, biliyorsun ve..." Bu düşüncesini West'ten başka birine söyleme fikri bir anda çok korkutucu gelmişti. Ama bu Violet ve James'ti, onlar ailesiydi. Ve kendi eğilimleri ve istekleriyle ilgili hiçbir şey ona utanç verici gelmiyorken neden korksun ya da utansındı ki? "Ve kendimi hiçbir zaman korkunç derecede anaç hissetmedim," dedi, sesi hâlâ hafifti. "Yani eğer o kadar şanslı değilsek, bu konuda o kadar da üzüleceğimi sanmıyorum."

Violet ve James'in gözleri West'e kaymadan, düşünceli bir şekilde onun üzerinde kalmıştı ve Sophie bunun için minnettardı; tam olarak ne beklediğini bilmiyordu, West'e dönüp kısır olma ihtimali olan bir kadınla evlenmeye cesaret ettiği için cesaretine haykırmalarını mı? Çocuk sahibi *olsa* bile bundan çok hoşlanacağından emin olmayan bir kadınla? Violet bunun yerine düşünceli bir şekilde başını sallamakla yetindi. "Emily'nin şimdiye kadar enceinte olmakla ilgili deneyimlerine tanık olduktan sonra, senin daha akıllıca bir felsefeye sahip olabileceğini düşünüyorum, Sophie," dedi. Görünüşe göre Emily o kış, hamileliğinin ilk günlerinde oldukça hastaydı; yine de Violet'in sesinde, Sophie'ye baldızının gelecekte çok şanslı olması durumunda bu durumu riske atmaya istekli olacağını söyleyen biraz hüzünlü bir şey vardı. James elini Violet'in omzundan çekti ve onun yerine elini sıkamak için uzanarak başına bir öpücük bıraktı.

"Hayır," diye ekledi Violet şimdi daha parlak bir şekilde, eli hala James'inkini sıkıca kavramış olsa da, "şu an zaten bebek sahibi olmamız için çok uygun bir zaman olurdu - görmemiz gereken piramitler var!"

"İtalya'da piramit yok," dedi James sabırla. Violet ile yaz sonu ve sonbaharda, sezon biter bitmez seyahat planları vardı; Violet her zaman dünyayı daha fazla görmeye meraklı olmuştu ve varlıklı beyefendiler gibi hanımlara da Büyük Tur fırsatı verilmemesine çok kızmıştı ve bu yüzden James onu Kıta'da uzun bir yolculuğa çıkarmaya karar vermişti. Violet, planın açıklanmasından bu yana geçen iki haftanın çoğunu, onu giderek daha uzak yerlere götürmesi için ikna etmeye çalışarak geçirmişti; Mısır piramitlerine ek olarak, Sophie'nin hem Konstantinopolis'i hem de James'in hafif dehşetiyle Boston'u savunduğunu bizzat duymuştu.

"Violet," dedi acı dolu bir ses tonuyla, "beni *deniz tutuyor*."

"Bu da demek oluyor ki, yolculuk boyunca güvertenin altında kendini meşgul edeceksin ve ben de sen ayak altında olmadan gemiyi keşfetmekte özgür kalacağım," demişti neşeyle. Sophie'nin anladığı kadarıyla, Violet'in hayalinde giderek daha ayrıntılı bir şekilde kurguladığı yolculuktan ziyade, gerçek yolculuk onları Fransa, İsviçre ve İtalya'ya götürecekti. Kendisi de tüm bu girişimin heyecan verici ve yorucu olduğunu düşünüyordu ve bunun yerine Rosemere'de sakın bir sonbahar geçirmeyi dört gözle bekliyordu.

Bu sırada Violet, Diana tarafından çağrılmış, James ise Oxfordshire'daki malikânesinde açmayı planladıkları yarış ahırları hakkında Risedale ile konuşmaya gitmiş ve West ile Sophie'yi bir an için yalnız bırakmıştı. West, Sophie'nin gözleriyle karşılaştı ve başını terasa açılan Fransız kapılarına doğru eğdi.

"Bahçede bir gezintiye ne dersin?" diye sordu alçak bir sesle.

West de onu takip edince Sophie ayağa kalktı. "Beni açık havada baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu, Aick'in omzundaki görünmez bir toz zerresine uzanarak. Adam uzandı ve kızın elini sıkıca kavradı. Lamba ışığı yüzünün açılarını sevdi, elmacık kemiklerini keskin bir şekilde ortaya çıkardı ve yeşil gözlerini onunkilerle kilitlendiğinde sıcak hale getirdi.

"Belki." Kelime tembelce ve alçak sesle söylenmişti. "Uygun musun?"

Yüzünü kaldırıp adamın ağzına hızlı bir öpücük kondurdu, kimin gördüğünü umursamadan - burada, paylaştıkları evin güvenliğinde, arkadaşlarıyla çevrili bir ortamda değil. "Belki de."

Sonra onu tekrar öptü ve kendisini terasa, gözden uzak, gölgeli bir köşeye götürmesine izin verdi; burada adam eliyle kadının korsesini yerinden bile oynatmadan birkaç şok edici şey yaptı ve kadın da -her ikisini de tatmin edecek şekilde- tam olarak doğru yerde biraz sürtünmenin yaratabileceği keyifli ePect'i gösterdi.

Bir süre sonra, biraz soluk soluğa, duvara yaslanmış, gece gökyüzünü seyrederken, adamın kolu onu yanında tutarken, "Buna değip değmeyeceğini merak ettim, biliyor musun? Yedi yıla ve onca acıya değer miydi? Seni-bizi zihnimde gerçeğe asla uymayacak bir şey haline getirip getirmediğimi." Başını salladı ve içinden geçen sevince yarı inanmaz bir kahkaha attı. "Ve yine de, bu daha da iyi." Yüzünü onunkine çevirdi. "Buna inanabiliyor musun?"

Dönüp karanlıkta, bir meşale havuzunun kenarının hemen dışında ona baktı. "Evet," dedi basitçe. "Buna her zaman inandım." Başka bir şey söylemedi; söylemesine gerek yoktu.

Ve Sophie uzanıp onu tekrar öptü, bunu yapabileceğini bilmenin sevinciyle yanıp tutuşuyordu.

Sonsöz

Bir yıl sonra

Eylül, Sophie'nin Rosemere'deki en sevdiği aydı. Yazın sıcağı geçmiş ve günler kısaltmaya başlamıştı ama öğleden sonraları hâlâ ılık ve güneşliydi, evi çevreleyen tepeler hâlâ yeşildi. Evin baktığı nehir boyunca uzun yürüyüşler, oturma odasında 1re'den önceki sessiz akşamlar, giderek serinleyen gece havasını içeri almak için penceresi açık, sıcak bir yatakta uyuyarak ya da başka şekilde geçirilen uzun geceler için mükemmel bir aydı.

Aynı zamanda bir ev partisi düzenlemek için de mükemmel bir aydı - Sophie'nin büyük bir beklentiyle önerdiği ama şimdi arkadaşlarına Pass the Bread'i açıklama ihtimaliyle karşı karşıya kaldığında pişmanlık duyduğu bir şey.

"Bu bebek için tehlikeli olabilir gibi görünmüyor mu?" Sophie açıklamasını bitirdiğinde Belfry sordu; herkesi şaşırtacak şekilde, babalık onu, Emily'nin kedisi Cecil Lucifer Beelzebub, aşırı sıcak günler, aşırı soğuk günler, çocuk arabasının tehlikeli bir şekilde hızlı itilmesi ve şimdi de Aying unlu mamulleri de dahil olmak üzere, bebek Theodore'un sağlığı ve güvenliği için belli belirsiz bir tehdit olarak yorumlanabilecek her şey hakkında düpedüz paranoyak yapmıştı.

"Ekmek bu Belfry, gülle değil, histerik olma," dedi Diana sabırsızlıkla. "Babalığın beyne iyi geldiğini sanmıyorum," diye ekledi sertçe, ama daha birkaç ay önce doğan ve şu anda tamamen aşık olduğu babasının kollarında mırıldanan kendi kızına nazikçe gülümsedi.

West, "İkizlerin bütün bebekleri rahatça doğuracağından emin olacağız," diye güvence verdi Belfry'e. Belfry, bu noktada Emily'nin yemek odasında *olmaması* gereken Cecil için masanın altına bir parça yiyecek koyduğunu görerek dikkati dağılmış olsa da daha fazla itiraz etmedi.

Ev partisinin ilk akşamıydı ve Sophie'nin kız kardeşlerinden hiçbiri henüz gelmemişti; onlar ve diğer konuklar ertesi gün bekleniyordu. Ancak bu gece sadece James ve Violet, Diana ve Jeremy, Emily ve Belfry ile Penvale ve Jane vardı. Yemeği bitirmişler ve tabaklar kaldırılmıştı ama mumlar kısık ateşte yanarken şarap kadehlerinin başında oyalanıyorlardı. Çeşitli küçük, tumbul yavrular dadıları tarafından getirilmiş, çocuk odasına yerleştirilmeden önce anne babalarıyla birkaç dakika geçirmişlerdi; Sophie şu anda Penvale ve Jane'in kızını kucağına almış, kaşlarını çatmış, ürkütücü bir şekilde annesini andıran bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Harriet yine hamile değil mi?" Jane kaşlarını çatarak sordu ve anne-kız benzerliğini daha da belirginleştirdi. "O durumda gereğinden fazla aktif bir şey yapmak isteyeceğini düşünemiyorum."

"Aynı fikirdeyim," dedi Diana ve Jane'le birbirlerine karanlık bir empatiyle baktılar; her ikisi de kendi hamilelikleri sırasında korkunç derecede hasta olmuşlardı, öyle ki Diana, Jeremy'ye, ikinci denemede de erkek çocuk sahibi olamazlarsa, "Bu unvan, umurumda bile değil, duyarlı bir şalgama gidebilir," demişti. Jeremy'yi, onu şimdiden (son derece küçük) kucağına almış olan bebek Isabella'nın yanında gören Sophie, onun bir varis sahibi olmayı pek önemsedini düşünmüyordu.

"Yine *de*," dedi Penvale karısına, "Nora'nın doğumundan sadece bir ay önce Trethwick Manastırı'nın tekrarı için tek gecelik bir gösteri düzenleyecek kadar enerji toplamayı başardın."

"Evlilik yıldönümümüzün bu olayı kutlamadan geçmesine izin veremezdim," dedi Jane sakın bir sesle.

"Evet," dedi Penvale karanlık bir sesle. "Ne özel bir muamele."

Jane kollarını kavuşturarak, "Romantizmden hiç anlamıyorsun," dedi ama Penvale masanın öbür ucundan ona göz kırptığında kaşları biraz çatıldı.

Sophie masanın üzerinden West'e baktı ve onunla göz göze geldi; West ona küçük, özel bir gülümseme verdi. O yazın başlarında, kendi evliliklerinin birinci yıldönümünde, yatağının yanındaki vazoda tek bir gülle uyanmış, yanında da o gün için el yazısıyla yazılmış, "*yiyebildiğin kadar çok kahvaltı böreği ye ve kocanın erdeminden dışarıda ödün ver*" gibi maddelerin yer aldığı bir program bulmuştu.

Nora, sanki anne babasının kendisinden bahsettiğini hissetmiş gibi, Sophie'nin kollarında kısa bir ciyaklama sesi çıkardı; Sophie irkilerek aşağı baktı ve bebeğin kendisine göz kırptığını, yüzünün her saniye daha da kızardığını gördü.

"Neden böyle görünüyor?" Sophie, Penvale ve Jane'e bir bakış atarak telaşla sordu. Hayatındaki -tamamen sevdiği- bebeklerin bolluğuna rağmen, kendisi ve West için bir bebek geleceğine dair bir işaret olmamasına hiç üzülmemişti.

Penvale kızını almak için ayağa kalkarken bile, "Hep böyle görünüyor," dedi. "Bu ona annesinden miras kalmış." Jane'in sandalyesinin yanından geçerek, onun karnına dirsek atma girişimini başarıyla savuşturdu ve Nora'yı Sophie'nin kollarından aldı. Küçümsedi, sonra yüzünü buruşturdu. "Ya da başka bir nedeni olabilir."

"Ebeveynlik mucizesini dört gözle beklemiyor musun?" Nora ciddi ciddi ağlamaya başladığında James Violet'e sordu. Bir an için, Nora'nın diğer iki bebeğe de bir tür veba salgını gibi yayılıyor gibi görünen ağlamalarına dalıp gitmiş olan diğerleri bunu fark etmedi. Ancak birkaç saniye sonra West gözlerini kırptırdı ve yavaşça masanın bir ucunda yan yana oturan erkek kardeşi ve baldızına döndü.

"Yani...?"

"Umarım öyledir," dedi Violet gülümseyerek. "Yoksa kendimi sebepsiz yere çok kötü hissediyorum." Sophie ona daha yakından baktığı için biraz solgun görünüyordu, Sophie bunu daha önce fark ettiyse de önemsememişti; Violet ve James barışalı iki yıl olmuştu ve bebekten hiçbir iz yoktu. Sophie burnunu sokmaktan hoşlanmıyordu ama birkaç ay önceki ağlamaklı bir itiraf sayesinde Violet'in endişelerinin arttığını biliyordu.

"Oh!" Emily ciyakladı ve Aung oturduğu yerden kalktı ("Bebeği itip kakma!" Belfry, Theodore'un yanından aceleyle geçerken uludu) ve

Violet'in kollarına atıldı ve neredeyse onu sandalyesinden düşürüyordu. "Senin adına çok sevindim." "Emily, Tanrı aşkına, onu yere düşürme yoksa hasta olur."

Diana hafif bir ürperti ve acımasız bir hatırlama ifadesiyle konuştu. Ancak o da Violet'in omzunu sıkmak için ayağa kalktı. Bu arada West de bir elini kardeşinin sırtına vurmuş, odanın geri kalanı tebrik korosuna katılırken James'in kulağına bir şeyler mırıldanıyordu. West bir süre sonra koltuğunda arkasına yaslandı ve Jeremy'nin uzanıp James'in saçlarını düzeltmesi için yer açtı; James'in ise yanaklarına biraz renk gelmişti ve saçma bir şekilde memnun görünüyordu. Sophie kayınbiraderine karşı büyük bir sevgi duyuyordu; iki yıl önce Hyde Park'ta Jeremy'nin de yanında olduğu bir gezintiyi hatırladı. Violet ve James'le yolları kesiştiğinde, kısa süreli birlikteliklerini sonlandırma aşamasındaydılar ve belli ki ciddi bir tartışmanın ortasındaydılar. James tam bir deli gibi davranmaya devam etmişti; tuhaf bir şekilde, o karşılaşma, bu ana kadar ve bu an da dahil olmak üzere, sonrasında gelen her şeye yol açmıştı.

Yanında bir hareket oldu ve kadın irkildi; düşüncelerine o kadar dalmıştı ki West'in oturduğu yerden kalkıp onun yanına geldiğini ve yanındaki boş sandalyeye oturduğunu fark etmemişti. Bir kolunu uzatıp kadının sandalyesinin arkasına dayadı ve eli, gece elbisesinin kısa kolunun kadının kolunun çıplak teniyle buluştuğu noktayla oynadı. Adamın dokunuşunun ardından tüyleri diken diken oldu ve kadın yan gözle adama bakıp gülümsedi.

"Ev sahipliği yaptığın için pişmanlık duyuyor musun?" diye sordu, iyi dileklerin ve ağlayan bebeklerin kakofonisi arasında sesini duyurabilmek için başını ona doğru eğerek.

Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti ve ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Hayır." Kimin bakıyor olabileceğine aldırmadan eğildi ve kadının dudaklarına hızlı, yumuşak bir öpücük kondurdu. "Benimle evlenmeyi kabul ettiğin günden bu yana geçen tek bir andan bile pişman değilim."

Sophie ona şüpheyile baktı. "Penvale'in Noel günü Serpentine'de yüzmeye gitme davetini bile kabul etmiyor musun?"

West hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Canlandırıcıydı."

"O zamanlar daha renkli bir dil kullanıldığını hatırlıyorum."

"Soğuk suda yüzmenin yararları hakkında bana kesinlikle bir ders verdi."

"Öyle mi?" Sophie başını eğdi. "Hangileri?"

"Ders," dedi West, yüzünü ekşitmeden, "ders diye bir şey yok."

Sophie bunun üzerine bir kahkaha attı ve West gülümsedi -gerçek bir gülümseme, yüzünü aydınlatan ve onu yıllarca genç gösteren bir gülümseme.

Sonra da -çünkü doğrudu ve kulağa biraz çılgınca gelse de akla gelen ilk şeydi- "Violet'in verem olmuş gibi davranmaya karar vermesine çok sevindim" dedi.

West'in gülümsemesi ona bakarken hafifçe yumuşadı. "Ben de öyleyim."

Kısa süre sonra bebekler dadıları tarafından alınacaktı; daha sonra grup sessiz sinema oynamak ve ölçüsüz miktarda konyak ve şeri içmek için kütüphaneye çekilecekti; daha da sonra West son misafirlerine iyi geceler diledikten sonra onu elinden tutup merdivenlerden ve dolambaçlı koridorlardan geçirerek yatak odalarına götürecekti, burada kıyafetlerini yavaşça çıkaracak ve ay ışığı açık pencereden odaya sızarken onu yatağına götürecekti. Ertesi sabah güneş ışığıyla ve kız kardeşlerinin yakında burada olacağı bilgisiyle uyanacak ve yüzünde bastıramadığı bir gülümsemeyle, hayatının her köşesini kaplayan neşeyle kahvaltıya inecekti.

Ama şimdilik, arkadaşlarıyla çevrili gürültülü bir odada West'in kolunu omzuna atmış oturuyordu ve bu bile başlı başına yeterliydi.

Teşekkür

Aşk romanları yazıyor olmama rağmen, kendi hayatım söz konusu olduğunda duygulara karşı son derece alerjim var, bu yüzden Regency Vows serisinin 1. ve 1. kitabı için teşekkür yazısı yazma görevi beni çok korkuttu. Bu kitaplar hayatımı değiştirdi -bu satırları Maine'deki rahat dairemde yazıyorum, bu kitapların bana verdiği özgürlük olmasaydı yaşamayacağım bir eyalet. Ve yine bu satırları yazarken, 2023 yılının Ağustos ayının sonundayız ve hayatımın büyük bir bölümünde yaşamayı hayal ettiğim İngiltere'ye taşınma hazırlıklarının tam ortasındayım; bu taşınma yalnızca yazarlık kariyerim sayesinde mümkün oldu. Dolayısıyla, şu anki hayatımı mümkün kılan herkese düzgün bir şekilde teşekkür etmeye başlamak benim için son derece zor, ancak elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Taylor Haggerty ve Kaitlin Olson umabileceğim en iyi menajer ve editörler. Çok sevdiğim bu bir grup kurgusal karaktere aşık olan ilk insanlar onlardı; her biriyle yaptığım ilk telefon görüşmelerini ve Violet ve James, Diana ve Jeremy ve diğerleri hakkında benim hissettiğim sıcaklıkla konuştuklarını duymanın verdiği gerçeküstü hissi hala hatırlıyorum. Her kitapta onlarla çalıştığım için kendimi daha da şanslı hissediyorum; ikisinin de ne kadar zeki ve yetenekli olduğunu kelimelere dökmem imkansız, bu yüzden denemeyeceğim bile. Sadece şunu söyleyeceğim: her şey için ikinize de teşekkür ederim.

Megan RudloP, Zakiya Jamal, Ifeoma Anyoku, Karlyn Hixson, Morgan Hoit ve Atria Books'taki diğer tüm inanılmaz ve çalışkan insanlarla çalışmak bir rüya ve kitaplarımı dünyaya getirmek (ve herkesin onları okumasını sağlamak) için yaptıkları her şey için çok minnettarım.

Teşekkür edilmesi gereken diğer perde arkası insanlar arasında, temsil edildiğim için hala inanılmaz derecede şanslı hissettiğim bir ajans olan Root Literary'deki tüm yıldız ekibi ve beni yayınlayan çeşitli yabancı yayıncılar yer alıyor.

yurtdışındaki kitaplar. (Ve özellikle de kitaplarımı İngiltere'ye getiren ve böylece bir sonraki maceramı mümkün kılan Kate Byrne'e).

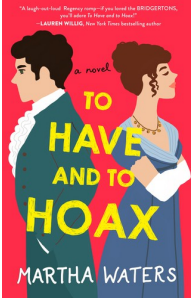
Pek çok bağımsız kitapçıdan inanılmaz bir destek aldım ve beni bir etkinlikte ağırlayan, kitap kulübüne davet eden, kitaplarımı sergileyen ya da bir tanesini elden satan her birine minnettarım. Özellikle Chapel Hill, NC'deki Flyleaf Books'a ve Portland, ME'deki Print: Son birkaç yıldır kitapçı evim olan ve birlikte çalışmaktan büyük keyif aldığım Portland, ME'deki Flyleaf Books ve Print: A Bookstore'a özellikle teşekkür borçluyum.

Kariyerimin ilk yıllarında bana çok nazık davranan pek çok yazar var. Tanıtım yazılarından benimle birlikte etkinliklere katılmaya, eşantyonlara ev sahipliği yapmaya ve genel olarak sempatik kulaklar ve amansız amigolar olmaya kadar, bu kadar çok harika, yetenekli insanı tanıdığım için çok minnettarım. Hepsinin ismini vermeye çalışmayacağım, çünkü unutacağım insanlar olduğunu biliyorum, ancak bu kitabı yazmaya çalışırken bocaladığım bir anda beni kurtaran ve bitiş çizgisine giden yolu görmeme yardımcı olan Sarah Hogle'dan özellikle bahsetmezsem ihmalkârlık etmiş olurum.

Arkadaşlarım ve ailem, birbirimizden ne kadar uzakta yaşarsak yaşayalım inanılmaz bir destek kaynağı. Florida'da, Kuzey Carolina'da, Maine'de ve daha pek çok yerde yaşıyorlar ama kim olduklarını bildiklerini biliyorum ve umarım onları ne kadar çok sevdiğimi de biliyorlardır, her ne kadar bunu söylemeyi beceremesem de. Bu kez özellikle teşekkür etmek istiyorum: İsimlerini çalmama (bir nevi) izin veren Allie, Hettie ve Elsie'ye; Maine'i bu kadar çabuk evim gibi hissettiren herkese (özellikle Leah, Lila, Meg ve Megan'a); ve orijinal West ve Sophie hayranı olan anneme.

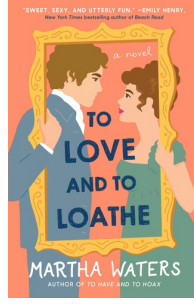
Son olarak, bana nazık bir mesaj gönderen veya kitaplarımla ilgili haberlerin yayılmasına yardımcı olan her okuyucuya, eleştirmene, blog yazarına, kütüphaneciye ve kitapçıya ve özellikle de en başından beri bu özel hikayeyi isteyen sizlere: Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Bu sizin için.

Bu Seriden Daha Fazlası

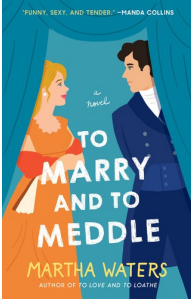
Sahip Olmak ve Aldatmak

Kitap 1

Sevmek ve Nefret Etmek

Kitap 2

Evlenmek ve Karışmak

Kitap 3

Swoon ve Spar için

Kitap 4

Yazar Hakkında

Martha Waters, *To Have and to Hoax*, *To Love and to Loathe*, *To Marry and to Meddle*, *To Swoon and to Spar* ve *To Woo and to Wed* kitaplarını içeren Regency Vows serisinin yazarıdır. Güneşli Güney Florida'da doğup büyümüş ve Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'nden mezun olmuştur. Yakın zamanda karlı Maine'den yağmurlu İngiltere'ye taşındı ve güneş elbiselerini, cin kokteyllerini ve seyahat etmeyi seviyor.

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Martha-Waters

[f @AtriaBooks](#) [t @AtriaBooks](#) [i @AtriaBooks](#)

Martha Waters tarafından da

Swoon ve Spar için

*Evlenmek ve Karışmak
için*

Sevmek ve Nefret

*Etmek Sahip Olmak
ve Aldatmak*

**Umarız bu Simon &
Schuster e-kitabını
okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

An Imprint of Simon & Schuster, LLC
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Martha Waters tarafından

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Atria Books Yan Haklar Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Atria Karton Kapak baskısı Şubat 2024 **ATRIA PAPERBACK**

ve kolofon Simon & Schuster, LLC'nin ticari markalarıdır

Simon & Schuster: 2024'te Yayıncılıkta 100. Yılını Kutluyor

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-866-506-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Kathryn Kenney-Peterson tarafından seri
tasarımı Victoria Chu tarafından kapak
tasarımı ve illüstrasyon Yazar fotoğrafı ©
Ryan Chamberlain

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması

İsimler: Waters, Martha, 1988- yazar.
Başlık: Kur yapmak ve evlenmek /
Martha Waters.

Açıklama: Atria Paperback ilk baskı. | New York : Atria Paperbacks, 2024. |

Seri: Regency Yeminleri

Kimlikler: LCCN 2023036828 (basılı) | LCCN 2023036829 (e-kitap) | ISBN 9781668007921 (ciltlessiz)
| ISBN 9781668007938 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik 1ction. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3623.A8689 T69 2024 (baskı) | LCC PS3623.A8689 (e-kitap) | DDC 813/.6-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023036828> adresinde
mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023036829>
adresinde mevcuttur

ISBN 978-1-6680-0792-1
ISBN 978-1-6680-0793-8 (e-kitap)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

